

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

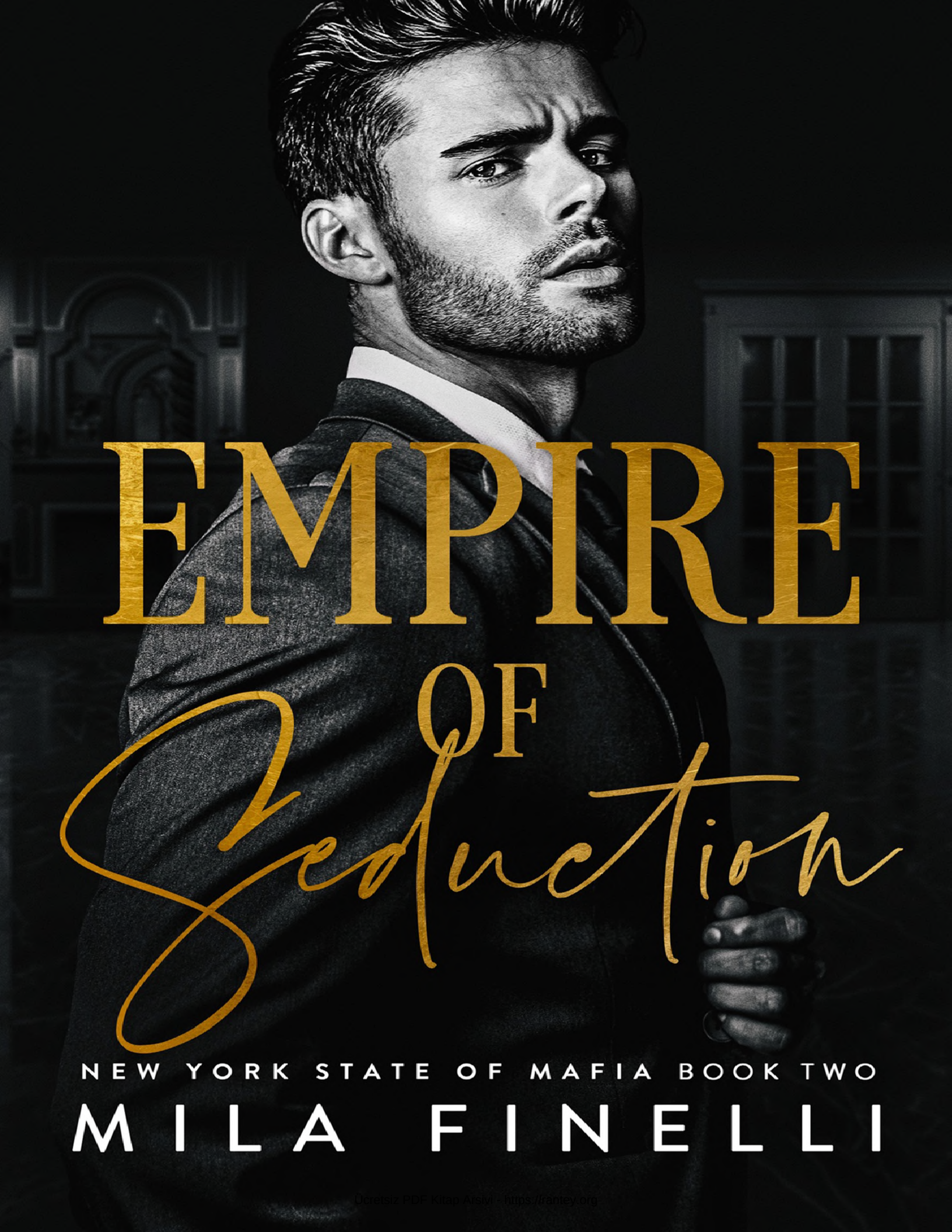
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE OF *Seduction*

NEW YORK STATE OF MAFIA BOOK TWO
MILA FINELLI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

also by mila finelli

NEW YORK EYALETİ MAFYA SERİSİ

BAŞTAN ÇIKARMA
İMPARATORLUĞU BAŞTAN
ÇIKARMA İMPARATORLUĞU

İTALYA'NIN KRALLARI SERİSİ

MAFYA METRESİ
MAFYA MAFYA MAFYA
HEDEFİSEVGİLİSİ
DELİSİ
MAFYA
ŞEYTANI
MAFYA
BAKİRESİ

baştan ikarma imparatorluğu

Mafyanın New York Eyaleti

İkinci Kitap

mila finelli

BAŞTAN ÇIKARMA İMPARATORLUĞU
Telif Hakkı© 2025 Mila Finelli tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya satılamaz. Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır ve yapay zekayı eğitmek için de kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

e-Kitap Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster (@ [lanefotograf](#)) Kapak

Modeli: Eric Guilmette (@ [erictaylorguilmette](#))

e-Kitap Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

Kurgu: Jennifer Prokop

contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Sonsöz
Günah İmparatorluğu Yazar
Hakkında

"İyi olduğumda çok iyiyim. Ama kötü olduğumda daha iyiyim."

- Mae West

bir

...

Maggie

Fiorentino Şaraphanesi, New York

HAYATIM YOK OLDU on a soğuk Salı sabahı.

Şaraphanenin üst düzey ekibi tadım odasında yeni bir promosyon fikrini tartışıyordu. Etkinlik koordinatörümüz Celeste, bir kış atlı kızak gezintisi ile şaraphanenin perde arkası turunu birleştirmek istiyordu ve bu ilk başta zararsız görünüyordu. Ancak üzümlerden sorumlu kişi olan vigneron'umuz olarak, kışın arazide atların ve kızakların dolaşması fikrinden hoşlanmadım. Bağcımız Bruce da aynı endişeleri paylaşıyordu.

Fiorentino Şarapçılık'ın diğer yarısı olan ağabeyimin de boşluğa bakmayı bırakıp fikrini söylemesi gerekiyordu. "Mikey," dedim onu masanın altından hafifçe tekmeleyerek. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hmm?" Yukarı baktı. Gözleri sanki hiç uyumamış gibi kıpkırmızıydı. "Ah, tabii. Bu fikri sevdim."

Kaşlarımı çattım ve onu tekrar tekmelemeyi düşündüm. "Hangi fikir?"

"Şu an konuştuğumuz fikir."

"Kızak yolculuğunu mu kastediyorsun?"

Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına sokup ovuşturdu. "Evet. Kızak yolculuğu. Celeste, güvenilir bir kızak yolculuğu için yeterince kar yağacağını sanmıyorum. Şubat ayında bazı yemek promosyonları yapsak daha iyi olur."

Celeste, "Yeterli kar olmadığında bir araba yapabiliriz," diye denedi.

"Bu da o kadar seksi olmaz," diye karşı çıktım. "Ama alışılmışın dışında düşünmen hoşuma gidiyor Celeste. Bu genellikle benim tarzımdır." Kardeşim gülümsemedi bile.

"Yakındaki kayak merkezlerinden biriyle ortak olsak nasıl olur?" Celeste sordu. "Trafığı artırmak için bir tür kış paketi sunabiliriz."

Mikey sessiz kaldı, şaraphanenin pencerelerinden bakıyordu, ben de "Hoşuma gitti. İyi fikir. İhtiyacımız olursa daha fazla ateş çukuru satın alabiliriz."

Birbirimize birkaç konuda daha bilgi verdikten sonra toplantıyı sonlandırdık. Celeste gitti ama Bruce geride kaldı. Kendimi bildim bileli buradaydı, Fiorentino şarap markasını geliştirmek için babamla birlikte çalışıyordu. "Eğer müsaitseniz bugün ya da yarın şu yeni kırmızıların lezzet profilini kontrol etmek istiyorum," dedi.

"Elbette." Mikey'e endişeli bir bakış attım. "Çocuklara bugün daha fazla malç koymalarını söyleyeyim, sonra geleceğim."

Bruce başını salladı ve beni kardeşimle yalnız bırakarak dışarı çıktı. Kahvemi yudumladım ve beni kabul etmesini bekledim. Saniyeler geçtikçe daha fazla dayanamadım. "Mikey, ne oluyor lan? Neyin var senin?"

Gözlerini kırptırdı, hâlâ gözlerimden kaçıyor. "Hiçbir şey. Neden?" "Bütün hafta boyunca garip davrandın. Söyle bana ne oldu? devam ediyor."

Mikey benden üç yaş büyüktü ve son birkaç yıldır birbirimize daha da yakınlaşmıştık. Ben lise son sınıftayken ailemiz bir trafik kazasında öldü ve Helen teyzemiz dışında Fiorentino'ların sonuncusu biz olduk. Ne zaman

Helen Teyze iki yıl önce Florida'ya emekli olunca Mikey ve ben birbirimize güvenmeyi öğrendik.

Dün Hudson Casino'ya yaptığı hafta sonu gezisinden dönene kadar her şey yolundaydı. Mikey ve ben şaraphaneye verdiğimiz nadir araları düzene koymaya çalışıyorduk, ben de bir önceki hafta sonu kumarhaneye gitmişim. Orada geçirdiğim iki gün mükemmeldi: iyi yemek, şımartılmak, uyumak ve hayatımın sevişmesi. Yalan yok, kumarhanenin barında tavladığım o seksi İtalyan erkeğin etkisinden kurtulmam tam kırk sekiz saatimi almıştı.

Yani, seksi çok severim, ama bu adam? *Vay* be. Beni yıprattı -ki bunu hiç umursamadım. Yabancılarla takılmak Paesano'da erkeklerle yatmaktan çok daha iyiydi. Şehirde gittiğim her yerde daha önce birlikte olduğum erkeklerle karşılaşmaktan bıkmışım. Tanrı biliyor ya, hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yoktu. Zaten yeterince kaotik bir hayatım vardı.

"Önemli bir şey değil." Kardeşim telefonunda dalgın dalgın geziniyordu. "Sadece bazı kişisel şeyler."

Sesi savunmacı geliyordu. Ama Mikey rahat, çekici biriydi. Düşünceli ve düzenliydi. Her zaman söylenecek doğru şeyi bilirdi. Bu yüzden şaraphanenin iş tarafında iyiydi. Asi müşterilerle uğraşmaktansa bitkileri tercih ederdim.

"Bana bir ipucu verebilir misin?" diye sordum. "Kız meselesi mi? IBS MI? Mevsimsel depresyon mu? Neler oluyor?" "Klamidya mı?" diye fısıldamak için eğildim.

"Aman Tanrım." Boğuk bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. "Bu kadar dramatik olma Mags. Endişelenmene gerek yok. Her şey yolunda."

"Tamam, tamam." Ayaklarımı iterek omzunu şefkatle ittim. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve bu büyük bir mesele değil."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Ben dışarı çıkıyorum. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Kulağa hoş geliyor."

Koridorun yanındaki hareket gözüme çarptı. Her biri pahalı bir palto giymiş, ellerinde siyah deri eldivenler olan birkaç adam tadım odasına doğru ilerliyordu. Etrafa şüpheyile bakıyorlardı. Bunlar Gizli Servis ajanları mıydı?

Tam o sırada kenara çekildiler, ayrıldılar ve uzun boylu, yakışıklı bir adam belirdi.

Bekle bir dakika.

Bu adamı tanıyordum. Bu adamın vücudunun her santimini öpmüştüm. Karşılığında benim her santimimi öpmesine izin vermiştim.

Karnım ayak parmaklarıma kadar indi. Ne oluyor be? Vito *Burada*. Neden?

Bu hiç mantıklı değildi. Rastgele bir kumarhanede takıldığım adam neden şaraphaneme gelsin ki? Ona soyadımı ya da burada çalıştığımı söylememiştim. Beni takip mi ediyordu? Ne yazık ki bu ilk kez olmuyordu. Birkaç eski ilişki beni takip etmiş, bir tur daha atmaya heveslenmiş ve tekrarı yok kuralımı çiğnemeye çalışmıştı.

Hiç hoş değil, Vito. Öne çıktım, savaşa hazırdım.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Mikey ve ben aynı anda sorduk.

Sonra şaşkınlıkla birbirimize baktık. "Bekle, onu nereden tanıyorsun?" Mikey fısıldadı.

"*Sen* onu nereden tanıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

İkimiz de ziyaretçimize bir kez daha baktık. Keskin mavi gözler odanın öbür ucundan ruhumu dikilmişti. Bir an için Vito'nun şaşırılmış görüldüğünü sandım ama emin olamadım. Yüzü esrarengiz bir kayıtsızlık maskesi olarak kalmıştı.

"Beni nasıl buldun?" Öne doğru bir adım atarken seslendim.

Cevap alamadım. Onun yerine Vito dikkatini yavaşça kardeşime çevirdi. "Sinyor Fiorentino. Telefonlarıma çıkmıyordunuz."

Durun bakalım. Vito Mikey'i aramaya mı çalışıyordu? Ne haltlar dönüyordu?

Beynim dönerken avuçlarımı kaldırdım. "Durun bir dakika. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Dışarı çık Mags," dedi kardeşim sessizce. "Bırak bunu ben halledeyim."

"Asla olmaz." Vito'nun beni buraya kadar takip edip etmediğini ya da neden ağabeyimi aradığını bilmiyordum ama öğrenecektim.

Vito'nun uzun bacakları bize doğru gelmeye başladı. Kahverengi saçları şu anda ürünle terbiye edilmişti ama parmak uçlarımda nasıl gür ve gür hissettirdiğini hatırladım. O beni doyasya yerken saçlarını nasıl avuçladığımı. Tanrım, bu adamın ağzı ... ve coşkusuyla birleştiğinde? Lanet olası grafiklerin dışında.

Tanıştığımız gece kot pantolon ve kazak giyiyordu, şık bir şey değildi. Şimdi ise uzun siyah paltosunun altına çok etkileyici lacivert bir takım elbise ve deri eldivenler giymişti. Kıyafeti, havalı dış görünüşüyle birlikte "benimle uğraşma" havası veriyordu ve bu hoşuma gitmişti. *Gerçekten* hoşuma gitti.

Ama bu konuşmayı çalışanların önünde yapmak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, kardeşimin önünde.

İleri atıldım ve Vito'yu odanın ortasında yakaladım. "Hey." Tam önünde durdum. Durup bana baktı. Yumuşak bir sesle, "Bak, burada ne aradığını bilmiyorum ama belki diğer odalardan birinde özel o l a r a k konuşabiliriz," dedim.

"Ciao, Maggie." Sesi çok derindi, İtalyan ritminin lirik kalitesiyle süslenmişti. Geçen gece kulağıma bir sürü İtalyanca kelime fısıldadığını hatırlıyordum. Çoğunu anlamamıştım ama kimin umurundaydı ki? Cehennem gibi sıcaktı.

"Hoşça kal." Koluna girdim. "Benimle gel."

Çekiştirmeme rağmen yerinden kıpırdamadı. "Buraya seni görmeye gelmedim."

"Anlamıyorum." Arkasından baktım ve grubundaki adamların bizi dikkatle izlediğini gördüm. Görünüşe göre

dikkatli, özenli. Sınırdaki korkutucu. "Kardeşimden ne istiyorsun?"

"Maggie." Kardeşim tam arkamdaydı, yüz ifadesi yalvarır gibiydi. "Bize bir dakika izin ver, lütfen."

Cevapları almadan hiçbir yere gitmiyordum. "Hadi ofise gidelim. Hemen şimdi. İkiniz de."

Mikey bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu, ben de koluna girdim ve onu ofise doğru çekmeye başladım. Vito'nun arkadaşlarından birinin öne çıktığını gördüm ama Vito elini kaldırdı ve İtalyanca birkaç kelime söyledi. Sonra peşimizden geldi.

"Hemen döneceğiz!" Biz geçerken etrafta duran adamlara seslendim. "Beklerken bir kadeh şarap için."

Hepimiz koridora çıktık. Mikey'nin ofis kapısı açıktı, ben de kardeşimi içeri ittim. Vito içeri girdiğinde kapıyı arkamdan kapattım. Mikey odanın diğer tarafına geçip ellerini saçlarında gezdirirken, Vito olabildiğince rahat bir şekilde duvara yaslandı.

"Tamam," dedim avuçlarımı birbirine bastırarak. "Vito, neler oluyor? Buraya yine beni görmeye mi geldin, yoksa kardeşimi görmeye mi? Öyle ya da böyle, *neden*?"

"Siz iki takıldınız mı?" Mikey beni yuvarladı, onun Kaşları havaya kalktı.

"Evet, bu seni ilgilendirmez. Şimdi bana Vito'yu nereden tanıdığını söyle."

"Konuşabilir miyim?"

Vito'nun yumuşak sesi odayı keserek dikkatleri üzerine çekti ve Mikey'nin beti benzi attı. Vito'yla yüzleştım. "Lütfen. Çünkü bazı cevapları gerçekten çok isterim."

Vito ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Kardeşin ve ben Pazar gecesi poker oynadık."

Oh. Vücudum gevşedi. Bu benimle ilgili değildi, Tanrı'ya şükür. "Ve siz kanka falan mı oldunuz?"

"Pek sayılmaz." Vito durakladı, soğuk bakışları Mikey ve benim aramda gidip geliyordu. "Oyun saatlerce sürdü. Kardeşin kaybetti."

Bu garipti. Kardeşim spor bahisleri uygulamaları aracılığıyla maçlara bahis oynamayı severdi. Ama ciddi bir kumarbaz değildi. Kumarhane onu oyuna mı çekmişti? Fark etmezdi çünkü hiç paramız yoktu. Şaraphane zar zor ayakta duruyordu ve ailem öldüğünde bize pek bir şey bırakmamıştı. Kardeşim neyle kumar oynamıştı, yakışıklılığıyla mı?

Bu şakayı yüksek sesle yapmak üzereydim ama kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. Odadaki kasvetli hava Mikey'nin sessizliğiyle birleşince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Çok ama çok yanlış.

Yutkundum. "Ne kadar kaybettin Mikey?"

"Maggie, Tanrım." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Anlamıyorsun. Elimde *floş* vardı. Floşu yenmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Neredeyse imkânsız!"

"Ama imkânsız değil," dedi Vito.

"Bekle." Parmaklarımı birbirine kenetledim ve sabır için dua ettim. "Yani kaybettin." Vito'ya baktım. "Sana karşı."

Vito başını bir kez eğdi. "Benim de düz floşum vardı, kız yüksek."

Taşlar yerine oturmaya başladı. Mikey'nin garip ruh hali. Kumarhane. Poker. Korumalar. "Ne yani? Buraya tahsilat yapmaya mı geldin?"

"Bir bakıma." Vito durakladı. "Gerisini bitirmek ister misin, Michael?"

Kardeşimin boynunun derisi donuk bir kırmızıya döndü ve saç çizgisinde ter oluştuğunu görebiliyordum. Midemin çukurunda korkunç bir önsezi vardı. Kardeşime yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Mikey, söyle bana. Ne kadar kaybettin?"

Gözleri vahşiydi, panik yirmi altı yaşındaki yüzünün çizgilerine kazınmıştı. "Öyle olsun istemedim, yemin ederim."

"Ne kadar?"

Ağzını bir kez açtı, sonra kapattı. Tüm vücudu titriyordu, ben de omuzlarını tuttum. "Ne kadar?" Tersledim.

"Hepsini," diye ağzından kaçırdı. "Her şeyi. Bahse girerim sahip olduğumuz her şey ve daha fazlası."

Birden sanki göğsüme bir kaya parçası bastırmış gibi hissettim. "Bu da ne demek oluyor?" Hırıldadım. "Neyin hepsi?"

Mikey'nin gözleri doldu, kirpiklerinde nem birikti ve başını iki yana salladı. "Söyleyemem."

"Sana söylemeye çalıştığım şey," diye araya girdi Vito, "şaraphaneni kaybetmiş olması. Benim için."

iki

...

On Gün Önce

Vito

*Hudson Casino and Resort
Hudson Valley, New York*

"Beni fark etmeni beklemekten yoruldum."

Bu garip ses üzerine telefonumdan başımı kaldırdım. Yirmili yaşlarının başında genç bir kadın şimdi benimkinin yanındaki bar taburesine tünemişti. "Affedersiniz, sinyorina?"

Kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardağı parmaklarıyla öne doğru itti. "Size bir içki aldım çünkü beni fark etmenizi beklemekten yoruldum."

İtiraf etmeliyim ki, açılış cümlesi olarak oldukça iyiydi. "Beni affet. Çalışıyordum." Bunu kanıtlamak istercesine cep telefonumu kaldırdım. "Ama bu güzel bir kadını görmezden gelmek için berbat bir bahane."

Ve çok güzeldi. Genelde sevdiğimden daha kısa saçları vardı ama omuzlarına düşen ve yüzünü güzelleştiren bir tarzda kesilmişti. Kahverengimsi yeşil iri gözleri ve uzun kirpikleri vardı. Dudakları doluydu. Askılı bir tulum giymişti.

Küçük göğüslerini çaprazlama kesen ve uzun bacaklarını gösteren bir üst.

"Teftişin bitti mi?" diye sordu kokteylini yudumlamadan önce.

"Daha önce de beni teftiş ettiğin için bu adil." "Doğru.

Peki, ne düşünüyorsun? İçki ister misin?"

Viskimin kalanını bitirdim ve boş bardağı bara geri uzattım. Beni tanıyan barmen, içkinin güvenli olduğunu bildirmek için gizlice başını salladı. Burada, kendi bölgemin dışında bile uzun bir düşman listem vardı.

Yeni arkadaşımın ikramı olan taze bardağı kaldırdım. "*Grazie*." Bir yudum aldım. Tadı benim içkimden farklıydı. Daha iyiydi. *Çok* daha iyiydi. "Nedir bu?"

"Beğendin mi?"

"Beğendim."

"Bu, New Orleans'tan gelen, kömürleşmiş beyaz meşe fiçılarda yıllandırılmış, el yapımı bir burbon viskisi. Biberin yanı sıra reçel ve karamel notaları var. En sevdiğim kısmı, yıllandırmayı bir liman fiçisinde tamamlamaları." Başını boş bardağıma doğru eğdi. "İçtiğin şey seri üretim boktan bir şeydi."

Bir dirseğimi bara dayayarak ona doğru hafifçe eğildim. "Senin gibi bir kız burbon hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?"

"Bildiklerim seni çok şaşırtacak. *Capisce?*" "Belli ki benim dilim değil, senin diline bakarak telaffuz."

Güldü, en ufak bir alınganlık göstermedi. Gözlerinin ışıltısı, gülümsediğinde ağzını çevreleyen küçük çizgiler hoşuma gitti. "Sadece önemli İtalyanca kelimeleri biliyorum. Barolo, Chianti, Valpolicella, Barbaresco, prosecco-"

"Tamam, tamam." Ağzımın kenarlarında bir sırıtış hissettim. Alışılmadık ama hoş karşılanmayan bir şey değildi.

"Şaraplarımızı seviyorsun." "Ben de adamlarınızı seviyorum."

Doğrudan. Buna hayran kaldım. Bu gece üst kata çıkaracak bir kadın aramıyordum. Genellikle kumarhaneye çalışmak için gelirdim, oynamak için değil. Luca Benetti ile birlikte burada bir hisseye sahiptim ve yatırımımı kontrol etmek için sık sık buraya gelirdim.

Bir saat önce korumalarımı yatağa gönderdim ve hızlıca bir şeyler içmek için barlardan birine uğradım. İşlerimi hallettikten sonra odama çıkmayı planlıyordum. Ama belki de planlarım değişebilirdi? Gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini şimdiden görebiliyordum. Konuşma, flörtleşme. Bir içki daha. Yaklaşacak, belki koluma ya da bacağıma dokunacaktı. Bakışlarımın ağzında oyalanmasına izin verirdim. Belki sık bir nefes alır, nabızı ensesinde hızlanır, sonra dudaklarını yalar. Konuşmak için özel bir yere gitmeyi önerirdim. Beni odama kadar takip ederdi.

Sesimi derinleştirdim ve aksanımın kalınlaşmasına izin verdim. "Bu bir tesadüf çünkü ben Amerikalı kadınlardan hoşlanıyorum."

"Bu bir tesadüf." Elini uzattı. "Ben Maggie."

"Vito."

Sarsıldık, tutuşu sağlam ve güçlüydü. Elleriyle çalıştığı belliydi. Uzun, boyalı tırnakları yoktu ve teni hafif pürüzlüydü. Buna aldırmadım. Ben de bazen ellerimle çalışırdım.

Burbonu tekrar yudumladım. Güzeldi. Belki Toronto'ya dönerken bir şişe alabilirdim. "Peki sen ne içiyorsun?" Kokteyl bardağını göstererek sordum.

"Bu bir Greyhound. Greyfurt suyu ve votka." Ağzını bardağına dayadı, içti, sonra dudaklarını yaladı. "Kenarında tuz olsaydı, o zaman Tuzlu Köpek olurdu."

Yine etkilendim. "Barmen misin?"

"Geçen yıl arkadaşımın düğününde barmenlik yaptığımı saymazsan hayır." Bir süre birbirimize baktık. "Şehre iş için mi yoksa eğlence için mi geldin?"

"İkisi için de." Daha fazlasını teklif etmedim.

İşim hakkında konuşmak yasaktı. Aslında, konu ilişki olduğunda, mümkün olduğunca az şey söylemeyi daha iyi buluyordum. Toronto'da bir suç örgütü yönettiğimi pek söyleyemezdim. Otuz beş yaşında bile dünyama bir kadın sokmaya hiç niyetim yoktu. Çok riskliydi. Taktığım basit bir alyans, ortaklarımın uzun vadeli fikirler edinmesini engelliyordu. Ne yazık ki yüzük şu anda üst katta odamda duruyordu ve bana hiçbir faydası yoktu.

Şanslıydım ki bu kız sıradan bir sevişmeden daha fazlasıyla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bu da bana çok uygundu.

"Buraya eğlenmeye geldim," diye açıkladı. "Stresli bir yıl oldu ve bu hafta sonu kendimi şımartmaya karar verdim."

"Kendine nasıl davranıyorsun peki?"

"Önce spa, cennet gibiydi. Bu sabah orada bir servet harcadım ama buna kesinlikle değdi. Sonra yeni bir saç kesimi." Saçlarının uçlarını savurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Güzel görünüyor."

"Teşekkürler. Ben de öyle düşünüyorum. Kapalı havuzda takıldım, biraz alışveriş yaptım. Açık büfede karnımı doyurdum. Oh, ve Giovanni'nin restoranı-" parmak uçlarını öptü "-mükemmeldi."

Yetenekli İtalyan şef, iş ortağı Valentina Benetti ile birlikte kumarhane tesisinin içinde bir restoran açmıştı. Paesano'daki trattoria'larına benziyordu ama büyük kalabalıklar için daha erişilebilirdi. "Kulağa çok güzel bir gün gibi geliyor."

"Ve umarım gece de." Kadehinden içerken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Bu geceye, güzelim." Kadehimi onunkine dokunmak için kaldırdım.

Bir saat sonra Maggie boğazımın kenarını ısırırken ben oda kartımı karıştırıyordum. Asansörde öpüşmeye başlamıştık ve hiç durmamıştık. Genelde bir kadın için bu kadar açgözlü değildim ama Maggie'yle ilgili her şey beni tahrik ediyordu.

Sikimi onun içine sokmak için sabırsızlanıyordum.

"Siktir." Kilidi açma çabalarımın rağmen kapıdaki ışık kırmızı kalmaya devam etti.

"İşte, bana bırak." Kartı elimden aldı, sensörün önünde salladı ve ışık yeşile döndü. Sonra kartı bana geri verdi ve kolu itti. "Sihirli dokunuş."

Kıçından tutup yerden kaldırdım ve tek kolumla odanın içine taşıdım. Ağzı tekrar benimkiyle buluştuğunda gülerek bacaklarını belime doladı. Tadı greyfurt ve güven gibiydi, seksi bir kombinasyon. Onu girişin duvarına doğru ittim ve öpüşmeyi derinleştirdim, dilimi ağzının içini yalamak için kullandım, birkaç dakika içinde amını yalamayı planladığım gibi.

Tırnakları kafa derime battı ve o da beni aynı aceleyle öptü. Kalçaları benimkilere karşı sallanıyor, sıcak merkezi ereksiyonumun üzerinde kayıyordu. *Cazzo madre di dio*.

Bu çok hızlı oluyordu.

"Bekle," dedim alnımı şakağına dayayarak. "Aceleye gerek yok."

"Sikin aksini söylüyor," dedi amını sikimin üzerinde bir kez daha yavaşça yuvarlayarak.

Nefesimi içime çektim ve düşünmeye çalıştım. Dikkatlice ayaklarını yere koydum ve boğazını öpmeye başladım. Köprücük kemiğinin uzunluğunu yaladım. "Seni bütün gece becereceğim, güzelim. Seni yıpratacağım, *te lo prometto*."

"bu ne anlama geliyor?" o sordu aracılığıyla zahmetli nefes alır.

"Sana söz veriyorum."

"Tanrım, aksanın. Çok seksi."

Göğsümde mırıldandım. "Benim için ıslandın mı?" "Çok ıslak. Tanrım, Vito. Şimdiden ölüyorum."

"Seni yemek istiyorum. İlk orgazmını nerede yaşamak istersin?"

"Hmm, bakalım." Gözlerini açarak süiti inceledi. "Vay anasını. Tesisteki en iyi oda bu mu?"

Aslında öyleydi.

Çatı katı süiti en üst katın neredeyse tamamını sarıyor ve çevreye bakıyordu. İki yaşam alanı, bir kiler, üç yatak odası, dört banyo ve bir kütüphane vardı. Ama şu anda bunların hiçbirine odaklanmamıştım. Bu kadın tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

"Tam burası sanırım," dedim, ince kumaşın üzerinden göğüslerini avuçlayarak. Sütyen takmıyordu ve oturup bana bir içki ısmarladığından beri meme uçları beni deli ediyordu. Onları çimdikledim ve başını duvara yaslayarak inledi. "Kıyafetlerini çıkar."

"Tamam." Elleri boynunun arkasına gitti ve üstünü sabitleyen yayı çekti. Kazağımı başımın üzerinden sürükledim ve elbise ayakkabılarımı çıkardım. Göğsüm çıplak kaldığında gövdeyi iyice inceledi. "Birileri çalışıyor."

Benim işim güç, dayanıklılık ve şiddet gerektiğinde sınırsız bir enerji rezervi gerektiriyordu. Ama ben bunların hiçbirini söylemedim. Kemerimi çözdüm, sonra pantolonumun fermuarını açtım ve çoraplarımla birlikte çıkardım. Sadece siyah külotumla duruyordum.

"Vay canına," dedi, bakışları vücudumu boydan boya dolaşıp kasıklarımda durdu. "Kumarhaneye gittiğimde genelde bu kadar şanslı olmuyorum."

"*Andiamo*. Hadi gidelim." Elleriyle işaret ettim. "Amcığının önümüzdeki beş saniye içinde yüzümü boğması gerekiyor."

"Tamam, otoriter." Maggie üstünü kalçalarına doğru iterek mükemmel bir çift memeyi ortaya çıkardı, sonra arkasına uzanarak

fermuarını açtım. Pantolonu ayak bileklerine kadar indirirken parmak uçlarımla meme uçlarını okşadım. Topuklu ayakkabıları olmadan çeneme kadar geliyordu ki bu hala çoğu kadından daha uzundu.

Onu görmek için geri *çekildim-Cristo*. Külot giymiyordu.

Hay sikeyim. Bu kadın beni sürekli şaşırtıyordu. Kasık kılları am dudaklarını ortaya çıkaracak şekilde özenle kesilmişti ve ağzım sulandı. Mermer giriş zemininde dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü tam tenine dayadım. Onun kokusu kafamı doldurdu. *Perfetto*. Sikim seğiriyor, ona katılmak için can atıyordu ama önce onun tadına bakmam gerekiyordu. Bacağını omzumun üzerinden kaldırarak dilimi yarığından geçirdim ve tüm o lezzetli kayganlığın dilimi kaplamasına izin verdim.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun." Bir elini başımın üstüne koydu. "Bunu gerçekten ilk sen yapmak istiyorsun."

"İlk ve son ve sırasında," diye mırıldandım, sonra onu tekrar yaladım. "*Dio*, bu çok iyi."

Dilimle klitorisini çalıştırmaya başladım, ne olduğunu öğreniyordum. Neyi sevdiğini, neyin onu nefessiz bıraktığını, neyin parmaklarının saçlarımda sıkışmasına neden olduğunu. Basınç, hız, biraz emme. Bir kadının amını yalamak bir bulmaca çözmek, onu boşaltmak için doğru dengeyi bulmak gibiydi. Ve bu görev için sonsuz sabrım vardı.

"Parmaklar," diye nefesini tuttu, kalçalarını sallayarak daha fazlası için yalvardı.

İki parmağımı içine soktum, amının duvarları o kadar sıcak ve gergindi ki neredeyse ritmimi kaybediyordum. Sikim orada olmaya bayılacaktı.

Maggie'nin kalçaları titremeye başladı. "Oh Tanrım, oh Tanrım. Evet, tam orası. Lütfen. *Durma*."

Etrafımda sıkışana kadar devam ettim. Sonra onun Vücudu kasıldı, amı parmaklarımı kavradı, inlemeleri yankılandı. Güç damarlarımdan ve

Sikim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu, derisi o kadar gergindi ki acı veriyordu.

Aşağı indiğinde, hafifçe gevşedim ve şişmiş klitorisini buruşturdum, deneyimin tadını çıkardım. "Bu harikaydı," dedi, neredeyse kelimeleri geveleyerek. "Genelde böyle boşalamam."

Şaşırmış bir şekilde yukarı baktım. "Normalde nasıl boşalırsın?" "Vibratörle."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. "Bir partnerle mi?" "Evet."

"Ama benimleyken buna ihtiyacın yoktu." Ellerimi kalçalarına koydum ve ayağa kalktım. "Seni üç dakika içinde boşalttım."

"Sakin ol. Kimse palavracıları sevmez."

Palavracı mı? Bunu göreceğiz. Vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar adım attım. "Nerede sikilmek istersin?"

Kollarını omuzlarıma doladı ve kulak mememi ısırdı. "Pencerelere karşı, Vito. Herkes bizi izlesin." Sonra ellerini göğsümden aşağı kaydırды ve kalçalarımın altına aşağı ittiği külotuma götürdü. "Ne kadar kıskanacaklarını bir düşün."

Hay sikeyim. Kendimi ateşler içinde hissettim, derimden sürünerek çıkmaya hazırdım. Beni ayağa kaldırmak için ne söyleyeceğini nereden biliyordu?

Onu kaldırarak büyük pencerelere doğru taşıdım. "Bir gösteri yapmak ister misin, güzelim?"

"Tanrım, evet. Acele et,

Vito." "Camlar soğuk

olabilir." "Umurumda değil."

Onu sırt üstü pencereye yasladım ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Üşüdüyse de anlayamadım. O da beni aynı güçle öptü, dudakları aynı istekli, dili aynı sertlikteydi. Göbeğini uzunluğum boyunca ovuşturdu, arıyordu. Şaftımı tuttum ve içeri girmeye hazır bir şekilde hizalandım.

Isı ucuma nüfuz ettiğinde ne olduğunu anladım. Donup kaldım. Benim neyim vardı böyle? "Merda! Prezervatifi unuttum."

"Oh. Kahretsin. Ben de unuttum. Sende var mı?" "Bekle."

Nasıl bu kadar dikkatsiz, bu kadar umursamaz olabildim? Daha önce hiç olmamıştı. Bir elimi saçlarımda gezdirerek yatak odama, sonra da bitişikteki banyoya girdim. Yanımda sadece üç prezervatif vardı ve bu gece Maggie ile hepsini kullanmayı planlıyordum. Ana odaya geri döndüğümde lateksi taktım ve onu cama yaslanmış, parmakları bacaklarının arasında cesurca tıngırdarken beni izlerken buldum.

Neredeyse tökezliyordum. Madre di dio, bu çok seksiydi.

"Devam et," dedim yaklaşırken. "Arkanı dön ve seni izlemelerine izin ver."

Tereddüt etti, alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Beni izlemeyi tercih etmez miydin?"

"Seni sikerken yansımadan izlemeyi planlıyorum. arkasında." Elimle işaret ettim. "Dön bella. Kıçını dışarı çıkar."

Yavaşça cama doğru döndü, bir avucuyla kendini desteklerken diğer eli klitorisini çalıştırmaya devam etti. Uzun bacaklarını ve sıkı poposunu, belinin kıvrımlarını inceledim ve bir anda onun üzerindeydim. Kalçasını tutarak sikimin başını girişine koydum ve durakladım. "Hazır mısın?"

"Tanrım, evet."

İçeri kaydım, sıkı dokular sikimi yumruk gibi kavradı. Çok sıcak, çok sıkı. Bazı küfürler mırıldandım ve kalçalarımı salladım, kendimi kabzasına kadar gömmek için can atıyordum. Maggie leğen kemiğini eğerek ve içeri girmeme yardımcı olmak için geri iterek yardım etti ve kısa süre sonra vücutlarımız birleşti. Bir avucumu omurgasının çıkıntılarında gezdirerek yumuşak tenini hissediyor, bir yandan da orada boşalmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Cazzo, bella. Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Çok büyük," diye mırıldandı. "Tanrım, sakin. Yapamıyorum. Hareket etmeye başlamalısın."

Biraz gevşedim ve sonra tekrar içeri girdim. Maggie inledi ve ben de tekrar yaptım. İkimize de alışmamız için zaman tanımak istedim ama o bunu kabul etmedi. İki elini de cama koyarak omzunun üzerinden bana baktı. "Hadi ama. Beni sertçe becer, Vito. Yarın bunu hissetmek istiyorum."

O anda düşünme yeteneğimi kaybettim, sanki beynim karardı ve bir makineye dönüştüm, kalçalarım çalışıyor, sikim tekrar tekrar içine giriyordu. Cam onun muhteşem yüzünü yansıtıyordu -yüz ifadesi zevkten gevşemiş, göz kapakları dalgalanıyordu- ve ben başka tarafa bakamıyordum. Saçlarını savuruyor ve beni çılgına çeviren baştan çıkarıcı inlemeler çıkarıyordu.

Kasıklarımda sıkılaştıran zevk duygusu üzerime çöktü ve kalçalarımın her vuruşunda vücudu sarsıldı. Şakaklarımdan ter boşanıyordu ama durmadım. Duramazdım. Taşaklarım ona çarpıyor, etrafımızdaki hava nemleniyordu ve yüzümde hâlâ onun amının kokusu vardı. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. "Klitorisin," sıkılmış dişlerimin arasından başardım. "Kendini boşalt. *Şimdi*."

Ön kolunu cama dayadı ve boştaki elini bacaklarının arasında gezdirdi. Sonuç neredeyse anında oldu. Duvarları sikime kenetlendi ve başını geriye attı. "Oh, Tanrım. Evet . . . kahretsin!"

Bu benim için çok fazlaydı. Heyecan ayak parmaklarımdan başladı, kalçalarıma, taşaklarıma, sonra da aletimin başına doğru ilerledi. Orgazm içimden geçerken, kalçalarım kekeleyerek tavana doğru bağırdım, latekse aktı, zar zor ayakta durana kadar devam etti.

Sonunda bittiğinde, onun sırtına doğru sarktım. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlayamıyordum. Cristo santo, hala titriyordum, Tanrı aşkına. Prezervatifi tutarak yavaşça dışarı çekerken inledim. Onun amcığı

Şişmiş ve ıslanmıştı, keşke içinden akan spermlerimi görebilseydim.

"Lanet olsun." Nefes nefese arkasını döndü ve pencereye yaslandı. "Bu gerçek olamazdı."

Yakındaki bir masada peçeteler vardı, bu yüzden prezervatifle uğraşmak için bacaklarımı beni taşımaya zorladım. Temizlendikten sonra bir koltuğa çöktüm, gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım.

"Su getirmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

Elimi dalgınca salladım. "Keyfine bak."

Mini bara doğru yürüdüğünü ve kapıyı açtığını duydum. Kapı kapandı. "Ooo, şeker. Alabilir miyim?"

Şu anda nasıl yemek düşünebilirdi ki? "Tabii ki." Gözlerimi açtığımda elinde bir şişe suyla bana doğru yaklaşıyordu. "Grazie," dedim, elinden aldım ve kapağını açtım.

Ağzına birkaç yuvarlak renkli şeker parçası attı. "Bunun için teşekkürler. Çok eğlendim. Ben tuvalete gidip geleceğim."

Ağzımdaki su neredeyse yanlış boruya gidecekti.

Yutkundum ve kaşlarımı çattım. "Henüz gitmiyorsun." Kaşları birbirine sevimli bir şaşkınlıkla kenetlendi.

"Vito, iki kez geldim. Sen geldin. İnanılmazdı ve şimdi bitti."

"Seni bütün gece sikmeyi planladığımı söylediğimi duymadın mı? Bella, daha yeni başladık."

"Gerçekten mi?" Gözleri vücudumda çok yavaş bir gezinti yaparken dudaklarının arasına bir parça şeker daha attı. Onun düşünceli kahverengi bakışları altında aletim canlandı. "Çünkü oldukça bitkin görünüyorsun."

Sandalyeden ittim ve tek bir hareketle onu omzumun üzerinden kaldırdım. Gıcırdadı ve kahverengi çanta halıya düştü. "Şekerim!"

"Merak etme," dedim onu yatak odasına taşıırken. "Ağzına koyacak başka bir şey bulacağım."

üç

...

Şimdi

Vito

Fiorentino Şaraphanesi, New York

Ağabeyinin yüzünün utançtan kızardığını, ağzından kelimeleri çıkaramadığını **izledim**. Kötü haber vermek benim için bir uzmanlık alanıydı, bu yüzden meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim.

"Sana söylemeye çalıştığı şey," dedim ona sakince, "şaraphaneni kaybettiğidir. Bana."

Onun bu bilgiyle boğuşmasını izledim, yüzünde yavaş yavaş bir anlayış belirliyordu. Bekleyebilirdim. Sabır da benim uzmanlık alanlarımdan biriydi.

Bu aynı zamanda onun şaraphanedeki varlığına alışmam için bana zaman kazandırdı.

Bir planın olsun. Sonra da yedek bir plan. Ben böyle işliyordum, böyle hayatta kalıyordum ama bu -onun burada olması- her *iki* planın da bir parçası değildi.

I gibi Kadınlar a çok, ama istenmeyen EKLER ve Benim dünyamda beklentiler erkekler için ideal değildi. Öğrendim ki

Gençken yanlış bir kadına aşık olduğumda. Şimdi tekrarlanmaması için mümkün olan her şeyi yapıyordum.

Maggie'nin burada, yeni şaraphanemde olması dışında. Eğer yaşadığı şok tamamen gerçek olmasaydı, kardeşiyle birlikte beni tuzağa düşürmek için böyle bir plan kurduklarından şüphelenebilirdim. Ama o bilmiyordu. İnsanları okumakta çok iyiyimdir ve onun şaşkınlığı yüzde yüz gerçektir.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine yumruğunu sıktı ve kardeşinin karnına bir yumruk indirdi.

Michael iki büklüm oldu, inlerken kendini tutuyordu. Maggie bana doğru döndü. Artık sersemlemiş değildi. *Öfkeliydi.*

Ve güzel. Fark etmemeliydim, özellikle de şimdi, ama bu kaçınılmazdı. Harika sevişiyordu, şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyilerinden biriydi ve şimdi giydiğı tişört ve kot pantolon hoşuma gitmişti, kendi teninde rahat bir kadını gösteriyordu. Bu bana o geceki özgüvenini, tam olarak ne istediğini sormaktan nasıl korkmadığını hatırlattı.

Beni sert sik, Vito. Yarın bunu hissetmek istiyorum.

Ama artık ifadesinde şehvet yoktu. Onun yerine, bir tel gibi öğretilmişti, gözleri yeşil ateş saçıyordu. Düşmanını canlı canlı yemeye hazır minik bir ejderha.

"Onu alamazsın."

Soğukkanlılığımı ve mantığımı korudum. İş söz konusu olduğunda duygulara yer yoktu. "Korkarım bu işler böyle yürümüyor, sinyorina."

"Nasıl yürüdüğü umurumda değil *sinyor*. Size şaraphanemizi alamayacağınızı söylüyorum."

Normalde kendimi açıklamazdım. Ama gecemizden sonra Maggie'nin bir açıklamayı hak ettiğini düşündüm. "Adil olan adildir, değil mi? Ben paramı potaya koydum, kardeşin de kendi parasını -ve benim paramı- potaya koydu. O kaybetti. Bu yüzden pottaki her şey artık benim."

"Hayır, değil. Ve bu konudaki hiçbir şey adil değil."

İçimi çektim. Bunun daha sorunsuz geçeceğini ummuştum. "Sizi temin ederim ki oyun adildi. Kardeşinizin kaybetmeyi göze alamayacağı bir meblağı yatırmış olması benim suçum değil." Omuz silktim. "Ama kaybetti."

"Sana para vereceğiz," dedi. "Borcunu ödeyeceğiz."

"Maggie." Michael'ın sesi yorgun geliyordu. "Biliyorsun biz yapamam."

"Ne kadar?" Başını aramızda döndürdü. "Belki artırabiliriz."

"Güven bana," dedi kardeşi. "Yapamayız."

Bana olan toplam borcu dört yüz elli bin dolardı ama bunun bir önemi yoktu. Parayı istemiyordum. Şaraphaneyi istiyordum. Toronto'ya döndüğümde, emlak işine girmiştım. Parayı saklamaya ve aklamaya yardımcı oluyordu ve gelecek için iyi bir yatırımdı. Ayrıca bir şaraphane sahibi olma fikri de hoşuma gitmişti. Fausto Ravazzani Avrupa'nın en güçlü adamlarından biriydi ve Siderno'da bir üzüm bağı vardı, Ravazzani şarapları tüm dünyada tanınıyordu.

Bir gün ben de olabilirdim.

"Bu hiç mantıklı değil." Maggie avuçlarını açtı ve birkaç derin nefes aldı. "Bu şaraphane milyonlarca dolar değerinde. Mikey, bir poker oyununda o kadar para kaybetmiş olamazsın."

"Anlamıyorsun," dedi. "Elim çok iyiydi."

"Potaya ne kadar koydun?"

"Yanımda getirdiğimi kaybettim. Sonra oynamaya devam etmek için biraz borç aldım."

"Tanrım, Mikey! Kumarın ilk kuralı budur! Daha fazla kaybetmeyi göze alamadığınız zaman gidersiniz."

"O ödünç alındı iki yüz bin dolar,"

Araya girdim.

Bu hacim . onu ses roketlendi gökyüzüne doğru.

"İki yüz bin mi? Mikey!"

"Ama onu geri kazanıyordum," dedi. "Sonra o son elde hepsini yatırdım. Burada iyileştirmeler yapmamıza yardımcı olabileceğimi düşündüm. Bunu bizim için, şaraphane için yapıyordum."

"Tamam, tamam." Alnını ovuşturdu. "Bir düşüneyim. Vito'ya iki yüz bin ve son elde ne kaybettiyse onu ödememiz gerekiyor."

"İki yüz elli bin." Sakince kollarımı kavuşturdum. "Artı ödemediğin her gün için faiz. Bugün bana nakit olarak dört yüz elli bin dolar ödeyebilir misin?"

"Hayır, tabii ki ödeyemem."

"O zaman şaraphaneyi alacağım."

"Şaraphaneyi 'alamazsın'," diye tersledi. "Bu işler böyle yürümez."

Bu iş sıkıcı olmaya başlamıştı. Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. "Kumarhanenin barında bana yaklaştığınızda, size soyadımı bilerek söylemedim. İnsanlar üzerinde bir etkisi olma eğilimindedir."

Sözümü bitirmeme izin vermeden araya girdi. "Ben de sana soyadımı söylemedim. Önemli değil."

"Önemli, Bella, çünkü benim manipüle edilecek biri olduğumu düşündüğün çok açık. Aldatılacak biri. Sana söz veriyorum, değilim." Durakladım. "Benim adım Vito D'Agostino. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Size o kumarhanede Luca Benetti ile ortak olduğumu söylersem ne dersiniz? O ve ben ... bir tür ortağız."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı, ağzı tiksintiyle çarpılmıştı. "Sen bir gangstersin."

Bu terim hiç hoşuma gitmemişti. Kulağa karikatür gibi geliyordu. "Toronto'da bir ailenin reisiyim, evet."

"Tanrım, ben bir aptalım." Bir süre ayakkabılarına baktı, sonra başını kaldırdı. "Erkekler konusundaki kötü zevkimi bir kenara bırakırsak, bu poker oyununun bizim

gece birlikte? Bilirsin, sen uyanmadan gittiğim için bir tür intikam mı?"

Aslında buna aldırış etmemiştim. Veda etmemek karşılaşmalarımın daha az dağınık kalmasını sağlıyordu. "Beş dakika öncesine kadar ikinizin akraba olduğunu bilmiyordum."

"Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum." Dudağını ısırды ve beni inceledi. "Vito, bak. Bir mafya babası olduğunu biliyorum ama eğlendik, değil mi? Ve sen de . . . tatlıydın. Sana yalvarıyorum, kalbimin derinliklerinden sana yalvarıyorum. Lütfen bırak gitsin. Burası bizim her şeyimiz. Lütfen borcumuzu zaman içinde ödeyelim ve sen de Toronto'ya geri dön."

Göğsümde bir sızı hissettiğimi itiraf etmeliyim - yumuşaklık mı? Birlikte geçirdiğimiz gecenin güzel anıları... Ama bir hayır kurumu işletmiyordum.

Her türlü duyguyu bir kenara ittim. Ona açıkça dedim ki, "Şaraphanenin ana hissesini alıyorum. Bunu kabul etmek zorundasın. Bugün buraya gelmeden önce değerini kontrol ettim. Milyonlarca dolar değerinde değil, artık değil. Sana teklif ettiğim şey adil bir anlaşma. Aslında, tek anlaşmanız."

"Hadi ama," diye devam etti. "Kardeşıme bir şeyler anlatmaya çalıştığınızı anlıyorum ama bu şaraphane üç kuşaktır Fiorentino ailesine ait. Burası bizim."

Onunla tartışmaktan yorulmuştum. Şaraphanenin çoğunluğu bana aitti, nokta. Buna hiç şüphe yoktu ve bunu geri vermeyecektim. "Michael, evrakları hazırlatacaksın. Yüzde altmış."

"Altmış!" Maggie ağladı. "İmkânı yok. En fazla on."

İçimi çekerek onun durduğu yere doğru yürüdüm. Tek bir adım bile geri çekilmedi ki bu hem aptalca hem de etkileyiciydi. Onun yerine gözleriyle beni dilim dilim doğradı. Yine aptalcaydı. Biraz tavırlı, cesur kadınlara aldırılmazdım ama planlarıma müdahale ettiğinde değil.

Ona doğru yaklaştım ve siyah saçlarının birkaç telini kulağının arkasına ittim. "Maggie, bu bir pazarlık değil.

Beni sınamak istemezsin. Anladın mı?"

"Burası benim üzüm bağım." Sesi dalgalandı, şüphelerini ele verdi. Korkusunu. "*Bizim bağımız*. Onu almayacaksın, Vito."

"Zaten aldım, kabul et." "Kabul edemem."

Dudaklarımı birbirine doladım, sakinleşmek için dua ettim. Enzo ailede öfkeli ve şiddet yanlısı olanıydı. Ben soğukkanlı ve düşünceliydim, bir sorunu her yönüyle görebiliyordum.

Ama bu kız sabrımı sınıyordu.

"Etrafına sor," dedim ona. "Beni ve ailemi araştır. Bir D'Agostino'ya bulaşılmaması gerektiğini öğreneceksin. Ve istediğimi alamadığımda, insanlar zarar görür."

"Beni tehdit ediyorsun."

"Belki de kardeşini tehdit ediyordumdur."

Solgunlaştı, ima işe yaradı, tıpkı benim bildiğim gibi. Maggie belli ki ailesini, onların mirasını önemsiyordu. Ve bunu ona karşı kullanabilirdim. D'Agostinolar zayıflıklardan faydalanmaya şartlanmışlardı. Babamın bana öğrettiği ilk derslerden biriydi bu.

"Maggie, lütfen," dedi kardeşi. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Kız ona doğru döndü, omuzları sert ve öfkeliydi. "Daha da mı kötüleştiriyorum? Şaraphanemizi kaybettin, Mikey! Büyükbabam burayı 1963'te kurdu ve sen onu bir poker oyununda kaybettin! Bunu kabullenmek istemediğim için üzgünüm."

"Başka seçeneğimiz yok! Bundan mutlu olduğumu mu sanıyorsun? Burayı en az senin kadar seviyorum. Ama sıçtım batırdım!"

Çenemi okşadım. Bu çok sıkıcıydı ve yapacak daha iyi işlerim vardı. "Evrakları yarın imzalamayı umuyorum."

Maggie bana doğru döndü, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Sonra bakışları elime kilitlendi ve teni un gibi bembeyaz oldu. Ağzı açık kaldı. "*Evli misin?*"

Ah. Alışkanlık haline gelen anlamsız gümüş parçası. Medeni durumumu onaylayamadan ya da inkâr edemedi yumruğu karnıma indi. Sertçe.

Ortamımda bir acı patladı ve iki büküm oldum.

Madre di dio! Bana *yumruk atmıştı*.

"Seni aldatan pislik!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım," dediğini duydum kardeşinin, ben nefes almaya çalışırken.

Vücudum ısındı, sanki kanıma bir kibrit çakılmıştı, her yerim alev alev yanıyordu. Yavaşça doğruldum, derimin yüzeyinin altında şiddet yükseliyordu. Asla bir kadına vurmazdım -ne de olsa babam değildi- ama en son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlayamıyordum.

Ne yapacağıma ya da ne söyleyeceğime karar veremedi Michael Maggie'yi kapıya doğru itmeye başladı. "Ben evrakları getireyim Bay D'Agostino," diye geveledi yanımdan geçerken. "Hiç sorun değil."

"Yüzde yetmiş," dedim sertçe.

"Siktir et!" Maggie ağabeyinin tutuşuna karşı mücadele etti. "O pisiğe hiçbir şey vermeyeceğim!"

"Kapa çeneni!" Michael emretti ve devam etti. Sonra kapı çarparak kapandı ve onlar uzaklaşırken koridorda tartıştıklarını duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra zihnim açıldı. Kardeşlerimin aksine, soğukkanlılığımı kolayca kaybeden biri değildim. Kaybetsem bile uzun sürmezdi. Yumruklarım yerine beynimi kullanmayı tercih ederdim.

Karnımı ovuşturarak kapıya baktım. Maggie'nin müthiş bir sağ kroşesi vardı. Bu kadın sertti. Aynı zamanda yumuşak ve komikti. Ve yatakta harikaydı. Maggie'nin bu kadar çok yönü olduğunu fark etmemiştim ama hepsinden hoşlanmışım. Eğer bir daha tekrarlamama kuralımı bozacak olursam, bu kolaylıkla onunla olabilirdi.

Ama yapmazdım. Ayrıca, evli olduğumu sanıyordu. Bu en iyisiydi.

Maggie

Dişlerimi gıcırdatarak küreği malç dolu el arabasına sapladım. Sonra küreği kaldırdım ve öfkeme rağmen dikkatli olmaya çalışarak asma köklerinin üzerine malç serptim. Bebeklerim öfkemi hak etmiyordu.

Hayatımın en kötü haberini aldıktan bir gün sonra, hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum. Mikey bunu bana nasıl yapabilirdi? Şaraphaneye? Çalışanlarımıza?

Tanrım, personel.

Bunu on sekiz şaraphane çalışanına nasıl açıklayacaktık? *Oh, önemli bir şey değil. Sahiplerden biri salağın teki ve bir mafya ~~hava~~ tarafından ele geçirildik.*

Ve Vito evli miydi?

Pislik herif. Evlilik yeminini bozdu ve beni bir yuva yıkıcıya dönüştürdü. Diğer kadın. Bir metres. Asla olmayacağıma yemin ettiğim bir şey.

Ne pislik herif.

Kendimi sarstım. *Yanlış şeye odaklanıyorsun.* O pislik artık şaraphanemizde çoğunluk hissesine sahipti, önemli olan da buydu.

Mikey dün her şeyi ayarlamış, avukatımızı aramış ve ondan şaraphanenin yüzde yetmişini o İtalyan manyağa devredecek evrakları hazırlamasını istemişti. Vito muhtemelen şu anda evrakları imzalıyordu.

İzlemeye dayanamıyordum. Bu Mikey'nin pisliğiydi, bırakın Vito'yla o uğraşsın. Zaten dışarıda bitkilerle uğraşmayı tercih ederdim.

Ve kardeşimle medeni bir konuşma yapmaya hazır olduğumda, onu Adsız Kumarbazlar'a gitmeye zorluyordum. Çünkü bu saçmalıktı. Kardeşimin bağımlılığı yüzünden her şeyimi kaybetmiştim.

Soğukta beyaz bir nefes bulutu üfleyerek küreği yere bıraktım. Sonra malçları eşit şekilde yaymak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Vito'dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Şaraphaneyi geri almak için. Toronto'da yaşıyordu, neden burada iş yapmak istesin ki? Şaraphanemiz kârlı da değildi. Üzüm bağlarının ne yapacağı belli olmazdı, üzümler vefasız küçük sürtüklerdi. Bir yıl yükselir, ertesi yıl düşerdi. Yatırıma gelince, bu kötü bir yatırımdı.

Dün gece Val ve Luca'ya ulaşmayı düşündüm. En iyi arkadaşımın kocası da bir mafya babasıydı ve Val'i seviyordu. Daha da iyisi, Vito'dan kurtulmak için kesinlikle parası ve nüfuzu vardı.

Val ve Luca'nın uzun zamandır erteledikleri balayı için İtalya'da olmaları dışında. Ne tür boktan, bencil bir arkadaş balayında olan bir çiftte sorunlarından şikâyet etmek için mesaj atar ki?

Bu sadece bir sorun değil. Burası şaraphane. Burası benim tüm hayatımdı.

Yine de bunu yapamazdım. Luca'yı Vito'dan kurtulmak için bana borç para vermeye ikna edersem, Luca'ya ve dolayısıyla Val'e büyük miktarda nakit borçlu olacaktım. Ve bu çok garipti. Bir arkadaştan borç para almak her zaman ilişkiyi mahvederdi. Özellikle de bu durumda, çünkü bu kadar büyük bir miktarı geri ödeyebileceğimizi hiç sanmıyordum. Hâlâ mafyanın elinde olacaktım, sadece farklı bir mafyanın.

Tanrım, kardeşimi boğmak istiyordum. Annemle babam şu anda mezarlarında dönüyorlardır.

"Allora. İşte b u r a d a s ı n . "

Derin İtalyan baritonuyla topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimin tozunu aldım. Vito D'Agostino yine şık siyah paltosuyla benden birkaç adım ötede duruyordu. Şeytan gerçekten de Prada giyiyordu.

Beyzbol şapkam kışın parıltısının çoğunu engelliyordu ama yine de gözlerimi kısarak ona bakmak zorunda kaldım. "Ne istiyorsun, Vito? Biraz meşgulüm."

"Sadece evrakları imzalamak için neden orada olmadığını merak ettim."

Kına yaktığını görmek için mi? Kalp kırıklığına tanık olmasına izin vermek için mi? Hayır, teşekkürler. "Yeni yatırımın hakkında biraz bilgi edinmek isteyebilirsin patron. Burası çalışan bir şaraphane. Benim işim, şaraba dönüştürmek için gerçekten üzüm yetiştirdiğimizden emin olmak. Anladın mı?"

Başını düşünceli bir şekilde eğdi ve bana baktı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bu bir sorun olacak mı?"

Bu adamın ayaklarının dibinde bir saniye daha diz çökmeye tahammül edemedim ve ayağa kalktım. "Şaraphanemin çoğunluk hissesine sahip olmak mı? Evet, bu çok büyük bir sorun olacak. *Çok büyük* bir sorun. O yüzden neden Toronto'ya dönüp işimi yapmama izin vermiyorsun?"

"Bunun gururunu incittiğini biliyorum-" Boğazımdan boğulurcasına bir ses çıkmasına rağmen beni duymazdan geldi "-ama bunun sana nasıl bir fayda sağlayabileceğini göremeyecek kadar inatçı mısın?"

"Yarar mı? Neredeyse her şeyimi kaybettim." Kollarımı kavuşturdum. "Bunun bana tam olarak nasıl bir faydası olacak?"

Vito elini paltosunun cebine attı ve kanım etrafımızdaki havadan daha fazla soğudu. Bir adım geri çekildim ve yardım için etrafıma bakındım. Bu muydu yani? Beni öldürecek miydi?

"Sakin ol," dedi ve eldivenli eliyle bir paket sigara uzattı.

"*Sigara içiyor musun?*" Birlikte olduğumuz gece ondan hiç sigara kokusu almamıştım. Etrafta hiç sigara da yoktu.

"Kumarhanede değil tabii ki." Paketi açtı ve bir sigara çıkardı.

Şokun etkisi geçti ve "*Sarmaşıklarımın* etrafında sigara içme" diye çıkıştım.

Kaşlarını indirdi. "Neden? Dışarıdayız." "Bitkileri bozabilir. Tanrım!"

İçini çekti ve sigaraları kaldırdı. "Maggie, düşün. Şaraphanenin kârlı olmadığını sen kendin söyledin. Beni bir yatırımcı olarak düşün. Buradaki işleri geliştirmek ve hepimize çok para kazandırmak istiyorum."

Kulağa çok kolay, çok cazip geliyordu. "Bana bu paranın karşılıksız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne şartı?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum."

Eldivenli parmakları çenesini ovuşturdu. "Çok fazla düşünmedim."

Kötü bir haber vermeyi düşünüyormuş gibi yüzünü ovuşturması umurunda değildi. "Gerçekten mi? Çünkü sen bunu kesinlikle düşünecek bir tipe benziyorsun."

Gözlerini yere dikti ama dudaklarının seğirdiğini görebiliyordum. Gülümsemeye mi çalışıyordu? "*Dai*, haklısın," dedi. "Şaraphaneye ailemin adını vermeyi planlıyorum-"

"Kesinlikle olmaz. Hayatta olmaz."

Bakışlarımla buluştuğunda masmavi gözlerinde ne bir verim ne de bir sıcaklık vardı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin o seksi, şakacı adamı artık ortalıkta yoktu. Beni yedi kez boşalttığı bir kadın gibi değil, bir baş belası gibi görüyordu. "Başka seçeneğin yok. Kontrata çoktan yazıldı."

Midem acıyla burkuldu. Bu doğru olamazdı. Çok öfkeli ve kırgın olduğum için durup sözleşmeyi okumamış, sadece adımı karalayıp dışarı kaçmıştım. "İsmi değiştiremezsiniz. Fiorentino markasını oluşturmak için altmış yıldan fazla zaman harcadık."

"Sizin de başarısız olduğunu söylediğiniz bir marka."

"Önemli değil. İnsanlar adımızı biliyor ve şaraplarımızı tanıyor."

"Benim adımı da tanıyacaklar. Sadece zaman alacak."

"Bunu neden yapıyorsun?" Kollarımı kaldırdım ve çaresiz bir şekilde yanlarıma bıraktım. "Anlamıyorum. Racketeering ve şantaj kuzeyde yeterince iyi para kazandırmıyor mu?"

İfadesinde bir şey kıpırdadı, dış görünüşünde küçük bir çatlak vardı ama yaklaştığında kayboldu. Sarmaşıkları çiğnemedi geri çekilemezdim, bu yüzden kıpırdamadan durdum. Eğildiğinde açık paltosunun kenarları kalçalarımaya değdi. "Bu işler çok iyi para kazandırıyor aslında. Ama kuzeyde yaptığım tek iş bu değil. Kapsamlı bir liste ister misiniz?"

Buna ihtiyacım yoktu. Luca Benetti hakkında bildiklerime dayanarak tahmin yürütebilirdim. Uyuşturucu, dolandırıcılık. Muhtemelen cinayet.

Yutkundum. "Şaraphanemi para aklamak için kullanacaksın, değil mi?"

Eldivenli parmağı çenemde gezindi ve sesi baştan çıkarıcı bir hal aldı. Daha çok kumarhanedeki adam gibiydi. "Bilmiyorum, bella. Öyle miyim?"

İçimden bir ürperti geçti, suçu soğuk havaya attım. "Toronto'ya geri dön, Vito. Şaraphaneyi rahat bırak."

Parmağı boğazımın kenarını hafifçe yoklarken göğsünün derinliklerinde mırıldandı. "Biliyor musun, sanırım bir süre daha buralarda olacağım. Yatırımımın akıllıca kullanıldığından emin olmak için."

Elini ittim. "Peki *karın* tüm bunlar hakkında ne düşünecek? Şimdiye kadar nerede olduğunu merak etmemiş midir?"

"Bütün eşlerin kocalarına bağlı olduğunu mu sanıyorsun?" Eli düştü ve aramıza mesafe koydu. "Görüşürüz Maggie."

Geniş omuzları şık paltosunu doldururken, tasarımı ayakkabıları soğuk zeminde çıtırdarak uzaklaşmasını izledim. Kendimi çok güçsüz, çok öfkeli hissediyordum. Bu adam hayatımı mahvediyordu.

Hiç düşünmeden, donmuş bir yaprak ve toprak parçasını aldım. Sonra kolumu geri çektim ve toprak yığınının olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Toprak topağı tam kürek kemiklerinin arasına isabet etti ve kahverengi toz değerli paltosunun üzerinde patladı.

Durakladı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Bana toprak mı attın?"

"Hay aksi. Elimden kaydı."

Öfkelenmesini bekliyordum ama sarmaşıkların arasında ilerlemeye devam ederken bana yarım bir sırtıttı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Maggie."

Eğleniyor muydu? Bunların hiçbirisi komik değildi. "Toronto'ya geri dön! Kimse seni burada istemiyor!"

Cevap vermedi. Sadece üzüm bağlarının ortasına, patikanın ana binalara geri döndüğü yere doğru yürümeye devam etti. Geçerken diğer çalışanlara, kış boyunca asmalarla ilgilenen ekibimin üyelerine başıyla selam verdi. Şüphesiz herkes bu adamın kim olduğunu ve neden burada olduğunu merak ediyordu.

Mikey personele söylemiş miydi? Bu onun sorumluluğundaydı, çünkü duyuruyu kesinlikle ben yapmıyordum.

Selam millet. Kardeşim pokerde Toronto'lu bir mafyaya tonla para kaybetti ve mafya karşılığında şaraphaneyi alıyor. Harika değil mi?

Gözyaşları gözlerimi yaktı, bu yüzden ben de kütüğümü kaptım ve

malç yığınınına saldırdı. Lanet olsun. Burayı seviyordum ve kaybetmek istemiyordum. Babamın bana arazide rehberlik ettiğini, her ağacı, bitkiyi ve çalıyı açıkladığını hâlâ hayal edebiliyorum. Bana üzümün yaşam döngüsünü, asmalara nasıl bakılacağını öğretti. Lise son sınıfta öldükten sonra elimden gelenin en iyisini yaptım. Kendimi şaraphaneye adadım, her gün okuldan sonra ve hafta sonları çalıştım. Tatiller, yazlar... her boş anımda. Üniversite için ne param ne de zamanım vardı. Bu şaraphane benim hayatımdı.

Ve şimdi Mikey ve ben sadece yüzde otuzuna sahiptik. Tanrım, her şey berbattı.

Gözlerimdeki nemi silerek dizlerimin üzerine çöktüm ve köklerin üzerine malç serdim. "Merak etmeyin çocuklar," dedim bitkilere. "Bir yolunu buluruz."

dört

...

Vito

Burada kalmayı **BEKLEMİYORDUM.**

Anladığım kadarıyla Paesano'da gece hayatı yoktu, sadece bir tane iyi restoran vardı ve otel yoktu. En yakını Annie's adında küçük bir oda ve kahvaltıydı ama aslında Salvatore adında bir adam tarafından işletiliyordu.

Burada hiçbir şey mantıklı değildi.

Toronto'daki kulüpleri ve restoranları severdim. Kafeleri ve tavernaları. Bu kadar çok seçeneğe sahip olmak orada yaşamının en güzel yanıydı. Ayrıca kendi yatağımın olduğu kendi alanımı da seviyordum. Eski bir yorganla örtülü ve dantel örtülerle çevrili topaklı bir bok parçası değil.

Ama bugün ayrılamayacağım açıldı. Buradaki herkes yeni bir sahiple aynı fikirde değildi, bu yüzden Toronto'ya dönmeden önce işlerin yoluna girdiğini görmem gerekiyordu. Bu da kalacak yeni bir yere ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Şarap imalathanesinin ana tadım odasına girdiğimde, sıcaklık beni sardı. Soğuktan kurtulduğuma sevinerek omuzlarımı sıvazladım. İnsan bu havada dışarıda olmaya nasıl dayanabilirdi ki? Sıcaklık sıfırın altına düştüğünde Akdenizli kanım ağlıyordu.

Üç muhafızım -Cesare, Gaetano ve Tommaso- bir masada oturmuş şarap içiyorlardı. *Che cazzo?*

Yanlarına gittim ve kaşlarımı çattım. "Bu bir parti mi?"

Üçü de ayağa kalktı, yüzlerinde suçlu bir ifade vardı. "Teklif ettiler, Don D'Agostino," dedi Gaetano omuz silkerek. "Ne yapmamız gerekiyordu?"

"Sen hayır de, *Stronzo*." Masanın üzerine elli dolarlık bir banknot bıraktım. "Burada bekle. Michael'ı bulmam gerek."

Genç bir adamın temizlik yaptığı bara gittim. "Signore Fiorentino ile konuşmam gerek. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Elbette, bekleyin." Adam telefonunu eline aldı ve tuşladı. "Mike, daha önce görüştüğün adamın sana ihtiyacı var." Bir duraklama. "Tamam, ona söylerim." Telefonu kapattı ve cep telefonunu barın üzerine koydu. "Mike hemen gelecek. Beklerken bir kadeh şarap ister misin?"

Yeni yatırımımın tadına henüz bakmadığımı fark ettim. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Sen ne seversin?"

Kendi ülkemde üretilen şarap, ama söylemedim. "En çok satan şarap hangisi?"

"Oh, muhtemelen Cabernet Franc şarabımızdır." "Onu deneyeceğim o zaman."

Barmen barın üzerine temiz bir bardak koydu, sonra arkasından bir şişe aldı. Bardağın dibinden tutarak küçük bir tadımlık döktü ve bardağı bana doğru yaklaştırdı. "Al bakalım. Bir tadına bak."

Bardağı sapından tutup kaldırdım ve bir yudum aldım. Çok koyu, çok sertti. İncelik yok. Dünyanın en iyi şaraplarına alışmıştım ve bu, damak tadıma bir saldırıydı.

Bardağı barın üzerine koydum. "Hayır, bu olmaz."

Barmenin kafası karışmış gibiydi. "Başka bir şey denemek ister misiniz? Chardonnay? Roze? Belki beyaz şarap daha çok ilginizi çeker."

"Şarap havamda olmadığıma karar verdim, ama yardımınız için minnettarım." Para klipsimden bir ellilik daha çıkardım ve barın üzerine koydum.

"Oh, bu değil-"

Parayı yaklaştırdım. "Israr ediyorum."

"Peki, teşekkür ederim. Çok naziksiniz efendim."

Bir kez başımı salladım, sonra Michael barda duruyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Ağlıyor muydu? Tahtaya yaslanarak bana katılmasını bekledim.

"Başka bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Sinyor D'Agostino?" diye sordu.

Elimi omzuna koydum. Ondan yaklaşık on yaş büyük olduğum için tavsiye verme konusunda kendimi yeterli hissediyordum. "Michael, geçmişini değiştiremezsin. Kendini topla ve yoluna devam et. Kendimizi yeni durumların içinde bulduğumuzda hepimizin yapabileceği en iyi şey budur."

"Biliyorum. Sadece... Maggie bana çok kızgın. Personele nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum."

"Maggie yola gelecektir. Onunla dışarıda konuştum ve sana söylediğimi ona da söyledim: Beni bir yatırımcı olarak düşün. Şaraphaneyi daha iyi hale getireceğiz, anladın mı?"

Başını salladı. "Tamam."

Elimi bıraktım. "Personelinize söyleyeceğim. Yarın bir toplantı düzenle. Onlara işlerinin güvende olduğuna dair güvence veririz."

Sarktı, görünüşe göre rahatlamıştı. Bu onun üzerinde bir yük müydü?

Bunu olumlu bir şekilde çevirmek zorundaydım. İkisi de çocuk sayılırdı ve bu büyük bir sorumluluktu. İkisi de onlara yardım ettiğim için bana teşekkür etmeliydi. "Michael, omuzlarındaki yükün bir kısmını alacağım. Sen ve Maggie artık bunu tek başınıza yapmayacaksınız."

"Biliyorum, biliyorum. Her şey çok hızlı geliyor."

"Hızlı olmak ille de kötü değildir. Şimdi, bir isteğim var." Dışarıdaki araziye işaret ettim. "Misafir evleri var mı?"

ya da arazideki evler? Oda ve kahvaltıdan taşınmak istiyorum."

"Toronto'ya döneceğini sanıyordum."

Görünüşe göre o ve kız kardeşi aynı şekilde düşünüyorlardı. "Dönmeyi planlıyorum ama kısa bir süre için değil. Burada kalıp geçişi kolaylaştırmak istiyorum. En fazla birkaç hafta."

"Tamam. Arazide konuklara kiraladığımız mülkler var. Düğünler ve etkinlikler için. Size göstermemi ister misiniz?"

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa. Ve birden fazla olmalı. Adamlarımın da kalacak bir yere ihtiyacı var."

"Elbette." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yine de seni uyarmalıyım. Maggie bundan hiç hoşlanmayacak."

Buna güveniyordum.

Onunla kavga etmek, bana karşı koyması hem eğlenceli hem de çileden çıkarıcı bir şeydi. Onu iğnelemek hoşuma gidiyordu. Bu kadın kumarhanedeki kendinden emin baştan çıkarıcı kadından çok farklıydı. Ve her ikisini de takdir edebileceğimi keşfediyordum. Hem de çok.

Dakikalar sonra tekrar soğuğa çıkmış, Michael'la birlikte arazide yürüyordum. Biz geçerken şaraphane çalışanlarını selamlıyor, isimlerini söylüyor ve ailelerini soruyordu. İnsanlar Michael'ı seviyordu. Ona nasıl tepki verdikleri ve onunla nasıl etkileşime girdikleri çok açıktı. Neden onun şaraphanenin ön adamı olduğunu ve Maggie'nin bitkilerle ilgilendiğini anlayabiliyordum.

"Sigara içmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Hayır, elbette olmaz."

Sigaramı ve çakmağımı çıkardım. "Kız kardeşin farklı düşünüyor."

"Evet, öyle." Yol ayrıldığında solu işaret etti. "Sarmaşıklara karşı çok korumacıdır."

Buna saygı duyabilirdim. Sigarayı yaktım, uzun bir nefes çektim ve dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Çok sık sigara içmezdim -günde en fazla bir ya da iki sigara- ama nedense kendimi dengesiz, kendimde değilmişim gibi hissediyordum. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Bir tane alabilir miyim?" Michael paketimi kaldırmaya başladığımda eliyle işaret ederek "Bir tane alabilir miyim?" dedi.

Sessizce bir sigara ve çakmak uzattım.

Michael içine çekerken kâğıdın ucu parladı. "Dostum, bu çok iyi. Nadiren sigara içebiliyorum." Çakmağı bana uzattı.

"Nedenmiş o?"

"Şarap imalathanesinde çalışıyorum, dostum. Damak tadımın katran ve kimyasallarla körelmesine izin veremem."

Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. "Sigaraya birkaç yıl yatta mahsur kaldıktan sonra başladım."

"Birkaç yıl mı? Vay anasını."

Bir ciğer dolusu duman daha çektim, tuttum, sonra nefes verdim. "Uzun hikâye."

"Dinle, Vito. Şaraphanenin adını değiştirme konusunda mı? Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum. Buranın bir tarihi var. Ailemin, büyükbabamın . . . Yani, *lüt fen*. Bunu yapamazsınız."

"Yatırımcınız ve asıl sahibiniz olarak bunu yapabilirim ve yapacağım da." "Siktir git," diye mırıldandı ve sigarasından uzun bir nefes çekti.

Sigara. Elleri titriyordu. "Gerçekten her şeyi mahvettim."

Tekrar ağlamaya başlayacağını düşündüm. "Michael, sen kaç yaşındasın? Yirmi beş mi, yirmi altı mı? Kız kardeşin yirmi üç yaşında. İkinizin burayı tek başınıza taşıyabilme ihtimali astronomikti. Eğer ben devralmasaydım, başka bir yatırım grubu ya da şaraphane devralırdı. İş dünyasının doğası bu. Öldür ya da öldürül."

"O kadar da kötü değildi. Para kazanmıyorduk ama çok da zararda değildik. Aman Tanrım." Parmaklarıyla gözünü ovuşturdu. "Benimle bir daha asla konuşmayacak."

"Zaman alacak ama Maggie bunu kabul edecek. *Te lo prometto*."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sana söz veriyorum demek."

Nefes verirken omuzları çöktü. "Hadi devam edelim. Bir saat içinde gelecek bir akşam yemeği grubu için hazırlıklarımı bitirmem gerekiyor."

Bir dönemeçten döndük ve iki katlı bir kulübe göründü. Dikey beyaz dış cephe kaplaması, üzüm bağlarına bakan dev pencerelerle birlikte dış cephe boyunca uzanıyordu. Üstünü siyah eğimli bir çatı örtüyordu. Biri zemin katta, diğeri ikinci katta olmak üzere iki verandası vardı. Bir saray değildi ama pansiyondan çok daha güzeldi.

Michael alt verandaya çıktı ve anahtarlarını çıkardı. "Burayı kira geliri için inşa ettik ve oldukça iyi iş çıkardı. Yine de Sevgililer Günü'ne kadar dolu değil." Kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Sigaramı söndürdüm ve onu içeri kadar takip ettim.

Merdivenleri işaret etti. "Üst katta iki yatak odası var. Beş dakikalık yürüme mesafesinde de iki küçük evimiz var."

İçeriye kontrol ettim. Küçük bir mutfak, yaşam alanı. Duvarlarda kar ayakkabıları ve oltalar, ayrıca pek de ince olmayan bir dekorasyon denemesi olarak şarapla ilgili birkaç tablo vardı. En azından tavanlar yüksekti ve ışık güzeldi.

İkinci katta, her biri kardeşimin yatındaki bir kamaradan daha büyük olmayan iki küçük yatak odası keşfettim. Odaların arasındaki duvara vurdum. Boş. Bu duvarı yıkıp büyük bir yatak odası yapabilirdim. Güzel olan ana banyoda geniş bir duşakabin ve gökyüzü ışığı vardı. En azından bu odanın değişikliğe ihtiyacı yoktu.

Birinci kata döndüğümde Michael telefonunda geziniyordu. "Burası iyi. Korumalarımıza eşyalarımızı bugün getirmelerini söyleyeceğim."

"Tamam. Markete de uğramak isteyebilirsin. Burada yiyecek olduğunu sanmıyorum."

"Teşekkürler, uğrayacağız. Bu arada, siz ve Sinyorina Fiorentino nerede yaşıyorsunuz?"

"Ben ana binanın üst katında, tadım odasının üstünde yaşıyorum. Maggie kendine ait bir yer istedi ve ailemin eski evine taşındı. Ana binanın diğer tarafında, üzüm bağının güney ucuna doğru küçük bir ev."

İlginç.

"Ama-" Cümlesinin geri kalanını ısırarak bitirdi.

"Evet?"

"Bak, ikinizin kumarhanede takıldığınızı biliyorum. Sadece onun için burada olmadığını umuyorum. Evli olduğunu biliyorum ama kız kardeşime yasak."

Neden bilmiyorum ama kardeşine gerçeği itiraf ettim. "Ben evli değilim."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne? Ama yüzük takıyorsun. Dul musun? Oh, Tanrım. Çok özür dilerim-"

Saçmalamasını durdurmak için elimi kaldırdım. "Ben hiç evlenmedim. Bu yüzüğü bir savunma olarak takıyorum. Benimle evlenmek isteyebilecek kadınlara karşı. Anladın mı?"

"Ah, anlıyorum. Ama Maggie için bunu takmana gerek yok. Geldiği kadar ilişki karşıtıdır."

Bu ikimiz için de geçerli. "Bildiğim iyi oldu ama ona yüzüğün sahte olduğunu söylemeyi planlamıyorum. Sana da söylememeni öneririm."

"Neden söylemeyeyim? Bekâr olman umurunda olmaz. Onun için önemli olan tek şey şaraphane ve bence bugün o evrakları imzalayarak onunla olan tüm şansını yok ettiğini söylemek yanlış olmaz."

"Onunla bir *şans* aramıyorum ama kendimi ya da özel hayatımı açıklamak da istemiyorum. Sadece iş konuşmaya devam etmeliyiz. Bu hepimiz için işleri kolaylaştıracaktır."

Michael rahatlamış gibi nefes verdi. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Onu sırtından alkışladım. "Andiamo. Ben adamlarımı yerleştirmek istiyorum, senin de idare etmen gereken bir akşam yemeği partin var."

Ertesi sabah, bir cappuccino içmek için yanıp tutuşurken, korumalardan birini yanıma aldım ve gün ağarırken şehre doğru yola çıktım.

Evde bile pek uyuyamadım. Geceleri beynimi kapatmakta zorlanıyordum ve geç saatlere kadar uyumak imkânsızdı. Bu sabah daha kötüydü. Bilmediğim bir çevre ve kulübenin pencerelerinde perde ya da panjur olmadığı için, şafağın mor ışıkları özgür kalır kalmaz uyandım.

Evin alarm sistemi de dahil olmak üzere tadilata ihtiyacı vardı. Bunu bugün halledecektim.

Tommaso arabayı bir kafenin otoparkına çekti. Eğik Pasta Kulesi. *Madre di dio*, bu Amerikalılar. Ülkeme hiç saygıları yok.

"Senin için içeri girmemi ister misin?" Tommaso sordu. "Gerek yok. Sana bir şey getireceğim."

"Grazie, Don D'Agostino." Gözlerini kapadı ve başını koltuğa yasladı.

Onu yataktan kaldırdığım için kendimi kötü hissetmedim. Adamlarım benim için çalışıyordu, tersi değil. Arabadan çıktım ve soğuk havaya karşı zayıf bir savunma olarak paltomun düğmelerini ilikledim. Sadece biraz yardımcı oldu. Neyse ki, sadece beş dakika önce açılmış olan kafe boştu.

Tezgâhın arkasındaki genç kadın bir tepsi kruvasanı vitrine yerleştirdi. Siyah saçlıydı ve bir burun deliğinde hızma vardı. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buongiorno," dedim. "Dört cappuccino alabilir miyim, per favore?"

"Elbette. Küçük mü büyük mü?" "Büyük olsun."

"Bir dakika sürer. Yiyecek bir şey ister misiniz?"

Eldivenlerimi çıkararak yarısı dolu v i t r i n e baktım. "Hiç çöреğiniz var mı?"

"Tarçınlı çörek gibi mi?"

Tanrım, hayır. "Eğer varsa sade kruvasan ve biscotti alacağım."

"Var." Omzunun üzerinden seslendi, "Büyükanne, arkada bir bacak sallala!"

"Tamam! Gömleğin üzerinde kalsın," dedi bir kadın sesi bir yerlerden.

Tezgâhtan uzaklaşarak cep telefonumu çıkardım ve mesajları kontrol etmeye başladım. Yurtdışındaki ortaklarımdan birkaç e-posta bekliyordu, ben de gerektiği gibi, hızlı ve verimli bir şekilde yanıtladım. Bunlar benim meşru iş alanlarımdan geliyordu. Kulübedeki özel olarak şifrelenmiş dizüstü bilgisayarım dışında suç faaliyetlerini elektronik ortamda yürütmüyordum. Enzo tüm ekipmanlarımızın güvende kalmasını sağlamak için bilgisayar korsanlarına bir servet ödüyordu.

"Merhaba. Kasabada yenisiniz, değil mi?"

Döndüm ve tezgâhın arkasında muhtemelen altmışlı yaşlarının başında, kısa gri saçlı bir kadın gördüm. Elinde bir tepsi biscotti taşıyordu. Kişisel sorulara cevap vermekten hoşlanmadığım için kendi sorularımdan birini sordum. "Sanırım siz buranın sahibisiniz?"

"Oh, sen İtalyansın." Kasanın arkasına geçti ve tepsiyi içeri kaydırıldı. "Görünüşe bakılırsa bu buralarda tutmuş."

Benetti ve ekibini kastediyordu. Yumuşak bir gülümseme verdim. "Kasabanız hakkında güzel şeyler duydum."

"B&B'de kalıyorsun, değil mi?"

Görünüşe göre burada laf çabuk yayılıyordu. Hiç şüphe yok ki herkes yakında bağda olduğumu öğrenecekti. "Buralarda espresso makinesi alabileceğim bir yer var mı?"

"Ah, tatlım," dedi yaşlı kadın. "Bizimkini birkaç yıl önce Albany'den aldık. Ama istediğin zaman buraya uğrayabilirsin. Şehirdeki en iyi kahve bizde."

Satın alınacaklar listemde bir madde daha var. "Peki ya bir dekoratör ya da inşaat şirketi? Yerel bir tavsiyeniz var mı?"

Tezgâha yaslandı. "Salvatore'un pansiyonunda değişiklik yapmandan hoşlanacağını sanmıyorum. Yoksa siz de mi nehir kenarında bir ev satın alacaksınız?"

Genç kız tezgâhın üzerine iki fincan koydu. Eğilerek aşağıda bir içecek taşıyıcısı buldu ve kapuçinolarımı içine yerleştirdi. "Büyükanne, çok fazla soru soruyorsun. Bunların hiçbirini seni ilgilendirmez."

"Böyle olmama engel olamıyorum," diyordu büyükannesi. "Ama olsun. Donna Paesano'daki en iyi ve tek dekoratördür. Ama onun zevki gösterişli olmaya meyillidir, ne demek istediğimi anlıyorsan. Senin tam tersi olduğunu düşünüyorum."

Bir kez başımı salladım. Bu kesinlikle doğrudu.

Genç kadın kasada birkaç tuşa bastı. "Val şehirden bir adam tuttu ve sonuçlardan memnun görünüyorlardı. Ona kimi kullandığını sorabilirsiniz. Kaç tane biscotti ve kruvasan?"

"Her birinden dörder tane, per favore. Peki ya müteahhit?"

"Oh, herkes John'u kullanıyor," dedi yaşlı kadın. "Makul ve hızlıdır."

"Benim için onun adını yazar mısın?"

"Daha iyisini yapacağım. Sana numarasını vereceğim. O benim yeğenim."

Bir karta isim ve numara yazıp bana uzattı. Cebime attım, sonra da kahvaltım için iki tane elli dolarlık banknot verdim. "Grazie, signora."

"Çok cömertsiniz bayım. ?" "D'Agostino."

"Memnun oldum, Bay D'Agostino. Ben Bev. Bu da torunum Sam."

Çantayı ve içecek taşıyıcısını kaldırırken başımı öne eğdim. "Arrivederci."

"Ne zaman istersen gel."

Arabaya bindiğimde cappuccino'mu yudumladım ve Benetti'yi aradım. Üçüncü çalışta açtı. "Pronto-ve bu önemli olsa iyi olur."

"Benetti, gelsene?"

"Uzun zamandır beklediğim balayımdayım, D'Agostino. Ve çalışıyor olmamam gerekiyor."

Sadede geldim. "Fiorentino Şaraphanesi'ni devralıyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bir dakika." Bir ses duydum ve "Fiore mio, birazdan döneceğim" dediğini duydum.

Daha fazla itiş kakış, sonra bir kapı kapandı. Sesi derin ve mutsuzdu. "Neden benim bölgemdeki bir şaraphaneyi devraldığını söyle bana."

"Çocuk Michael'a olan borcumu ödemek için alıyorum. Kumarhanedeki bir poker oyununda bana tonla para kaptırdı."

Nefes verdi. "Maggie, Valentina'nın en yakın arkadaşlarından biri. Ve sen onun kardeşini mi dolandırıyorsun? Che cazzo?"

"Onu dolandırmadım. Çocuk kartlarda berbat. Ödeyebileceğinden daha fazla borç alması benim suçum değil." İkimiz de bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorduk. Bu bir tartışma konusu bile olmamalıydı.

"Siktir git," diye mırıldandı. "Seni bundan vazgeçirebilme şansım var mı? Ya da Michael'ın kaybettiklerini karşılamayı teklif edebilir miyim?"

"Hayır. Şaraphaneyi istiyorum."

"Neden?"

"Şarapları bok gibi."

"Sanırım daha iyisini yapabilirim." Bu konuda bazı fikirlerim vardı ama hiçbirisi Maggie'nin hoşuna gitmeyecekti. Bu konuşmaları dört gözle bekliyordum.

"Toronto'ya geri dön! Kimse seni burada istemiyor!"

Bu kızda ateş vardı. Bu kadar genç biri için cesur ve kendinden emindi. Kesinlikle korkusuzdu. O otel süitinin her yerinde, çoğunlukla onun isteği üzerine her pozisyonda sevişmiştik.

"Pencerelere karşı, Vito. Herkes bizi izlesin.

Ne kadar kıskanacaklarını bir düşün."

Benetti'nin sesi beni anılarımın dışına sürükledi. "Toronto'ya döneceğini varsayıyorum."

Benim ya da adamlarımın etrafta dolaşmasını istemezdi, ki bu da mantıklıydı. Ama burası Benetti'nin bölgesi olsa da

ondan emir almak. "Evet, birkaç hafta içinde. Önce şaraphaneyi düzene sokmak istiyorum."

"Tabii ki ben şehir dışındayken böyle saçmalıklar yapıyorsun."

"Burada olsaydın, yine de planlarıma devam ederdim." Durakladım. "Tecavüz etmiyorum. Toronto'da yeterince işim var zaten."

"Yine de Paesano'da bir şaraphane sahibi olmak istiyorsun." "İyi bir yatırım, değil mi?"

"Bu değil. Zar zor ayakta duruyorlar."

Bunu nereden bildiğini merak ettim. Belki de karısıdır? "Dediğim gibi, bunu tersine çevirebileceğime inanıyorum."

"Alınma ama sen şaraphane işletmekten ne anlarsın ki?"

"Git balayının tadını çıkar."

"D'Agostino." Sanki düşünüyormuş gibi sessizlik diğer uça uzadı. Sonunda, "Bu kız karım için bir şey ifade ediyor, kapiş? Bu yüzden aileye adil davranmanızı bekliyorum. Saygılı bir şekilde. Ayrıca gelecek ay döndüğümde gitmiş olmanı bekliyorum."

Tehditleri sevmezdim. "Yoksa?"

"New York'a ilk geldiğimde yardımlarınız için minnettarım. Ama aptalca davranarak ittifakımızı tehlikeye atma."

Yaklaşık bir yıl önce, bir uyuşturucu anlaşması sırasında yoldan çıkan kuzenlerinden biri için ona yardım ettim. Karşılığında kumarhaneden bir dilim aldım. "Dediğim gibi, sadece birkaç hafta kalacağım. Şaraphane dışında bölgeyle ilgili bir planım yok."

"Öyle kalmasını sağla. *Bir presto.*" Bağlantıyı kesti.

"Kızgın mıydı?" Tommaso bana baktı. "Bizim hakkımızda takılıyorsun?"

"Temkinli, ama bu beklenen bir şey. Durum tersine dönseydi ben de aynı şekilde hissederdim."

"Bu kulübeler çok soğuk. Lütfen bana bugün ısıtıcı alabileceğimizi söyle."

Cappuccino'mdan bir yudum daha aldım. "Bir espresso makinesiyle birlikte, evet. Ve istediğimiz değişiklikleri yapması için bir müteahhit tutacağım."

"Benetti'ye kalmayacağımızı söylediğini sanıyordum." "Biz değiliz. Ama yatak odası bir dolap büyüklüğünde ve lanet panjurlar yok."

"Küçük yatakları görmelisin." Tommaso kıs kıs güldü. "Gaetano gecenin bir yarısı yuvarlandı ve yere düştü. Neredeyse altıma işiyordum, o kadar güldüm ki."

İçecekleri işaret ettim. "Bu cappuccino ve pastaları onlara götür. Belki bu, konaklamanın acısını hafifletmeye yardımcı olur."

Telefonum çaldı. Ekranı kaldırınca küçük kardeşimin adını gördüm. "Pronto," diye cevap verdim.

"Ciao, fratello!" Massimo dışarıdaydı, arka planda sokak sesleri vardı. "Come stai? Toronto nasıl?"

"Ben New York'tayım ama hava aynı, lanet olası soğuk. Sen nasılsın? Roma nasıl? Restoran sana iyi davranıyor mu?"

"Daha yeni bıraktım."

Gözlerimi kapattım ve sabır için dua ettim. Bu üç ay içinde üçüncü restoranıydı. Kardeşim çok düşüncesizdi. Hiçbir şeyi enine boyuna düşünmezdi. "Neden? Ne oldu?"

"Dai, ne yaptıklarını bilmiyorlar. Ben de soğan, havuç ve kereviz doğramaktan bıktım. Bütün gün boyunca, mirepoix, mirepoix, mirepoix."

Parmaklarımı kapı çerçevesine vurdum. "Maz, hemen kendi restoranını işletmeyi bekleyemezsin. Eğitime ihtiyacın var."

"Bu eğitim değil, Vito. Bu taciz."

Enzo bundan hoşlanmazdı. İki yıl önce Massimo'nun şef olarak çalışmasına izin verdiğinde, Massimo'nun bu işte ciddi bir kariyer yapması şartıyla kabul etmişti. Ndrina'dan ayrılmak hafife alınmayacak kadar büyük bir olaydı. Ve

Enzo sadece karısı ısrar ettiği için razı oldu. Maz bunların hiçbirini anlamış gibi görünmüyordu.

"Peki ya onca yıl babamla yaptığımız eğitim?" diye sordum. "O da istismar değil miydi? Bu kadar korkak olma. Bu işin peşini bırakmamalısın."

"Siktir git, Vito. Ben bunu ezelden beri yapıyorum! İki yıl boyunca her gün sebze doğramayı dene ve nasıl olduğunu gör."

"Eğer iş bu olsaydı, yapardım ve şikayet etmezdim."

"Evet, her zaman iyi ve saygılı bir kardeş," diye alay etti. "Seni aradığım için özür dilerim." Bağlantıyı kesti.

Yumruğumun yan tarafıyla kapının çerçevesine vurdum. "Merda!"

"Maz başka bir yerden mi ayrıldı?" Şaraphanenin uzun yoluna girdiğimizde Tommaso sordu.

"Evet ve Enzo'nun öğrenmesini istemiyorum, o yüzden bunu kendine sakla."

"Onu suçlayamazsın. Bir D'Agostino prensi için büyük bir adım."

"Ama bu onun seçtiği bir adım. Seçimi sen yaparsın, onunla yaşarsın."

Bilmem gerekirdi. Toronto'ya taşınmak, ailemden ve tanıdık her şeyden uzaklaşmak kolay olmamıştı. Ama kardeşimin gölgesinde oturmaktansa kendime ait, kontrol edebileceğim bir şeylere sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

Bu boşa harcayamayacağım bir şanstı. Don olmak için yetiştirilmedim. Don'a *danışmanlık* yapmak için yetiştirildim. Hayatımın büyük bölümünde dışarıdan bakıyordum.

Toronto'ya gidene kadar.

Artık kendime ait bir gücüm, kalıcı bir miras inşa etme fırsatım vardı. Ama 'ndrina yeterli değildi. En başarılı patronların başka gelir kaynakları vardı, Enzo ve dolandırıcılık işi gibi. Fausto Ravazzani'nin her türlü küresel operasyonda eli vardı. Giacomo Buscetta bile Palermo'da

vardı araba bayilikler. Gerçek emlak
görünüyordu gibi a Benim için iyi bir
yatırım, paramı temiz tutmanın bir yolu.

*Bir imparatorluk kurmak sabır gerektirir, I kendime
hatırlattım.*

Beklemek umurumda değildi. Sabır benim tek erdemimdi.

five

...

Maggie

Yüzümü yıkarken **büyük harflerle** yazılmış bir mesaj geldi.

ŞARAPHANEYİ DUYDUM. GERİ GELECEĞİM.

Duruladım ve cildimi kuruladım. Sonra Val'e büyük harflerle kendi mesajımı gönderdim.

DON'T YOU DARE

SEN BALAYINDASIN.

Bir saniye sonra cep telefonum çaldı.

"Umurumda değil," dedi en iyi arkadaşım. "Çıldırılmış olmalısın. Orada olmalıyım."

"Hayır, kocanla birlikte olmalısın. Catanzaro'da. Gecikmiş balayının tadını çıkarmalısın. Eğer erken dönersen, seninle bir daha asla konuşmam."

"Mags, üç aylık balayıma ara verebilirim. Burası senin ailenin şaraphanesi! Mikey'nin bir poker oyununda kaybettiğine inanamıyorum."

Göğsümün içi boşaldı, o boşluk ve acı hissi bir kez daha geri geldi. "Evet, şey. Ben de yapamam."

"Bu, annenle baban öldükten sonra ortadan kaybolmasından yüz kat daha kötü. Hatırlıyor musun?"

iki ay boyunca ondan haber almadın mı?"

Hatırladın mı? O sekiz haftanın dehşeti beynime kazınmıştı. Mikey bana söylemeden kendini "bulmak" için New Mexico'ya gitmişti - bu da çölde bol bol Ayahuasca yapmak anlamına geliyordu. Teyzem hâlâ burada yaşıyor ve şaraphanede bana yardım ediyordu ama ben çok endişelenmiştim. Kardeşim bazen olgunlaşmamış bir pislik olabiliyordu.

"Yine de," dedim ona. "Endişelenmene gerek yok. Ben hallediyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Ne demek hallediyorum?"

"Bu, Vito'dan nasıl kurtulacağımı bulduğum anlamına geliyor." Nefesini içine çekti, sonra sesini fısıltıya indirdi. "Onu öldürmek gibi mi?"

"Hayır!" Sonra dehşetim azaldı ve bunu düşündüm. "Ama . . . Sence bunu yapabilecek birini bulabilir miyim?"

"Maggie! Tanrım. Bunu aklından bile geçirme. Daha önce de hapse girdim ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

Yatak odama gittim ve o gün için giyinmek üzere kıyafetlerimi çıkardım. "Tamam. Onu öldürmeyeceğim. Ama hayatını cehenneme çevireceğim."

"Dinle, bunun cazip olduğunu biliyorum ama o bir mafya babası. O ayıyı dürtmek istemezsin, güven bana. Bunlar bizim uğraşmaya alışık olduğumuz türden adamlar değil."

"Ben iyi olacağım. Vito D'Agostino'dan korkmuyorum."

"Belki de olmalısın. Kardeşinin de bir mafya babası olduğunu biliyor muydun? İtalya'da. Ve lakabı 'deli adam'. Onunla tanıştım ve çok korkutucu biri."

Kahretsin, bunu bilmiyordum. Ama önemli değildi. "Tek istediğim Vito'nun şaraphaneyi bana geri vermesi ve o seksi kıcını Kanada'ya geri götürmesi. Bunun çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ağzım durduğu anda hatamı fark ettim.

Aptal! Neden Vito hakkında bir şey söylemiştim ki-

"*Seksi mi?*" diye neredeyse bağıırıyordu. "Tamam, bana söylemediğin ne var?"

Aslında çok şey. Aptalı oynadım. "Onu gördün mü?" "Uh, hayır. Yani, sayılır. Uzaktan, ama çoğunlukla kafasının yan tarafında."

"O oldukça seksi, Val. Umurumda değil."

"Tabii, tabii." Durakladı. "Onunla yattın mı?"

Val beni çok iyi tanıyordu. Ve ona yalan söylemekten nefret ederdim. Ama Vito'yla yaşadığım tek gecelik ilişki benimle birlikte mezara gidecekti. Kardeşimin bilmesi yeterince kötüydü. "Hayır! Birincisi, o evli. İkincisi, benim için çok yaşlı. Ve *unuttuysanız* söyleyeyim, *şaraphaneyi bizden çaldı*."

"Tamam, tamam. Sakin ol. Sadece bir his aldım ama kesinlikle yanlıştı. Bana ne planladığını söyle. Belki Luca sana borç verebilir."

"Hayatta olmaz." İş botlarımı bağlamayı bıraktım ve doğruldum. "Seni ya da adamını bu işe bulaştırmak istemiyorum. Teklif etmen çok nazikçe ama kimseden borç para almam." Özellikle de en iyi arkadaşımдан.

"Zaten işe yaramazdı. Luca bana Vito'ya parayı vermeyi teklif ettiğini ve Vito'nun hayır dediğini söyledi."

Pislik herif. Tabii ki öyleydi.

"*Sanırım bir süre buralarda olacağım. Yatırımımın akıllıca kullanıldığından emin olmak için.*"

"Tam bir pislik," dedim ve bağcıklarına geri döndüm.

"Hmm. Belki de bu uzun vadede iyi bir şey olur. Luca ve trattoria gibi."

Yere kaşlarımı çattım. "Val, o Luca gibi uzaktan para ödeyen bir mafya perisi değil. Vito artık şaraphanenin çoğuna sahip. Mikey ve ben ortaklaşa sadece *yüzde* otuzuna sahibiz ve Vito ismi değiştirmek istiyor."

"Oof," dedi Val. "Bu çok sert oldu. Ama belki sen Onu bırakmaya ikna et."

Etmek zorundaydım. Çünkü Fiorentino Şaraphanesi'nin bir daha geri dönmemek üzere ortadan kalkması ihtimali benim için çok fazlaydı.

"Dinle, gitmem gerek. Gün ışığı yanıyor."

"Tamam, git sarmaşıklarınla ilgilen. Vito'yu kızdırmamaya çalış. Senin için endişelenmek istemiyorum."

"Endişelenmene gerek yok. Ona hak ettiği gibi davranacağım."

"Siktir. Ben de bundan korkuyorum."

"Görüşürüz, bebeğim!" Bağlantıyı kestim ve telefonumu ceketimin cebine attım.

Val'i seviyordum ve benim sorunlarımla onun tatilini mahvetmek için hiçbir neden yoktu. O ve Luca birlikte iğrenç derecede mutluydular ve kendileri için endişelenmeyi hak ediyorlardı, benim için değil.

Dakikalar sonra, eldivenli elimde bir fincan sıcak kahve ile evden çıkıp kapıyı kapattım. Kilitlemeye hiç zahmet etmemiştim. Ailemin şaraphane arazisindeki evine kimse zorla giremezdi. Birisi arazide kontrolsüzce dolaşabilse bile, kasabadaki herkes içeride değerli bir şey olmadığını biliyordu.

Soğuk hava yüzümü tokatladı ve paltomun içine daha da gömüldüm. Hudson Vadisi'nde Ocak ayı, özellikle de sabahın erken saatleri, yüreği zayıf olanlara göre değildi. Yine de uyumak bir seçenek değildi. Bir gece önce geç saatlere kadar dışarıda kalmış olsam bile her gün beş buçuk ya da altı gibi kalkıyordum. Ailem öldüğünden beri saat yediden sonra uyumamıştım.

Sarmaşıklar yorgun olmanızı umursamaz.

Sabahları erken kalkmaktan her şikayet ettiğimde babam bu sözleri tekrarlardı. Onu çok özledim. Annemle babam hâlâ burada olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Babamın arabasını yoldan çıkarıp bir ağaca çarpmasına neden olan o motosikletlilerin canı cehenneme.

Ana bina önümde belirdi, karanlık ve sessizdi. Mikey ve Celeste dün gece bir etkinlikte çalışmışlardı, bu yüzden onları yakın zamanda görmeyi beklemiyordum. Yardım etmek için kalmamıştım. Bütün gece kardeşimin yüzüne bakmaya zorlanırken gülümseyip içki doldurma düşüncesi, kendimi onlara adamak istememe neden oldu.

Şiddet. Mikey ile konuşacaktım ama sakinleşene kadar değil.

Şaraphane at nalı şeklinde inşa edilmişti; bir ucunda yemek alanı ve tadım odası, diğer ucunda ise üretim alanı ve mahzenler bulunuyordu. Dün gecedan kalan yemeklerin peşinde mutfığa yöneldim. Kahvaltı yiyeceklerini pek sevmezdim. Haftanın herhangi bir günü battaniye içinde birkaç domuz ve mantarlı tart yemeyi tercih ederdim.

Dev soğutucudan aldığım yiyeceklerle dolu tabağımı hazırladıktan sonra barda oturup telefonumu kontrol ettim ve Bruce'dan gelen raporları gözden geçirdim. Babam öldüğünden beri benim akıl hocamdı. Liseden mezun olduktan sonra, bağcılık dersleri almam ve bir yazı Long Island'daki bir bağda staj yaparak geçirmem için beni teşvik eden Bruce olmuştu. Babamın izinden gitmeye çalışma korkumun üstesinden gelmeme yardımcı oldu. O olmasaydı bu işi asla yapamazdım.

Bağcı olarak Bruce, fermantasyon süreci boyunca her meşe fiçinin ve paslanmaz çelik tankın ilerleyişini dikkatle takip etti. Ekim hasadının çoğu Mayıs sonu veya Haziran başına kadar şişelenmeye hazır olmaz, koyu kırmızılar ise Ağustos veya Eylül'e kadar sürerdi. Ancak bazı rezerv şaraplar on iki aylık bir döngüdeydi. Bruce bu sabah bunlardan birkaçını tatmak istiyordu, bu yüzden yemek için durdum ve bu sabah dişlerimi fırçalamamıştım. Diş macunu şarabın tadını değiştirebilirdi.

Yemeğimi bitirdiğimde tabağımı fırlattım ve botlarım eski ahşap zeminlerde yankılanarak boş alanda ilerlemeye başladım. Pencere sırasının önünden geçerken dışarıda bir adam gördüm. Durdum ve ceketimin cebindeki cep telefonuma uzandım.

İri yarı bir adamdı ve elinde bir içki taşıyıcısı ve beyaz bir kese kâğıdı tutarak araziden kulübelere doğru ilerliyordu. Bir palto giymişti, tıpkı

Vito birkaç adım geride belirdi.

Lanet olsun. Bu kadar erken saatte burada ne işi vardı?

Ve neden bu binanın önünden geçip araziye doğru yürüyorlardı?

Vito'nun başı dik, omuzları gerideydi. Buranın sahibiymiş gibi davranıyordu. Teknik olarak öyleydi ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Teras kapısını açtım ve seslendim, "Hey! Ne yaptığını sanıyorsun? Misafirlerin bu kadar erken gelmesine izin vermiyoruz."

İkisi de durdu ve bana doğru baktı. Vito adamına bir şeyler mırıldandı, o da başını sallayıp yoluna devam ederken patronu bana doğru yürüdü.

Vito iyi görünüyordu. *Çok* iyi. Dinlenmiş ve mükemmeldi, sanki dün geceyi uyuyamayacak kadar üzgün bir halde dönüp durarak geçirmemiş gibiydi. Sanki vicdanında onu ayakta tutan bir şaraphane hırsızlığı yoktu.

Tüm giysilerinin altında yontulmuş ve sert olduğunu bildiğim kalın yün kaplı kalçalarına bakmaktan kaçındım. *Adam evli! Ve bir pislik! Ona bakmayı kes.* Paltomun fermuarını kapattım ve eldivenlerimi giydim, ne kadar saçma görünse de kendimi korumak için daha fazla katmana ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

"Ben misafir değilim sinyorina," ağzından çıkan ilk kelimelerdi. "Yoksa unuttunuz mu?"

Çenemi sıktım, sonra kendimi yavaşça gevşemeye zorladım. "Korumanız nereye gidiyor? Neden ikiniz de bu kadar erken geldiniz?"

"Kardeşin sana söylemedi mi?"

Yediğim yemek midemde çalkalandı. Ağzım aniden kurudu, yutkundum. "Söyle bana, ne?"

"Ben arazide, büyük kulübede kalıyorum. Adamlarım daha küçük kulübelerde."

Bu adamın küstahlığı. Bu ne cüret. Şimdi de burada mı *yaşamak* istiyordu?

"Hayır, yaşamayacaksın." diye terslerken nefret boğazımı tıkadı.

Bana soğukkanlılıkla bakarken başını eğdi. "Burada kalmama mı itiraz ediyorsun, yoksa adamlarımın mı? Yoksa hepimizin mi?"

Emin değildim ve öğrenmek de istemiyordum. Tanrı aşkına, Mikey beni neden uyarmamıştı? Kardeşimi boğacaktım, bu sefer gerçekten. "Vito, neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama burada kalamazsın."

"Neden kalmayayım?"

"Çünkü hoşuma gitmiyor. Burası çalışan bir şaraphane, gangsterlerin takıldığı bir yer değil. Güvenliğiniz için endişelenmiyor musunuz?"

"Burada biri beni öldürmeye çalışabilir diye mi?" Kahve fincanından bir yudum aldı, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. "Sanırım ikimiz de başarısız olacağını biliyoruz, Bella."

"Bana öyle deme. Sen evlisin."

Boştaki elinin parmaklarını oynatarak, "İtalyan erkekleri her kadına bella der. Bunun hiçbir anlamı yok."

Sabah ayazında kulaklarımın ucu yandı. "Tanrım, seni yine yumruklamak istiyorum."

Sözlerim onu eğlendirmiş gibiydi, dudakları hafifçe yana eğildi. "O zaman belki de sana bugün kulübede tadilat yapacağımı söylememeliyim."

Ona bön bön baktım. Düşüncelerimi bu adama olan nefretim alevli çöplüğünden topladığımda, "Yazlık neredeyse yepyeni. Hiçbir iyileştirmeye ihtiyacı yok."

"Büyük bir şey yapmayacağım." Ağır bir omuz kaldırdı. "Sadece bir espresso makinesi ve birkaç panjur."

Ancak pencereler, ziyaretçilerin kaldıkları süre boyunca üzüm bağının tüm güzelliğinin tadını çıkarabilmeleri için bilerek çıplak bırakılmıştı. En azından Vito Kanada'ya döndükten sonra bunlar kaldırılabilirdi. "Tamam, ama giderken o espresso makinesi bizde kalacak."

Telefonumun alarmı çaldı ve bana Bruce ile olan toplantımı hatırlattı. Telefonu kapattım ve cep telefonumu ceketimin cebine koydum. "Gitmem gerekiyor. Kulübende kal, ayak altında dolaşma."

"Yine bitkilerini malçlamaya mı gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez ama bu sabah bazı rezerv şarapları tatmak için şarapçımızla buluşacağım."

Kahvesini tekrar yudumladı, keskin gözleriyle beni sakince izledi. "Bu, şaraphane sahibi için de bir etkinlik gibi görünüyor, değil mi?"

Ayak parmaklarımı botlarımın uçlarına geçirdim ve ciddi ciddi onu tekmelemeyi düşündüm. "Hayır, aslında öyle değil. Ev sahibi kulübesine dönmeli ve kendi işine odaklanmalı, başkalarınınkine değil."

Bu, çileden çıkarıcı adamın çenesini kaldırmasına neden oldu. "Ben de geleceğim. Yolu göster, güzelim."

Onu beklemedim. Yolda onu kaybetmeyi umarak hızla işleme tesisine doğru yürüdüm. Ben geçerken paslanmaz çelik fıçılar ve boş şişe kutuları sessiz duruyordu. Fıçılar bizim özel beyazlarımız olacak olanları tutarken, şişeleme makineleri uzak duvarda hareketsiz duruyordu. Burası şarap üretiminin daha az romantik, pratik kısmıydı.

Tüm heyecan verici şeyler yerin altındaydı.

Ben çekerken ağır metal kapı açıldı. İçeri girerken, kapıyı başkası için açık tutmaya zahmet etmedim. Bırakın o çözsün.

Ne yazık ki metal basamaklardan aşağı inerken Vito'nun hemen arkamda olduğunu duydum.

Yere ulaştığımda tuğla ve taş, alçak kemerlerin altında uzanan sıra sıra meşe fıçılarla görüş alanımı doldurdu. Serin ve karanlık yeraltı mahzeni

arazinin en sevdiğim bölümlerinden biri. Büyükbabam 1960'larda şarabı eşit sıcaklıkta ve güneş ışığından uzak tutmak için burayı inşa etti. Bazen de mahzeni özel akşam yemekleri ve etkinlikler için kiralardık.

Bruce tadım masasının yanında duruyordu, şarap bardakları kaba ahşabın üzerinde bekliyordu. "Hey," dedi ve bu tek kelimedede şaşkınlığını duyabiliyordum.

"Günaydın. Bu-"

Tipik alfa-erkek tarzıyla, Vito onu tanıştırmamı beklemedi. Bruce'a doğru yürüdü, elini uzattı. "Buongiorno. Ben yeni sahibiyim, Vito D'Agostino."

Bruce, Vito'nun elini sıkarken telaşla bana baktı. "Yeni sahibi mi?"

"Bu uzun bir hikâye." Tırnaklarımı avuçlarımın içine doğru kıvırdım. "Ama şimdilik, evet. Görünüşe göre şaraphanenin sahibi Bay D'Agostino."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Vito Bruce'un omzuna vurdu. "Endişelenmen için bir neden yok. Ben sadece şaraphane ve çalışanları için en iyisini istiyorum."

Hayır, istemiyorsun. Çünkü isteseydin, şaraphaneyi aileye geri verir ve giderdin.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim elbette.

Vito devam etti: "Bugünkü toplantıda diğer çalışanlara da söyleyeceğiz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, şok olmuştum. Bu ne zaman ayarlanmıştı? Beni de dahil edecekler miydi? İncinme, hayal kırıklığı ve öfke bugünlerde benim değişmez yoldaşlarımdı, ama bu yine de canımı yaktı. Kardeşimle konuşacak başka bir şey daha.

Ve Vito'ya kızacağım başka bir şey daha.

Paltomu çıkardım ve bir sandalyenin arkasına attım. "Başlayalım mı?"

Bruce başını salladı ve gözlüklerini düzeltti. "Evet, evet. Sinyor D'Agostino, bize katıldığınız için çok mutluyuz. İzin verin

herhangi bir sorunuz olursa bilmek istiyorum."

"Ben uzman değilim." Vito paltosunu silkerek çıkardı ve dikkatlice sandalyenin arkasına astı. "Gözlemlemekten ve öğrenmekten mutluluk duyarım."

Bir an için dar kazağı ve tasarım kot pantolonu dikkatimi dağıttı. Tahminimce her iki parça da pahalıydı ve üzerine tam oturmuştu. Zahmetsizce. Sanki yataktan kalkıp bunları giymiş ama yine de yenilebilir görünüyordu. Bu hiç adil değildi.

Bruce geçici sessizliği yeni sahibimize hitap ederek doldurdu. "Şarap içip içmediğinizi ve hangi şarapları tercih ettiğinizi sorabilir miyim sinyor?"

Vito'yu tanıma oyunu oynamak istemedim. İhtiyacım olan her şeyi zaten biliyordum. "Zaman kaybetmemeliyiz."

"Brunello," dedi Vito, benim üzerimden konuşarak. "Ve Amarone." "İki çok iyi seçim," dedi Bruce. "Ben Valle di Yedi ya da sekiz yıl önce Fumane. Valpolicella'da harika şaraplar var."

"Evet, katılıyorum. Tüm favorilerimi yılda iki kez Toronto'ya getirtiyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum." Bruce sıra sıra dizilmiş fiçıları işaret etti. "Barbera'mızı beğenebilirsiniz. Henüz tatmaya hazır değil ama yaklaşık beş yüz gün boyunca burbon fiçılarında bekletiliyor."

Vito'nun kaşları hafifçe kalktı. "Burada Barbera üzümleri yetiştirmenize şaşırdım. Daha çok Kaliforniya ve Washington'da yetiştirildiğini sanıyordum."

Etkilenmemeye çalıştım. Birileri ders çalışıyordu. "Onları burada yetiştirmek için hava çok soğuk," dedim. "Onları Marquette üzümlerimiz için Virginia'daki bir şaraphaneyle takas yoluyla elde ediyoruz."

"Marquette mi?"

Eğitim dersine duyduğum kızgınlık sesimi keskinleştirdi. "Minnesota Üniversitesi'nde geliştirilen melez bir tür. Bitkiler daha soğuk iklimlerde gelişiyor."

"Ah."

Bruce sözü devraldı, sesi benimkinden daha makuldü. "Burada nispeten yeni, ama Marquette Frontenac'ın kuzeni ve orta gövdeli bir kırmızı şarap üretiyor. Siyah meyveler, daha açık renkli. Roze için de kullanıyoruz."

Vito ellerini sandalyenin arkasına doladı ve ona yaslandı. "İtalya'dan Barbera üzümleri ithal etmek ister misiniz?"

Bruce ve ben bakıştık. Yani, hangi aptal hayır derdi ki? Ama Vito'nun yardımını istemiyordum. Hiçbir konuda. "Şu anki anlaşmamızla iyiyiz."

"Ama belki bunu tartışabiliriz," diye teklif etti Bruce, aklı hiç şüphesiz karışım ve yaşlanma olasılıklarıyla dönüyordu. "Kesinlikle eşsiz olurdu."

Vito bana baktı. "Başka hangi üzümleri yetiştiriyorsunuz?"

"Cabernet Franc, Riesling, Merlot ve Cayuga White." "Yani beş çeşit mi? Bu çok fazla iş değil mi?"

"Benim için değil," diye tersledim. Ne ima ediyordu?

Sandalyeden doğruldu. "Başlayalım mı?"

Bruce bir kadehi duvarın yanındaki fıçıya götürdü. Musluğu çevirdi ve masaya geri getirdiği bardağa az miktarda şarap sıçradı. Bunu üç kez tekrarladı, böylece hepimiz birer bardak içmiş olduk. "Bu özel rezerv Cabernet Franc." Vito'ya, "On beş ay boyunca fıçıda bekletildi. Hazır olup olmadığını görmek için tadıyoruz."

Masadan bir parça beyaz kâğıt aldım ve rengini incelemek için şarabı önünde tuttum. "Berrak görünüyor."

Bruce da aynısını yaptı. "Katılıyorum. Son kontrol ettiğimizden daha parlak."

Kadehi sapından tutarak şarabı döndürdüm, döndürdüm ve kâsenin kenarındaki kırmızı sıvıyı izledim. Yeterince havanın şarabın nefes almasına yardımcı olduğundan emin olduğumda burnumu kadehe dayadım ve içime çektim. "Oh, bu çok güzel." Durakladım ve beynimin kokuları doldurmasına izin vererek tekrar yaptım. "Böğürtlen. Karanfil. Siyah ahududu."

Bruce'un alnı kırışırken o da aynısını yaptı. "Ben hiç menekşe kokusu almıyorum. Ya sen?"

"Hayır."

"Hmm." Bruce bir yudum aldı ve şarabı ağzımda evirip çevirdi. Ben de aynısını yaptım.

Fena değildi. "Umduğum kadar zengin değil."

"Katılıyorum. İki ya da üç aya daha ihtiyacı var." Her zaman yanında taşıdığı deftere bazı notlar yazdı. "Ama *gelecek* kış için harika olacak."

Vito bardağından yudumladı. yuttu ve şöyle dedi hiçbir şey söylemedi, ifadesi değişmedi, sonra bardağı masaya geri koydu.

Bir tepki bekledim. Hiçbir tepki gelmeyince, "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordum.

"Hoşuma gitmedi."

Bruce en ufak bir alınganlık göstermedi. "Damak tadının Amerikan şarabına ve sülfatlara alışması biraz zaman alabilir. Birkaç ay sonra tekrar dene. Harika olacak."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Vito - aynı anda ben de ağzımdan "Toronto'da olacak olması çok kötü," diye kaçırdım.

"Seni etkileyebilecek bir şarabım var," dedi Bruce, üç yeni kadehi başka bir fıçıya götürmeden önce Vito'ya. "Bunu dene."

İlk kokladığımda bunun bizim yıllandırılmış rezerv Cabernet Franc/Cabernet Sauvignon karışımımız olduğunu anladım. Koyu meyvelerin yanı sıra tütün ve odun dumanı notaları da vardı. Meşe fıçıda geçirdiği iki yıl sayesinde harika, tam gövdeli ve dengeliydi. Şişesinin fiyatı elli doların üzerindeydi.

Vito şarabı birkaç kez döndürdü, sonra yudumladı. "Fena değil." Kulağa ne kadar kibirli bir pislik gibi geldiğinin farkında mıydı? Ve asıl işi bu harika şarabı üretmek olan Bruce'a karşı ne kadar saldırgandı? Ona hançer gibi baktıktan sonra

şarapçıma döndü. "Bayıldım. Bruce, bu bir kazanan. Ne zaman şişelemeye başlayabiliriz?"

"Gelecek hafta. Önce kuru Riesling'i bitirmeliyiz."

"Bu iyi bir haber. Bunun için bir tanıtım kampanyası yapmalıyız. Belki Sevgililer Günü'nde, insanlar daha pahalı bir şişe şarap için para harcamaya hazır olduklarında. Celeste ile konuşacağım."

Bruce'un takip ettiği şaraplardan birkaç tane daha denedik. Sanırım Vito sıkılmıştı, çünkü Bruce ve ben her şarabın durumunu tartışırken o etrafta dolaşmaya başladı. Göz ucuyla fıçıları incelemesini, sonra da uzak duvardaki rafta duran bazı şişeleri incelemesini izledim.

Ona kendi işine bakmasını söyleme dürtüsü güçlüydü, ama sonra kendime bunun onun işi *olduğunu* hatırlattım. Kelimenin tam anlamıyla.

"Bruce?" Sessizleştiğimizde Vito odanın öbür ucundan seslendi.

"Evet, sinyor?"

"Bu şişeler burada. Nedir onlar?" Üç yüze yakın şarap şişesinin bulunduğu rafı işaret etti.

"Arşiv de diyebilirsiniz. Bazılarını gelecek yıllarda tatmak üzere kendimize saklıyoruz."

"Peki ya etiketler? Onları kim tasarlıyor?"

"Büyükbabam," diye yanıtladım. "Şaraphane açıldığından beri aynı temel tasarımı kullanıyoruz. Bu bir gelenek. İnsanlar bunun bir Fiorentino şarabı olduğunu böyle anlıyor."

Vito boğazında bir şeyler mırıldandı ama hiçbir şey söylemedi, ellerini arkasında kavuşturmuş, raf boyunca yavaşça yürüyordu.

Bruce'a baktım ve *özür dilerim*, dedim.

Omuz silkti. Şarap söz konusu olduğunda mükemmeliyetçi olmasına rağmen, oldukça rahat biriydi. Eğilerek

"Belki şu bahsettiğimiz yükseltmelerden bazılarını alabiliriz." diye fısıldadı.

"Yükseltmeler mi?" Vito omzunun üzerinden bakarak sordu. "Söyle bana."

Süper duyma yeteneği mi vardı?

Bruce'un boynu kızardı ve suçlulukla ona baktı. "Oh, buralarda her zaman daha iyisini arıyoruz. Eminim Maggie ve Mike sizi bilgilendirecektir."

"Neden sen beni bilgilendirmiyorsun?" Bu bir soru olarak ifade edilmemişti.

Bruce boğazını temizledi. "Enerji verimliliği daha yüksek olan yeni paslanmaz çelik tanklar almaktan bahsediyorduk. Sıcaklığı daha iyi muhafaza etmek için artık onları yalıtabiliyorlar. Devam edeyim mi?"

Vito arkasını dönmemişti, bu yüzden ilgilenip ilgilenmediğini söylemek zordu. "Kesinlikle," dedi, dikkati hâlâ arşiv şişelerindeydi.

"Maggie ve ben daha iyi drenaj sistemleri üzerinde konuştuk. Ve ekim yaparak sürdürülebilirliği artırmanın bir yolu var-"

"Eminim Vito bizim aptalca fikirlerimizi duymak istemiyordur," diye söze girdim. "Hâlâ burada ne yaptığımızı öğreniyor. İyileştirme tartişmasını daha sonraya saklayalım."

"Bruce." Vito bize baktı, dudakları düzdü, eli çenesini okşuyordu. "Bize odayı ver."

Net bir emirdi, bu yüzden Bruce'u hemen notlarını topladığı için suçlamadım. "Elbette." Bruce merdivenlere yönelmeden önce bana özür dileyen bir bakış attı.

Gözlerimi Vito'dan ayırmadım, zerre kadar korkmamıştım.

Merdivenlerin tepesindeki kapı çarparak kapandı ve Bruce'un gidişini işaret etti ve Vito yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Pahalı ayakkabılarının eski zemin üzerindeki fısıltısı ve benim nefes alış verişimin sesi dışında kiler sessizdi. O yaklařtıķa kalbim hızlanıyor, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımaya çarpıyordu. Ama geri çekilmedim.

Yanlış bir şey yapmamıştım. Genç bir adamı aile mirasından mahrum bırakmamıştım. İstenmediğim bir yere taşınıp fikirlerimi sokmaya başlamamıştım.

Hayır, buradaki kötü adam yüzde yüz Vito'ydu. Çenemi kaldırdım.

Durmadı. Vito'nun saygılı olacağını düşünmüştüm ama doğrudan kişisel alanıma girmeye devam etti. O zaman geri çekilmeye başladım, bu adam tarafından dokunulmak istemiyordum. "Ne yapıyorsun sen? Dur orada."

Gözlerinin koyu mavisi anlaşılmaz bir şeyle, okuyamadığım bir enerjiyle parladı. Beni birlikte geçirdiğimiz geceye geri götürdü, içimde olmadığı her saniye beni açlıkla izlediği zamana. Tam olarak arzu değildi ama yakındı. Sahip olma mı? Kontrol mü?

"Seksi kışını yatağa koy, güzelim. Amcığının yüzümü tekrar boğması gerekiyor."

"Eller ve dizler, bella. Seni becerirken kışını tokatlamak istiyorum."

"Beni derinden al, bella. Beni emdikten sonra sana böyle bir ödül vereceğim."

Hafifçe tökezledim ve sırtım dev bir meşe fıçıya çarptı. Kenarları kürek kemiklerime batıyor. Avuçlarımı kaldırdım. "Kes şunu, Vito. Mesafenı koru."

Beni dinlemedi.

Bir elini sağ omzumun üstündeki meşeye koyarken ağzının kenarlarında soğuk, neşesiz bir gülümseme oynayıyordu. Güzel kokuyordu, tıpkı gazinodaki duşunda kullandığı süslü İtalyan vücut yıkama suyu gibi, narenciye, badem ve sandal ağacı esintileri ve istenmeyen anıların büyük bir notası.

Karısını seninle aldattı.

Bu cesaretimi biraz artırdı. Pislik olan oydu, ben değil.

Sesi bir bıçağın ucu gibi sertti. "Sence beni kışkırtmak akıllıca mı?"

Yüzümü yukarı kaldırarak hissettiğim tüm nefreti görmesine izin verdim. Tek bir damlasını bile saklamadım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözleri kısa bir an için ağzıma kayd, sonra kış bakışları tekrar benimkilere döndü. "Evet, biliyorsun. Kardeşine kızgınsın ve hıncını benden çıkarıyorsun."

"Yanlıı. Ben de sana kızgınlm."

"Sana yardım edebilirim, kardeşine yardım edebilirim. Tüm çalışanlarına yardım edebilirim. Daha fazla şarap satmak istemez misin? Belki bir ödöl almak ya da bir şarap dergisinde adından söz ettirmek?"

Cevap vermedim. Elbette tüm bunları istiyordum. Ama ne pahasına?

Biraz daha yaklaştı. Gözleri sonsuz ve gizemli buzlu okyanus suları gibi koyu mavi, neredeyse siyahtı. "Senin için pek çok şey yapabilirim, Bella. Yine de her fırsatta benimle savaşıyorsun."

Ne yazık ki, ona duyduğum nefrete karşı karnımda istenmeyen bir kıvılcım hissettim. "Çünkü her şeyi benden alıyorsun" dediğimde sesim olması gerektiği kadar istikrarlı değildi.

"Bunu birlikte yapmayı tercih ederim."

"Ve Toronto'ya geri dönmeni tercih ederim. Sana-"

"Karım, evet. Biliyorum."

Namluyu itti ve aramıza mesafe koyarak geri çekildi. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama bunun korkudan kaynaklandığını düşünmüyordum.

Paltosunu sandalyenin üzerinden kaldırarak, "Gitmiyorum. Planlarım değışmedi ve bundan hoşlanmayanlar başka bir yerde iş bulabilirler."

Ensem yandı, ayak parmaklarım nefretle kıvrıldı. "Bu toprakların sarmaşıklarını ve toprağını benden daha iyi bilen kimse yoktur."

Paltosunu ön kolunun üzerine sardı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Kimsenin yeri doldurulamaz değildir, Bella. Hatta

sen."

altı

...

Vito

MAGGIE bir sorun olacaktı.

İnatçı ve pervasızdı, güzel bir paket içinde kaos. Kumarhane barlarında yabancı erkeklere yaklaşan ve onlara teklifte bulunan türden bir kadındı. Kendi güvenliğini düşünmeden mafya babalarını kışkırtan bir kadın. D'Agostino'nun adamları kışkırtıldıklarında acımasız olurlardı. Kardeşim bir keresinde karısını kafese kilitlemişti, Tanrı aşkına.

Yine de Maggie umursamıyor gibiydi. Etrafında ne kadar çok olursam, benimle o kadar çok mücadele ediyordu.

Bu da onu tekrar arzulamama neden oluyordu.

"Tanrım, Vito, sakin inanılmaz. Sanırım onun için bir tapınak inşa edeceğim."

Bir çıkış kapısını ittim, nerede olduğumu pek umursamadan gidiyordu. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Maggie derimin altındaydı, küçük iğneler halinde kızgınlık ve şehvet saçıyordu ve sakinleşmem gerekiyordu.

Soğuk bana saldırdı, ben de hızla paltomun içine sıyrıldım. Cebimin içinde paketimi ve çakmağımı buldum. İlk ciğer dolusu dumanımı içime çekerek gözlerimi kapattım ve binaya yaslandım. Bruce'u dinledikten sonra zihnim fikirlerle çalkalandı. Bu şaraphane, öyle görünüyordu ki

bana göre, çok fazla şarap üretti, birkaç şeyi mükemmel bir şekilde sunmak yerine her şeyden biraz sundu. Dünyanın en başarılı şarap imalathanelerinden bazıları, ünlerini üzerine inşa etmek için yalnızca bir ya da iki ana karışım ürettiyordu. Bu soruna nasıl yaklaşacağımı düşünerek sigara içmeye devam ettim.

Fazla zaman yoktu. Toronto'ya dönmek zorundaydım-

Yakınlarda yüksek erkek sesleri duyuldu. Cristo, şimdi ne var? Bu saçmalık için çok erken bir saatti.

Onları görmezden gelmeye çalıştım ama mutfağın arkasından hararetli bir tartışma sesi geliyordu. Sigaramı söndürerek sese doğru ilerledim ve yaklaştıkça konuşmalarını net bir şekilde duyabiliyordum.

". . bana daha fazla getirmelisin."

"Öyle bir şey olmayacak, orospu çocuğu. Kullandıklarının parasını ödeyene kadar olmaz."

"Ödeyeceğim, Buzz. Yemin ederim. Ama hafta sonunu atlatmam lazım. Lütfen. Sadece birkaç hap daha."

Madre di dio. Maggie ve Michael'ın bu insanlar üzerinde hiç mi kontrolü yoktu? Uyuşturucu mafyada hayatın bir gerçeğiymiş ama bağımlılar tehlikeli olabilirdi. Şaraphane çalışanlarına uyuşturucu sağlayan Benetti'nin adamlarından biri miydi?

Köşeyi döndüm. Beyaz şef ceketi giymiş bir adam uzun boylu bir motorcunun yanında duruyordu, deri kesimi siyah, uzun kollu bir tişörtün üzerindeydi. Yakasında bir gamalı haç dövmesi göze çarpıyordu. Cazzo, motorculardan nefret ederdim. Tehlikeliydiler ve onları Maggie'nin ya da şaraphanenin yakınında istemiyordum.

İki adam bana baktı ve ikisi de kaşlarını çatı. "İzin verir misin, pislik?" dedi motorcu, tehditkâr bir hırıltıyla. "Bu özel bir konuşma."

"Evet, sakıncası var." Sesim düz ve kontrollüydü, ellerim yanlarımda gevşekti. "Burada pazarlık mı yapıyorsun?"

Bana doğru eğildi ve ayaklarını destekledi. "Federal misin?"

Kesigindeki yamalar tanıdıktı. O, bir zamanlar Red Raiders, geçen yıl Toronto'dan kaçan bir motosiklet çetesi.

yıl. "Hayır. Şaraphane arazisinde hap satarsan dişlerini kıracak adamım ben."

Şef aniden motorcunun önüne geçerek bana doğru baktı. Üç metre öteden bile gözbebeklerinin nokta nokta olduğunu görebiliyordum. "Dostum, her şey yolunda," dedi. "Sadece içeri gir ya da her neyse."

"Hiçbir şey *yolunda* değil. Sence işe kafam güzel gelmemde bir sakınca yok mu?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama burada bir konuşmanın ortasındayız."

"Evet," dedi motorcu. "Kaybol lan."

Tartışmaya zahmet etmedim. Akıl yürütmek ya da konuşmak yoktu çünkü Kızıl Akıncılar sadece şiddetten anlıyordu.

Bu da benim için mükemmeldi. Tam havamdaydım.

Paltomu çıkarıp yere düşmesine izin verdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ama araziden çıkman için sana bir şans daha vereceğim. Çünkü bunu yapmazsan, ben işimi bitirdikten sonra senden kalan parçaları bulamayacaklar."

Motorcu bir boğa gibi iri ve beceriksizce üzerime saldırdı. Şef montu onu durdurmaya çalıştı ama ben o pisliği öne doğru çağırdım. Enzo ve Maz ile geçirdiğim yıllar ve yirmili yaşlarımda aldığım boks dersleri sayesinde nasıl dövüşüleceğini biliyordum. "Andiamo, stronzo."

Yaklaşmasına izin verdim. Son saniyede yoldan sıyrıldım ve vücudumu döndürerek böbreğine bir yumruk indirdim. Tökezledi ama tekrar üzerime geldi. Bu sefer savurdu ve geldiğini gördüm. Eğildim, sonra yumruklarımı savurdum. Önce ağzına vurdum. Yumruğumun iki hızlı darbesi tam dişlerine geldi. Geriye doğru tökezledi ama ben vazgeçmedim. Attığım yumruklar ulaşabildiğim her yere indi - burnuna, yanaklarına, midesine. Yere yığılırken derisini kan kapladı.

Arka kapı açıldı. "Ne oluyor lan?" Michael'dı, darmadağınaktı ve zar zor uyanıyordu.

Şef Ceketini işaret ettim ve nefesimi tutmaya çalıştım. "Bu adam artık burada çalışmıyor." Ağrıyan elimi salladım. Yakında üzerine buz koymam gerekecekti.

"Ben bir şey yapmadım Mikey," dedi Şef Coat. "Bu adama gitmesini söylüyordum -" motorcuyu işaret etti "- bu İtalyan pislik gelip onu dövmeye başladığında."

"O İtalyan pislik bizim yeni sahibimiz, Chuck."

Chuck'ın rengi şef ceketinden daha beyazdı. "Bekle, ne? Yeni sahibi mi?" Bana doğru baktı. "Bak, özür dilerim. Ben-"

"Kovuldun," dedim. "Mülkten defol git." "Bekle," dedi Michael. "O bizim şefimiz."

"Artık değil."

Michael temizlendi onun yüz ile her ikisi de eller. "Chuck, ne yaptın sen?"

Chuck ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey. Yemin ederim."

"O bir keş," diye açıkladım. "Ve bu Red Raider da onun tedarikçisi. İkisinin de gitmesini istiyorum."

"Lanet olsun, Chuck," dedi Michael öfkeyle. "Sana bu konuda dikkatli olmanı söylemiştim."

"Bu bir sorun değil, Mikey. Her şey kontrolüm altında." "O bitti." I talimat verildi Michael. "O gider. *Derhal*." Eğilerek kanlı ellerimi motorcunun deri kesiğine sildim ve usulca hırladım: "Seni ya da başka bir Kızıl Akıncıyı bir daha buralarda görürsem, kırık bir burunla yetinmem. Anladın mı?"

Motorcu inledi. Yağlı saçlarından bir tutam yakaladım ve parçalanmış yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Sana bir soru sordum, orospu çocuğu. Anladın mı?"

Zayıfça başını salladı ve sonra ayağa kalktı. Tökezleyerek uzaklaşırken, Michael ve Chuck'a oldukları yerde kalmalarını emrettim. Sonra motorcuyu belli bir mesafeden takip ederek otoparka doğru yürüyüşünü izledim. Orada bisikletini buldu, çalıştırdı ve uzaklaştı.

Döndüğümde Michael ve Chuck tartışıyorlardı. Yapacak daha iyi işlerim vardı, bu yüzden ikisine de dedim ki, "Chuck, Michael'a anahtar kartını ya da anahtarlarını ya da her ne boksı onu ver. O zaman arabana bin ve bir daha geri dönme."

"Ama-" Yüz ifadem kutuplaştı. Chuck irkildi. Omuzları çökmüş bir halde anahtarlarını Michael'a uzattı. "Bak, üzgünüm Mikey."

"Yardım çağır, dostum," dedi Michael. "Lütfen. Bu şey seni öldürebilir."

"Sorun değil, yemin ederim. Sadece ara sıra kullanıyorum."

"Şu anda kafan iyi. Ve tedarikçini davet ettin Şaraphane," diye belirttim. "Git, hemen şimdi."

Chuck derin bir nefes verdikten sonra otoparka doğru yürümeye başladı. Michael başparmağını şaraphaneye doğru salladı. "Birinden onu eve bırakmasını isteyeceğim."

Paltomu yerden aldım ve tozunu aldım. "Ben barda bekleyeceğim. İşin bitince beni bul. Konuşmamız gerek."

Onu içeri kadar takip ettim. Mutfak sessizdi, üç kişi çalışma masalarında meşguldü ve ben geçerken her biri bana dikkatle bakıyordu. Diğer uçtaki kapıya doğru ilerlemeye devam ettim, kapı bara açılıyordu. Haklıydım da. Kapı arkamdan kapandığında bir espresso makinesiyle karşılaşmak hoş bir sürpriz oldu. Sonunda şansım yaver gitti.

Makine açıldı, yakın zamanda kullanılmıştı, bu yüzden telve ve süt aramaya başladım. Her şey elimin altındaydı ve ben sütü buharda pişirirken Michael içeri girdi. "Cappuccino?" Gürültü üzerine sordum.

"Hayır, teşekkür ederim." Bara oturdu.

Sütü espressonun içine döktüm, sonra biraz köpük ekledim. Bitirdiğimde Michael ıslık çaldı. "Bunu nasıl yapacağını bilmene şaşırdım."

"Her zaman patron değildim. Yıllarca kardeşime danışmanlık yaptım. Bir sürü içki yaptım." Minnettar bir yudum aldım, dilimi yakmasını umursamadım bile. "Chuck gitti mi?"

"Evet." Michael yakaladı a kokteyl saman ve dalgınca çiğnemeye başladı. "Ve boku yedik."

"Açıkla."

"Cumartesi akşamı büyük bir etkinliğimiz var. Mutfağı kim idare edecek?"

Bundan iki gece sonraydı. Birini bulmak için bolca zaman var. Omuz silktim. "Aşçılardan biri. Bir bulaşıkçı. Sen. Birini işe al. Umurumda değil."

Michael elini saçlarında gezdirdi. "Dostum, buralarda profesyonel aşçılar ağaçta yetişmiyor."

Çenemi sıvazladım ve bunu düşündüm. Şaraphanedeki herkesi tehlikeye attıktan sonra Chuck'ı tekrar işe almayacaktım. Etkinliği iptal edip grubu akşam yemeği için başka bir yere göndermeyi tercih ederdim. "Etkinliği yeniden planlayabilir miyiz?"

"Hayır. Bu bir nişan partisi ve insanlar ülkenin dört bir yanından geliyor. Ve iptal etmek, gelecekteki rezervasyonlar için kulaktan kulağa yayılmamıza yardımcı olmaz."

Bu yüzden başka bir şef bulmamız gerekiyordu. Ne kadar zor olabilir ki? Fincanımı yere bıraktım. "Val'in trattoria'sındaki adama ne dersin? Giovanni?"

"Arayıp sorabilirim. Ama diğer etkinlikler ve akşam yemekleri ne olacak? Üç hafta boyunca doluyuz."

"Her seferinde bir şey. Trattoria'yı ara."

Michael bardan cep telefonunu aldı ve aradı. Çok kısa süren konuşma sırasında içkimi yudumladım ve kötü haber gibi görünen şeyleri dinledim. Michael bağlantıyı kestikten sonra bunu doğruladı. "Giovanni bir haftalığına İtalya'da. Kız kardeşi evleniyor."

"Orada yardım edebilecek başka kimse var mı?"

"Hayır. Personelleri az ve herkese ihtiyaçları var." Michael başını ellerinin arasına aldı. "Hayatımı sikeyim."

Ne yapmam gerektiğini bilerek, büyük cam pencerelerden dışarıdaki üzüm bağlarına baktım. Bundan hoşlanmadım. Enzo bundan nefret ederdi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Madre di dio.

Kaldırma benim Cep telefonu, I bulundu
ve doğru şifreli mesaj dizisi ve yazdı:

Kaldır kışını da uçağa bin. Sana
ihtiyacım var.

Bir saniye sonra kardeşim cevap verdi.

CHE CAZZO?

Bir şefe
ihtiyacım var.

BUGÜN

Cevabını yazarken noktalar belirdi. Sonra kayboldular. Bir saniye sonra telefonum çaldı. "Pronto."

Arka planda dalgaları, telefonun hoparlöründe rüzgârı duyabiliyordum. Sahilde miydi? Massimo'nun sesi kulağımı doldurdu. "Saçma sapan bir acındırma işine ihtiyacım yok, Vito. Bunu isteseydim yine Enzo için çalışırdım."

"Bu saçmalık değil, acıma da değil. Bir şaraphanem var. Bir şefe ihtiyaçları var."

"Şaraphanen mi var? Neden kimse bana söylemedi?"

"Belki telefonu yüzüme kapatmasaydın sana daha önce söyledim."

Sessizlik uzadı. "Nerede bu şaraphane?"

"New York'ta." Hemen cevap vermeyince, "Maz, sen bir restoran istedin. Sana bir restoran veriyorum."

"Bir şaraphanede."

"İdeal olmadığını biliyorum. Ama ne kadar istersen o kadar süre senin olacak."

"Eski şefe ne oldu?"

"Onu on dakika önce kovdum. Mutfağın arkasında bir motorcudan hap almaya çalışırken buldum onu."

"Hay sikeyim. Umarım o motorcunun ağzını burnunu kırmışsındır."

Yırtılmış ve morarmış parmak eklemlerime baktım. "Tabii ki dövdüm."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Seni çok özledim, fratello."

"O zaman buraya gel. Sana ihtiyacım var ve tekrar birlikte vakit geçirmek güzel olur." Tereddüt edince ekledim, "Maz, lütfen bana bu iyiliği yap."

"Tamam. Jetini gönderecek misin?"

"Bu çok uzun sürer. Ticari uç, stronzo." "Sadece *birinci sınıf* biletimi alırsan."

Ben de öyle bekliyordum. Saatimi kontrol ettim. "Ne kadar çabuk Roma'dan ayrılabilir misin?"

"Sahildeyim, yani havaalanına çok uzak değilim." "Güzel.

Çocuklardan birine seni arattırırım.

detaylar. Birazdan görüşürüz." Bağlantıyı kestim, Gaetano'ya uçuşla ilgilenmesi için mesaj attım ve telefonumu kapattım.

"Kardeşim bu gece burada olacak."

Michael'ın kaşları aşağıya indi. "Tamam... şef mi?" "Evet, çoğunlukla."

Başını barın üzerine eğdi. "Aman Tanrım."

Madonna, ne dramatik. "Michael, yıllardır kardeşimin yemeklerini yiyorum. Nasıl yemek yapılacağını ve nasıl liderlik edileceğini bilir. Sevmediği şey, giriş şefi olarak doğramak ve kesmek. Her şey yoluna girecek, te lo prometto."

"Seçme şansım yok, değil mi?"

"Hayır, yok. Yani işler kötü giderse beni suçlayabilirsin."

"Tabii, tabii. Bahse girerim bu senin için sorun olmayacaktır."

Adil. Ona acımasız bir gülümseme verdim. "Konuklar şikayet ederse, sessizliklerini satın alırız. Senin paran olmayabilir ama benim var. Kimsenin hayal kırıklığına uğramasına izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

Bir planın olsun. O zaman yedek bir planın olsun. Ben hayatımı böyle yaşadım.

Kapuçinomu bitirdim ve bardağı barın üzerine koydum. "Bu bir takım Michael ve ben de takımın başıyım. Sorunlarla ben ilgilenirim, anladın mı? Senin için *ve* Maggie için, hoşuna gitmese bile."

Avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırdı, sanki artık benimle savaşmamaya karar vermiş gibiydi. En azından bir Fiorentino kardeş makuldü.

Michael, "Kız kardeşimden bahsetmişken, ona misafir kulübesiyle ilgili haberi vereyim. Daha sonra dışarı çıkıp ona söyleyeceğim."

"Gerek yok. Haber çoktan verildi." "Oh, kahretsin. Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık iki saat önce."

"Kardeşim, benden nefret ediyor," diye homurdandı bara bakarak. "Dün gece yüzüme bile bakmadı ve erkenden gitti."

Kendi kız kardeşimi ve yıllar boyunca yaptığımız kavgaları düşündüm. Kin tutabilirdi ama her zaman affederdi. Bazen biraz daha uzun sürüyordu ama Paloma bizi en az bizim onu sevdiğimiz kadar seviyordu. "Aile koparılamayacak bir bağdır," dedim. "Burayı doğu yakasının en prestijli şaraphanesine dönüştürdüğümüzde o da sizi affedecektir."

Michael bana baktı. "Şüpheli. Oldukça inatçıdır."

"Göreceğiz. Bugün çalışan toplantısı ne zaman? Kendimi tanıtmak için sabırsızlanıyorum."

"Saat iki. Dün gece geç saatlerde bir e-posta gönderdim ama Maggie'nin gördüğünden emin değilim."

"Görmedi," diye onayladım.

"Lanet olsun." Kuru, neşesiz bir kahkaha attı. "Her şeyi berbat etmeden duramıyorum, değil mi?"

Uzanıp omzunu sıktım ve onu hafifçe sarstım. "Merak etme Michael. Bu berbat durum ailenizin başına gelen en iyi şey olacak."

Maggie

Arkaya saklandım.

Bakın, bundan gurur duymuyordum ama kimsenin beni görmesini de istemiyordum. Vito ve Michael'ın karşısına geçip sanki bu harika bir fırsattmış gibi mülkiyet değişikliğini duyuramazdım. Öyle değildi ve herkes gerçeği yüzümden okuyabilirdi. Bazılarımız duyguları olmayan zalim robotlar değildik. Vito gibi.

Bu yüzden toplantıyı onların yönetmesine izin verdim ve genel tepkiye bakılırsa çalışanlarımız Vito'nun ağzından çıkan yalanlara inanmıştı. Burada yaptıklarımıza saygı duyduğunu ama her zaman iyileştirmeler yapılabileceğini söyledi. Doğu Yakası'ndaki en iyi şarapları üretmek için operasyonlara nasıl büyük miktarda yatırım yapacağını. Vesaire, vesaire, vesaire. . .

Ondan sonra kendimi kapattım.

Bittiğinde, bir arkadaşımız ve barmenlerimizden biri olan Adam yanıma geldi. "İyi misin? Birine bedensel zarar vermek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Evet, kardeşim. "Ben iyiyim. Sadece aklımda çok şey var."

"Eminim öyledir. Bu sen ve Mikey için büyük bir olay." Ben konuşmayınca, "Gerçekten harika bir fırsata benziyor. Senin ve kardeşinin üzerindeki baskının bir kısmını kaldıracak bir yatırımcın var. Belki bu kadar çok çalışmak zorunda kalmazsınız ve eğlenmek ve takılmak için daha fazla zamanınız olur."

"Belki," dedim belli belirsiz. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Hâlâ üzüm bağlarını denetliyor olacağım." O bitkileri soğuk, ölü ellerimden çekip alacaklardı.

"Anlamıştım." Bana gülümsedi. "Bana her zaman izin verebilirsin-"

"Maggie, konuşabilir miyiz?" Vito şimdi Adam'ın yanında duruyor ve mümkün olan en sinir bozucu şekilde özel sohbete dahil oluyordu.

Vito'ya bakarak Adam'a elimle işaret ettim. "Şimdi olmaz, Bay D'Agostino. Çalışanlarımdan biriyle meşgulüm."

Vito Adam'a doğru eğildi ve elini uzattı. "*Salve*. Ben Signore D'Agostino."

Adam Vito'nun elini heyecanla sıktı. "Merhaba, ben Adam. Burada barmenim."

"Adam, Sinyorina Fiorentino ile bir dakika görüşmek istiyorum." "Tabii, elbette. Sonra görüşürüz, Mags."

Adam bara doğru gözden kayboldu ve ben Vito'ya dik dik bakarak konuşmasını ve beni yalnız bırakmasını bekledim.

Beni fazla bekletmedi, ağzının etrafındaki çizgiler kaşlarını çatarak derinleşti. "Kızgın olduğumu biliyorum ama burada saklanman kötü görünüyor. Sen buranın sahiplerinden birisin, bu yüzden gelecekte personelin önünde kardeşin ve benimle birlikte duracaksın."

"Baş üstüne kaptan." Ona alaycı bir selam verdim.

Sinirlenmesini bekliyordum ama yüz ifadesi değişmedi. "Ağzını topla, Bella. Benimle başını her türlü belaya sokacaksın." Ses tonu tehditkâr değildi. Baştan çıkarıcıydı. Birlikte geçirdiğimiz geceyi anımsatan seksi bir vaat.

Ki bu daha kötüydü. **Çok** daha kötüsü. Beni korkutmasını tercih ederdim. Başka bir şeyle başa çıkamazdım, özellikle de evli bir adamla. "İşimiz bitti mi?" diye sordum. "Dışarı çıkmam lazım."

"Kardeşinle konuşmalısın. Bazı haberleri var ve onu affetmelisin. Kardeşler arasında kötü duygular beslemek sağlıklı değildir."

"Bu seni ilgilendirmez-"

"Aile koparılamayacak bir bağıdır. O yüzden git ve seninkini düzelt."

"Kardeşinle kavga etmiyor musun?"

"Kardeşler," diye düzeltti. "Benim iki tane var ve evet, her zaman kavga ederiz. Ama genelde birimiz diğerini vurur ve kavga biter. Hayatımıza devam ederiz."

Mavi derinliklerinin ardında gizlenen mizahı yakalamadan önce dehşet içinde durakladım. *Oh*. Vito şaka yapmıştı. Bunu beklemiyordum. Başımı sallayarak, "Bu küçük bir şey değil," dedim.

Anlaşmazlık, Vito. Bu benim tüm hayatımın elimden alınması. *Senin* tarafından. Ve bu kardeşimin suçu."

İfadesindeki eğlence kayboldu ve açılar çene çizgisi keskinleşti. "Kendin için üzülmeyi bırak. Şaraphanenin geleceği için planlar yapmaya başla. Bana istediğin her şeyin bir listesini ver, ne kadar pahalı olursa olsun. Öfkeni banka hesabımdan çıkar."

"İtaatimi satın almaya çalışıyorsun."

"Sì, certo. Arada bir medeni bir konuşma yapabilelim diye."

"Neden? Senden asla ama asla hoşlanmayacağım."

Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Asla uzun bir zaman, güzelim."

Ondan sonsuza dek nefret edeceğime dair ettiğim yemine bir sıcaklık ihanet etti. Benimle flört etmeye nasıl *cüret* eder? Pek çok nedenden dolayı yanlıştı ve beni bu şekilde etkilemesine izin veremezdim. Ve bu bugün ikinci kez oluyordu, Tanrı aşkına! Bu adamın üstünlük sağlamasına izin vermekten gerçekten yorulmuştum.

Ona haddini bildirmem gerekiyordu.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra eğildim ve tek parmağımla yavaşça kazağının yakasında gezindim, dokunuşumun pahalı kumaşta oyalanmasına izin verdim. Teninin sıcaklığını hissedebiliyor, göğsünün inip kalkışını görebiliyordum. Sesimi, o içimdeyken kullandığım tona benzeyecek şekilde yumuşattım. "*Gerçekten* ne istediğimi bilmek ister misin, Vito?"

Sertçe yutkundu, boğazının güçlü kasları çalışıyordu. Saniyeler geçtikten sonra tek bir kelime hırıltılı bir sessizlikle döküldü. "Ne?"

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım, "İstediğim tek şey Toronto'ya dönmek için bir uçak bileti alman."

Cevap beklemeden yanından geçip Mikey'i bulmaya gittim. Vito söylediği *için değil*, kardeşimle konuşma zamanımız geldiği için.

Mikey mutfakta şef yardımcımızla sohbet ediyordu. Cumartesi akşamı büyük bir etkinliğimiz vardı, bir nişan yemeği, bu yüzden muhtemelen ayrıntıları tartışıyorlardı. Chuck'ı hiçbir yerde göremedim, ki bu garipti. Baş aşçımız genellikle kaşlarını çatar ve herkese emirler yağdırırdı.

Soğutucudan bir elma aldım ve Mikey'nin işini bitirmesini bekledim. Boşaldığında, "Bir saniyen var mı?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ve bana ilerlememi işaret etti. "Evet, hadi dışarı çıkalım."

"İyi fikir." Personelin önünde ona bağırmasam daha iyi olacaktı. Onu arka kapıdan takip ederken elmadan bir ısırık aldım.

Hava bir saat öncesine göre sadece biraz daha sıcaktı. Her nefes verdiğimde nefesimi görebiliyordum. "Haberleriniz olduğunu duydum."

"Neden orada benimle birlikte durmadın?" Çıplak ellerini ceplerine soktu. "Kızgın olduğunu biliyorum, ama bu personelin geri kalanı için iyi görünmüyor."

O ve Vito notlarını mı karşılaştırıyorlardı? "Mikey, tüm bu olanlardan dolayı sersemlemiş durumdayım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirip istediğim bu olmadığı halde öyleymiş gibi davranamam."

"Yani orada öylece durup bunu yapmama izin mi vereceksin?"

"Bu senin hatan! Evet, öyleyim. Ve bunu, sen ortadan kaybolduktan sonra personelin önünde durup nerede olduğunu biliyormuşum gibi davranmak zorunda kaldığım o iki ayın intikamı olarak düşünebilirsin."

Gözleri ayakkabılarında, topuklarının üzerinde sallanıyordu. "Çok hata yapıyorum, anlıyorum. Ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum Mags, çünkü bunu durdurmanın bir yolu yok. Ve o bir mafya, Tanrı aşkına! Gerçekten birimizin öldürülmesini mi istiyorsun?"

Öldürülmek mi? Hayır, Vito bunu yapmaz. En azından ben yapacağını sanmıyordum.

"Bu işler böyle yürümez. Ve Luca buna asla izin vermez." En iyi arkadaşımın kocası da mobbinge uğradığı için, öldürülmeye karşı dayanıklı olduğumdan emindim.

Mikey, "Fark etmediysen söyleyeyim, Luca burada değil," dedi. "Olsaydı bile bunun *bana* bir faydası olmazdı. Ayrıca Vito'nun hayatını zorlaştırdığın için kendini bir çukurda bulmamayı tercih ederim."

"Kendini bir çukurda bulmayacaksın. Ve o adamın hayatının zor olup olmaması umurumda bile değil. Onun gitmesini istiyorum ve sen de gitmelisin!"

Avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırdı. "Mags, bunu daha kaç kez söyleyebilirim bilmiyorum ama özür dilerim. Kendimi berbat hissediyorum. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Berbat durumdayım. İnan bana, bu benim için kolay değil. Ama sana ihtiyacım var. Sahip olduğum tek aile sizsiniz."

Gözlerim diken diken oldu ama karşı koydum. Dondurucu soğukta ağlayamazdım. "Kendini toparlaman gerek. Adsız Kumarbazlar'a katılmanı ve telefonundaki tüm bahis uygulamalarını silmeni istiyorum."

"Onları çoktan sildim ve yemin ederim beni affedeceğın anlamına geliyorsa katılacağım ve toplantılara gideceğim. Lütfen tekrar bir takım olabilir miyiz? Çünkü bunu gerçekten özledim."

"Denerim." Yüzü düştü, ben de aceleyle "Gerçekten denerim. Bu hiç kolay değil. Ve onunla kanka olduğunuzu hissettiğimde daha da kötü oluyor."

"Kanka değiliz ama o bizim yeni patronumuz. Kelimenin tam anlamıyla bir patron. Hoşuma gitmese de onunla çalışmak zorundayım."

Uzaklara baktım, görmüyordum, zihnim son birkaç gündür olan her şeyle yarışıyordu. İçimde o kadar çok öfke ve kafa karışıklığı birikmişti ki neredeyse nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Neden, Mikey? Bu şaraphanenin benim için, ailemiz için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Senin için de önemli olduğunu sanıyordum. Öyleyse neden aptalca bir kâğıt oyunu için riske atasın ki?"

"I . . . " Nefes verdi ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Kart oyunlarında gerçekten iyiyim ve kumarhaneye her gittiğimde kazanıyorum. Bu

Sonunda ilerlememize yardımcı olacak kadar para kazanabileceğimi düşündüğüm zaman."

"Tanrım, Mikey," dedim gözlerimi kısa süreliğine kapatarak. "Bu hem çok tatlı hem de inanılmaz derecede aptalca."

"Biliyorum. Ama yirmi altı yaşındayım Mags ve kendimi her zaman büyük bir başarısızlık gibi hissediyorum. Bu iş çok zor. Ve bazen . . ."

"Bazen, ne," diye sordum sessiz kaldığında. "Hiçbir şey."

Mikey bir elini kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Sadece berbat. Bütün bunlar berbat."

"Katılıyorum." Durakladım ve onu inceledim. Tüm bunların altında bir şey vardı, kardeşimin daha önce ifade etmediği bir duygu. "Mikey, benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Eğer mutsuzsan yani."

"Biliyorum." Ama başka bir şey söylemedi, sadece boşluğa baktı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Vito'nun misafir kulübesinde kalmasına izin verdin."

"Reddetmek gibi bir seçeneğim yoktu. Ayrıca burada kalırsa iyi olduğumuzu görür ve Toronto'ya daha çabuk döner."

Sanırım bu mantıklıydı. "Orada güncellemeler yaptığını söyledi. Endişelenmeli miyiz?"

"Ona hayır mı diyeceksin?"

Evet, söyleyeceğim. Vito'dan korkmuyordum. "Bilmediğim başka ne var?"

Ayaklarını yere vurdu ve ellerine üfledi. "Chuck gitti. Vito onu bu sabah mutfakın arkasında bir motorcudan uyuşturucu almaya çalışırken bulmuş."

"Ne oluyor lan? Chuck'ın kullandığını biliyor muydun?"

"Onu birkaç kez hap alırken yakaladım. Dizleri için olduğunu söyledi, lisedeyken yaralanmıştı. Ona dikkatli olmasını söyledim ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Tanrım." Elmadan bir ısırık daha aldım ve bir aşçımın olmamasının sonuçlarını düşündüm. "Yani Cumartesi akşamki etkinliği iptal ediyoruz."

"Hayır." Mikey yüzünü buruşturdu. "Vito'nun kardeşi Roma'dan geliyor."

Kafamın içinde alçak bir uğultu başladı, sonra kulaklarıma yayıldı. Arazide daha fazla D'Agostino olması iyi bir şey değildi. "Vito'nun kardeşi şef mi?"

"Şeflik eğitimi alıyor."

"Aman Tanrım." Eldivenli parmaklarımın arasında burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Boku yedik."

"Vito kardeşinin çok iyi bir aşçı olduğunu söyledi. Ama ne yapacağının söylenmesiyle ilgili bir sorunu var."

Aileden geliyor olmalı. "Harika. Sadece harika. Peki ya bu kardeş yemeği yapamazsa?"

"Vito onlara paralarını geri vereceğini söyledi."

Yani insanları satın a l m a y a başlayacağız. Tabii, neden olmasın? Mantıklı. "Benim için başka iyi haber var mı?"

"Hayır, hepsi bu kadar," dedi Mikey. "Vito'nun kardeşi gelene kadar mutfakta ellerinden geleni yapıyorlar."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Bu gece. Kızma ama bir iyilik isteyeceğim."

Anında ne sormak üzere olduğunu anladım ve dizlerim sanki çarpışmaya hazırlanıyormuşum gibi sıkıca kilitlendi.

"Hayır, hayır, hayır. Hadi Mikey."

"Lütfen, Mags. O kadar odan var."

"Bırak Vito'nun kardeşi misafir kulübesinde Vito'yla kalsın."

"Yapamayız. Vito bitişikteki duvarı yıkıp büyük bir yatak odası yapalım."

"Ne!" Mikey'nin omzunu ittim. "Neden buna tamam dedin?" Vito'dan bir yalan daha. Sadece panjur takacağını ve bir espresso makinesi kuracağını söylemişti.

"Yine," dedi ağabeyim sakince. "Ona gerçekten hayır mı diyeceksin?"

"Evet, söyleyeceğim."

"Maggie, sorun çıkarma. O gittikten sonra bir duvar daha örebiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

Büyük bir olaymış gibi hissettim. Ama Vito'yla ilgili herhangi bir söz vermek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Kardeşin senin odanı alsın. Sonra gelip evde kalırsın."

"Dışarıda uyumaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Mikey son dört yıldır evde pek uyumamıştı. Ailemizin anılarının benim için olduğu gibi onun için de acı verici olduğunu biliyordum ama birkaç gece onu öldürür müydü?

Mikey bana sırtıttı. "Kardeşine yazlığı verebiliriz ve Vito gelip seninle kalabilir."

"Hayatta olmaz." Tanrım, bugün daha da kötüleşebilir miydi? Örgü şapkamı kafamda aşağı doğru çekiştirdim ve eve gidip yorganın altına girmeyi düşündüm. "Tamam, kardeşin evde kalabilir ama sadece Vito buradayken. Vito Toronto'ya döndüğünde, kiralanmadığı haftalarda kardeş kulübeyi alabilir."

"Başka bir kiralık mülk inşa etmeliyiz," dedi ağabeyim.

"Yeni sahibi için listeye koy. Görünüşe göre paranın önemi yok."

"Kabul etmelisin ki, bu bir kez olsun güzel bir düşünce."

Omuzlarım gergin, döndüm ve uzaklaştım. "Evet, ama Vito'nun parasının ipleri var ve şimdi mafyayla aynı yataktayız."

"Bazılarımız kelimenin tam anlamıyla," diye seslendi arkamdan. Orta parmağımı başımın üzerine kaldırdım.

yedi

...

Vito

Onu görmeden önce DUYDUM.

"Cazzo madre di dio!" Ağır bir şey metale çarpmadan önce derin bir ses duyuldu. Sırttım ve kardeşimi görmek için sabırsızlanarak hızlandım.

Daha önce Cesare, Massimo'yu alıp buraya getirmek için JFK Havaalanı'na gitmişti. Önce kardeşimin beni görmeye gelmesini bekliyordum ama o, saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen doğruca mutfağa gitmekte ısrar etti.

Şarap imalathanesinin mutfağına girdiğimde kardeşim oradaydı, çekmeceleri karıştırıyordu, yüzünde derin bir çatıklık vardı. Birbirimizi sekiz aydır görmemiştik, bu yüzden kısa sakalına alışkın değildim ama iyi görünüyordu.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Diavoletto!"
Küçük şeytan.

Başını kaldırıp baktı, alnı sıkıntıyla kırıışmıştı. "Bu her yer darmadağın. Hiçbir şey bulamıyorum."

Yanına gidip omuzlarından tuttum ve yanaklarından öptüm. "Geldiğin için teşekkür ederim. Seni görmek çok güzel."

Yüzümü tuttu ve başımı iki yana çevirdi. "Yorgun görünüyorsun, fratello. Yeterince am bulamadın mı?"

"Siktir git." Onu ittim. "Güzel sakal."

Maz çenesini ovuşturdu. "Mutfakta yüzüme file takmak zorunda kalmadan uzatabildiğim sürece böyle. Kadınlar beğeniyor ama."

"Sen ne düşünüyorsun?" Mutfağı işaret ettim. "Cumartesi günü bunu başarabilecek misin?"

"Evet, merak etme. Ama önce burayı yeniden düzenlemem gerekiyor. Tam bir felaket."

"Bunu şimdi mi yapmalısın? İyi bir uyku çekmek daha iyi, değil mi?"

"Bir hap aldım ve uçakta uyudum. Dinlendim, V."

Avuçlarımı kaldırdım. Kardeşim otuz bir yaşındaydı. Ona annelik yapmama gerek yoktu. "Benden ne istiyorsun?"

"Çekmecelerdeki her şeyi çıkar ve şu kutuları tezgâhın üzerine koy. Ben tavalarla ilgileneceğim."

Çalışmaya başladık, metal şingirtılarının sesi konuşma umutlarını bastırıyordu. Plastik kutuları istiflemeye başladığımda kardeşim "Bana kızdan bahset." dedi.

Kahretsin. Cesare yolda dedikodu yapıyordu. "Önemli bir şey değil."

"Sen buradasın, o yüzden önemsiz olamaz."

"Buraya onun için gelmedim, iyi bir yatırım olduğu için geldim. Başka bir şey değil." Bana inanmıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı, ben de "Şaraphaneye bağlı olduğunu bilmiyordum" dedim.

"Ama onunla yattın." "Daha önce."

Maz tavaları boyutlarına göre ayırmaya başladı. "Bu kader, V." "*Stai zitto!* Böyle bir şey yok, *coglione*."

"Evet, var. Enzo'nun Gia'yı bu şekilde görmesi gibi göster. Fate, fratello."

Ağabeyim şimdiki karısını Milano'da rastgele bir özel defilede görmüş. Sonunda onu kaçırdı ve bizimle birlikte yata getirdi, ki ben buna pek kader diyemem. "Bu aynı şey değil, o yüzden bunu kafandan çıkar."

"Seksi mi?"

Maggie'yi düşündüm, oteldeki yatağıma uzanmış, gözleri şehvetle kaplanmış ve ağırlaşmıştı. En son ne zaman bir kadınla bir gecede üç raunt yaptığımı hatırlayamıyordum ama ona doyamamıştım. Uzun bacakları ve sıkı bir kalçası vardı, vücudu bir dansçı gibi kıvrak ve kaslıydı, muhtemelen her gün dışarıda çalışmaktan. Ve sikimi emme şekli? Bir keşif. Pek çok kadın benim cüssemle kolayca başa çıkamazdı ama Maggie gözünü bile kırpmamıştı.

Yani evet, o kadınla ilgili her şey seksiydi. Ama bunu kardeşime itiraf etmek bir hataydı.

"Çok tatlı."

"Lütfen. O bakışı biliyorum. Enzo'nun yataın güvenlik kamerasından Gia'yı izlerken attığı bakışla aynı."

Tezgâhın üzerine bir kutu koyarak kalçamı paslanmaz çeliğe yasladım. "Ona takıntılı değilim. O da evli olduğumu sanıyor." Ona yüzüğü göstermek için sol elimi kaldırdım.

Kardeşim başını salladı. "O sahte yüzüğü takmak büyük bir hata. Enzo da ben de sana anlatmaya çalıştık ama sen dinlemedin."

"İhtiyacım olana kadar kadınları uzak tutuyor." "Büyük bir hata," diye tekrarladı Maz.

"Birlikte geçirdiğimiz gece boyunca takmıyordum. Burada taktığımı görünce karnıma yumruk attığını bilmek seni mutlu edecektir."

Maz başını arkaya atıp güldü ve kendini sabitlemek için bir elini tezgâha koydu. "Ah, keşke ben de görseydim. Bu kadından şimdiden hoşlandım."

"Bu iyi çünkü onunla kalacaksın."

Kaşlarını çattı. "Bekle, seninle kalmayacak mıyım?"

"Oda yok. Benim kulübemde sadece bir yatak odası var.

Onun üç odası var."

"Ve senin için sakıncası yok mu?"

Başımı kaldırdım ve ona ters bir bakış fırlattım. "Yap ona asılma, Massimo."

"Neden?" Alyanssız sol elini kaldırdı. "O bekâr. Onun tatlı, benim de seksi olduğumu söylemiştin. Sevişmemizi engelleyecek hiçbir şey yok."

Bu doğrudu ama yine de şu anda göğüs kafesimin arkasında toplanan ateş topunu açıklayamıyordum. Mide yanması gibi oraya yerleşmişti. "Sana yapmamamı söylemem dışında, stronzo."

"Çünkü onu becermek istiyorsun."

"Çünkü işleri olduğundan daha karmaşık hale getirmeni istemiyorum."

"Ah, evet. Vito ve onun her şeyi düzenli ve mantıklı tutma ihtiyacı. Plana sadık kal."

"İstersen benimle alay et, ama en azından ben-" Anında ağzımı kapattım. Burada bana bir iyilik yapıyordu ve onunla tartışamazdım.

Bir sote tavasını yere çarptı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "En azından bir işin var. Öyle mi?"

"Perdonami," dedim ciddiyetle. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın. Roma'dan uçakla geldim. En azından biraz minnettarlık gösterebilirsin."

"Haklısın. Affet beni."

"Siktir git. Yapacak işlerim var ve sen beni sinirlendiriyorsun."

Nefes verdim, avuçlarımı tezgâha dayadım ve eğildim. "Özür dilerim Maz. Gerçekten. Ama ona asılmanı istemiyorum."

"Ona asılmayacağım. Ona karşı ne hissettiğini bildiğim için asla yapmam."

"Ona karşı bir şey hissetmiyorum. Ben onun işvereniyim."

"Eğer onu takip etmeye karar verirsen, bu seni durdurmaz. Tahminimce sen onu istiyorsun ama o senden nefret ediyor." Kardeşlerim bazen anlayışlı pislikler olabiliyordu.

Sözlerimin arkasına biraz vurgu koydum. "Ondan uzak dur ve ona bekâr olduğumu söyleme."

"Bu bir hata, V."

"Toronto'da yaşıyorum Maz. Ve işler hala bir eş ya da metres almayı düşünemeyeceğim kadar dengesiz. En iyisi bu."

İki tencereyi üst üste koydu ve kenara çekti. "Nasıl dengesiz?"

"Emlak işine giriyorum. İfşa yasalarını uygulamıyorlar ve anonim mülkiyetin arkasına saklanmak kolay. Ve daha fazla kiralık mülk ve ofis binası sahibi olmak 'ndrina'nın parasını temizlememe yardımcı olacak."

"Akıllıca. Gerçekten akıllıca. Enzo'nun dolandırıcılık imparatorluğu gibi. Ama neden dengesiz?"

"Şehre geldiğim için birkaç kişi bana kızgın." Elimi umursamazca salladım. "Yine de başa çıkamayacağım kimse yok."

"Bu kadına geri dönelim."

"Maggie," diye düzelttim.

"Ondan uzak durmam gerekiyor ama onunla birlikte yaşıyorum. Bu nasıl mantıklı olabilir?"

Ben çoktan bir çözüm bulmuştum. "O gündüzleri dışarıda, üzüm bağlarını denetliyor. Sen o zaman uyuyacaksın, geceleri çalışacaksın. Programlarınız asla uyuşmayacak."

Hafifçe kıkırdadı ve bir çekmeceyi hazırlık istasyonu tezgahının üzerine bıraktı. Gürültü kesilince bana sırtıttı. "Bunu çoktan düşünmüşsün. Bu da endişelendiğin anlamına geliyor. D'Agostino kardeşler arasında en yakışıklı ve karizmatik olanın ben olduğumu düşünürsek, sanırım endişelenmelisin de."

"Siktir git. Senin için endişelenmiyorum. Bu geçiş süreci onun için zor oldu. Onun bunalmasını istemiyorum."

"Hmm." Bir çekmeceyi daha boşalttı, mutfak eşyaları diğer yığının üzerine düştü. "Ne kadar düşüncelisin."

Kürek kemiklerimin arasındaki ani sıkışmayı hafifletmek için omuzlarımı yuvarladım. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Onu kaç kere siktin?" "Sadece bir geceydi, Maz. Bunu bir şey haline getirme olduğundan daha fazla."

"Madonna, bu kız seni gerçekten kızdırdı, değil mi?"

İçimi çektim ve tezgahın üzerinden kalkarak doğruldum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Kardeşim derin ve yüksek sesle güldü. "Taşaklarını patlatıyorum, V. Benim için endişelenmene gerek yok. Biriyle görüşüyorum."

Bu benim dikkatimi çekti. Bunu bilmiyordum ve Enzo'nun bilip bilmediğini merak ediyordum. "Kim?"

"Başka bir şef. Ve benim geçmişimi ya da kardeşlerimin ne iş yaptığını bilmiyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ayaklarıma baktım. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Belki de Maz artık tek başına olduğu için bu beklenen bir şeydi. Ama yine de hoşuma gitmedi. "Enzo-"

"Bilmiyor ve ona söylemeni istemiyorum. Onu araştırmak ve lanet telefonunu dinlemek isteyecektir. O bizim dünyamızdan değil ve ben ondan hoşlanıyorum. Bu ikiniz için de yeterli olmalı."

"Maz, bu farklı. Sen herhangi biri değilsin."

"Ona göre ben herhangi biriyim. Artık hayatın içinde değilim, V." "Seni kullanıyor olabilir. Ailesi-"

Elindeki kepçeyi bıraktı ve bana doğru döndü, dudakları düz ve öfkeliydi. "Ailesi sıradan insanlar. Onlarla tanıştım. Mafyaya bulaşmamışlar. Kimse beni kullanmıyor. Bu senin eski kız arkadaşın değil, V."

Avuçlarımı açtım. "Tamam, madem öyle diyorsun." "Enzo'ya söylemeyeceğine söz ver."

"Öğrenecek. Her zaman öğrenir. Ve onun öfkesinin önüne geçmek en iyisi. Güven bana." Bilmem gerekirdi. Yıllarca onun danışmanı olarak hizmet ettim.

"Kızgın olması için bir neden yok. Tıpkı ikinizin de ona bulaşmanız ya da onun hakkında iki kez düşünmeniz için bir neden olmadığı gibi. Sana güvendiğim için beni pişman etme, kardeş."

Massimo ne sorumluluk sahibi bir kardeşti (ben), ne de akıllı bir kardeş (Enzo). Bunun yerine, pervasız ve fevri, çekici ve yaratıcıydı. Parti yapmayı ve ot içmeyi severdi ve aynı zamanda büyük bir kalbi vardı. İkimiz her zaman birbirimize yakın olmuştuk, krallığı asla ele geçiremeyecek olan ikinci ve üçüncü oğullar olarak.

Onun isteklerini göz ardı edemezdim.

"Ona söylemeyeceğim. Eğer öğrenirse, bu benden kaynaklanmayacak."

Massimo rahatladı ve mutfak eşyalarının başına döndü. "Git, biraz uyu. Yorgun görünüyorsun. Önümüzdeki birkaç gün uzun olacak."

"Senin için belki."

"Ve senin için." Bana onaylamayan bir bakış attı. "Senin için yapacak bir şeyler bulacağım."

"Ben buranın sahibiyim, aşçı yardımcısı değil.

Ben, Stronzo."

Homurdandı. "Beni test etmek ister misin? Çünkü bir sonraki uçakla eve dönebilirim."

Cevap verme zahmetine girmedim. Kardeşlerimin her biri beni kızdırmanın en iyi yolunu biliyordu ve tartışmanın buna değmeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişim. Özellikle de Maz bana bir iyilik yaptığı için. "Sabah görüşürüz," dedim kapıdan çıkarken.

"Kız arkadaşına onunla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle," diye seslendi arkamdan, hâlâ mutfak eşyalarını sıralıyordu.

Bu da kaldırdığım orta parmağı hiç görmediği anlamına geliyordu.

Maggie

"Oraya girme."

Kardeşimin sesi beni hazırlıksız yakaladı. Saat sabahın altı buçuğuydu ve ben iş öncesi bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyordum. Mikey barda oturuyordu, önünde bir fincan kahve vardı. Ona dikkatle baktım. "Bu kadar erken saatte yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

"Başka seçeneğim yoktu. Bir saat kadar önce gürültü yapmaya başladılar."

"Kim onlar?"

"Yeni şefimiz ve mutfak personeli."

Bara yaslandım. "Vito'nun kardeşi burada."

Mikey başını salladı. "Ve o hiçbir şey gibi Vito, Yani hazırlıklı olun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Vito her zaman soğukkanlı ve kontrollüdür. Bu adam öyle değil."

Duvarların arasından yüksek bir ses duydum. "Bu o mu?"

"Evet. Mutfak personeline bağırımdan başka bir şey yapmadı.

beri onlar geldi yirmi dakika önce. O Ayrıca içerdeki her şeyi yeniden düzenledi."

"Bu hiç iyi değil. Daha fazla personel kaybetmeyi göze alamayız. Neden buna bir son vermediniz?"

Kardeşim yüzünü buruşturdu. "Ondan çok korkuyorum. Ya Vito'ya söylerse?" Boğazına bir çizgi çekti. "Dayak yemek istemiyorum."

"Vito seni pataklamayacak. Tanrım, Mikey." Bardan doğruldum ve mutfağa doğru ilerledim. "Ve D'Agostino kardeşlerden de korkmuyorum."

"Pişman olacaksın!" Mikey arkamdan söyledi.

Sallanan kapıdan geçip mutfağa girdim. Gözlerim her şeyi içine çekerek durdum. Her yer tertemizdi. Yüzeyler pırıl pırlıdı, duvarlarda yağ ve leke yoktu. Her şey düzgünce istiflenmişti, daha önceki gelişigüzel kaos yoktu. Burası gerçek bir restoran mutfağına benziyordu, tıpkı Giovanni'nin Val'in trattoria'sındaki mutfağı gibi.

Çok etkilenmiştim. Babam mutfağı yenilediğinden beri hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Şifonat böyle yapılmaz!" Sakallı bir adam kesme tahtasını işaret ediyordu. Beyaz şef ceketinin kolları kıvrılmış, dövme li zeytin derisi ortaya çıkmıştı. "Nazik, nazik. O otları eziyorsun!"

"Özür dilerim şef," dedi hazırlık aşçı larımızdan Hannah. Benden üç yaş büyüktü ama lisedeyken verdiği partileri hatırlı yordum. Şu anda dehşete düşmüş görünüyordu.

"Merhaba." Yanlarında durmak için acele ettim. Adama elimi uzattım. "Sen Vito'nun kardeşi Massimo olmalısın. Ben de Maggie."

Kaşlarını çatarak elimi sıktı. "Memnun oldum Maggie."

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Kaşları çatıldı derinleşti. "Şu anda meşgulüm , sinyorina. Belki daha sonra."

"Hayır, şef. Bence hemen şimdi konuşmalıyız. Hatta ısrar ediyorum."

Sessizce bana baktı. Burnunda ve çene çizgisinde kardeşine olan benzerliği görebiliyordum ama gözleri koyu mavi değil kahverengiydi ve dudakları Vito'nunkilerden biraz daha dolgundu. Massimo farklı bir şekilde yakışıklıydı, sanki Vito'yu alıp bir rock yıldızıyla karıştırmışsınız gibi. Yine de bu ona personele bir pislik gibi davranma hakkını vermiyordu.

"Va bene," dedi başını sallayarak. "Birkaç dakikamı ayırabilirim."

Mutfaktan çıkarken Massimo mutfak personeline onun yokluğunda ne yapmaları gerektiği konusunda emirler verdi. Bu adama inanamıyordum. İlk gününde herkesin ondan nefret etmesini mi sağlamaya çalışıyordu?

Ben dışarı çıktım, o da beni takip etti. Yalnız kaldığımızda, güzel bir şeyle başlamaya karar verdim. Bu eski bir yönetim numarasıydı kötü haberleri vermek zorunda kaldığınızda.

"Son dakikada gelip bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. Size minnettarız."

Kollarını kavuşturdu. "Bir şey değil. Harika bir grup." Başını göğsüne doğru eğdi.

Aşağıya baktım. Bu sabah hava alışılmadık derecede sıcaktı, bu yüzden montumun fermuarını çekmeye zahmet etmemiştim, bu da Raveonettes tişörtümün görüldüğü anlamına geliyordu. "Teşekkürler. Kim olduklarını bilmene şaşırdım."

"Onları geçen yıl Kopenhag'da görmüştüm," dedi Massimo.

"Vay canına, bu harika. Onları hiç canlı izlemedim." Ben de görmemişim.

Aslında hiçbir grubu canlı izlemedim. Şaraphaneden pek uzaklaşmadım ve katılabileceğimden emin olmadığım bir konser için bilet almak zordu.

"Öyleydi. Ama beni buraya gruplar hakkında konuşmak için getirmedin."

Hayır, getirmemişim. "Dinle, çalışanlara karşı nazik olmalısın. Sürekli suratlarına bağırان birini hemen kabul edeceklerini sanmıyorum."

Sabrını zorluyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Sinyorina, bir şef bir general gibidir. Hazırlıklar ve yemek servisi boyunca onlara liderlik etmeliyim. Tabağa konan yemekten ben sorumluyum. Ve parçalar doğru hazırlanmalı."

"Anlıyorum, ama onlara karşı çok katı olursanız işi bırakırlar."

"Sana söz veriyorum, bırakmayacaklar. Öğrenecekler, daha iyi olacaklar ve biz de bir takım olacağız." Parmaklarını birbirine geçirerek ellerini kavuşturdu. "Ve bana müdahale edemezsin ya da ikinci bir tahminde bulunamazsın."

"Ama-"

"Ama diye bir şey yok. Neden bahsettiğimi biliyorum. Bunu anlayacak kadar çok mutfakta çalıştım. Eğer onların arkadaşı olursam, sorumluluklarında gevşeklik göstereceklerdir. Önce onların saygısını kazanmalıyım."

"Başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Hayır, yok. Kardeşim mutfağı bana verdi ve ben de onu istediğim gibi yöneteceğim."

"Mutfacı bana verdi" deyince ensem kaşınmaya başladı. Çünkü Vito'nun artık buna hakkı vardı.

"Maggie." Massimo dikkatimi yeniden toplamak için ellerini omuzlarıma koydu. "Sana Maggie diyebilirim, değil mi?" Başımı salladığımda, "Ben kardeşim değilim ve seninle kavga etmek istemiyorum," dedi. Ellerini indirdi. "Bu iş bittiğinde personel beni sevecek, te lo prometto. Ben eğlenceli bir ağabeyim."

Nedense ona inandım. "Tamam, şef. Bu işe karışmayacağım."

"Güzel. Şimdi içeri girmem gerek. Orada bir Bu sabah mutfağı ziyarete gelmenizin sebebi nedir?"

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de içeri girdim. "Üzüm bağlarına gitmeden önce hızlıca bir şeyler atıştıracaktım."

"Bu sabah personel için frittata yaptım. Biraz ister misiniz?"

Mutfağa girerken omzumun üzerinden baktım. "Frittata mı yaptın? Ne zamandır uyanıksın?"

"Uçakta uyudum. Ivan!" Çenesini ocaktaki tencerede bir şeyler karıştıran genç adama doğru kaldırdı. "Signorina Fiorentino'ya bir parça frittata kes."

"Peki, şef," dedi Ivan saygıyla ve kaşığına yere bıraktı.

Massimo bana baktı. "Siz de bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Elbette."

"Vito'ya bir parça götürür müsün?"

Anında bedenim geri çekildi, bir kızgınlık ve hoşnutsuzluk perdesi etrafıma düşerek beni boğdu. "Gerçekten işe gitmem gerek-"

"İki parça!" diye seslendi Ivan'a, gözlerini benden ayırmadan. "Per favore, Maggie? Bana bir iyilik olarak mı? Bu onun en sevdiklerinden biri."

Vito'yu görmek istemiyordum. Hâlâ dünkü çalışan toplantısındaki etkileşimimizin etkisindeydim.

"Ağzın, bella. Bu benimle başını her türlü belaya sokacak."

Massimo dikkatle değeriendiriyormuş gibi bana baktı. Benim tepkim. Çöpçatanlık mı yapıyordu? Eğer öyleyse, bu boş harcanmış bir çabaydı. Yüz ifademi sildim. D'Agostino kardeşlerden hiçbirine duygularım hakkında bilgi vermeyecektim. "Elbette. Mikey'e devretmesini söylerim."

"Ağabeyimi sevmiyor musun?"

"Şaraphanemi benden çalan evli kardeşin. Tartıştığımız kardeş bu mu?"

"Enzo'dan bahsetmiyorum. Ondan kesinlikle nefret edersin."

"Buyurun, şef." Ivan, Massimo'ya bir çift kutu uzattı.

Massimo, Ivan'a teşekkür etme zahmetine girmeden kutuları aldı ve bana uzattı. "O iyi bir adam, kardeşim. Ama mükemmel değil, Maggie."

"Tamamen farkındayım. Kahvaltı için teşekkürler. Sonra görüşürüz." Yemek odasına doğru yola çıktım. "Herkes iyi günler!"

Sallanan kapıdan içeri girdiğimde bir ses korusu bana iyi günler diledi. Yemek odası boştu. Mikey beni terk etmişti ve Massimo için bu işi yapacak başka kimse yoktu. *Hayatımı sikeyim.*

Taşıma kutuları ellerimde ağırlaştı. Gerçekten de Bunu mu yapıyorsun? Vito'nun kahvaltısını küçük bir *Karın mı?* Ugh.

Selam, tatlım. İşte kahvaltın. Umarım boğulursun.

Dürüst olmak gerekirse, o gece kumarhanede ona asıldım. Ama hayır demeliydi ya da en azından evli olduğunu kabul etmeli ve benim için sorun olup olmadığını sormalıydı. Bir yanım karısını bulup özür dilemek istiyordu. Ne de olsa kardeşlik önemliydi. Nasıl bir pislikle evlendiğini bilmeyi hak ediyordu. Ve muhtemelen birlikte çocukları vardı-

Çocuklar. Aman Tanrım.

Vito baba mıydı?

Kendimi salladım. Ne önemi vardı ki? Toronto'daki hayatını merak etmektense onu buradan göndermeye odaklanmalıyım. Günahları her neyse, *onun* başının üstündeydi. Benim değil.

Ama kulübede yapmayı planladığı değişiklikleri konuşmak istedim. Espresso makinesi ve panjurlar, kırımın kenarı. Duvarları yıkmak istiyordu! İki yatak odasından tek yatak odasına geçmek kulübenin kiracılar için cazibesini azalttı. Bay Yatırım'ın bunu zaten bilmesi gerekmiyor mu? Kardeşim Vito'ya hayır demek istemeyebilirdi ama benim için hiç sorun değildi.

Artık bir görevim vardı, misafir kulübesine doğru daha hızlı yürüdüm, donmuş zemin tabanlarımın altında çıtırdıyordu. Basamakları hızla çıkararak güverteyi geçtim ve arka kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Parmak eklemlerim tam temas etmek üzereyken tahta açıldı. Vito bana baktı, saçları dağınıktı. Düz bir tişört ve çizgili bir pijama altı giymişti ve yüzünde bir çift şık gözlük vardı. Zeki, seksi ve dağınık görünüyordu ve bunu fark ettiğim için kendimden kesinlikle nefret ediyordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını indirdi. "Maggie? Burada ne işin var?"

Yemek kaplarını elime aldım. "Kardeşin kahvaltı gönderdi."

Kaplara dikkatle baktı. "Zehirledin mi?" "Hayır, ama kesinlikle düşündüm. İçeri girebilir miyim?"

Yüzünde daha fazla şaşkınlık ifadesi belirdi ama kenara çekildi. "Elbette."

Kulübenin içine girdim ve olduğum yerde durdum.

Alt kat yeniden dekore edilmişti. Açık hava, şaraphane dokunuşları gitmişti. Onların yerine, Wall Street'teki bir çatı katına daha uygun, şık, modern bir görünüm, erkeksi mobilyalar ve duvarlarda cesur sanat eserleri vardı.

"Ne oluyor lan?" Başımda dönerken ağzımdan kaçırdım. "Bütün bunlar ne zaman yapıldı?"

"Dün. Birkaç iyilik istedim."

"O iyiliklerden biri yatak odalarının arasındaki duvarı yıkmakla ilgili olmasa iyi olur."

açık mutfığa doğru adımlarla yürüdü. "Aslında öyleydi, . İş bitirmek için bugün geliyorlar."

Onu takip ettim ve kapıları mermer adaya çarptım, ona bağırma dürtüsü dilimi yakıyordu. Böyle değişiklikler yapmaya hakkı olmadığını haykırmak için yanıp tutuşuyordum. Ama buna hakkı vardı ve bu beni çileden çıkarıyordu.

Bu frittatayı kafasına fırlatmak istedim. Ama Mikey sorun çıkarmamam için bana yalvardı ve ben de ona yeniden bir takım olmaya çalışacağımı söyledim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Vito'ya çatal saplamak muhtemelen bu değildi.

Kardeşim için medeni davranmaya çalışacaktım. Profesyonelce. Yirmi üç yaşında olgun bir kadın gibi. Bir mafya babasını ikna edebilir ve soğukkanlılığımı koruyabilirdim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan nefes verdim. Vito elinde çatallar ve peçetelerle döndüğünde biraz daha sakinleşmiştim. "Anlıyorum. Burada rahat etmek istiyorsun. Toronto'daki evinin çok güzel olduğuna şüphe yok."

Çatalları ve peçeteleri adaya koyarken kara kaşlarından biri gözlüğünün üstünden yukarı kalktı. "Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum."

"Ama," diye vurguladım. "Bana sadece ve bir espresso makinesi. Duvarları yıkmak değil. Yalan söyledin. Yine."

"Fikrimi değiştirdim. Ve ihtiyacım olmamasına rağmen, planladığım şey hakkında kardeşini bilgilendirdim. Bu pek komplo gibi gelmiyor Maggie. Cappuccino ya da meyve suyu ister misin?"

Konunun aniden değişmesi başımı döndürdü. Benim kahvaltıya kalacağımı mı düşünmüştü? "Benim gitmem gerekiyor. ben

Çalışırken bunu yiyeceğim."

"Saçmalama. Otur ve benimle kahvaltı et."

Gözleri o aptalca seksi gözlüklerinin arkasından benimkilere dikildi ve direncimin kuru toprak gibi parçalandığını hissettim. "Tamam. Sanırım su ve kapuçino o zaman. Lütfen."

Ceketimden sıyrılıp espresso makinesinde çalışırken geniş omuzlarını izlememeye çalıştım. Bu kolay değildi. Kıyafetleri içinde ne kadar iyi görünüyorsa, kıyafetleri *olmadan* da o kadar iyi görüldüğünü ilk elden biliyordum. Ama gözlerimin daha aşağıya gitmesine izin vermedim. Kaslı bir şaheser olan kışının anısı çoktan beynime kazınmıştı ve başka bir kadının erkeğini arzulayamazdım. Bu da onu incelemek yok demektir.

Kapuçinoları bitirdikten sonra bana bir bardak su doldurdu ve yanımdaki koltuğa geldi. Kabı açtı. "Maz'ın frittatası. Öldüm ve cennete gittim."

Çatalımı elime aldım. "Maz? Çok şirinmiş. Senin için ne lakap kullanıyor?"

"Bir hanımefendinin kulaklarına uygun bir şey değil," dedi kuru bir sesle.

O yemeye başladı, ben de aynısını yaptım. Birkaç dakika sessizce yedik ve frittata'nın lezzetli olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Pırasa, prosciutto, ıspanak ve peynir kabarık yumurtalara sarılmıştı. Massimo'nun gerçekten yemek yapmayı bildiğini görmek güzeldi.

"Kahretsin, bu çok iyi." Cappuccino'suna uzandı ve onu ellerinin arasına aldı. "Kulübe hakkında daha fazla konuşalım mı? Yoksa konuşmak istediğin başka bir şey mi var?"

"Çocuklarınız var mı?" Ağzımdan kaçırıldım.

Vito'nun tüm vücudu sarsıldı ve cappuccino gömleğinin ön kısmına sıçradı.

sekiz

...

Vito

HEMEN yukarı çıkıp üzerime yeni bir tişört giydim.

Kardeşlerim bu yüzden benimle alay ederlerdi ama ben kirli olmaktan nefret ederdim. Giysilerimin lekeli olmasından nefret ederdim - ki bu benim işimde zor olabilirdi. Kan lekelerini takım elbiselerden çıkarmak çok zordu. Ama ben her zaman temiz olmayı tercih ederdim.

Lenslerimi de takmayı düşündüm ama bu fikirden vazgeçtim. Maggie gözlüklerimi umursamazdı ve ben de mümkün olduğunca çabuk aşağıya dönmeyi tercih ederdim.

Çocuklarla ilgili soru nereden gelmişti? Massimo bu sabah ona bir şey mi söyledi?

Şifonyerin üzerindeki sahte alyans gözüme çarptı. Takmadığımı fark etmiş miydi? Nedense ona yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama yalan artık duramayacak kadar yerleşmişti. Toronto'ya gidene kadar yüzüğü takmaya devam etmek en iyisiydi. Aptalca bir şey yapmadığımdan emin olurdum.

Yüzüğü parmağıma geçirdikten sonra bir de kot pantolon giydim. Sonra onu telefonuna bakarken, yanakları kızarmış, siyah saçlarından bir tutam yüzüne düşmüş halde bulmak için ahşap merdivenlerden aşağı indim. "Kusura bakma," dedi, başını kaldırmadan ve sesi de pek üzgün gelmiyordu.

Boş kahvaltı kaplarını topladım ve dışarı attım. "Bir cappuccino daha ister misin?"

"Hayır. Gerçekten gitmeliyim."

Kalkmaya başladı, ben de elimi kaldırdım. "Dur. Bana neden çocukları sorduğunu söyle."

"Çünkü şaraphanede olup bitenlere o kadar odaklanmıştım ki senin de çocukların olabileceğini unutmuşum."

"Benim yok. *Bizim* yok," diye düzelttim.

Maggie gözle görülür biçimde rahatladı. "Çok rahatladım. Aldatan bir koca yeterince kötü. Aldatan bir baba ise tam bir pisliktir."

Aslında ben de aynı fikirdeydim. Benim babam da metreslerini annemin önünde teşhir etmişti. Hatta bir keresinde bir tanesini aile yemeğine getirmişti ki bu hayatımın en rahatsız edici yemeği idi. Annemiz yemek boyunca ağlamıştı ve Enzo neredeyse yemeğin yarısında yaşlı adamın ağzına bir yumruk atacaktı.

"İçiniz rahat olsun. Benim ne meşru ne de başka bir çocuğum var," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Gayrimeşru çocukları düşünmemiştim, sanırım bunu da açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Ayrıca her zaman prezervatif kullanırım."

"Umarım öyledir, Tanrı aşkına. Her ilişkisinde zavallı karına cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırma riskini alıyorsun."

"Benim hiçbir hastalığım yok."

Bana attığı bakış, daha küçük bir adamın taşaklarının vücudunun içine geri girmesine neden olurdu. "Senin bildiğin kadarıyla."

"Düzenli olarak test yaptırıyorum," dedim, ki bu yalan değildi. "Ve temizim."

"Ben de öyleyim. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim." Boş fincanını bana doğru itti ve ayağa kalktı. "Kahve için teşekkürler. İşe gitmeliyim."

"Gitmeden önce, listen nerede?" "Ne listesi?"

"Şaraphane için ihtiyacın olan şeylerin listesi."

Parmaklarını mermere vuruyordu, uzun boyunun her çizgisinde bir tedirginlik vardı. "Vito, daha dün öğleden sonra bahsetmiştin. Henüz yazacak vaktim olmadı."

Şimdi merak ediyordum. Maggie üzüm bağlarındaki işini bitirdikten sonra ne yapıyordu? Geceleri dışarı çıkar mıydı? Arkadaşlarıyla buluşur muydu? Randevulara gider miydi? "Neden çıkmadı? Dün gece başka bir şey mi yapıyordun?"

Kırılğan bir kahkaha attı. "Sanki bu seni ilgilendirirmiş gibi, Don D'Agostino."

Donakaldım. Bana daha önce şerefimle hitap etmemişti ve dudaklarından dökülen bu sözler ...

Arzu bir bıçak gibi hızlı ve keskin bir şekilde içimden geçti ve odaklanmaya çalıştım. *Dur. O sınırların dışında.* Bir daha asla sahip olamayacağım şeylere kapılmanın zamanı değildi.

Zeki ağzının sikimin etrafına dolanması gibi.

"Soruya cevap ver," diye emrettim, aksanım daha kalındı. Tahrik olduğumda, dilim İngilizce heceler ve kelimeler oluşturmakta zorlanıyordu. Fark edip etmediğini merak ediyordum.

"Aslında uyuyordum. Senin için hatırlaması zor biliyorum ama bütün gün dışarıda çalışıyorum ve fiziksel olarak çok yorucu. Bu yüzden genellikle eve gider, dinlenir, yemek yer, belki bir kadeh şarap içer ve uykuya dalarım."

Ah, şu dikenli, ateşli tavır. Bunu neden bu kadar tahrik edici buldum?

Yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğu için boş bardakları lavaboya taşıdım. "Senin için listeye 'daha fazla yardım al' yazacağım."

"Şu anda daha fazla yardıma ihtiyacım yok. Fazladan el yaz boyunca ve sonbaharda işe yarar. Şarap imalathaneleriyle ilgili araştırman bunu kapsamıyor mu?"

Dönerek lavaboya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Benimle ters düşmeyi sevdiğini biliyorum ama çok yardımcı olabilirim."

"Eminim öyle düşünmek hoşuna gidiyordur."

Şaraphane konusunu kapatmaya karar verdim. Şaraphaneyi daha güçlü hale getirmenin yolları konusunda benimle ortak olmaya hazır değildi, ki bu da sorun değildi. Michael çoktan yola gelmiş ve bana onarılacak ya da değiştirilecek şeylerin bir listesini vermişti. "Kardeşimin sizinle kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak kışlık şapkasını düzeltti ve saçlarını daha sıkı bir şekilde şapkasının altına sıkıştırdı. "Bir şey değil. Gerçi neden birkaç gece sizin kanepenizde kalamadığınızı gerçekten bilmiyorum."

"Hayatımızda 'kanepede yatma' aşamasını biraz geçtik. Ve programlarınızın farklı olduğunu düşünürsek onu çok fazla göreceğinizi sanmıyorum."

"Eğlenceli kardeş olduğunu söyledi."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Maz kendini çok beğenirdi. Her zaman öyleydi. "Parti yapmayı ve bütün gece sevişmeyi seviyorsan bu doğru olabilir."

"Maz bir partici mi?"

Kola, içki ve Fransız mankenler yattaki o yalnız gecelerde her zamanki rutinimiz olmuştu. Maggie'nin o günleri duymak istediğini sanmıyordum, bu yüzden omuz silktim ve gözlüklerimi burnumda daha yükseğe ayarladım. "Merak etme. Roma'da bir kız arkadaşı var. Yani burada kontrolden çıkmayacaktır."

"Ne kadar kalacak?"

"Çok uzun değil. Birkaç hafta. Belki bir ay. Mutfağınızı dengelemeye ve kış etkinliklerini atlatmanıza yetecek kadar. Onun yerine birini işe almanız gerekecek."

"Yeni patronum için bunu listeye ekleyeceğim." Bana tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme verdi. Köpekbalığı gibi. Madonna, bu kadın. Onu dizlerimin üzerine yatırıp tokatlamak için can atıyordum.

Boğazımı temizleyerek şaraphaneye geri dönmeye karar verdim. Ve bu haber gerçekten hoşuna gitmeyecekti. "Bu öğleden sonra Bruce ile bir toplantım var. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Paltosunu giyerken durakladı. Şimdi tetikteydi, bana şüpheyile bakıyordu. "Yaklaşık

Ne?"

"Ünlü bir şarap uzmanını getiriyorum. Adı Carlo Leoni. Burada ne yaptığınızı öğrenmeye başlamak için yarın Bruce ile bir toplantısı var. Bugün Bruce'a haber vermek istedim."

Hareket etmedi, tepki vermedi, sadece o büyük, duygulu gözleriyle bana baktı. Bir patlama, öfke ve kin bekledim. Ama hiçbirisi gelmedi. Saniyeler uzadı ve nefes aldığından bile emin değildim.

Bu beni endişelendiriyordu.

"O bir bağcı değil," diye hızla ekledim. "Carlo senin ayak parmaklarına basmayacak."

Pencerelere doğru dönerek sertçe yutkundu. "Orada bir sürü büyük kelime öğrenmişsin. Aferin sana Vito."

"Elbette bize katılabilirsin." "Vay canına, teşekkürler." Sesi küçük geliyordu.

Ensem gerildi ve göğsümdeki ani baskı umurumda değildi. Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Beni çizdiği gibi kötü biri olmadığımı, en azından şaraphane söz konusu olduğunda öyle olmadığımı onu ikna ettim. Başarılı olmamın bir nedeni vardı ve eğer bana güvenirse hayatını çok daha kolaylaştırabilirdim. Bedeli ne olursa olsun burası için, onun için en iyisini sağlayabilirdim.

En önemlisi, onun yenilmesini istemiyordum. Benimle savaşmasını, ağzından çıkan şeylerle beni çıldırtmasını istiyordum. Onun ateşini ve ruhunu, bana bir içki ısmarlayan ve onu odama götürmeme izin veren kendine güvenen cadalozu istiyordum. Mükemmel amcığı ve açgözlü ağzıyla neredeyse sikimi kırarak olan kadını.

"Maggie." Ona doğru yürümeye başladım.

"Gitmem gerek." Benden uzaklaşmaya hevesliymiş gibi hızlıca konuştu. "Yarın Carlo'yla buluşma saat kaçta?"

"Saat birde."

"Harika. Görüşürüz o zaman." Neredeyse kapının koluna doğru hamle yapacaktı.

"Maggie, bekle."

"Yapacak işlerim var patron." Ve kapıdan çıktı.

Gitmesine izin verdim.

Carlo'yla tanıştıktan sonra yola gelmişti. Sertifikalı bir dahiydi, ülkemdeki pek çok şarap imalathanesini kurtarmasıyla tanınıyordu ve hizmetleri çok rağbet görüyordu. Onu bu kadar kısa sürede buraya getirmek için bir servet ödedim ve o da kimsenin işini elinden almak için değil, buradaki işleri nasıl iyileştirebileceğimiz konusunda tavsiyelerde bulunmak için geliyordu. Birkaç ay boyunca ara sıra ziyaret edecek, tavsiyelerde bulunmadan önce çalışacak ve öğrenecekti. Bu iyi bir şeydi.

Cappuccino makinesine döndüm ve bir içecek daha hazırlayarak kendimi meşgul ettim. İşe gitmem gerekiyordu. Bugün yapmam gereken uzun bir liste vardı ve Maggie'nin kararlarımla ilgili hisleri hakkında endişelenemezdim.

"O çok soğuk. Robot gibi."

Biricik kız arkadaşım Simona, ben on yedi yaşındayken benim hakkımda bunu söylemişti. Kimsenin dinlemediğini varsayarak arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşuyordu ama babam telefonunu dinletmişti. Simona'yı ya da ailesini sevmiyordu ve onun beni sadece soyadım için kullandığını biliyordu. Birbirimize aşık olduğumuzu savundum ama yanıldığımı neşeyle kanıtladı.

Ama istesem bile bu halimi değiştiremezdim. Neredeyse doğduğumdan beri böyleydim -uzak ve temkinli-. Büyürken, Enzo babamızın tacizlerinin çoğunu beni korumak için üstlenmiş, beni korku içinde izlemeye ve yaşamaya bırakmıştı. Bir gün onun yerine ben olabilirim diye korkuyordum.

Enzo patlamaya ve karşılık vermeye meyilliydi, bu yüzden ben de tam tersi şekilde davranmayı, duygularımı kilitli ve gizli tutmayı çabucak öğrendim. Bu da babamın beni görmezden gelmesi anlamına geliyordu ki ben de bunu tercih ediyordum. Ta ki Simona'ya kadar.

"Bir kadına değer verdiğini asla gösterme," demişti babam.

"Bunu sadece size karşı kullanırlar. Zehir gibidirler,

Vito."

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordum. Annem bir zehir değildi. Tatlı ve kibardı, babamın olduğu bir dünya için fazla kibardı. Babam onu bu tatlılık için acı çekmeye zorlamıştı, ta ki annem acıya daha fazla dayanamayana kadar.

Tezgâha yaslanarak tüm bunları bir kenara ittim ve e-postalarımı okumaya başladım. Toronto'dan uzakta olmak inşaat projelerimi yavaşlatıyordu. Bir hükümet binasının ihalesi vardı ve gözden geçirilmesi gereken yeni mülkler için iki sözleşme vardı. Eve döndüğümde bir avukat ekibine para ödüyordum ve onlar çok zeki insanlardı ama son sözü her zaman ben söylüyordum.

Arka kapının çalınmasıyla başımı kaldırıp baktım. Arka verandada alet çantaları ve bezler taşıyan bir grup adam duruyordu. Bu, dün kısaca tanıştığım müteahhit John'du. Tommaso'ya çocukları gözetim için getirmesi için mesaj attım. Güvenlik için kulübede birkaç silah saklamıştım ama işi şansa bırakmak istemedim.

Sonra gidip kapıyı açtım ve onları içeri aldım. Hepsi inşaat botları ve alet kemerleri takmış üç adam içeri girdi ve John elimi sıkarken onları dikkatle değerlendirdim. Her biri iri ve kaslıydı, dövmelemlerle kaplıydı ama şüpheli ya da tehditkâr görünen hiçbir şey yoktu.

"Burayı biz inşa ettik Bay D'Agostino," dedi John. "Yani o duvarı kaldırmak uzun sürmez. Sonra her şeyi onaracağız ve siz farkına bile varmadan yakanızdan düşeceğiz."

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

Üçü sessizce merdivenlerden yukarı çıktı ve işe koyuldu. Adamlarım birkaç saniye sonra geldi ve ben de işe koyulmaya karar verdim.

Maggie

Kilisenin bodrumu küf ve yanmış kahve gibi kokuyordu. Dindar biri değildim, bu yüzden çok fazla zaman geçirmedim. gibi Bu. Ama benim kardeş bulundu a Bu öğleden sonra bir saat uzaklıktaki bir kasabada Adsız Kumarbazlar toplantısı vesordu Ben için sürücü üzerinde ile Onu. I aranıyor Onu cesaretlendirmek için, ben de kabul ettim. Bonus olarak, bu gezi bana

Şaraphaneden uzakta.

Bacak bacak üstüne attım ve telefonumda zaman öldürdüm. Toplantı bugün kapalıydı, bu da sadece bağımlılık sorunları olanların katılabileceği anlamına geliyordu. Ben de koridorda oturmuş toplantının bitmesini bekliyordum. Elimde zaman varken, şimdiye kadar yapmaya direndiğim bir şeyi yaptım.

Vito D'Agostino'yu internetten araştırdım. Ama hiçbir şey yoktu.

Ne bir kelime, ne bir fısıltı. Adından bahseden ne bir fotoğraf ne de bir bağlantı vardı. Aramaya "Toronto "yu ekledim, ama bu da işe yaramadı. Sonra "mafya" kelimesini ekledim. Hiçbir şey çıkmadı. Sanki adam bir hayalet gibiydi.

Sonra Massimo D'Agostino'yu aradım. Birkaç farklı restorandan bahsediliyordu, hepsi İtalyanca'ydı ama resim yoktu. Ağabeyinin adı neydi? E ile başlayan bir şey. Enrico mu? Hayır, Enzo.

Adını yazdım.

AFotoğraf. a çok yakışıklı daha yaşlı adam patladıkalktı. İfadesi düz ve neredeyse kızgındı. Karım, Gianna Mancini, kim oldu a erkek moda tasarımcısı. Vay be. Bu ikisi birlikte iyi görünüyordu. Yine de Enzo ile Vito arasında pek bir benzerlik göremiyordum. Toplantı odasının kapıları aniden açıldı ve utanacak bir şeyim olmamasına rağmen hızla ekranımı gizledim hakkında. İnsanlar, neredeyse hepsi genç Erkekler, kapılardan süzülüp salona girdi. Mikey sonunda ortaya çıktı, kendi yaşlarında bir adamla sohbet ediyor ve gülüyordu. İkisi de el sıkıştık ve görüşmeye devam edeceğimize dair söz verdik.

Yalnız kaldığımızda, "Nasıl gitti?" diye sordum. Görünüşe göre bir arkadaş edinmişsin."

"Evet, iyi biri. Toplantı da beklediğim kadar kötü geçmedi."

Tanrıya şükür. Bu bana uzun süre bu işi sürdüreceğine dair umut verdi. "Krep yiyelim mi? Köşede bir lokanta gördüm."

Mikey ya da ben ne zaman kötü bir gün geçirsek ailemiz akşam yemeği için krep yapardı. Annem onların en rahatlatıcı yiyecek olduğunu iddia ederdi ve henüz yanıldığı kanıtlanmamıştı.

"İyi fikir."

"Güzel." Merdivenlere doğru yürümeye başladık. "O zaman bana toplantıdan bahsedebilirsin."

"Bu anonim, aptal. Yani sana hiçbir şey söyleyemem."

"Kimden bahsettiğinizi bilmesem bile mi?"

"Evet. İnsanlar odada söylediklerinin odada kalacağını bilmelidir."

Sanırım bunu biliyordum - ne de olsa televizyon izliyordum - ama Mikey'nin kurallar konusunda bu kadar titiz olmasını beklemiyordum. "Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun."

Merdivenleri çıktık, önce ben çıktım. "Mesele bu değil," dedi ağabeyim. "Ve bunu benim için olduğundan daha zor hale getirme."

"Tamam, tamam. Özür dilerim."

Oturup krep sipariş ettikten sonra onu inceledim. Bugün daha iyi görünüyordu. Daha az yorgun. "Bu toplantıların yardımcı olacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

Suyunu yudumladı. "Biliyorum, evet. Annem, babam ve şaraphane hakkında konuşmak garipti. Ama diğer hikâyeleri dinlemek işimi kolaylaştırdı. Ve yalnız olmadığımı görmeme yardımcı oldu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Güzel. Gerçekten çok sevindim Mikey."

"Dinle, sana bir şey daha söylemem gerekiyor."

Kağıt saman paketini katlama işlemine ara verdim. Oh, Tanrım. Şimdi ne olacaktı? "Lütfen yapma. Çünkü daha fazla kötü haberi kaldıramam."

"Bu bilmen gereken bir şey. Benden istediği için senden saklıyordum ama bu doğru değil. Bilmen gerekiyor."

"O, kim?"

"Vito."

Kâğıt ambalajı bıraktım ve ellerimi sıkıca kavuşturdum. Orospu çocuğu. Mikey'e güveniyor, beni dışarıda tutmaya çalışıyordu. Bunun olmasına izin verecek değildim. "Duyalım bakalım."

"O evli değil."

Beynim duyduğum kelimeleri anlamlandırmak için tökezledi ve kendi kendine takıldı. "Bekle. Vito'nun evli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Doğru."

Derin bir nefes aldım ve bir ya da iki masayı devirmemeye çalıştım. Burada kendimi kaybedemezdim. "Boşanmış mı? Dul mu? Yoksa neden yüzük taksın ki?"

Mikey yüzünü buruşturdu ve bana söylemek istemediği bir şey olduğunda yaptığı gibi ensesini ovuşturdu. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim. "Bildiğin çok açık."

Kardeşim yavaşça masaya uzandı ve tereyağı bıçağını ulaşamayacağım bir yere doğru kaydırmaya başladı. Kaşlarımı çattım ve çatal bıçak parçasını yakaladım. "Hiç komik değilsin. Söyle artık."

"Yüzüğü onunla ilişki kurmak isteyebilecek kadınlara karşı bir savunma olarak takıyor."

Öfkeyle homurdandım. "Ve benim onunla bir ilişki istediğimi mi düşünüyor? Tanrım, bu adamın egosu. Tam bir pislik."

Mikey avuçlarını bana doğru kaldırdı. "Hayır, istemiyor. Ona senin ilişkiye en az onlar kadar karşı olduğunu söyledim. Ama yüzüğü bilmeni istemedi çünkü aranızdaki ilişkinin sadece iş olarak kalmasının işleri kolaylaştıracağını söyledi."

Sadece iş. Buna benimle kurnazca flört etmek de dahil miydi? Onunla kahvaltı etmemi mi?

Tanrım, bu adamdan nasıl da nefret ediyordum.

Şimdi düşündüm de, Vito bu sabah kapıyı ilk açtığında yüzüğü takmamıştı. Ama üstünü değiştirmek için yukarı çıktığında takmış olmalıydı, çünkü ellerini havluyla kurularken yüzüğü gördüğümü kesinlikle hatırlıyordum.

İlginç. Sahte alyansı benden uzak durmak için mi takmıştı ... yoksa pantolonunun içinde tutması gerektiğini hatırlatmak için mi? Çünkü personel toplantısından sonra yakasına dokunup kulağına fısıldadığımda verdiği tepki? "Sadece işle" ilgilenen bir adamın tepkisi değildi.

Vito evli değil. Vay canına. Lokantanın ön camından dışarı baktım ve bunun içime işlemesine izin verdim. En azından diğer kadın olmanın verdiği suçluluk duygusu gitmişti.

"Kızdın mı?" Kreplerimiz geldiğinde Mikey sordu. "Hayır. ben zaten biliyordum o dolu bok. bu sadece doğruladı."

"Al bakalım tatlım," dedi garsonumuz önüme bir tabak çikolatalı krep koyarken. "Ve bütün erkekler saçmalıklarla doludur."

"Hey!" dedi kardeşim o uzaklaşırken. "Ben burada oturuyorum."

"Evet, ama sen de bok dolusun," dedim ona. "Sakladığın başka sırlar var mı?"

"Hayır, bu sonuncusu." Mikey hararetle kreplerini kesmeye başladı. "Sana söylediğimi ona anlatmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Onu bir daha gördüğünde bunu yüzüne vurmayacak mısın?"

Bir parça tereyağlı, kabarık krep yedim. "Hayır, biz sadece iş yapıyoruz, unuttun mu? Ve Vito'nun onun için yanıp tutuştuğumu düşünmesini istemiyorum. Evliymiş gibi mi davranmak istiyor? İyi o zaman. Ona daha fazla güç."

"Gerçekten umurunda değil mi?"

"Gerçekten umurumda değil. Vito'dan nefret etmek için bundan daha iyi nedenlerim var."

Mikey kıkırdadı. "Şüphesiz. Ama ben derim ki şaraphane için harcayacağı her kuruş için onun kanını emelim. Her şeyi istemeliyiz, anlıyor musun? Yapmak istediğin sulama, güneş panelleri, başka bir misafir kulübesi. Bakalım ne kadar yatırım yapmaya razı olacak."

Daha fazla para, daha fazla ip demekti. Mikey'nin hayallerini yıkmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Bize danışmanlık yapması için bir şarap uzmanı getireceğini biliyor muydun?"

Mikey yarısı yenmiş yığının üzerine biraz daha şurup gezdirdi. "Hayır, ama bu kötü bir şey mi?"

"İtalya'dan bir uzmanın bölgesel şaraplarımız hakkında bize ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama elbette. Neden olmasın?"

"Hemen heyecanlanma. Bence Vito iyi niyetli. Ve işleri geliştirmek istiyor."

"Belki de şaraphanenin onun yapacağı türden iyileştirmelere ihtiyacı yoktur," diye homurdandım.

"Ya da belki onun önerdiği hiçbir şeye karşı tarafsız olamazsın."

Bir parça pastırmayı ikiye böldüm ve kabinin öbür ucundan ona fırlattım.

Vito

Sessizliğe alışık değildim.

Güvertede durmuş, kapuçinomu yudumluyor ve üzüm bağına bakıyordum. Şafağın erken saatlerinde birkaç kuş sesi duyuluyordu ama başka hiçbir ses yoktu. Ne trafik, ne korna. Sadece huzur ve sessizlik. Bu yönden yat gibiydi, tek farkı sürekli ileri geri sallanmıyor olmamdı.

Maz ve ben dün gece geç saatlere kadar içip hasret giderdik. Kardeşimi ne kadar özlediğime şaşırdım. Dört yıl boyunca birlikte bir teknede kapana kısılıp kaldıktan sonra onu yılda bir ya da iki kez dışında görememek tuhaftı. Enzo, Gia ile sık sık seyahat ediyordu, bu yüzden onunla daha sık görüşüyordum. Ve sık sık iş konularına değiniyorduk. Maz daha mesafeliydi, benimkinden başka bir dünyadaydı. Kız kardeşim de aynıydı. Londra'da kendi hayatını yaşıyordu, yine de sık sık mesajlaşıyorduk.

Ama değiştiremeyeceğim şeyler için duygusallaşmanın bir faydası yoktu, bu yüzden hepsini bir kenara ittim. Bugün öğleden sonra Carlo ve Bruce ile buluşmadan önce halletmem gereken çok şey vardı. Zamanım yoktu-

Tommaso aniden bir grup çalının arasında belirdi, yüz ifadesi asıktı. Darmadağınıktı, saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve kulübeye doğru aceleyle ilerliyordu. Anında alarma geçtim. "Ne oldu?"

"Gaetano dün gece dışarı çıktı." Güverte basamaklarını tırmandı ve nefes nefese önümde durdu. "Geri dönmedi."

Ona içeri girmesi için el salladım, sonra da kapıyı arkamızdan kapattım. "Ne demek geri gelmedi?"

"Saat on gibi çıktı. Şehrin hemen dışındaki bir bara gideceğini söyledi. Biz de bir şey düşünmedik ve yatmaya gittik. Ama araba hâlâ ortada yok ve telefonuna da cevap vermiyor."

Mermer adadan telefonumu aldım ve kilidini açtım. Gaetano'ya iki kez ulaşmaya çalıştım ama her seferinde telesekretere düşüyordu. "Belki de eve bir kadınla gitmiştir," diye düşündüm, zihnim telaş içindeydi.

"Hayır." Tommaso başını salladı. "Öyle olsa bile, bütün gece dışarıda kalmaz. Biz asla yapmayız, Don D'Agostino."

Bu doğrudu. Benim dünyamdaki erkekler yabancı bir kadının yatağında uyumaktan daha iyisini bilirdi. Bu sizi savunmasız bırakırdı. "Neden tek başına dışarı çıkmasına izin verdin?"

"Biz yapmadı düşünmek herhangi biri
biliyordu Biz Burada. Neden Bu küçük
kasabada kötü bir şey olur mu?"

Gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum. "Şu barı
bulmamız gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Adını ya da nerede olduğunu sormadım."

Sikerler beni. Hemen Michael'ı aradım ve dördüncü çalışta
telefonu açtı. "Selam, Vito. Her şey yolunda mı?"

"Kulübeye gel. Yardıma ihtiyacım var."

dokuz

...

Vito

Biz MICHAEL'i beklerken, ben duş alıp giyindim. Tıraş olmayı atladım, kot pantolon ve kazak giydim ve Fiorentino'nun büyük kardeşi geldiğinde aşağıdaydım.

Tommaso ve Cesare mutfak adasındaydı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve Michael kapıyı arkasından kapattı. "Hey. Neler oluyor?"

Tabancamı kotumun arkasına soktum ve adamlarıma işaret ettim. "Hadi gidelim. Yolda açıklarım."

"Bir sorun mu var?" Geri kalanımız kapıya yöneldiğinde Michael tereddüt etti. "Neden silah taşıyorsun?"

Kapıyı açık tuttum ve hiçbir şey söylemedim. Michael güverteye çıktıktan sonra kulübenin kapısını arkamızdan kilitledim ve anahtarı cebime attım. "Acele etmeliyiz, kapiş?"

"Vito-" Michael emirlerime aldırmadan konuştu.

Omzunu tuttum, bir şey anlatmak için sertçe sıktım. "Arabaya binene kadar soru sorma," diye tekrarladım. Teni soldu ama başını salladı. Neden endişelendiğini anlayabiliyordum, bu yüzden ekledim, "Bu seninle ilgili değil. Hadi gidelim."

Dördümüz şaraphaneninin otoparkına park edilmiş olan SUV'ye gittik. Tommaso direksiyona geçti, Cesare öndeydi.

Michael ve ben arka koltuklara yerleştik. Kapılar kapandığında dedim ki, "Korumalarımından biri kayıp. Dün gece şehir dışında bir bara gitmiş. Bizi nereye gitmiş olabileceği konusunda y nlendirmeni istiyorum."

"Oh." Michael gözle görülür biçimde rahatladı. "Tamam. İnsanların gittiği birkaç batakhane var. şehrin dışında iki striptiz kulübü var. Hangi yöne gittiğine dair bir fikrin var mı? Bu yardımcı olabilir."

"Striptiz kulüpleri," dedi Cesare. "Oradan başlamalıyız."

"Gidelim," diye emrettim. "Michael, onu yönlendir."

Michael Tommaso'ya şehrin çıkışını tarif ederken başka kimse konuşmadı. Aşırı tepki verdiğimizi umuyordum. Tommaso'nun dediği gibi, burada tanıdık yüzler değildik. Herhangi bir tehlike olduğunu düşünmek için bir neden yoktu. Benetti işlerin yolunda gittiğine dair bana güvence vermişti, yani burada güvende olmalıydık.

 lk kulüp terk edilmişti, park yeri boştu. Emin olmak için mahallede dolaşıp Gaetano'nun arabasını kontrol ettik ama göremedik. Yol boyunca Michael'ın bahsettiği iki batakhanenin önünden geçtik ama arabadan hiçbir iz yoktu.

 kinci striptiz kulübüne ulaşmamız sadece birkaç dakika sürdü ama beynim tüm bu süre boyunca olasılıkları düşünmeye devam etti. Enzo, kötü alışkanlıklarımından birinin, her şeyi fazla düşünmek olduğunu söylendi. Bir danışman için iyi bir şeydi ama bir patronun hızlı ve kesin kararlar vermesi gerekiyordu. Kardeşimin Toronto'ya gitmeden önce uyardığı gibi, zaman artık karşılayamayacağım bir l kst .

 kinci striptiz kulübünün otoparkı boş değildi. Büyük siyah bir SUV arka tarafta, bir ağa lığın yanında duruyordu. " şte araba. Buraya  ek."

"Cazzo!" Tommaso nefesinin altından "Cazzo!" dedi ve hızla otoparka girdi.

Pencerelerden çevreyi taradım. Etrafta kimse yok gibiydi. Bu bir tuzak mıydı? Gaetano hangi cehennemdeydi?

Tommaso arabayı park ederken kaslarım gerildi, vücudum tetikteydi. Belimdeki silahı çıkardım. Michael'a "Burada kal," dedim ve arabadan indim. Tommaso ve Cesare yanımdaydı, hepimiz park halindeki cipe doğru ilerledik.

Tommaso bana sessizce, "Belki sen de arabada beklemelisin," dedi. "Bunun güvenli olduğundan emin olana kadar."

Cevap verme zahmetine girmedim. Gaetano benim sorumluluğumdaydı ve onu bulmaya yardım edecektim. Yolcu tarafındaki kapıyı denedim ve kilitli olduğunu gördüm. "O taraf açık mı?"

"Hayır."

Renkli camlardan ve ön camdan baktık. Araba boş görünüyordu. Üç dakika sonra Cesare içeri girdiğinde bu doğrulandı. Gaetano'nun arabada olduğuna dair hiçbir kanıt ya da boğuşma belirtisi yoktu. "Cep telefonunu aramaya başlayın."

Ben etrafı k o l a ç a n ı ederken Tommaso telefonunu çıkardı. Sürtünme izi yok, kan yok. Kurşun kovanı yok. Bu garipti. Belki de Gaetano eve- Uzaktan bir vızıltı duyuldu. Hepimiz donup kaldık, dinliyorduk. "The ormanlar," I dedi, cıvatalama doğru ve Ağaçlar. "Tekrar, Tommaso!"

Hala duyabilmek için dikkatlice hareket ederek sesi takip ettim. Diğer ikisi de arkamdaydı ve aynı şeyi yapıyorlardı. Tommaso üçüncü kez seslenince sağıma döndüm. Birinin Gaetano'nun telefonunu buraya atmış olmasını, korktuğum gibi olmamasını umuyordum.

Yerde hareketsiz duran büyük bir şekil gözüme çarptı. Altında bir yerde bir cep telefonu vızıldadı.

Gaetano. Ve o hayatta değildi. "Orospu çocuğu!"

Hırladım ve silahımı indirdim.

"Madre di dio," Cesare lanetli olarak ve üç . cesedin etrafını sardık.

Gaetano alnından bir kez vurulmuştu. Burada, ormanda infaz edilmişti. Tek başına.

Yakınlardaki yapraklar çıtırdadı.

Üçümüz de silahlarımızı ani gürültüye doğrulttuk. Michael ellerini kaldırdı, gözleri dehşet içindeydi. "Beni vurmayın. Ben sadece . . . Aman Tanrım. O öldü mü?"

"Sana arabada beklemen söylendi," ben tersledim. "Git, Michael."

"Bekle, özür dilerim. Bakmana yardım etmek istedim. Bütün gece burada mıydı?"

Tommaso Gaetano'nun cep telefonunu buldu ve bana verdi. "Kod onun doğum günü," dedi korumam. "On yedinci Şubat."

Telefonun kilidini açtım ve bunu kimin yaptığına dair herhangi bir ipucu aramaya başladım. Bizden gelen cevapsız aramalar ve Tommaso'dan gelen okunmamış kısa mesajlar vardı. Kayda değer başka bir şey yoktu.

"Sence bunu Benetti mi yaptı?" Cesare sordu. "Burada olduğum için misilleme olarak."

Bunun Luca olmadığını hemen anladım. "Hayır. Bizimle bir savaşı göze almaz."

Gaetano'nun telefonundaki fotoğrafları kontrol ettim. Elbette, önceki geceden bir video vardı. Oynat tuşuna bastım ve Gaetano'nun kulübün VIP odasında olduğu belliydi. Bir çift göğüs kamerayı doldururken, bir kız ona kucak dansı yapıyor, kalçalarını onun kucağında sürtüyordu. Açık kızın yüzüne kayıyor, kız ona gülümsüyor, sonra tekrar göğüslerine dönüyordu. Arka planda müzik çaldığı için ne söylendiğini duyamıyordum ama sanki adam kıza "Terry" diye sesleniyordu.

"Hey, bu Tammy," dedi Michael omzumun üzerinden.

Üçümüz de ona baktık. "Onu tanıyor musun?" İngilizce sordum.

"Elbette. Düzenli olarak gitmiyorum ama ara sıra çocuklarla gidiyorum. Ayrıca, Tammy'nin küçük kız kardeşiyle aynı okula gittim."

"Soyadı?"

"Bruno."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" Michael başını sallayınca Cesare'ye kızı aramaya başlamasını söyledim. "Ama önce cesediyle ilgilenmeliyiz."

"Lanet olsun." Tommaso başını ovuşturdu.

Aynen öyle. Ama onu burada bırakamazdık ve polisi de bu işe bulaştıramazdık.

Cesare telefonunda bir şeyler yazarken dalgın dalgın, "Soğuk toprağı kazmak berbat bir şey," dedi.

Tommaso Cesare'nin kafasının arkasına bir tokat attı. "Biraz saygılı ol, stronzo."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve eski muhafızıma baktım. Adamlarımın ölmesinden nefret ederdim. Bu hayat için imza atmıştık ve riskleri biliyorduk ama bu ölüm konusunda kayıtsız olduğum anlamına gelmiyordu. Gaetano kırklı yaşlarının sonundaydı, bir *cugino*, tıpkı Cesare ve Tommaso gibi benim kuzenimdi. Bu alışılmadık bir durum değildi. 'Ndrangheta bir sır olarak kaldı çünkü hepimiz aileydik - kelimenin tam anlamıyla. Sadece akrabalarımıza güvenirdik ve hiç kimse ailesini ispiyonlamazdı.

Ve aile üyelerimizden biri öldürülmüştü. "Onunla ne yapacağız?" Cesare sordu kendi dilimiz.

Tommaso kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Şaraphanede kazı aletleri var, değil mi?"

Bunu hemen reddettim. Maggie'nin arazisine bir adam gömemezdin. "Böyle bir seçenek yok. Şaraphanede olmaz." Michael'a baktım. "Okyanus ne kadar uzakta?"

"Sahile yaklaşık iki saat uzaklıkta," diye cevap verdi. "Neden?"

Soruyu duymazdan geldim ve saatimi kontrol ettim. Kahretsin, çok sıkışık olacaktı. Ve bir tekne kiralamam gerekecekti. Adamlarıma, "Hadi cesedi SUV'a yükleyelim," dedim. "Michael'ı bıraktıktan sonra bu işi halledeceğiz." Michael'a İngilizce olarak, "Burası kaçta açılıyor?" diye sordum.

"Dört, sanırım."

Cesare telefonunu karıştırdı. "Doğru söylüyor. Ve ikide kapatıyorlar."

Gaetano'nun videosundaki video damgasını kontrol ettim. 1:36. "Açılıştan sonra geri gelip bu kadını bulacağız ve güvenlik kamerası görüntüleri olup olmadığına bakacağız. Önce bizim Cugino'yla ilgilenelim."

Tommaso Gaetano'nun ceplerini aradı ve cipin fobunu buldu. "Onu şaraphaneye geri götüreceğim."

Elimi omzuna koydum. İki adam birbirine çok yakındı. "Grazie, Tommaso." Michael'a, "Gaetano'nun kullandığı park halindeki cipin kapağını aç. Kilitli değil."

"Neden?" Michael'ın yüzündeki şaşkınlık dehşete dönüştü ve avuçları havaya kalkarak bir adım geri çekildi. "Bekle, onu arabanın içine koymuyorsun, değil mi? Polisi aramak zorundasın, değil mi? Cenaze evine götürülecek ve bir mezarlığa gömülecek, değil mi? Biz-"

"Michael." Sert ses tonum karşısında sustu. "Bu işi kendi yöntemimizle halledeceğiz, anladın mı? Polis yok, mezarlık yok."

"Onu nereye gömeceksiniz?"

Sinirli bir iç çekişi bastırdım. "Bilmesen daha iyi. Şimdi git. Dediğimi yap ve soru sorma. Ve bugün burada gördüklerini tek bir kişiye bile anlatma."

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Tamam."

Michael döndü ve tökezledi, sonra aceleyle geldiğimiz yoldan geri döndü. Tommaso Gaetano'nun ayaklarına doğru ilerledi. "O iyi bir çocuk. Onu Toronto'da kullanabiliriz."

"Eğer denersem kız kardeşi taşaklarımı keser," dedim kuru bir sesle. "Şöyle yapalım. Saat bire kadar bir toplantıda olmam gerekiyor."

Tommaso ve Cesare birer sert bacak kaldırıp Gaetano'nun cesedini ormandan dışarı sürüklemeye başladılar. Arabaya doğru yürürken Toronto'yu aradım ve *bugün* daha fazla adam göndermelerini söyledim. Her kimse *onu* öldürmek için ihtiyacımız vardı.

Gaetano'nun ölümünden hızlı ve acı bir şekilde sorumlu tuttum. Sonra adamlarımı eve götürmek için bir jet ayarladım.

SUV'de üçümüz ağır cesedi arkaya kaldırdık, Michael ise teni solmuş bir halde ona bakıyordu. Gaetano bindikten sonra Tommaso şaraphaneye doğru yola çıktı. Cesare cipin direksiyonuna geçti, ben de Michael'a binmesini işaret ettim. "*Andiamo*. Hadi gidelim."

Yutkunurken boğazının çalıştığını görebiliyordum ama itaat etti ve arka koltuğa kaydı. Ben de onu takip ettim, sonra telefonumun kilidini açtım ve birkaç tuşa bastım. Derin bir ses cevap vermeden önce diğer uç bir kez çaldı. "Şimdi ne halt istiyorsun?"

"Bu bir nezaket ziyareti."

Benetti ciddileşti. "Öyle mi?"

"Adamlarımdan birini bir striptiz kulübünün arkasındaki ormanda infaz edilmiş halde buldum. Sorumlu her kimse onunla ilgileniyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Hangi kulüp?"

"Sparkles."

"Biliyorum. Zararsız bir sahibi var. Kızlara iyi davranır, müşteriler onu sever. Senin adamlarından birini öldüreceğini sanmıyorum."

Eğer yapsaydı, burayı yerle bir ederdim. İçinde onunla birlikte. Ve Benetti beni durduramazdı. "Öyle olabilir, ama bunu öğrenmek istiyorum."

"Toronto'dan gelirken seni takip eden düşmanların oldu mu?"

Pencereden geçen sokaklara baktım. Tahmin yürütmeyi sevmezdim, gerçekleri tercih ederdim. "Pek olası görünmüyor. Burada sana kızgın biri var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet, ama çocukları arayıp biraz araştırma yapmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"D'Agostino." O durakladı. "Ben denendi için tutmak a orada düşük profil. O kasabayı yerle bir etmeyin."

"Herhangi bir söz veremem." Bağlantıyı kestim ve cep telefonumu dizime vurdum. Daha fazla adam, daha fazla konut demekti. Maggie'nin kardeşine bakarak, "Michael, ihtiyacım var-" dedim.

Beline kadar eğilmişti, zor nefes alıyordu, neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Kaşlarımı çattım. Dramatize etmenin sırası değildi. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Michael," diye bağırdım, tek kelimenin arkasına biraz güç koyarak. "Odaklan."

Başını sallayarak doğruldu ve iki eliyle dizlerini kavradı, hâlâ düzensiz nefes alıyordu. "Özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir ceset görmemiştim."

"Sana arabada kalmanı söylemiştim."

"Biliyorum ve keşke seni dinlemiş olsaydım."

"Nefesinizi sayın. Dört kez burnundan nefes al, dört kez ağzından nefes ver." Bu, baldızımın Enzo'ya sakın kalmasına yardımcı olması için öğrettiği bir teknikti.

Michael gözlerini kapadı ve konsantre oldu, dediğim gibi nefes aldı. Cesare dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı. İlk cesedimizi gördüğümüzü hatırlayamayacak kadar yorgun ve yaşlıydık. Ancak ben ilk cinayetimi çok net hatırlıyordum. On iki yaşındaydım ve babam tabancayı bana vermişti.

Michael'ın rengi biraz yerine geldiğinde, "Adamlarımdan oluşan kalabalık bir grubun kalabileceği bir yere ihtiyacım var. Şaraphanede kulübe kalmadığını sanıyorum." Genç adam başını salladı, ben de telefonumun kilidini açtım. "O zaman bir emlakçının ismine ihtiyacım olacak."

Maggie

Gitmemeyi düşündüm.

Vito, altmış yıllık Fiorentino mirasını birkaç gün içinde yok etmek için bir balyoz kullanıyordu ve ben nefes alamıyordum. Sanki diri diri gömölüyordum ve Vito üzerime daha fazla toprak atıyordu.

Ama krepler ve iyi bir gece uykusundan sonra kendimi yeniden güçlenmiş hissettim. Vito'nun hayal edebileceğinden bile daha güçlüydüm. Beni kıramayacaktı. Ve kimse bu toprakları ve bu sorumluluğu savaşımadan benden alamazdı.

Bu Carlo Leoni denen adam mı? New York'un iklimini ya da karşılaştığımız sulama sorunlarını bilmiyordu. Toprağın mineral bileşimini ya da yerel böcek popülasyonundaki çeşitliliği bilmiyordu.

Ama ben bunların hepsini biliyordum.

Bu yüzden bugün saklanıp somurtmazdım. Bunun yerine, şarap üreticimi, personelimi ve ailemi destekleyecektim. Vito bu raundu kazanamayacaktı.

Gözlüklü, tişörtlü ve pijamalı görüntüsü artık beynime kazınmış olsa bile.

"Ağzın, bella. Benimle başını her türlü belaya sokacaksın."

Ondan nefret etmeliydim. Düzeltiyorum, ondan nefret *ediyordum*. Öyleyse neden hâlâ ondan etkileniyordum? Hiç mantıklı değildi.

Hormonlar en kötüsüydü.

Öğle saatlerinde duş alıp üstümü değiştirmek için eve gittim. Carlo'yla görüşmemin ne kadar süreceğini bilmiyordum ve Mikey'ye saat dörtte başlayacak partinin hazırlıklarına yardım edeceğime dair söz vermişim. Bu yüzden etkinlikler için giydiğim siyah elbiseyi, kısa bir ceket ve topuklu ayakkabıları giydim. Saçımı geriye doğru taradım ve kapatıcı, rimel ve dudak boyası sürdüm. Aynaya baktığımda oldukça profesyonel göründüğümü kabul ettim.

Saat birde mahzene yöneldim. Bruce birkaç dakika önce beni beklediklerini mesaj attı, ben de cesaretimi topladım ve merdivenlerden indim. Eğer bu Carlo denen adam

Vito'nun yaptığı gibi beni ezip geçeceğini düşünmüştü ama fena halde yanılmıştı.

Savaşa hazır bir şekilde içeri daldım.

İki adam zaten oradaydı ve ikisi de Vito değildi. Bay Mafya Patronu geç kalmış olmalıydı. Ya da belki şansım yaver gitmişti de bu toplantıya gelmemeye karar vermişti.

Bruce'a ve tadım masasında sohbet eden kel kafalı adama yaklaştım. "Merhaba. Ben Maggie Fiorentino."

İki adam da ayağa kalktı ve Carlo Leoni'ye ilk kez baktım. *Oh.* Vay canına, çok yakışıklıydı. Ve beklediğimden daha gençti. Belki Vito'dan biraz daha yaşlıydı, ama çok değil, pürüzsüz zeytin rengi bir teni ve bir erkekte gördüğüm en şaşırtıcı mavi gözleri vardı. Düzgün, kısa bir sakalı ve nazik bir gülümsemesi vardı. Pahalı giyinmişti ama resmi değildi, bunu takdir ettim.

Burada bulunmasından duyduğum rahatsızlığa rağmen, karşılığında kendimi gülümserken buldum.

"Sinyorina Fiorentino." Carlo ellerini kollarıma koydu ve her bir yanağımı öptü. Güzel kokuyordu - aşırı güçlü bir kolonya ya da sabun değil, biraz sandal ağacı kokuyordu. Hafif bir aksanla, "Sonunda sizinle tanışmak güzel," dedi. "Signore D'Agostino bana sizin hakkınızda çok güzel şeyler anlattı."

Bunun doğru olduğundan içtenlikle şüpheliydim. "Fiorentino Şaraphanesi'ne hoş geldiniz, Sinyor Leoni."

"Bana Carlo deyin lütfen. Hadi oturalım. Bruce ile sohbet ediyor ve şaraphaneniz hakkında bilgi ediniyordum."

Bruce bana işaret etti. "Maggie muhtemelen sana tüm geçmişi anlatabilecek en iyi kişi."

"Ne kadarını duymak istiyorsun?" Kendimi Carlo'nun yanındaki sandalyeye bıraktım. "Çünkü burası hakkında saatlerce konuşabilirim."

Üst katın kapısı gürültüyle kapandı ve Vito'nun uzun bacaklarının onu merdivenlerden aşağı taşıdığını görmeyi bekledim. Onun yerine mutfak personelinin üç kişi birkaç şişe şarap getirdi,

bardaklar ve şarküteri tabağı. Kafam karışmış gibi görünmüş olmalıyım çünkü Bruce, "Bir süre burada kalabileceğimizi ve herkesin rahat etmesi gerektiğini düşündüm." dedi.

Oof. İçecek bir şeyler düşünmeliydim. Dikkatim bu kadar dağınık ve Vito'ya kızgın olmasaydım eminim düşünürdüm. "İyi fikir Bruce."

Seçilebilecek dört farklı şarap vardı ve Carlo Cayuga White'da karar kılmadan önce her bir şişeyi inceledi. "Bunu merak ediyorum," dedi ve şarabı bir bardağa doldurdu. Kadehi bolca çevirdi ve ışığa tuttu. Sonra da tadına baktı. "Bunu sevdim. Dilde hoş bir narenciye tadı var. Pürüzsüz bir bitiş."

"Teşekkür ederim," dedi Bruce, hem benim hem de onun için aynısından doldurarak. "Yaz aylarında en popüler şarabımız bu, gerçi roze de giderek yaklaşıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Sinyorina, sözünüz kesildi. Bana her şeyi anlatın."

Carlo'ya olan düşmanlığım konuştuğça azaldı. Dikkatliydi, iyi sorular sordu ve şaraplarımıza burun kıvırmadı. Şarküteri tabağı çok lezzetliydi. Hepsinden iyisi mi? Vito ortalıkta yoktu.

"En son ne zaman toprak incelemesi yaptınız?" Carlo bana sordu.

"Babam son resmi toprak testini altı yıl önce yaptırdı." Bunu itiraf etmekten utanıyordum. Toprak testleri düzenli olarak yapılmalıydı ama pahalıydı.

Carlo bir parça ekmeğe uzandı ve onu burrata ve pesto karışımına batırdı. "Eğer bir itirazınız yoksa, mümkün olduğunca çabuk bir tane yaptırmak istiyorum, sinyorina." "Lütfen bana Maggie deyin." Ağzıma bir yeşil zeytin attım. "Benim de bir

itirazım yok. Duymuş olabileceğiniz gibi, son birkaç yıldır bütçemiz kısıtlı.

neden hep ertelediğimizi anlıyorum."

"Elbette, anlıyorum."

Beyaz şaraptan kırmızı Marquette karışımına geçtik ve Carlo dikkatle tadına baktı. "Bu pembe greyluft mu?"

Sonunda? Bu oldukça güzel." Bir yudum daha aldı. "Siyah kiraz, ahududu. Bitki çayı mı?"

"Evet," dedi Bruce küçük bir gülümsemeye. "Soğuk iklimlere uygun, dayanıklı bir üzümdür. Bize orta gövdeli şaraplar verir, bitişte biraz yumruk atar."

"İyi iş çıkarmışsınız. Ne kadar yıllanmış?" "Yaklaşık sekiz ay."

Bir kadeh Cabernet Franc içerken Carlo bize çalıştığı bazı şarap imalathanelerinden hikayeler anlatarak bizi eğlendirdi. Cana yakın, etkileyici, esprili, elleriyle konuşan ve bir odaya hükmedebilen biriydi. Neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyordum. Ondan nefret etmeye hazır olmama rağmen onu oldukça sevdim.

"Çok fazla Amerikan şaraphanesi ziyaret ettiniz mi?" diye sordum.

Carlo sandalyesinde arkasına yaslandı ve peçeteyle ağzını sildi. "Kaliforniya ve Washington'da üç yıl geçirdim, bu yüzden oldukça fazla sayıda gördüm. Ancak bu Doğu Yakası'na ilk seyahatim."

"Nerede kalıyorsun?" Bruce sordu,
"B&B'de."

Baharatlı soppressata, parm ve incir reçelinden bir ısırık almak için uzandım. Massim'in hakkını teslim etmeliydim - bir şarküteri tabağını gerçekten sallayabilirdi. "Uyarayım, izin verirken Salvatore ağzını burnunu dağıtır."

Carlo kıkırdadı. "Benim için sorun değil. Benim büyük bir ailem var ve konuşmayı severiz."

Kendi ailesini mi kastediyordu? Alyans takmıyordu ama zor yoldan öğrendiğim gibi, evli erkeklerin hepsi alyans takmıyordu. "Çok çocuğunuz var mı?"

"Çocuğum yok. Ama bir sürü kardeşim ve kuzenim var." "Hiç evlenmedin mi?" Bruce sordu.

"İşim beni yollarda tutuyor. Belki ileride." Bana meraklı bir bakış fırlattı, mavi gözleri yüzümü tarıyordu. "Peki ya sen Maggie? Evli misin?"

"Ben mi? Oh, hayır. Bırakın ciddi bir şeyi, biriyle çıkmaya bile zor vakit buluyorum."

Carlo neredeyse boş olan kadehini kaldırdı. "İşte bu yüzden geceleri bizi sıcak tutması için şarabımız var, değil mi?"

Kıkırdadığımı duydum, bu garipti ama kendimi oldukça iyi hissediyordum. Kreplerden beri bir şey yememiştim ve bu şarap çok lezzetliydi.

Üst katın kapısı çaldı. Belki Massimo daha fazla atıştırmalık gönderiyordu. İstek kabul ediyor muydu? Çünkü şu anda bir köfte kulağa gerçekten çok hoş geliyordu. Ağzıma bir biber dolması attım ve çiğnedim, sonra ağzımda sıcaklık patladı, yanık dilimin üzerinde ilerledi ve nefesimi çaldı. Öksürerek şarabıma uzandım ve hissi hafifletmek umuduyla bir yudum aldım ama daha çok hırıldadım.

Ciğerlerimden gelen sesler üzerine Carlo'nun nefes alıp vermem için verdiği talimatları duydum. Avuç içiyle kürek kemiklerimin arasını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Birkaç saniye sonra sıkışma hafifledi ve düzgün bir nefes alabildim. "Allora," dediğini duydum. "İç şunu." Elime bir bardak su tutuşturdu.

Minnettar bir yudum aldığımda, bakışlarım merdivenin dibinde duraklamış, yüz ifadesi granit gibi olan Vito'ya kilitlendi. Doğrudan bana bakıyordu ve mutlu görünmüyordu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyordum. Islak saçları ve koyu renk takım elbisesiyle göz korkutucuydu. Ben onu gözlüklü ve pijamalı tercih ederdim.

Masaya yaklaştı. "İyi misin?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, belli ki bunun nedeni Vito'nun ani gelişi değil öksürük kriziydi.

Vito'nun gözleri Carlo'nun bana dokunduğu yere kaydı, sonra da şarap uzmanına doğru ilerledi. "Geç kaldığım için özür dilerim," derken ağzı sıkı sıkıya kapalıydı.

Ayağa kalkarken Carlo'nun avucu sırtımdan kaydı. "Signore D'Agostino. Sizinle şahsen tanışmak bir onur."

Vito elini uzattı ve iki adam tokalaştı. "Ve siz, Sinyor Leoni. Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sonra Vito İtalyanca bir şeyler söyledi, kelimeler kesik ve güçlüydü ve Carlo birkaç kez başını salladı.

Vito ceketinin düğmelerini çözdü ve masanın başındaki sandalyeye, Bruce'la benim arama oturdu. "Oturalım mı? Beni yakalayabilirsiniz." Bir tabağa uzandı ve şarküteri tabağından yiyecek almaya başladı.

"Dikkat et," dedim. "Bu biberler çok baharatlı." "Ö y l e mi?"

Vito tabağına çoğunlukla et ve peynir aldı. plaka. "Uyarınız için teşekkür ederim. Hangi şarapları tadıyoruz?"

"Şimdiye kadar dört şaraptan üçünü tattık," dedi Carlo. "Henüz rozeyi denemedik."

"Mükemmel. Devam etmeliyiz, değil mi?"

Bruce dört kadeh roze şarap doldurdu. Benimkine uzandığımda Vito şarabı elimden çekip aldı. "Sadece su." Sonra et ve peynir dolu tabağını önüme koydu. "*Mangia*."

Şu anda bana gerçekten bir çocukmuşum gibi mi davranıyordu? "Ben İyi. Rozemi bana geri verebilirsin."

Beni görmezden geldi. Carlo'ya, "Söyle bakalım, şu ana kadarki izlenimlerin neler?" diye sordu.

Carlo konuşmaya başladığında neredeyse boş olan Cabernet Franc bardağımı tuttum, sonra bir lokma yemek yedim. İnatla su bardağıma dokunmadım.

Carlo, Vito'ya sürecini, ekipmanı nasıl inceleyeceğini ve toprak testini nasıl yapacağını anlattı. Şişeleme sürecimizi ve şarabı nasıl yıllandırdığımızı izledi. Bilgili ve düşünceli biriydi, her şeyi değiştirmek isteyen birinden ziyade şaraphanenin ortağı gibiydi. Bu yaklaşımı takdir ettim.

Benden başka herkes Vito'yu böyle mi görüyordu?

Ben bu fikir üzerinde daha fazla duramadan Bruce, Carlo'ya kullanılmayan fıçılarımızdan bazılarını göstermeyi ve meşeyi nasıl işlediğimizi anlatmayı teklif etti. İki adam ayağa kalktı ve

Vito ve bana baktı. "İkinizden biri gelmek ister mi?" Bruce sordu.

Vito kimsenin tartışmaya cesaret edemeyeceği bir ses tonuyla, "Sakıncası yoksa Maggie'yle biraz özel konuşmam gerekiyor," dedi.

Tabii ki benden başka kimse. "Onlarla gitmem gerek, Vito."

S a n d a l y e m i geri itmeye başladığımda Vito elini koluma koydu. "Kal." Onlara, "Birazdan gelir." dedi.

İki adam mahzenin arka tarafına doğru gittiler ve Vito ile ben yalnız kaldık. Bu adamın keyfimi kaçırmasına izin vermeyecek kadar iyi hissediyordum. "Sence kardeşin bana köfte yapar mı?"

"Bir ... ne?"

"Bilirsin, kızarmış ekmek üzerinde köfte, peynir ve sos. Çok güzel ve şu anda bir tane yiyebilirim."

"Hayır, hiç böyle bir şey yaptığını sanmıyorum." Eğildi, o süslü duş jelinin kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Carlo ile flört mü ediyorsun?"

Çenem yerinden çıktı, masaya çarpacak kadar alçaldı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Soruya cevap ver. Sen. Sen. Flört. Flört. O." "Hayır-ama bile olsaydım , nasıl bu herhangi bir senin iş mi?"

Anında bunun yanlış cevap olduğunu anladım. Vito'nun yüzündeki çizgiler keskinleşti ve bakışları yasaklayıcı bir hal aldı, tıpkı yıldızların olmadığı gece gökyüzü gibi, anlaşılmaz ve affetmez. "Bu benim işim, güzelim."

Başımı hafifçe salladım. Bu hiç mantıklı değildi. Neden Vito-Sonra aklıma geldi. "Aman Tanrım. *Kıskandın* mı?"

Yüzündeki ifade silinerek uzaklaştı. "Tabii ki hayır."

"Evet, *evli* olduğunu düşünürsek umarım değildir." Dış görünüşünde bir çatlak görmeyi umarak son kelimeyi vurguladım ama Vito irkilmedi. Belli ki aramızdaki *ilişkiyi sadece iş* olarak tutmak için saçma numarasını sürdürmeye kararlıydı. Yüzünü işaret ettim. "Siz, bayım, beni yargılayamazsınız."

"Sarhoşsunuz."

"Kesinlikle. Ve *harika* hissettiriyor. O yüzden sık gibi bir şey söyleyip bana ne kadar sık olduğunu hatırlatarak bunu mahvetme."

Derin bir nefes verdi ve parmaklarını ahşap masaya vurdu. "Boktan bir gün geçirdim Maggie. Beni zorlama."

Evet, o da bu kulübe katılabilir çünkü son zamanlarda *onun* yüzünden bir sürü sorun yaşadım. Ve evli olduğu konusunda bana yalan söylediğini bilmek beni gerçekten rahatsız ediyordu. Gerçeği itiraf etmesini sağlayabilir miydim?

Denemek için yeterince kafam iyiydi.

"Ayy," dedim sahte bir sempatiyle. "Toronto'da o küçük kadınla tartıştınız mı? Dur tahmin edeyim. Onunla yattığından endişeleniyor." Dudaklarımı yalayarak eğildim. "Biliyor musun, onu internette bulmaya çalıştım. Sosyal medyada Toronto'daki tüm kadın D'Agostino'ları aradım ama elim boş çıktı. Onu kilit altında mı tutuyorsun?"

Temiz traşlı çenesinde bir kas patladı. "Özel hayatımdan uzak dur."

Onu zorlamadan edemedim. "Kumarhanede istediğin bu değildi. Hatırladığım kadarıyla, bana nasıl en iyisi olduğumu anlatıyordun-"

"Bu kadar yeter," diye tersledi. "Artık sana şarap yok."

Gündüz sarhoşu olsam da ölü değildim. Hâlâ omurgam vardı. "Bana emir veremezsin, Vito."

Gülümsemesi kayganlaştı, dudaklarının şeytani eğimi midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. "İstediğin bu değildi."

Kumarhanedeki gece," diye tekrarladı, sözlerimi bana karşı kullandı. "Hatırladığım kadarıyla, sana söylemem için bana yalvarıyordun-"

"Kesin şunu."

"-tam olarak ne yapacağımı. Sana emir vermemden hoşlanıyorsun."

Omurgamdan aşağı bir heyecan aktı ve meme uçlarım utanç verici bir şekilde sertleşerek küçük noktalar haline geldi. Tanrım, Vito yatakta son derece otoriterdi ve ben bunun her dakikasına bayılmıştım. Giyinişinden yürüyüşüne ve konuşmasına kadar, bu adam steroidler üzerinde yetkinlik pornosu gibiydi. Ama şu anda hiçbir anının yeniden canlanmasına ihtiyacım yoktu.

"Bu senin nasıl bir pislik olduğunu öğrenmeden önceydi," dedim.

Tekrar kızacağını düşünmüştüm ama gülümsemesi hiç azalmadı. Hatta büyüdü. Rahatlamış görünüyordu. Eğlenmiş. Neredeyse mutluydu. Sanki başından beri bu alışverişi bekliyormuş gibiydi.

Sandalyemde kıpırdanarak ceketimin kenarlarını meme uçlarımı örtecek şekilde çekti. "İşimiz bitti mi? Çünkü gidip onlara katılmak istiyorum."

"Ye." Önümdeki tabağı işaret etti. "Sonra gidebilirsin. Midene daha fazla yemek girmeli."

"İhtiyacım olan şey beni yalnız bırakman," dedim nefesimin altında, ağzıma bir parça prosciutto ve parm attım.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey." Ben yutkundum. "Neden bugün geç kaldın? Mafya işi mi?" "Benim için mi endişelendin?"

"Hayır." Biraz daha yedim. "Ne sen ne de nerede olduğun umurumda değil Vito."

"Çok kötü bir yalancısın, Bella."

"Gerçekten mi? Çünkü seni yatakta iyi olduğuna ikna ettim. Peki, şimdi kim kötü bir yalancı, hmm?"

Şarabını yudumladı, gözleri kendini beğenmişlikle dans ediyordu. "Ne yazık ki senin için sayabiliyorum. Ve yedi orgazm yalan söylemez."

Şaraptan mı, Vito'nun sözlerinden mi, yoksa sadece ona yakın oturmaktan mı bilinmez, bacaklarımın arasının ıslandığını, bedenimin tahrik olduğunu hissedebiliyordum. Ve bu kabul edilemez bir şeydi. O geceyi ya da aletinin ne kadar harika olduğunu hatırlatacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Hafıza şeridindeki bu yürüyüşle işim bitmişti.

Tabağı kaptığım gibi ayağa kalktım. "Geber, Vito."
Ben uzaklaşırken kıkırdadığını duydum.

on

...

Vito

Loş 1şııkta gözlerimi kısısarak

ana odaya uyum sağladım. Dezenfektan kokusu bana saldırdı, bas sesi göğsümde çınılıyordu. Dışarıda güneş parlıyordu ama bu karanlık penceresiz odada bunu asla bilemezsiniz. Işıklar yanıp sönüyordu ve parti atmosferi umutsuzca devam ediyordu. Bir adam mikrofondan bağılıyor, odanın etrafına dağılmış yarım düzine adama içki spesiyallerini tanıtıyordu.

Bir kız bana, Cesare'ye ve Tommaso'ya yaklaşıarak, "Sparkles'a hoş geldiniz," dedi. Geniş göğüslerinin yanında bir tepsi tutuyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Sizi daha önce burada görmemiştim. Masa ister misin tatlım?"

Başımı salladım ve üçümüze sahneye bakan at nalı şeklinde bir kabin verildi. Bir dansçı bir direğin etrafında dönüp dururken, diğer iki kız pistte çalışıyordu. Mekân sahibine yaklaşmadan önce kızlardan bazılarıyla konuşmam gerekiyordu.

İçki sipariş ettik ve kız içkileri almak için ayrıldı. Cesare ve Tommaso'ya "Dansçılardan birkaçıyla konuşacağım," dedim. "İçki sipariş etmeye devam edin ama içmeyin."

İçkiler geldiğinde, yerdeki kızların standımıza yaklaşması için çok beklememiz gerekmedi. Bir tanesi Tommaso'nun üzerinden sürünerek aramıza oturdu ama dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Dudak parlatıcısı loş ışıkta parlıyordu. "Merhaba. Dans etmek ister misin?"

"Evet," dedim hemen. "Yolu göster."

Kabinden kayarak çıktık. Tommaso ve Cesare iki kızla birlikte geride kalırken, ben de benimkileri arka odaya kadar takip ettim. Orada, tepedeki ışıktan duvarları kaplayan yastıklı banklara kadar her şey kırmızı renkteydi ve her yüzey parlıyordu. Müzik burada o kadar yüksek değildi, ki bu iyi bir şeydi. Sorular sormamı sağlayacaktı.

Elimi tutarak beni bir koltuğa götürdü. Bu benim ilk kucak dansım değildi, bu yüzden kollarımı bankın arkasına dayadım ve ellerimi açıkta bıraktım. Odada başka kimse olmasa da kameralar olduğunu biliyordum. Korumalar çok uzakta değildi.

Yerleştikten sonra, vücudunu göstererek şehvetli bir şekilde hareket etmeye başladı, avuç içleri pürüzsüz teninin üzerinde kayıyordu. Göğüsleri dolgun ve dolgundu, daracık bluzuyla zar zor sınırlanıyordu ve kalçaları defalarca sikime gömölüyordu. Vücudumun otomatik tepkisini bekledim, sikim tahmin edilebileceği gibi sürtünmeyle kaya gibi sertleşti.

Ama hiçbir şey olmadı. Onun altında gevşemiştim.

Kaşlarımı çattım. Bu sabah yatakta mastürbasyon yapmıştım, yani aletimin kırılmadığını biliyordum. Evet, Maggie'yi ve elime fırsat geçerse ona yapacağım her şeyi düşünüyordum. Elleri ve dizleri üzerinde süründürmek ve onu sikmem için yalvartmak gibi.

Sikim kalınlaşmaya başladı.

Lanet olsun.

"Bu kadar yeter," dedim bana sürtünen kadına. "Sana sorular sormam gerekiyor ve bilgi için iyi para ödeyeceğim."

Üzerimden kalktı ve tangasını düzeltti. "Ben sadece dans ederim. Seni burada sikmeyeceğim."

"Hayır, öyle değil. Bir arkadaşım benim dün gece geldi. İtalyan, benim gibi. Onu gördün mü?"

"Dün gece çalışmadım ama bugün bazı kızların onun hakkında konuştuğunu duydum. Etrafa çok para saçıyordu."

"Özellikle ilgi gösterdiği bir kız var mıydı?"

"Bilmiyorum ama sorabilirim."

"Çok memnun olurum. Ayrıca ona yaklaşan, tartıştığı biri olup olmadığını da bilmek isterim. Ona zarar vermek istemiş olabilecek biri."

Gözleri endişeyle kapıya doğru kaydı. Bir şey biliyordu.

"Anlat bana," diye ısrar ettim.

"Dediğim gibi, dün gece burada değildim." Tekrar kucağıma sürünerek üstünün kaplarını sıyırdı ve göğüslerinin ortaya çıkmasına izin verdi. Dikkatimi dağıtmayı mı umuyordu?

Onu durdurmak için avuçlarımı kaldırdım. "Sana paranı ödeyeceğim. Arkadaşıma ne olduğunu öğrenmem gerek."

"Neden?"

"Eğer bir şey biliyorsan, karşılığını almanı sağlayacağım."

"Mesele o değil." Arkasını döndü ve kasıklarımın üzerinde hareket ederken kışını zıplatarak sürtünmeye başladı. "Bela istemiyorum."

Hafifçe eğildim. "Sizi koruyabilirim. Yemin ederim sinyorina. Bana bilmek istediklerimi söylerseniz kimsenin size zarar vermesine izin vermem."

Başını salladı.

Hayal kırıklığı göğsümde bir yumruk gibi sıkıştı ama kendimi sakın kalmaya zorladım. "Ben bu kasabadaki herkesten daha güçlü, daha tehlikeliyim. Bana yardım edersen seni korurum."

Kucağımdan sürünerek indi ve üstünün fincanlarını düzeltti. "İki yüz dolar."

Para klipsimi çıkardım ve beş tane yüz dolarlık banknot çıkardım. "Eğer bana söylersen, sana bunları veririm."

Eğilerek bikinisinin üstünü açtı. Parayı içine koyarken fısıldadı: "Dün gece burada birkaç adam vardı. Red Raiders, bir motosiklet kulübü. Kızlara bok gibi davranıyorlar. Eğer arkadaşın araya girmeye çalışsaydı, ona zarar verebilirlerdi."

Maggie'nin mutfağının arkasında uyuşturucu satan aynı Kızıl Akıncılar.

Daha fazla banknot çıkardım ve üst kısmına sıkıştırdım. "Grazie, signorina. Herhangi bir sorunuz olursa, ya da bana ihtiyacınız olursa, Fiorentino Şaraphanesi'ne gelin ve Vito'yu isteyin."

"Fiorentino Şaraphanesi, Vito," diye tekrarladı. "Doğru."

"Ben Brittany." Elimi tuttu ve beni çıkışa doğru yürütmeye başladı. "Kucak dansından neden hoşlanmadığınızı şimdi anlıyorum. Bir an için ekipmanının bozulmuş olabileceğinden endişelendim."

"Hevesli olmamamın sizinle hiçbir ilgisi yoktu. Çok güzelsin."

"Karın mı?" Başıyla taktığım yüzüğü işaret etti. "Evet," diye yalan söyledim.

"O çok şanslı. Adı ne?"

"Maggie," dedim daha iyi düşünmeden önce. Ama ağzımdan çıkar çıkmaz bunun doğru olduğunu anladım. Maggie karım olmayabilirdi ama sürekli düşündüğüm kadın oydu.

"Çok şirin."

Ana sahne alanına girdik ve Brittany'ye veda ettikten sonra kabine doğru ilerledim. Cesare meşguldü, dansçılardan biriyle konuşuyordu ama Tommaso odayı tarıyor, tetikte bekliyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve çenemi kaldırdım. Ayağa kalktı ve pistin ortasında benimle buluştu. "Kızıl Akıncılar dün gece buradaydı," dedim ona.

"Gaetano'yu tanıdıklarını mı düşünüyorsun? Olamaz, Vito."

"Pek olası görünmüyor ama tesadüfleri sevmem. Hadi sahibini bulalım. Bu mekânların kameraları var ve görüntüleri görmek istiyorum."

Fedailerden birine yaklaştık. "Sahibini nerede bulabiliriz?" Ciddi olduğumu kanıtlamak için parmaklarımın arasında iki yüz dolar tuttum.

Paraya baktı ama almadı. "Kim soruyor?"

Bu bilgiyi burada veremezdim. "Yardımanız için size minnettar olacak biri."

"Onu getireyim. Arka tarafta."

Banknotların yerini değiştirdim ve ona sadece bir tane verdim. "Yarısı şimdi, yarısı da onunla döndüğünde."

Parayı cebine koyarak sahnenin yan tarafına doğru ilerledi ve oradaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Korumanın geri dönmesi sadece birkaç dakika sürdü, arkasında beyaz sakallı ve dağınık beyaz saçlı kısa boylu bir adam vardı. Yüzünde tel çerçeveli bir gözlük vardı ve kırıışık bir takım elbise giymişti. İkili benimle buluştuğunda fedaiye paranın geri kalanını uzattım, sonra da elimi mekân sahibine uzattım. "Buranın sahibi siz misiniz?"

"Clyde Michaels. Memnun oldum, Bay ?"

"Sakıncası yoksa özel olarak konuşalım."

"Konu nedir?"

"Dün gece bir arkadaşım buradaydı. Eve gelmedi."

Clyde'in beyaz kaşları alnına tırmandı. "Beni takip edin."

Tommaso ve ben Clyde'ı sahnenin arkasındaki bir dizi ofise kadar takip ettik. Birinin kapısını açtı ve hepimiz içeri girdik. Ben kendimi bir sandalyeye bıraktım, Clyde da masanın arkasındaki koltuğa oturdu.

Kravatını düzeltti. "Şimdi bana kim olduğunu söyle."

"Adım Vito D'Agostino ve Luca Benetti'nin ortağıyım. Bazı adamlarımla birlikte şehirdeyim. Onlardan biri dün gece buradaydı."

Clyde sakalını ovuşturdu. "Ve eve gelmediğini söylediniz."

"Doğru. Kızıl Akıncılar. Sık sık uğrarlar mı?"

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Dinle, biz saygıdeğer bir yeriz. Bela istemiyorum."

"Anlıyorum ama arkadaşşıma ne olduğunu da öğrenmem gerekiyor. Kamera kayıtlarını görmek istiyorum."

Gözleri gelişigüzel masanın yanına ilerlemiş olan Tommaso'ya kaydđ. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Size söz veriyorum, Signore Michaels, bu çok iyi bir fikir. Çünkü o görüntüleri ne pahasına olursa olsun incelemek niyetindeyim."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Otoparkta kameram yok. Sadece içeride. Yani ayrılırken bir şey olduysa, orada olmayacak."

Bu hayal kırıklığı yarattı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Burada hiç olay olmadı. Fedailer kızlara arabalarına kadar eşlik ediyor."

"O zaman içerideki görüntüleri görmek istiyorum." "Saat kaçta geldi?"

Tommaso'ya baktım. "On buçuk civarı," dedi korumam. "Kaydettiğı son video bir buçuğı biraz geçiyordu."

Clyde beni inceledi ve seçeneklerini tarttığını görür gibiydim. "Benetti'yle bağlantın var mı?"

"Evet."

"Yirmi bin."

Bu fiyat fahişti ve bu bir pazarlık değildi. Clyde benim üzerimde kozu olduğunu mu düşünüyordu? "Sana on bin veririm ve bu dostça kalır." Tommaso'ya işaret ettim, o da anlaştığımız parayı çıkarıp Clyde'ın masasına bıraktı. Sahibine, "Şimdi bana görüntüleri göster." dedim.

Parayı sakladıktan sonra Clyde bilgisayarında yazmaya başladı. Birkaç dakika boyunca faresini tıklayarak ve ara sıra tuşlara basarak çalıştı. "İşte." Monitörü bana bakacak şekilde çevirdi.

Yaklaştım. Kulübün çeşitli bölümlerini gösteren sekiz video akışı vardı. Tommaso'ya "Sen soldaki dördü al," dedim. "Gerisini ben alırım."

Dört küçük ekrana bakıp Gaetano'dan bir iz aradım. Zaman damgası saat onda başlıyordu, bu yüzden uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"İşte," dedi Tommaso çok geçmeden, bir kareyi işaret ederek. "İşte orada."

"Dur. Kamerayı büyüt," diye emrettim Clyde'a. "Onu takip edelim ve neler olacağını görelim."

Clyde dediğimi yaptı ve Gaetano'yu iki kat hızla takip etmeye başladık. Birkaç dans için ödeme yaptı, sahneyi izledi ve biralarını içti. İnsanlar kameranın önünden geçiyordu ama kızlar dışında kimse durup onunla konuşmuyordu. Gaetano gidene kadar görüntüleri izlemeye devam ettik. "Takip eden biri olup olmadığını görmek için bekleyin," dedim.

Birkaç saniye sonra motosikletli üç adam takip etti.

"Merda," diye mırıldandı Tommaso. "Onları daha önce fark etmedi mi?"

Mekan kalabalık olsaydı fark etmezdi. Clyde'a baktım. "O üç adamla birlikte kamerayı görmek istiyorum."

Clyde hızla çalıştı, fareye tıkladı ve bardaki kamerayı açtı. Üç motorcu orada toplanmış, Gaetano'ya sırtlarını dönmüşlerdi. Yine de kesiklerini biliyordum. Bu üçü Red Raider'dı.

Motorculardan biri kameraya doğru döndü ve ben de daha yakından baktım. Tanıdım. "Şuradaki mi? Kulübede çalışan inşaat ekibinin bir parçası," dedim Tommaso'ya kendi dilimizde. "O orospu çocuğu benim evimdeydi."

"Cazzo madre di dio," diye tersledi Tommaso. "Gaetano'nun kim olduğunu böyle biliyordu."

"Bu adamın adı ne?" Clyde'a ekranı işaret ederek İngilizce sordum.

"Bu Jimmy Tate. Buralı bir çocuk. Ona Tater derler."

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. Benetti bu MC'lerin kendi kasabasında takılmasına izin vererek ne halt ediyordu? Buradaki kızlara bok gibi davranıyorlardı ve şimdi adamlarımdan biri ölmüştü. "Onları nerede bulabilirim?"

"Bay D'Agostino, sorun istemiyorum."

"Daha önce de öyle demiştiniz. Bu konuda anlaşalım: Bundan sonra birkaç adamımın b u r a y a göz kulak olmasını sağlayacağım. Karşılığında sen de bana bu üç Kızıl Akıncı'yı nerede bulacağımı söyleyeceksin." Tommaso'ya çenemi kaldırdım. Cevap olarak masanın üzerine biraz daha para bıraktı. "Ve" dedim Clyde'a, "otoparka kameralar yerleştireceksin."

Clyde paraya baktı ve başını salladı. "Sana bildiklerimi anlatacağım."

Maggie

Mutfak hareketliydi. Massimo'nun hakkını vermeliydim. Her şeyi kontrol altında tutuyor, akşam yemeği servisini beklerken akışı devam ettirmek için emirler veriyordu. Artık bu geceki etkinliğin başarılı olup olmayacağı konusunda endişelenmiyordum, bu da büyük bir rahatlamaydı.

Barda Adam'ın akşam yemeğinden önceki kokteyl saati için hazırlanmasına yardım ettim. Celeste de buradaydı, tüm yüksek tepelere özel kokteyllerle ilgili işaretler koyuyordu. Mikey bir yığın fazladan peçeteyle geldi ve onları Adam'a uzattı. "Bunu başaracağız, değil mi? Buna kim inanırdı ki?"

"Herkes afezin," dedim, kardeşime beşlik akarak. "Özellikle de sen ve Celeste. İkiniz de bir mucize yarattınız."

"Ve içerideki seksi İtalyan şefi de unutmayın," diye ekledi Celeste. "İptal etmek zorunda kalmamamızın nedeni o."

"Seksi mi?" Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım. "Sen de mi Celeste?"

"Onun bir kız arkadaşı var." Celeste peçete paketini kucakladı. "Neden bütün iyi olanlar alınmış?"

"Hey!" dedi kardeşim, kendini göstererek. "Tam burada duruyorum."

Uzanıp omzunu okşadım. "Gerçekler acıdır, biliyorum."

Celeste güldü. "Belki de patronum olduğun içindir," dedi yontulmuş kaşlarını kaldırarak ve sonra uzaklaştı.

Mikey ve ben onun gidişini izledik, sonra mırıldandım, "Celeste sana aşık mı?"

"Ne? Hayır. Tek kelime etmedi ya da ima bile etmedi. "Ama şimdi bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Mikey telefonundan saati kontrol ederek bakışlarımdan kaçtı. "Kes şunu. Benimle sorun çıkararak herkesin dikkatini kendi dağınıklığından uzaklaştırmaya çalışma."

"Benim dağınıklığım yok."

"Tabii, bu yüzden öğleden sonra Carlo'yla buluştuktan sonra sarhoştun. Bruce, Vito'nun kızgın olduğunu söyledi."

"Sarhoş değildim." Ceketimin kenarlarını düzelttim. Elbise ve topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyordum. "Ve sen ve Bruce dedikodu yapmayı bırakmalısınız."

"Dinle, Vito'dan hoşlanıyorum. Ve bir çift çimento ayakkabı alıp okyanusa düşmek yerine onun iyi tarafında kalmak istiyorum. Anladın mı? Onu kışkırtmayı bırak."

"Şaraphanemizi çaldı. Şu anda ona karşı pek sıcak ve samimi hissetmiyorum."

"Ben de değilim ama elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Vito uğraşılacak bir adam değil. Güven bana."

Mikey'nin bunu söyleme şekli... "Bana söylemediğin bir şey mi var? Yine mi? Çünkü artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini ayaklarına dikti. "Mags," diye iç geçirdi.

"Aman Tanrım. Başka bir şey daha var, değil mi?" Artık ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Vito'yla ilgili bir şey, Mikey'nin mafya işleri hakkında bildiği bir şey. "Nedir o? Benden ne saklıyorsun?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Lütfen? Şu anda bu konuşmayı yapamayacak kadar çok işim var."

"Ama bana anlatacaksın, değil mi?" "Evet. Sonra."

Onu bu konuda tutacaktım. "Tamam." Limonları kesmekte olan barmenimize doğru ilerledim. "Adam, kardeşime kendimi kaybetmeden önce bana yapacak başka bir şey ver."

"Şarapları açmaya başla," dedi Adam. "Her an gelmeye başlayabilirler."

Ona bir selam verdim, sonra da işe koyuldum. Yumuşak bir müzik odayı doldurdu ve Mikey tepedeki aydınlatmayı kararttı. Ambiyans için mumlar hızla yakıldı. Kokteyl saatinden sonra konuklar akşam yemeği için yemek salonuna geçeceklerdi. Müstakbel gelin Albany'liydi ama nişanlısı Josh liseden tanıdığım bir çocuktü. Onun ailesi de benimki gibi orta sınıftı ama kız arkadaşının zengin olduğu söyleniyordu. Bu gece hiçbir masraftan kaçınmamışlardı ve bu gelir üç aylık kâr-zarar hesabımız için çok önemliydi.

İlk gelenler nişanlısı ve ailesiydi. Anne ve kız sarışındı ve aynı elbiseleri giymişlerdi. Tamam, garip. Mikey onları karşıladı ve grup bir dakika boyunca sohbet etti. Adam köpüklü şarabımızdan üç bardak doldurdu. "İşte," dedi ve bana bir tepsi uzattı.

"İyi fikir." Bardakları tepsiye yerleştirdim ve onlara doğru yürüdüm. "Merhaba. Fiorentino Şaraphanesi'ne hoş geldiniz. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Teşekkür ederim," dedi anne, neredeyse tepsiden bir bardak kopararak.

Baba ve müstakbel gelin kendilerininkini daha nazikçe aldılar ve Mikey, "Bu Maggie, Fiorentino Şaraphanesi'nin diğer yarısı," dedi.

Genç kadın bana dikkatle bir göz attı. "Sen onuncu sınıfta Josh'la takılan kızsın."

Demek Josh bu haberi etrafa yaymıştı. Harika. "Umarım gecenizden keyif alırsınız. Bu gece sizi ağırladığımız için çok mutluyuz." Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve bara doğru ilerledim. İşte bu yüzden sarmaşıkları insanlardan daha çok seviyordum.

Adam'ın yanına gittim ve tepsiyi yere bıraktım. "Gecenin geri kalanında seninle saklanacağım. Josh ona lisede takıldığımızı söylemiş."

Adam kıkırdadı. "Bunun seni etkilemesine izin verme. Josh tam bir dallama."

"Bir kere," diye fısıldadım. "Bir partideydi. Zar zor hatırlıyorum bile."

"Sanırım Josh'un hatırladığını söylemek yanlış olmaz." "Ugh."

"İşte daha fazla insan geliyor. Bunun için endişelenme."

Bundan sonra oda dolmaya başladı ve benim geçmişteki ilişkileri ve onların koca ağızlarını düşünecek vaktim olmadı. İçki servisi yaptım ve şarap doldurdum, hatta bir ya da iki kez etrafta dolaşp köpüklü şarap flütleri dağıttım. Kolaydı ve aklımı diğer sorunlarımdan uzak tutuyordu.

Josh çoğunlukla mesafesini korudu, ona ve üniversiteli arkadaşlarına içki koyduğumda beni tanımadı bile. Benim için sorun değildi. İyi bahşiş veriyorlardı, bu da güzeldi. Adam bu gece tüm bahşişi alacaktı, bu yüzden ona yardım etmek için yapabileceğim her şeyi yapardım.

Sonra yüksek bir tepede duran tanıdık bir figür gördüm. *Vito*.

Ne oluyor lan? Yine de gözlerim beni yanıltmıyordu. Vito burada Carlo ile birlikteydi, ikisi de burada olmaya hakları varmış gibi rahatça içiyorlardı. Bu kurallara aykırıydı. Personel olarak etkinliklere asla misafir olarak katılmazdık. Tuhaf ve *kabaydı*.

Dolu flütlerden bir tepsi kaptım. Adam'a "Geri döneceğim," dedim ve kalabalığın arasına karıştım. İçkileri dağıttım ve boş flütleri topladım, Vito'nun yerine doğru ilerledim.

Masaya. İki İtalyan'a ulaştığımda tepsimi masalarına bıraktım. Carlo bana gülümserken Vito'nun yüzünde hiçbir şey yoktu. Bakışları dikkatle beni izliyordu ve onun bakışları altında tüylerim diken diken oldu, vücudum tepki vermemesini dilediğim halde tepki verdi.

Sahte bir sırıtış takındım. "Merhaba. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Bu özel bir etkinlik."

Vito boş flütünü tepsimin üzerine koydu. "Davet edildik."

Saçmalık. "Kim tarafından?"

"Fark eder mi? Buranın sahibi benim. İstedğim yerde olabilirim."

Sikik herif. Gülümsemem düştü. "Bu işler böyle yürümez. Bu insanlar istemiyor-"

"Sinyorina." Carlo nazıkçe koluma dokundu. "Nişanlısı ve annesi, onlarla dışarıda karşılaştık ve bizi davet ettiler."

"Oh." İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. "Tanrıya şükür. Seni zıplatmak zorunda kalacağımı sanmıştım."

Başımı çevirdiğimde Vito'nun soğuk bakışları koluma kilitlenmişti. Carlo yavaşça elini masaya götürdü ve Vito'ya baktığımda çenesini ovuşturuyordu. "Carlo, bu gece yeterince şey gördün, değil mi? Yarın arayı kapatabiliriz."

Bu bir soru değildi.

Carlo başını salladı ve flütündeki sıvının geri kalanını içti. "Bu köpüklü Riesling'i gerçekten çok sevdim Maggie. Kayısı ve yabani gül kokusu hoş bir dokunuş."

"Teşekkür ederim. Ben de çok severim."

"İkinize de iyi geceler diliyorum. Sabah görüşürüz." Carlo eğildi ve her iki yanağımı da öptü. "Ciao."

"Çav," dedim, Vito ise hiçbir şey söylemedi.

Yalnız kaldığımızda ona ters ters baktım. "Carlo'yla derdin ne senin? Çünkü benimle flört ettiği için ona kızmaya hakkın yok."

"Benim için çalışıyor ve bu onu sana dokunurken ikinci kez yakalayışım. Pantolonuna girmeye çalışmasını istemiyorum."

"O benim için çalışmıyor ve ben kiminle istersem onunla yatarım." Eğildim ve sesimi alçalttım. "Ve sen-"

Tanıdığım güçlü bir koku çarptı yüzüme. Parfüm, ter, küflü halılar. Biraz dezenfektan ve tütün kokusu. Liseli çocuklar striptiz kulüplerinden döndüklerinde böyle kokarlardı. Tommy Favato Club X'in müdavimlerinden biriydi ve ortaokulda onunla bir kez takıldığımızda neredeyse öğürüyordum.

Eğilip Vito'nun takım elbisesini içime çektim. Evet. Kesinlikle bir striptiz kulübü. Kesinlikle bir striptiz kulübüydü. "Hangisini ziyaret ettin, Sparkles'ı mı yoksa Club X'i mi? Sparkles en güzel kızlara sahip elbette ama Club X'in kuralları biraz daha gevşekmiş diye duydum, ne demek istediğini anlıyorsan."

Vito sağ elinin parmaklarını hafifçe masaya vurdu. Eline bakmak istemediğim için yakışıklı, yalancı yüzüne odaklandım. "Oraya bunun için gitmedim." dedi.

"Gerçekten mi? Bana kucak dansı yapmadığını mı söylüyorsun? Çünkü üzerinde parfüm ve bebek yağı kokusu alabiliyorum." Gerçek, gözlerinin fırtınalı mavisinde apaçık ortadaydı. Kırılğan bir kahkaha attım. "Gerçekten o kadar zor durumda mısın, Vito?"

"Yanılıyorsun. Hepsi hakkında."

"Elbette. Yine de konuştuğumuza sevindim. Bu benim için iyi bir hatırlatma oldu." Tepsimi kaldırdım ve bakışlarının ağırlığını sırtımda hissederek uzaklaştım.

Siktir et onu.

Tanrım, ne göt herif ama. Kucak dansı almaya gitti! Tanrıya şükür onun hakkındaki gerçeği biliyordum. Zamanımı ya da enerjimi hak eden bir adam değildi bu. Şimdi onun hakkında fanteziler kurmayı, birlikte geçirdiğimiz gecenin her ayrıntısını hatırlamayı bırakabilseydim, bu çok yardımcı olurdu.

Kendimi barın arkasındaki işe verdim. Bir dinamo gibiydim, Adam'ın ihtiyaç duyduğu her şeyi yapıyor ve tek bir odakla içkileri dolduruyordum. Vito'yu düşünmek kabul edilemezdi. Sonra grup azalmaya başladı, herkes yemek odasına doğru ilerliyordu ve içimi bir rahatlama kapladı. Yakında eve gidebilecek ve yatağıma girebilecektim.

Oda neredeyse boşaldığında nihayet etrafıma bakındım.

Ve midem ayak parmaklarıma kadar indi.

Vito hâlâ masasındaydı ama yalnız değildi. Yanılmıyorsam nedimelerden biri olan genç bir kadın da oradaydı ve ona yakın duruyordu. Biraz fazla yakın. Adam ona gülümsüyordu, sonra kadının başını geriye atıp gülmesine neden olan bir şey söyledi ve göğsüm acıyla gerildi. Kumarhaneden beri bana hiç böyle gülümsememişti. Hayır, hayatımı paramparça ederken soğuk ve duygusuzdu.

Ama şimdi soğuk ve duygusuz değildi. Onunla *flört mü ediyordu*? Çünkü nedime açıkça onunla flört ediyordu. Saçlarını savurdu ve uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı, yüz ifadesi büyülenmişti. Onu suçlayamazdım. Vito yakışıklıydı ve aksanı iç çamaşırlarını eritiyordu. Ama aynı zamanda evliymiş gibi davranıyordu.

Sonra sol elini kaldırdı ve ben bir yüzük göremedim. Orada hiçbir şey yoktu, dördüncü parmağının etrafına sarılmış gümüş bir bant yoktu.

Yüzüğü ~~çıkardı~~.

Orospu çocuğu. Kaburgalarımın arkasına bir yumru yerleşirken boğazım kapandı. O yüzüğü çıkarmasının tek bir nedeni vardı ve o da bu kadınla yatmaktı. Nefes alamıyordum. Oda o masaya tünel açmıştı, beynimde küçük bir korku kırıntısı vardı ve gülsem mi, ağlasam mı, yoksa birine zarar mı versem karar veremiyordum.

Öfkeme yapıştım, onu körükledim. Fokurdayana kadar üzerine mecazi benzin döktüm.

Olamaz.

Bekâr olup olmaması umurumda değildi. Şaraphanemde kadın tavlamayacaktı. Hayır, efendim. Buna izin veremezdim. Sikerim böyle işi.

Ellerim titreyerek onlara doğru yürüdüm, parmaklarım bir bir çift makasın etrafına sarılmıştı ki zar zor

hatırlıyorum. Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydim, bu yüzden bir planım yoktu. Masaya ulaştığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyordum ve kendimi yukarıdan izliyordum.

Beni ilk fark eden Vito oldu. Ben yaklaşırken tepki vermedi, sadece başını eğdi. Genç kız dudaklarını kıvrıp şarap kadehinden bir yudum aldı ve tüm bu süre boyunca Vito'ya baktı. Yine de onu görmezden geldim. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Ona doğru yürürken bir elimle kravatını tuttum. Sanırım onu şaşırttım çünkü ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi. Bir anda makası kaldırdım ve pahalı ipeği kestim. Üç güzel dilim attıktan sonra kravatının yarısını serbest elimde tuttum.

Parçayı şarap bardağına attım.

Sonra nedimeye baktım. "Hey, bebeğim. Şu anda yüzük takmıyor olsa da evli olduğunu bilmelisin."

Başım dik, uzaklaştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama burada bir saniye daha kalamazdım.

ON BİR

...

Maggie.

YÜRÜMEYE DEVAM ETTİM.

Kalabalık mutfağa doğru aceleyle ilerledim, ofisin önünden geçtim. Tek düşüncem uzaklaşmaktı. Kafamı boşaltmak, beynimin tekrar çalışmaya başlamasına yardımcı olmak için serin havaya ihtiyacım vardı. Lanet olası pislik! Benim barımda kadın tavlıyor! Beynimin mantıklı yarısı bana kıskanmaya ya da incinmeye hakkım olmadığını söylüyordu. Vito tek gecelik bir ilişkiydi, erkek arkadaşım değil.

Ama şu anda pek de mantıklı hissetmiyordum. Kızgındım, incinmiştim ve evet, kıskanmıştım.

Burnumun dibinde rastgele bir kadınla nasıl flört edebilirdi? Hem de Carlo'nun benimle flört etmesine sinirlenmesinden sadece birkaç dakika sonra! Tam bir yüzsüzlük. Erkekler çok *kötüydü*. Bu yüzden ilişkilerden kaçınırdım. Önemsediğinde, insanlara seni incitebilme yeteneği veriyorsun. Erkekleri seks için kullanmayı, sonra da yoluma devam etmeyi tercih ederdim.

Arka kapıdan içeri girdiğimde serin hava yüzüme çarptı ama bunu memnuniyetle karşıladım. Bunu daha fazla yapamazdım. Belki de gitmeliydim. Catanzaro'ya git ve Val ve Luca ile kal. Yapabilirim-

Bir vücut beni arkamdan yakaladı ve anında durmamı sağladı. Kim olduğunu çok iyi biliyordum. "Bırak beni, seni pislik!"

Vito beni tuğla duvara yapıştırırken kapı arkamızda gümbürdedi, parmakları bileklerime dolanmıştı. "Çok ileri gidiyorsun, bella."

Onun pençesinde debelendim, kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Bırak gideyim."

"Ben evli değilim."

Kelimeleri kulağıma hırıldayarak söyledi, bu yüzden onları algılamam bir saniye sürdü. Elbette bunu zaten biliyordum ama bunu itiraf ettiğine inanamıyordum.

"Beni duydun mu? Ben. Değilim. Evli değilim. Hiç evlenmedim."

Orada öylece durduk, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, göğsünü sırtıma bastırmıştı, vücudunun sıcaklığı kemiklerimin içine işliyordu. Kaçmaya çalıştım ama beni orada tuttu, çaresizdim. Taşa küfrettim, işe yaramaz bir hayal kırıklığı sesiydi. Sonra tükürdüm, "Biliyorum."

Bunu beklemiyordu. Kasları kilitlendi, tutuşu bir saniyeliğine sıkılaştı, sonra gevşedi. "Michael sana söyledi."

"Evet, bana söyledi, tıpkı senin söylemen gerektiği gibi, seni pislik."

Göğsünün derinliklerinde homurdandı ve kalçaları kıcıma gömüldü. Aletini hissedebiliyordum, tamamen sert değildi ama tamamen yumuşak da değildi. Kalbim sert ve hızlı çarpıyordu, yakınlığı başımı döndürüyordu ve son birkaç gündür bastırdığım tüm ihtiyaç ve istekler dev bir dalga gibi yükseliyordu. Arzu, ılık ve yoğun, damarlarımda yuvarlandı, göğüslerime ve klitorisime yerleşti ve mücadele içimden çekildi. Onun altında yumuşadım, yenildim.

Fark etmiş olmalıydı çünkü bileklerimdeki tutuşu gevşedi ve burnunu şakağımdan aşağı, saç çizgime doğru sürükledi. "Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı. "Seni her zaman, her saniye becermek istiyorum ve bu beni çılgına çeviriyor."

Öyle mi yaptı?

"Neden?" Boğuldum. "Hiçbir anlamı yokken neden alyans takıyorsun?"

"Böylesi daha kolay. Kadınlar benim zaten elde edildiğimi düşünürken uzun vadeli bir bağlılık için endişelenmeme gerek yok."

Kalçalarım bir parça geri çekildi, kasıklarına gömüldüm, daha fazlası için istekliydim. İleriye doğru iterek tüm sertliğini hissetmeme izin verdi. Kalın gövdesi sanki orada olmaya hakkı varmış gibi kığımın yarığına yerleşti. Nefesim kesildi, sonra "Bu çok ayıp" dedim.

"Çünkü ben kınanacak biriyim. Ben bir katilim, bir canavarım. Bu benim seçtiğim hayat ve akıllı başında her kadın diğer tarafa kaçmalı." Ellerinden biri benimkini bıraktı ve kalçama doğru yavaş, dolambaçlı bir yolculuk yaptı. "Çok seksisin. Kığın ve bacakların ... *cazzo madre di dio*."

Tanrım, aksanı. Onun İtalyanca konuştuğunu duymak sanki biri damarlarıma uyuşturucu enjekte etmiş gibiydi. Kalçalarımın arasında ıslaklık birikti, dizlerim derimin altında yükselen ateşle titriyordu. "Seni istiyor olmam, şaraphaneyi ele geçirdiğin için senden hâlâ nefret etmediğim anlamına gelmiyor."

"Biliyorum bebeğim. Ama benden nefret edebilirsin ve yine de aletimin sana hayatının en iyi orgazmını yaşatmasına izin verebilirsin."

Vücudum bu planı kabul etmişti. Dışarıda karanlıkta kendi küçük dünyamızdaydık, mutfak arka planda uzak bir uğultuydu. Yine de yapmalı mıyım emin değildim. "Eğer yaparsam, bunun hiçbir anlamı olmaz. Toronto'ya geri dönmeni ve şaraphaneyi rahat bırakmanı istiyorum."

Parmaklarını kıvırmaya başladı, eteğimin kumaşını yumruğunda topladı ve hava kalçalarımın arasına çarptı. Ereksiyonu yanaklarımın arasında testereyle kesildi. "Sana bir kez daha sahip olmama izin ver. Senin için salyalarım akıyor, güzelim."

Kahretsin, ona karşı koymayı imkânsız hale getirmişti. Sanırım bir kez daha yapmanın zararı olmazdı. Belki bundan sonra onu sistemimden temizleyebilirdim.

Boştaki kolumu boynuna doladım ve sırtımı kamburlaştırdım. "Önden. Lütfen, Vito."

Sıkışmış diğer elimi bıraktı ve beni yüzüne çevirdi. Kapuşonlu gözleri yüzüme yerleşti, teni uyarılmışlıkla gergindi. Yarım kalan kravatını kaptım ve onu uzaktaki duvara doğru ittim. Sırtı bir gümbürtüyle tuğlaya çarptı ve ağzına atıldım, dudaklarımızı birbirine yapıştırdım ve dilimi içine soktum. Beni daha yakına çekti, dudakları tekrar tekrar dudaklarımın üzerinde kayarken, eli beni yerimde tutmak istercesine saçlarımı kavradı.

Endişelenmesine gerek yoktu, hiçbir yere gitmiyordum.

Bu öpücük kalan tüm direncimi yerle bir etti. Vito acımasızdı ve ben de aynı hevesle karşılık verdim, ağızlarımız ılgıncaydı. Etrafımızdaki hava nemlendi ve nefeslerimizin sesi diğer her şeyi bastırdı. Beni öpme şeklini özlemiştim, tam bir odaklanma ve tek bir yoğunlukla, sanki bu dünyada ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi. Bacaklarımdan birini kaldırıp kalçalarına doladığında, eteğim kalçalarımın etrafında kıvrıldı ve amım onun sikine bastırdı.

"Burada kamera var mı?" diye sordu ağzıma karşı.

"Hayır, ama-"

"şükürler olsun." Beni duvara yaslamak için ikimizi de döndürdü ve diğer bacağım kalçasının etrafından dolanarak ona sarıldı. şimdi beni tutuyordu, tuğla ceketimin üzerinden sırtıma sertçe vuruyordu. Kasıklarım karnına dayanmıştı, elleri kıımın altındaydı.

Her şey çok hızlı gelişti.

Duruşunu genişletti, beni kalçalarına yasladı ve ellerini kemerinin tokasına götürdü. Oh, kahretsın. Bunu gerçekten burada mı yapıyorduk? Zihnim gerçekliği aktarmaya çalışsa da ellerim yardım etmeye hevesli bir şekilde beline daldı. Gömleğini pantolonundan çekip çıkarırken, "Buradan biri çıkabilir," diye fısıldadım.

"Umurunda mı?" K lotunun içine uzandı ve aletini çıkardı.

"Zerre kadar umurumda değil." Delirmiştim, yanıyordum. Ona içimde ihtiya ım vardı. "Oh, Tanrım. Acele et."

"Külotunu kenara  ek. Sana ikimizin de istediğini vermeme izin ver."

Parmaklarım dantelin altından kaydı ve kendimi açtım, amım yayıldı ve fazlasıyla hazırıldı. Ayarladı, hizaladı ve sert bir hamleyle içimi doldurarak içeri girdi. Aleti içimdeki tüm boşluğu kapladığında gerginlik en iyi şekilde yaktı ve vücudum ayarlanırken inleyerek ona sarıldım. Vito yüzünü boynuma gömdü, ağzı tenime İtalyanca küfürler mırıldanıyordu ve elleri beni tutmak için altıma kaydı. Bir kez hareket etti, sanki benimle alay ediyormuş gibi kalçalarını hafifçe salladı.

Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. "Beni şimdi becer. Buna ihtiya ım var."

Bir hırıltıyla pompalamaya başladı, beni tutmak için duvarı ve gücünü kullandı, geniş siki beni ikiye böldü. Boğazımın boşluğuna doğru sertçe nefes alıyordu ve ben de bir ritim yaratmak için bacaklarımı kullanarak ona yapıştım. A ı mükemmeldi. Klitorisim leğen kemiğine sürtünüyordu ve sanki kuru kuruya sevişiyor gibiydik ama o i imdeydi. Kaslarım gerildi, i im kasıldı, duyumlar artmaya başladı.

"Sen benimsin," diye homurdandı. "Tamamen benimsin."

Bu sözler beni uçurumun kenarına getirdi. "Tanrım, *evet*." Onun etrafında kenetlendim, orgazm içimde paramparça olurken duvarlarım kasıldı ve serbest kaldı. G z kapaklarımın arkasında parlak bir ışık patladı, coşku şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi. O kadar yükseldim, o kadar güçlü bir şekilde serbest kaldım ki hiç bitmesini istemedim.

Vito'nun siki içimde şişti ve inledi, b o ř a l ı r k e n kalçaları beni duvara bastırdı. Parmaklarımın altındaki kaslar seğirdi ve sarsıldı, bir an için beni düşürebileceğinden endişelendim ama beni bırakmadı. "*Sono fottuto, sono*

fottuto," diye tekrarlıyordu nefes nefese boğazıma doğru, sözcükler bir dua gibiydi.

Bu cümleye daha sonra bakmam gerekecekti.

Sonra her şey bitti. Yavaşça beni yere indirdi, alnı alnıma yaslandı. Elbisemi düzeltmeme fırsat vermeden eğildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir elimi başına koyarak kendimi sabitledim. "Ne yapıyorsun?"

Telefonunu kaldırdı ve ışığı açtı. Ani bir beyaz ışık parlaması sokağı doldurdu ve ben gözümü kırptım. Vito bacaklarımdan birini kaldırdı. "Şunu yukarı kaldır." Öyle yaptım ve sıırıslıkla olmuş külotumu kenara çekti, ışığı oraya tutarken dikkati sadece amımdaydı. "*Hai la più bella figa. Ti voglio sempre.*"

"Vito," dedim, parmaklarım onun yumuşak saçlarıyla oynarken. "Sen "Seni anlayamadığımı biliyorum."

Dudaklarımı araladı ve telefonu daha yakın tuttu. "Çok güzel bir amın olduğunu söyledim. Şu anda döllerim senden damlıyor." Bir fotoğraf çektiğini duydum, sonra dili yarığımdan geçti ve ikimizin de inlemesine neden oldu. "Cazzo, çok seksisin."

Pis adam.

Sonra bunun ne anlama geldiğini anladım. "Prezervatif takmamışsın."

Telefonunu kaldırdı, sonra bacağıımı yere indirdi ve ayağa kalktı. Şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle yüzümün yan tarafını okşadı ve saçlarımı kulağımanın arkasına sıkıştırdı. "Ben temizim. Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla sevişmedim."

"Hiç mi?"

"Bu konuda yalan söylemem. Neden şimdi senin amını görmek istediğimi sanıyorsun?"

"Ben de öyle. Prezervatifsiz seviştim yani. Ve benim bir RIA'm var, yani ... " Alnındaki terin bir kısmını sildim ve neden ikimizin de aklını kaçırdığını merak etmeyi reddettim. "Kumarhaneden beri kimse oldu mu?"

"Tabii ki hayır." Alnını benimkine yasladı. "Bırak sevişmeyi, başka bir kadın için bile sertleşemiyorum. Taşaklarımı avucunun içine almışsın, *mia bella diavoletta*."

Gurur verici bir düşünce ama muhtemelen saçmalık. "Sen yapmadın Bugün striptiz kulübünde kucak dansı yaparken sertleştin mi?"

Bana söylemeye isteksizmiş gibi içini çekti. "Hayır. Erişte gibi gevşek. Utanç vericiydi."

Elimde olmadan ama güldüm. "Zavallı büyük kötü mafya adamı.

Bir kucak dansının bile tadını çıkaramıyorum."

Ofladı ama geri çekilip sikini külotunun içine sokarken dudakları seğiriyordu. "Kendine çeki düzen ver. Tekrar sevişmek için kulübeye gidiyoruz."

Bacaklarımı örten eteğimi düzeltmeye başladım. "Bekle. Yani, biz daha-"

Bir anda yüzümü iki avucunun arasına aldı, gözleri inatçı ve ciddi bir şekilde beni tekrar sıkıştırdı. "Daha fazla beklemek yok, daha fazla bahane yok. Senin için açlıktan ölüyordum ama artık değil. İkimiz de tükenene kadar seninle ziyafet çekmeye niyetliyim, anladın mı?"

Sonra beni öptü ve dilinde ikimizin birlikte tadına baktım. Karnımda arzu kıvılcımları alevlendi, göğüslerim bir kez daha ağırlaştı. Tüm itirazlar aramızdaki ılık havada buharlaşıp gitti. "Tamam," dedim geri çekildiğinde.

"Va bene. Kımıldayın."

Vito

Elini tuttum. Kısmen kulübeye doğru yürürken ona dokunmam gerektiği için, ama aynı zamanda benden kaçabileceğinden endişe ettiğim için.

Umarım bu gece için sorunlarımızı bir kenara bırakırdı. Her şeyi tartışmaktan mutluydum, ama sonra. Çok sonra.

Yüzümde onun suları kuruduktan ve amından daha fazla boşalmam sızdıktan sonra.

Konuşmadı, sadece yanımda yürüdü ve ben de bu anı konuşarak mahvetmekten çok korktum. Serin gece göğü bizi çevreliyordu, yıldızlar tepemizde parıldıyordu ve huzurluydu.

"Bu gece o nedimeyle yatmayı mı planlıyordun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Ona şöyle bir baktım. "*Seni* becermeyi takıntı haline getirdiğimi söylediğimde bana inanmadın mı?"

"*Takıntılıyım* dediğini duymadım ama içim rahatladı."

Kulübe göründü, şükürler olsun. Sadece birkaç dakika sonra onu bir kez daha altımda çırılçıplak bulacaktım. "Carlo'yu becermeyi mi planlıyordun?"

"Vito!" Bana dirsek attı. "Hayır, planlamıyordum. Tanrım."

"Hayır mı? Çünkü ona nasıl baktığını ve sırtını nasıl ovduğunu gördüm. Elini tutuyordu." Dudağım kıvrıldı, içimde kaynayan öfke bir kez daha yüzeye çıktı. "Onu İtalya'ya geri göndermeliyim."

"Hey, onu buraya getirmek senin parlak fikrindi. Beni suçlama."

Şu arsız ağız. Ona boyun eğdirdikten sonra bile hâlâ benimle kavga ediyor. Öyleyse neden gülümsememe ramak kalmıştı?

Onu kendime çektim ve kolumu omuzlarına doladım. "Kravatımı kestiğine inanamıyorum." Başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Mia diavoletta."

"Bana daha önce öyle demiştin. Ne anlama geliyor?"

"Benim küçük şeytanım."

"Bu hiç hoş değil," dedi kibarca.

Güvertenin merdivenlerinden yukarı çıkarken sııttım. "Ama doğru."

Kapıyı açtım, o içeri girerken tuttum, sonra bizi içeri kapattım ve kilidi çevirdim. Panjurlar çoktan açılmıştı.

Ben de "Soyun" dedim.

"Bekle, ne?" Omzunun üzerinden baktı. "Bence önce sen soyunmalısın. Evli olduğu konusunda yalan söyleyen sensin. Ve bugün gercek bir striptiz kulübüne giden. Bana ne öğrendiğini göster, mafya bozuntusu."

Önce soyunmamın beni rahatsız edeceğini mi düşünüyordu?

Parçalanmış kravat parçasını yırttım ve yere attım. Sonra takım elbisemin ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attım ve ayakkabılarımı çıkardım. Maggie kendini kanepeye bıraktı, gözleri parmaklarıma kilitlenmişti. Göğsünün inip kalkışını, dudağını ısırışını görebiliyordum. Birçok kadın vücudumu takdir etmişti ama artık hiçbirinin önemi yoktu. Ben sadece bu kadının takdirini istiyordum.

Sono fottuto.

Evet, sikildim.

Kol düğmelerimi çıkarıp pantolonumun cebine koyduktan sonra gömüğümün düğmelerini açtım ve yere düşmesine izin verdim. Maggie'nin gözleri gövdeyi dikkatle inceledi, yavaşça tenimi okşar gibi değerlendirdi. Karın kaslarımı esnettiğimde keskin bir nefes aldı.

Kemerimi çözmeden önce ellerimi vücudumun üst kısmında gezdirdim, tümseklere ve çıkıntılara dokundum. Tek bir hareketle ilmeklerinden kurtardım ve ona doğru fırlattım. Kolayca yakaladı, sonra kıkırdadı. "Kahretsin, keşke biraz dolarım olsaydı."

Pantolonumun düğmelerini açtım ve fermuarı yavaşça aşağıya çektim, dış dış, külotumda zaten büyümekte olan şişkinliği hafifleterek. Önce bir bacak, sonra diğeri çıktı, ta ki pantolonum sandalyedeki ceketimle birleşene kadar. Her bir çorabımı çıkarmak için eğildim. Doğrulduğumda Maggie artık eğlenmiyordu. Kemerimi bir tespih gibi kavramış, parmaklarıyla deriyi yokluyor, bakışları külotuma kilitlenmişti.

Onları çıkardım.

"Tanrım, Vito," diye fısıldadı, koltuğunda kıpırdanarak. "Pornodan daha iyi."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve onun gözlerinin dolmasına izin verdim. "Sen de istiyor musun?"

"İstedigimi biliyorsun. Gel buraya."

"Hayır, bella mia. Sikimi ne kadar istediğini bana göstermeni istiyorum." Kalçalarını genişletmeye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Bana ne kadar iyi bir melek olabileceğini kanıtla, diavoletta."

Doğruldu, şehvet dolu ifadesi istekli ve oynamaya hazırды. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Her şeyini çıkar ama topuklarını bırak."

Ayağa kalktı, kemerimi kanepeye bıraktı, sonra kısa ceketini çıkardı. Altında kıvrımlarını saran uzun kollu, vücuda oturan siyah bir elbise vardı. Dilimi dişlerimin arkasına sürterek onu o giysiden sıyırmak ve her yerini ısırarak istedim. Ama kendimi hareketsiz kalmaya, kontrolü elimde tutmaya zorladım.

Her kolunu teker teker çıkardı, sonra elbiseyi göğüslerinden aşağı sıyırdı. Sütyen yoktu. *Hay sikeyim.* Meme uçları sert ve sıkıydı, ağzıma ilgi göstermem için yalvarıyordu ve sikim uyarılmak için çaresizce seğiriyordu. Sert bir vuruş yaptım.

Elbise gittikçe daha da alçalıyor, daha fazla teni ortaya çıkarıyordu ve içimi bir sıcaklık kaplıyordu. Duygusal ve kasıtlı bir şekilde hareket ediyor, utangaç bakışları ve iri gözleriyle beni baştan çıkarıyordu. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordum.

Kalçalarını oynattı ve elbise ayaklarının dibine düştü. Elbisenin içinden çıktı, sonra külot yerine geçen küçük dantel parçasını çıkardı. Doğrulduğunda karnıma yumruk büyüklüğünde bir ağrı saplandı. Madonna, ne manzara ama. Uzun bacaklar, geniş kalçalar, hafif yuvarlak bir karın. Muhteşem bir yaratıktı.

Dudaklarımı yaladım, ağzım aniden kurudu. "Kemerini dişlerinin arasına sıkıştır ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

Cevap vermedim, sadece bekledim, bir açmaz.

Dizlerini büküp kendini yere bırakırken, "Tam bir pisliksin," diye mırıldandı. Sonra kemere uzandı ve dudaklarının arasından geçirip ısırıldı. İstediyimi yapmasına rağmen, her kasından ve gözeneğinden meydan okuma yayılıyordu.

Onun tatlı olmasını istiyordum. Benim küçük meleğimi. Bunu yapmanın tek yolu ona kimin yetkili olduğunu hatırlatmaktı.

"Eller ve dizler," diye tekrarlardım. "Ve bana doğru sürün."

Bir an için benimle tartışabileceğini düşündüm.

Sonra vücudu öne doğru kıvrıldı. Ellerini kalın halının üzerine koydu ve ellerini ve dizlerini hareket ettirerek ilerledi, kemerim ağzından sarkıyordu. Çok istekli, çok itaatkârdı. Onun yaklaşmasını izlerken beynimdeki kabloların koptuğunu hissettim. Hareket edemiyordum, gözümü kırpamıyordum. Onun kayıtsızlığı beni delirtti, akıl sağlığının sınırında asılı duran bir adam.

"İşte bu," dedim ona. "Dediğimi yaparsan seni ödüllendiririm, *angelo mio*."

Odada çok az mobilya vardı, bu yüzden her şeyi görebiliyordum - küçük göğüslerinin sallanışını ve uyluk kaslarının nasıl oynadığını. Uzun kollarını. Isırmak için s a b ı r s ı z l a n d ı ğ ı m k ı ç ı n ı .

Ve onu çıplak sikebilirdim.

Amından sızan döllerimi gördüğüm an sikim zonkladı. Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacaktım. On iki yaşımdan beri hep prezervatif taktım, hiç unutmadım. Ama Maggie'yle birlikte, sokaktaki tek düşüncem bir an önce onun içine girmekti, sorumluluk unutulmuştu.

Nedenini bilmiyordum ama bu daha sonrası için bir endişeydi.

Önümde durdu, deri dişlerinin arasındaydı, gözleri hafif şaşkıındı. *Bu hoşuna gitmişti*. Eğildim ve kemeri ağzından aldım, sonra yüzünü bana doğru çevirdim. "Va bene. Şimdi ödülün." Dolgun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktığında, yüzünü kendimden uzağa çevirdim. "Eller." Kollarını arkasına koydu ve ben de kemeri bileklerine dolayarak onları birbirine sabitledim. "Allora, kanepenin ucuna doğru eğil."

Sessizce odayı tekrar geçti, bu kez ayaklarının üzerinde durdu ve kendini kanepenin üzerine bıraktı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, manzara o kadar baştan çıkarıcı, o kadar seksiydi ki neredeyse çok fazlaydı. Kendimi daha kontrollü hissettiğimde, arkasına geçtim ve bacaklarını daha geniş açarak onu benim için açtım. Kokusu şişmişti, ıslaktı ve içinde benim menim vardı.

Kahretsin, bu çok seksiydi.

Dizlerimin üzerine çökerek onu açık tuttum ve tadına baktım. Sarsıldı, ben de bir elimle kemerini kavradım, daha yukarı iterek onu kanepenin üzerinde öne doğru ittim, dilim işe koyulurken onu hareketsiz tuttum. Misk kokusu burun deliklerimi doldurdu ve onu en sevdiğim yemekmiş gibi yedim. Dilimi girişine soktum, onu bir horoz gibi deldim, sonra Maggie titremeye başlayana kadar klitorisini fiskeledim. Boşalmasını istemiyordum, bu yüzden gevşedim ve dudaklarımı yumuşattım, alay ettim. Tadını çıkarıyordum.

Bu işkenceden birkaç dakika sonra kıvranıyor, çırpınıyor ve aynı anda adıma küfrederek inliyordu. "Lanet olsun, Vito. *Lütfen*."

Onun kayganlığında inledim, bundan vazgeçmeye hazır değildim. Henüz. Onun amı cennet gibiydi, kutsanmış bir cennetti ve ben hayatımda çok az keyif almıştım. Onun eti bir sunak olsaydı, her lanet gün ibadet ederdim.

Sikimin başı ağlıyordu, precum sızıyordu ve daha fazla bekleyemedim. Ayaklarımı iterek girişinde sıraya girdim ve içeri ittim. Beni o kadar sıktı ki yıldızları gördüm. Derin nefes alarak kalçalarını kavradım ve o anda ateş etmemeye çalıştım.

"Oh, Tanrım. Daha fazla," diye omzunun üzerinden yalvardı. "Ver onu bana. Acele et. *Lütfen*."

Yolun geri kalanına çarptım ve tüm hava ciğerlerimi aceleyle terk etti. *Santo madre di dio*. Sıcaklık o kadar yoğundu ki, amcığının mükemmel kıvrımı etrafımı sarmıştı, yeni doğmuş bir tay gibi titredim. "Dio mio," diye mırıldandığımı duydum.

Birkaç saniye sonra hazırdım. Kemeri kavradım ve bileklerini çektim. "Çok iyi görünüyorsun, sarılmış ve çaresiz, burada yatmaktan ve onu almaktan başka bir şey yapamıyorsun."

"Şimdi," diye sızlandı.

"Ne istiyorsun, Bella?"

"Ne istediğimi biliyorsun." Ayak parmaklarının ucuna basarak beni daha derine çekti. "Hadi gidelim."

"Bu hiç tatlı değil." Sırtına doğru kıvrıldım ve omurgası boyunca öpücükler bıraktım. "Bana kibarca sor."

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kalçalarını döndürmeye çalıştı ama ben daha güçlüydüm. Bunun işe yaramayacağını anladığında, kanepenin koluna yığıldı ve sızlandı. "*Lütfen*."

Yanaklarını ayırdım ve parmaklarımı göt deliğinin sıkı büzüşmesi. İçinden bir ürperti geçti ve amı kasıldı. "Vito!" diye nefes aldı.

"Bunu duymam gerek." Başparmağımla deliğini daire içine aldım. "Onu sikmem için bana yalvaran *il mio dolce angioletto*'yu duymam gerek."

"Benim tatlı ...?"

"Küçük melek." Eğilerek deliğine tükürdüm, sonra kayganlaştırıcı kullanarak başparmağımın ucunu içine soktum. İnledi, benim güzel kirli kızım. "Bana yalvar, ben de sana istediğini vereyim."

Sesi yumuşadı. "*Lütfen*, Vito. Becer beni. Lütfen, *lüt fen*, *lüt fen*."

Damarlarımda bir şehvet ve güç dalgası dolaştı. I Dişlerimi sıktım ve onu sertçe becermeye başladım, kalçalarım o kadar büyük bir güçle onunkilere çarpıyordu ki kanepelerde kaymaya başladı. Ona her battığımda

Bir öncekinden daha iyiydi. Başparmağımı kıkırda tuttum ve sabit, cezalandırıcı bir ritim oluşturdum, alnımda ter damlaları patlak verip göğsüme doğru akarken içeri ve dışarı, içeri ve dışarı okşadım. Çıgıllıkları giderek artıyordu, ben de durmadım. Sikime boşalmasına ihtiyacım vardı.

Kumarhanedeki gecemizden kendi dilimde konuşmamdan hoşlandığını biliyordum, bu yüzden her türlü şeyi söylemeye başladım, aklıma gelen her şeyi, ateşini ve ruhunu nasıl sevdiğim gibi. Sahte alyansla onu incittiğim için üzgün olduğumu. Elimden gelse onu kaçırıp bir yatta kafese koyacağımı söyledim. Başparmağım deliğini okşamaya devam etti ve kısa süre sonra gerildi ve sırtını kamburlaştırdı.

"Tam orada, durma. Oh, Tanrım. Tam *orası*!" Sonra boşalıyordu, duvarları beni sağlıyordu, orgazm onu yıkıyordu ve kanepeye doğru sallandı ve titredi. Onu sonuna kadar becerdim, sonra mobilyaya doğru sarkar sarkmaz çektim.

Yavaşça onu ayağa kaldırdım ve bileklerini kemerden kurtardım. Yüzündeki şaşkın ifade bana bakıyordu. "Sen . . . ?"

"Daha değil." Bir elini tutarak kanepeye uzandım ve onu kendime çektim, kalçalarını bana yaslanacak şekilde yerleştirdim. Avuçlarımı bacaklarının üzerinden kalçalarına doğru kaydırđım. "Bugünkü kucak dansım sırasında ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Neyi?"

Ellerimi vücudundan kaldırarak kollarımı kanepenin arkasına dayadım. "Keşke onun yerine sen sikimi okşuyor olsaydın."

Bana baktı, ağzı utangaç ve memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Siktir, evet. Şimdi, hareket etmeye başlayın."

on iki

...

Maggie

DAHA ÖNCE **HİÇ KİMSE** benden kucak dansı yapmamı istememişti. Ne yapacağımdan emin değildim.

Ama Vito kanepeye yayılmıştı, vücudu terli ve sertti, kalın siki karnının üzerinde duruyordu ve birdenbire ona sürtünmek gerçekten çok iyi bir fikir gibi geldi.

Bunu yapabilirdim.

Dizlerimi ayarlayarak yaklaştım. "Müzik çalayım mı?"

Karanlık bakışları yüzümden bacaklarımın arasına kadar indi. "İhtiyacın varsa, ama umurumda değil. Tek istediğim amının sikime sürtünmesi ve göğüslerinin yüzüme değmesi."

Ellerimi geniş omuzlarına koydum ve hafif, tatmin edici olmayan fırçalarla hareket ettirmeye başladım. İstedığinin bu olmadığını biliyordum ama masumca "Böyle mi?" diye sordum.

"Sadece benimle kasten dalga geçtiğin için dayak yemek istiyorsan."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. Bu adamın içimi, kafamın derinliklerini nasıl gördüğünü bilmiyordum ama görmüştü. Gözlerimi kapatarak kendimi kaptırdım. Kalçalarımı salladım ve saçlarımı savurdum, merkezimi sürüklediğimden emin oldum.

doğrudan shaftının üzerine. Aslında gerçekten iyi hissettiriyordu. O günlerde pek kuru seks yapmamıştım ama klitorisimi doğrudan onun sikine sürtmek için söylenecek bir şey vardı.

Tekrar boşalabilir miydim? Cevabın evet olması çok büyük bir olasılıktı.

Bana en iyi gelen şeyi yaptım, sürdürdüm, döndürdüm, uyluk ve popo kaslarım ciddi bir egzersiz yaptı. Bu dansçılar *formda* olmalıydı çünkü bu hiç kolay değildi. Ama Vito zor nefes alıyor, ucunu her süpürüşümde küçük bir homurtu çıkarıyordu. Onun sünnet derisi ve benim ıslaklığım vücutlarımızın pürüzsüzce kaymasını sağladı ve kendimi hızla ritmin içinde kaybettim.

"Siktir," diye nefes aldı. "Çok seksisin. Devam et, Angelo."

Vito kollarını kanepede tuttu, ben de ellerimin gövdemde gezinmesine, göğüslerimi avuçlamasına ve meme uçlarımı sıkmasına izin verdim. Sanki elektrikli bir tele dokunmuşum gibi içimden beyaz bir sıcaklık geçti ve inledim.

"Konuş benimle." Nefesi boğazımın derisini ısıttı. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Çok iyi. Aletinin klitorisimin üzerinde gezinmesi. Harika hissediyorsun."

"Göğüslerinle oynamaya ve meme uçlarını sıkmaya devam et. Beni kullanarak kendini tatmin et."

"Oh, Tanrım." Bu neden bu kadar çekiciydi?

"Sürekli seni, bunu düşünüyorum. Seni tutmak, tuzağa düşürmek, yatağıma zincirlemek ve buna bağımlı hale gelene kadar asla ayrılmana izin vermemek istiyorum. Seni o kadar çok boşalmakla doldurmak istiyorum ki, sen dışarıda bitkilerinle uğraşırken, külotunu ıslatıp sana kime ait olduğunu hatırlatsın."

Tanrım, onun kirli ağzı. Buna bayıldım.

Kalçalarım hızlandı, kovalıyor, tırmanıyor, orgazm ayak parmaklarımda yükseliyordu. Kollarımı boynuna doladım.

ve alnımızı birbirine bastırdı. Göğsü inip kalkıyor, hızlı nefes verişleri benimkilerle eşleşiyordu. "Yaklaştın mı?" Fısıldadım.

"Çok yakınlım bebeğim."

Sokaktan önce kullanmadığı bu İngilizce sevgi sözcüğü ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Her tarafımı dağıtacak mısın?"

İnledi, başı kanepeye düştü. "Acele et, diavoletta mia."

"Öp beni, Vito."

Neden bilmiyorum ama buna ihtiyacım vardı. Ağzına ihtiyacım vardı.

Şikâyet etmeden başını düzeltti ve dudakları dudaklarımı yakaladı, kopardı, kaynaştırdı, bağlı kaldığımız sürece talep etti.

İşe yaradı. Nefes nefese kaldım, parmaklarım saçlarına dolandı

ve sonra içimde havai fişekler gibi kıvılcımlar patladı

patlatıldı arkasında benim Göz kapakları. İlanetli

içinBeynim tüm zaman ve mekân algısını yitirmişti.

Bedenim parçalara ayrılırken beni ayakta tutan tek şey oydu.

Birden kalçalarımı tuttu ve kontrolü ele aldı, yukarı bastırırken beni aşağı yönlendirdi, salladı, salladı - sonra dondu ve gömülü

onun yüz içinde benim Boyun, onundüşük

inlemek çingiraklıBen. Kalın, sıcak JETLER .

akışkan dolu ve uzay

aramızda. Bittiğinde ikimiz de bitkin bir halde yere yığıldık.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, alnım onun alnına yaslanmıştı.

Kendimi toparlamaya çalışırken omzuma vurdu. "Vay anasını."

Avuç içleri uyluklarımın üzerinde geziniyor, ciğerleri az önce bir yarışta koşmuş gibi çalışıyordu. "Siktir, Maggie."

Birkaç dakika boyunca hareket etmedik, ikimiz de konuşmadık, terimiz kururken sessizliğin içinde kaybolduk.

Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Şimdilik, vücudumun üç olağanüstü orgazmın tadını çıkarmasına izin vermek ve günü bitirmek istiyordum.

Suçlamalar ve pişmanlıklar için daha sonra zamanım olacaktı.

"*Sono fottuto* ne anlama geliyor?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Neden?"

Onu daha iyi görebilmek için arkama yaslandım ama gözleri kapalıydı. "Çünkü sokakta yaklaşık kırk kez söyledin."

Yüzünü buruşturdu. "*Boku yedim* demek."

"Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı?"

"Ara sokak söz konusu olduğunda, ikisi de."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Neden ikisi de? Çünkü-"

"*Basta*, diavoletta."

Elleri altımdan kaydı ve ayağa kalktı.

hala beni tutarken. Bir çılgılık attım ve ona sarıldım. "Nereye gidiyoruz?"

"Temizlenmeye, böylece seni tekrar kirletebilirim."

Merdivenlere doğru ilerlerken gözlerim mobilyalarımın üzerinde kalan ıslak noktaya takıldı. "Şimdi o kanepeyi değiştirmem gerekiyor."

"Merak etme, zaten yeni bir tane almayı planlıyordum."

"Buradaki mobilyalarda hiçbir sorun yok."

Vito homurdandı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Bu kulübeyi daha iyi hale getireceğim, te lo prometto."

Şaraphane için söz verdiği gibi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Artık bilmediğimiz sulardaydık. İçgüdülerim onunla tartışmak, her türlü değişikliğe karşı onunla s a v a ş m a k t ı , ama vücudum enerjiyi toplayamadı. İçimdeki mücadelenin içine etmişti.

Belki de niyeti buydu, beni orgazm sarhoşu yapıp burayı hoyratça yönetmek.

Başımı koluma yasladım ve ensesindeki nemli buklelerle oynadım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorsun."

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve yatak odalarına doğru yürümeye devam etti. "Yanlış, bella. Bu, ben aksini söyleyene kadar bana ait olduğun anlamına geliyor."

Kıkırdadım. "Ah, Vito. Ne kadar kuruntulu, yakışıklı bir adamsın."

"Eskisi gibi devam edeceğimi düşünüyorsan asıl hayalperest olan sensin. Ama beni sınamaktan çekinme. Aslında bunu yapman için dua ediyorum çünkü hiçbir şey beni seninle kavga etmek kadar zorlayamaz."

Artık alışılmadık derecede büyük olan yatak odasına girdik. Ve daha önce kesinlikle burada olmayan kral boy bir yatak vardı. "O duvarı yıkmak için çok cesur olmalısın."

Beni ana banyoya taşıdı ve ayaklarımın üzerine yatırdı. Sonra duşa uzandı ve suyu açtı. "Kabul etmelisin, daha iyi, değil mi? Artık küçük bir dolap değil."

Bunu ancak aşırı fiziksel işkence altında kabul edebilirdim. "Yatakta iyi olduğun için şanslısın. Yoksa sana katlanmak çok zor olurdu."

"İyi mi?" İri, çıplak gövdesiyle beni taş tezgâha sıkıştırmak için yaklaştı. Boynuma ağzı açık sıcak öpücükler kondurmak için eğildiğinde ellerimi göğsüne dayadım. "Bu yüzden mi seni bu kadar tatlı bir şekilde becermem için bana yalvardın, angelo mio? *Namuslu* olduğum için *mi*?"

"Evet," diye cevap verdim hemen.

Vito dişlerini boynumun omzumla birleştiği hassas ete geçirdi. Zevk ve acı arasındaki çizgide duruyordu ve bir inilti çıkardım. Geri çekildi ve istismara uğramış derimi öptü. "Sana yalancı olduğunu kanıtlamadan önce o ukala ağzını duşa sok."

Cam kapıyı açtı ve ben de buharın içine girdim. İnşaat sırasında banyodan hiç ödün vermemiştik ve şu anda bundan çok memnundum. Bu, bağın diğer tarafındaki duşumdan çok daha güzeldi. Vito beni içeri kadar takip etti ve bizi içeri kapattı. Kumarhaneden önce bir erkekle duş almamıştım ama Vito ile garip bir şekilde kolaydı. Yıllar boyunca pek çok kadınla duş aldığına şüphe yoktu.

O sabunu almak için arkasını dönerken ben fayanslara yaslandım, sorular kafamda oluşturunuyordu. "Demek

hiç evlenmedin ve gündüzleri striptiz kulüplerini ziyaret ediyorsun."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Belirsiz bir cevap. Vito'nun sorulardan kaçmakta çok iyi olduğunu fark etmeye başlamıştım. "Beni rahatsız eden senin ne kadar kaypak olduğun."

Yüzünü bana dönmüş, ellerinin arasında sabun köpürtüyordu. "Korkarım yaşadığım hayatın bir alışkanlığı. Ne bilmek istiyorsun?"

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Çocukluğumdan beri olmadı." Şaşırmış görünmüş olmalıyım, çünkü şöyle dedi: "Bir kadının kim olduğumu ve ne yaptığımı kabul etmesini, alyans olmadan ona tamamen güvenmesini beklemek zor. Başkalarının bunu yaptığını biliyorum ama ben yapamıyorum. Ve benim dünyamda evlilik iş içindir, zevk için değil. Stratejik olacak, düşüncesizce ya da romantik değil."

"Sokakta kendine canavar dedin. Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bundan eminim. Bana aklına gelebilecek her türlü ismi taktın ve haksız da sayılmazsın. İyi davranmayı göze alamam. Benim dünyam bu şekilde işlemiyor."

Midemdeki ani ekşimeyi açıklayamıyordum. Spreyin içine dalarak hislerimi acıma duygusuna bağladım. Evet, onun için üzülüyordum. Hepsi bu kadardı.

"Buraya gel," dedi ve sonra sabunlu elleri üzerimdeydi, böylesine vahşi bir adamdan beklenmeyecek bir şefkatle tenimi temizliyordu. Avuç içleri omuzlarımı ve kollarımı, sonra da altımı taradı. Göğüslerimin yanlarını, boynumu. Gözleri buhardan daha açık maviydi ve sanki benden daha çok zevk alıyormuş gibi yaptığı şeye çok dikkat ediyordu.

Daha fazla sabun getirmesini bekledim, uzuvlarım ağır ve işe yaramazdı ve sonra tekrar başladı, önce göğüslerime. Döndürdü ve masaj yaptı, meme uçlarımı kopardı, ıslak elleriyle onları tekrar tekrar şekillendirdi. "Sanırım temizler," diye fısıldadım sarhoşça, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Boğazından mırıldanarak başparmaklarını kaburgalarına bastırdı, iri elleri belimi kavradı. "Çok küçük ama çok güçlü," diye mırıldandı.

Sonra dokunuşu kayboldu ve ben hareket edemeyecek kadar mutluluktan uçmuş bir halde bekledim. Geri döndüğünde avuçları yine sabunla kayganlaşmıştı. "Aç," dedi nazikçe bacaklarımın arasını yoklayarak. İtaat ettim ve parmaklarını kıvrımlarımda gezdirerek beni içtenlikle temizledi. Bunu benden başka kimse yapmamıştı ama şikâyet etmeye de dilim varmıyordu. Vito'nun ellerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu.

"Dön."

Çok otoriter. Çok ateşli.

Döndüm ve yüzümle avuçlarımı ıslak fayansa bastırdım. Vito omuzlarımı ovmaya başladı, başparmaklarını oradaki ağrıyan kaslara batırdı ve ben ölüp cennete gittiğimi düşündüm. "Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?"

Doğru, önceki konuşmamız. "Bir kere. Lise birinci sınıfta. Onu sevdiğimi sanıyordum - ta ki arkadaşlarına bekâretimi almakla övündüğünü duyana kadar."

Vito'nun elleri durdu, sonra masaja devam etti. "Umarım hayatını zindan etmişsindir."

"Burnuna yumruk attım."

Başımın arkasını öpmeden önce Vito'nun kahkaha sesi fayanslarda yankılandı. "O zaman sadece karnıma yumruk attığın için minnettar olmalıyım sanırım."

İtiraf içimden fışkırdı. "Bununla başa çıkmanın en olgun yolu bu değildi. Ondan ayrılmalı ve hayatıma devam etmeliydim. Bunun yerine öfkemi ve incinmişliğimi içselleştirdim ve onun en iyi arkadaşıyla yattım."

"Çok acımasısın, diavoletta mia."

"Erkekler her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarır." "Bunu unutmayacağım."

Geri çekildi ve elinde daha fazla vücut yıkama suyu topladı. Fayansa yaslandım ve kendisini yıkamaya başlamasını izledim. Wowza, bu adamın vücudu. su

her çıkıntıyı ve kası ortaya çıkardı, zeytin rengi teni parlıyordu. Gezegendeki neredeyse her kadına sahip olabilirdi. Neden striptiz kulübüne gitmişti?

Bunu açıkça sormaya karar verdim. "Madem beni tekrar becermeye bu kadar takıntılıydın, neden striptiz kulübüne gittin?"

"Bir şeyi kontrol ediyordum."

Eli önce taşaklarını, sonra da sikini temizlemek için bacaklarının arasına gitti. Orada oyalandı, durulamak için acele etmiyordu. Çok fazla kesilmemiş erkek görmemiştim ama Vito'nun aleti tam bir ödöldü. İstedığım zaman ona erişebilseydim kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapamazdım. Dalgınca, "Neyi kontrol ediyorsun?" diye sordum.

"Sikime mi bakmak istiyorsun yoksa günüm hakkında sorular mı sormak istiyorsun?"

"İkisini de yapamaz mıyım?"

"Hayır, bella. Yapamazsın. Çünkü gözlerini üzerimden ayırmaman beni sertleştiriyor ve artık konuşmak istemiyorum."

Elbette, siki onun avucunda kalınlaştı, başı sünnet derisinden çıkarken uzadı. Büyüleyiciydi. Tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Sadece izleyebiliyor ve *hissede biliyordum*.

Vito aniden suyu kapattı. "Andiamo," dedi, düşün kapısını iterek açtı. "Seni yeni büyük yatağında becermek istiyorum."

Paspasın üzerine çıkarken yeni yataktan bahsedilince kaşlarımı çattım. "Yataktan bahsetmek ve beni kızdırmak zorundaydın, değil mi?"

Büyük avucuyla kıcıma sert bir şaplak attı. "Kızgın olman hoşuma gidiyor. Seni becermek daha da ateşli olacak."

Ve birkaç dakika sonra onunla aynı fikirde olmaya hazırdım.

Vito

Uyumasına izin verdim.

Şafak sökmek üzereyken yataktan kalktım ve mutfağa gittim. Maggie'yi geç saatlere kadar ayakta tuttum, duştan sonra onu tekrar becerdim. Bitirdiğimizde neredeyse kendinden geçmişti, vücudu benimkine karşı gevşek ve uysaldı. Çok yumuşak ve tatlıydı, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Cesur ateşini seviyordum, ama onun diğer tarafını, talimatlara uyan ve istediğimi yapmama izin veren kadını arzulamaya başlamıştım. İtaatkâr yanını. Küçük meleğimin bu bakışları sikimi çok sertleştirdi.

Elimden geldiğince sessizce bir kapuçino yaptım, sonra bara oturdum ve çalışmaya başladım. Dünya, kaçımızın göz önünde saklanıp iş kurduğumuzu ve şehirler inşa ettiğimizi bilmiyordu. Belediye başkanlarına ve meclis üyelerine rüşvet veriyor, rakiplerimizi tehdit ediyorduk. Bu bir satranç oyunu gibiydi ve ben bunu seviyordum. Bu konuda mükemmeldim. Ne de olsa en iyisinden öğrenmişim. Kimse kardeşim Enzo'dan daha sinsî, daha zeki olamazdı.

Sıcak içeceğimi yudumlarken, işletme müdürümden ve avukatımdan gelen e-postaları yanıtladım, ilgilendikleri sözleşmeleri okudum. Günün geri kalanı Kızıl Akıncıları avlamakla geçeceği için bu sabah mümkün olduğunca çok şey yapmam gerekiyordu.

O orospu çocuklarını katletmek için sabırsızlanıyordum.

Kapı çalındı ve şaşkınlıkla yukarı baktım. Massimo kapıdaydı ve içeri girmesi için bana el sallıyordu. İç çekerek ayağa kalktım ve sürgüyü çevirdim.

"Hâlâ uyanık ne yapıyorsun?" O içeri girerken sessizce sordum.

"I-" Ceketini çıkarırken durakladı, bakışları oturma odasını taradı. O zaman ne gördüğünü anladım.

Kıyafetler yere saçılmıştı. Bir elbise, külot. Topuklu ayakkabılar. Takım elbisem.

"Uhhh. Fratello." Kardeşim ceketini bir bar taburesine fırlattı. "Maggie'nin dün gece giydiği bu değil miydi?"

Hiçbir şey söylemedim. Onun yerine yerime oturdum ve kapuçinomu yudumladım.

Adanın etrafından dolaştı, eğildi ve doğrudan yüzüme bakarak sırıttı. "Üst katta mı?"

Ona tiksintili bir bakış fırlattım. "Buna cevap vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bir daha asla o kanepede oturmayacağım," dedi kuru bir sesle.

"Stai zitto cazzo!" Tısladım.

Sadece güldü ve kapuçinomu tezgahın üzerinden kaldırdı. "Seni sinirlendirmek çok kolay, V. Dün gece seviştiğine göre daha iyi bir ruh halinde olman gerekmez mi?"

"Neden buradasın?"

"Ne kadar harika olduğuma dair övgüler duymak istiyordum ama sanırım şansım yok."

"Sanırım yemek iyi geçti?"

"Saat gibi. Tabaklar temizlendi. Yemeklerim hakkında övgü dolu yorumlar." Cappuccino'mu yudumladı. "Bilirsin, her zamanki gibi."

"Tebrikler. Ama şaşırmadım. Seni bu yüzden buraya getirdim."

Maz kollarını tavana doğru uzatarak sırt kaslarını çalıştırdı. "Çok yorgunum ama önce bir sigara içeyim dedim. İlilenir misin? Yattaki eski günlerdeki gibi olur."

Bakışlarımı öfkeyle kardeşime çevirdim. "Şaraphanesine uyuşturucu mu getirdin?"

"Ot burada yasal."

"Başka bir şey getirdin mi?"

"Hayır, ama biraz molly ya da kokain bulmak zor olmaz. Tanıdıkları olan iki kardeşim var." Göz kırptı. "Hadi ama Vito. Rahatlaman gerek."

Gözlerimi ovuşturdum. Massimo bir köpek yavrusu gibiydi; enerjik ve girişkendi, odaklanması zordu. "Yapamam. Bugün halletmem gereken bir durum var ve akşamdan kalma ya da kafam güzel olamam."

"Ne durumu?"

"Önceki gece adamlarımdan biri öldürüldü."

Maz'un ifadesi donuklaştı. "Che cazzo? Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Söylemeyecektim." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde bir duygu fırtınası kopuyordu, ben de onu sakinleştirmeye çalışarak, "Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Artık bunun bir parçası değilsin."

"Sen benim kardeşimsin ve ben buradayken sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yardım etmek istiyorum."

Dirseklerimi adaya dayadım ve ellerimi kavuşturdum. "Teklifin için minnettar olsam da seni geri getirmeyeceğim. Kendi isteğinle dışarıda olduğunu da eklemeliyim. O yüzden dışarıda kal."

"Kim sorumluydu?"

"Bir motosiklet kulübü. Kızıl Akıncılar."

"Toronto'da uğraştığın kişi bu değil miydi?"

Bu bilgiyi onunla paylaşmamıştım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Enzo, Paloma'dan duymuş."

Bu Paloma'ya sır olarak söylediğim son şeydi. "Onu son zamanlarda gördüğünü fark etmemiştim."

"O hâlâ benim kardeşim ve görüşmeye devam ediyoruz. Birkaç hafta önce onunla ve Gia'yla yemek yedim." Cappuccino'sunu bitirdi. "Merak etme, sen hâlâ benim en sevdiğim kardeşimsin."

Maz ve ben her zaman birbirimize en yakın olan, hiçbir önemi olmayan, asla liderlik edemeyecek iki küçük oğulduk.

Üst kattan gelen su sesini duyduk. Maz'a bakarak, "Bu konuda ona bir şey söyleme," dedim.

Ağabeyim avuçlarını kaldırdı. "Ama kasabaya bela getiriyorsan, onu uyarman gerekmez mi sence? Burada, şaraphanede önlem alıyor musunuz?"

"Adamlarımın yarısı Toronto'dan yola çıktı. Her şey çabucak çözülecek."

"Yine de burada kalmıyorlar. Endişelenmiyor musun?"

Merdivenlerden gelen ayak sesleri ikimizin de başını çevirmesine neden oldu. Maggie merdivenlerden inerken üzerinde benim gri eşofman altım ve SSC Napoli tişörtlerimden biri vardı.

seğirdi. Kahretsin, kıyafetlerim onun üzerinde seksi duruyordu. Ve külot giymediğini biliyordum, bu daha da seksi yapıyordu.

Taburemde kaydım, keşke yalnız olsaydık diye düşündüm.

Yanaklarında iki kırmızı nokta vardı ama omuzları gerideydi ve başını dik tutuyordu. Utanmış olabilirdi ama bunu göstermiyordu ve ona olan saygım arttı. "Merhaba," dedi yere ulaştığında. "Günaydın."

"Buongiorno, bella," dedi Maz ve yanaklarından öpmek için yanına gitti. "Seni burada gördüğüme çok sevindim."

"Öyle mi?" Bakışları Maz ve benim aramda gidip geliyordu.

"Evet. Belki artık ağabeyim bu kadar hıyar olmaz. zaman."

Maggie kahkahayı patlattı. "Ben olsam nefesimi tutmazdım. O her zaman *bir pislik gibi davranma* moduna ayarlı." Maz bunu eğlenceli buldu ve ben kaşlarımı çatarak ikisine de baktım.

"Gitmeniz gereken bir yer yok mu?"

"Evet," diye ikisi de aynı anda cevap verdi.

"Massimo'yu kastediyorum. Sen-" Onu işaret ettim, "Seksi kışını buraya getirmen gerek."

Hâlâ kardeşime odaklanmışken bana eliyle işaret etti. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Maz yüzümdeki ifadeyi fark etti ve başını salladı. "Neredeyse hiç gevşemez, sinyorina. Belki siz onun üzerinde iyi bir etki bırakırsınız."

Çenemi kapıya doğru salladım. "*Vai via, stronzo!*"

Kardeşim kıkırdayarak adanın etrafından dolaştı ve paltosunu aldı. Maggie elini kaldırdı. "Bekle, gitme. Dün gecenin nasıl geçtiğini duymak istiyorum."

Maz sırtıttı. "Her şey yolunda gitti. Herkes mutluydu. Hiç şikâyet olmadı ve gelinin ailesi bana şahsen teşekkür etmek istedi."

Bu kısmı duymamıştım. İtiraf etmeliydim ki Maz bu şeflik işinde ve çalışanlarla ilgilenme konusunda ona ilk başta verdiğim değerden daha iyiydi. Onunla uğraşmayı bırakmalıydim.

o. Belli ki yetenekliydi ve eninde sonunda ayağa kalkacaktı.

Kalkıp espresso makinesine gittim ve iki cappuccino yapmaya başladım. Bu beni Maggie'ye yaklaştırdı ve mutfakta dolaşırken ona sürtünebildim. Yolumdan çekilmeye çalışmadı, bu da bana bunun tek gecelik bir şey olup olmadığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Çünkü ben şehirdeyken onu yanımda tutmayı çok istiyordum.

Maggie ve kardeşim önceki akşam hakkında sohbet etmeye devam ettiler. Maz mutfağı temizlemeye yardım etmek ve çalışanlarla takılmak için kalmıştı, bu yüzden bu kadar erken bir saatte hâlâ uyanıktı. "Bu gece izin almalısın," dedi Maggie ona. "Dinlen ve rahatla."

"Bu güzel bir teklif," dedi, "ama yardım etmek için buradayım, o yüzden yardım edeceğim."

Cappuccino'sunu hazırlamayı bitirmiştım, fincanı taşıyıp yere koydum. "İç."

Uzaklaşmaya başladım ama tişörtümü avucunun içine aldı ve beni sıkıca tuttu. "Grazie, Vito." Sesi yumuşak ve tatlıydı, aletimi sertleştiren bir tonu vardı ve eğilip dolgun dudaklarını öpmekten kendimi alamadım. Kapının kardeşimin arkasından kapandığını duydum, nihayet daha önceki gitme emrime uyma sağduyusunu göstermişti.

Kapuçinomu unuttum ve öpücüğümü derinleştirerek dilimi onunkiyle birleştirdim. Tadı diş macunu ve istekli bir kadın gibiydi ve adanın yüksekliğini ve onu burada becerip beceremeyeceğimi düşünmeye başladım.

Kalçalarımı iterek, külotumdaki yarıyı hissetmesine izin verdim. Beynim ona duyduğum ihtiyaçla uğulduyordu, sorumluluklar unutulmuştu. "Adaya çık. Seni yemek istiyorum."

Sertçe yutkundu ama başını salladı. "Yapamam. Gerçekten işe gitmem gerekiyor." Onu ikna etmek için ağzımı açtığımda devam etti. "Ve ağrım var. Dün gece beni çok yordun."

Anında şehvetim öldü. Benim yüzümden amının acıması fikri hiç hoşuma gitmemişti. "Ne yapabilirim?"

Cappuccino'suna uzanarak, "Bitlerimi sıcak bir banyoda ıslatmak dışında, biraz iyileşme süresine ihtiyacım var," dedi.

"Ne kadar süre?"

Parmak ucuyla alnımdaki kırısklıkları düzeltirken dudakları belirgin bir eğlenceyle seğiriyordu. "Merak etme. Uzun sürmeyecek. Te lo prometto."

Telaıfuzu berbattı ama benim dilimden konuşmaya çalışması hoşuma gitmişti. "Ağrı kesicim var."

Gözlerini kısarak bana baktı, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. "Tamam ama umarım bunun yeterli olduğunu düşünmüyorsundur. Aletin çok büyük, Vito."

İçimi çektim ve parmaklarımı adaya vurdum. Tüm bunlar beni mutsuz ediyordu. Sadece kısa bir süre için buradaydım ve ona mümkün olduğunca çok ihtiyacım vardı. Bir çözüm yolu olmalıydı. "Kayganlaştırıcı alacağım."

göğsümü okşadı. " üzerinde çalışmaya devam et, büyük adam.

Bu arada ben birkaç gün iyileşmeye çalışacağım."

Birkaç gün! Che cazzo! "Bella-"

"Massimo'ya neden adamlarının yarısını Toronto'dan getireceğini söyledin? Ne çabuk çözülecek?"

Yani başının üstünde. Buranın ne kadar küçük olduğunu düşünürsek şaşırmamalıydım. Espresso makinesinin yanına geçerek kapuçinomu bitirmekle meşgul oldum. Ona Red Raiders hakkındaki gerçeği söylemek bir seçenek değildi ama dikkatli olmalıydım. O benim hayatımdaydı ve bu herkes için az da olsa risk taşıyordu. Yine de onu endişelendirmek ya da tehlikeye atmak istemiyordum.

Kapuçinomu koltuğuma taşıdım ve kendimi aşağıya bıraktım. "Maggie, bilmesen daha iyi. Yaptığım işlerin çoğu sözleşmeler ve anlaşmalardan ibaret ama işin bir de karanlık tarafı var, yasadışı ve tehlikeli bir tarafı. Seni bu işe bulaştırmamayı tercih ederim, özellikle de sadece kısa bir süreliğine burada olduğum için."

Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi donup kaldı, ama b u n u n ne olabileceğini anlayamadım. "Doğru," dedi.

dedi kısaca, sonra fincanından içti. Gözlerindeki ışık önemli ölçüde azalmıştı.

Ayağa kalkarak fincanını lavaboya taşıdı ve yere koydu. "Kahve için teşekkürler. Diş fırçası için de. Ve giysiler için. Bunları sana sonra geri getiririm."

Lanet olası kıyafetler için endişelenmiyordum. "Acele etmene gerek yok."

"İşe gitmem gerekiyor." Telefonundan saati kontrol etti. "Şimdiden bir saat gerideyim."

Mutfaktan çıktı ve oturma odasına gitti, hareketleri sinirlenmiş gibi sertti. Kolları giysilerle doluydu, ayaklarını topuklu ayakkabılarının içine soktu. "Sonra görüşürüz-"

"Dur." Bu kelime havada keskin bir çatırtıya dönüştü.

Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. "Gitmem gerek, Vito."

Benim kaşlarım da onunkilerle eşleşti. "Dışarısı buz gibi. Topuklu ayakkabı, çorapsız ve tişörtle gidemezsin."

"Sorun değil. Doğruca eve gidip giyineceğim."

Dün gecedен sonra bile dinlemiyordu. "Buraya gel." Taburemin yanındaki yeri işaret ettim.

Gözlerinde bir kıvılcım alevlendi, ağzı kızgınlıkla kısıtı. Yine de aldanmamıştım. Bu kız otoriterliğimden hoşlanıyordu. Birbirimize bakarken verdiğimiz mücadeleyi, kararsızlığı görebiliyordum ama bu savaşı ben kazanacaktım.

Öfkeyle çenesini kaldırarak bana doğru yürüdü, sonra sandalyemin yanında durdu. "Ne var?"

Dikkatle, kucak dolusu giysiyi ondan aldım ve yanımdaki boş tabureye koydum. "Angelo mio," diye mırıldandım usulca, parmak uçlarımı çenesinin yumuşak derisinde gezdirirken. "Sen kime aitsin?"

Gözlerini devirdi. "Bunu gerçekten şimdi mi yapıyoruz?"

Son birkaç dakika içinde onu üzecek bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kapuçinosu için bana teşekkür eden o tatlı kız yerine şimdi dikenli tel gibi dikenliydi. O tatlı kız geri istiyordum. "Biz

bunu şimdi yapıyoruz. Ve eğer seni üst kata çıkarıp gözyaşların akana kadar ağzını sikmemi istemiyorsan, soruya cevap vereceksin."

Dudaklarını yaladı, gözleri biraz camlaştı. *Dio mio*, bu fikir hoşuna gitmişti. Kasıklarım kalınlaştı, kan şaftımda zonkluyordu. *Çok kızgın. Kendini toparla, D'Agostino.*

Nefes vererek başparmağımın ucuyla ağzını yokladım. Dudakları şiş ve yumuşaktı, etleri pürüzsüzdü. Başparmağımı dudaklarının arasından geçirip diline doğru ittim. Islak sıcaklık tenimi sardı ve bedenim aynı anda hem sıcak hem de soğuk oldu. "Em."

Yanaklarını çukurlaştırdı ve dilini kullanarak başparmağıma baskı uyguladı, dudakları beni sıkıca kavradı. Kahretsin, bu çok güzeldi. Sikim artık neredeyse tamamen sertleşmişti ve keşke dün gece de beni emseydi dedim. O kadar seksiydi ki. "Tişörtünü kaldır."

Bu sefer hiç tereddüt etmedi. Gömleğimin eteklerine uzandı ve omuzlarına kadar çekerek göğüslerini bana gösterdi. Topuklu ayakkabılarıyla oturur pozisyondayken ağzım neredeyse meme ucu hizasındaydı, bu yüzden başparmağımı dudaklarından çekip kalçalarını kavradım, parmak uçlarım onu sabit tutmak için ağır kumaşa bastırıyordu. "Gömleği yukarıda tut. Sakın düşürme."

Eğilerek, zaten büzülmüş ve benim için hazır olan meme ucunu yaladım. Ağzımın içine çektim, emerken gergin tomurcuk dilimin üzerinde kadife gibi duruyordu. Dişlerimi kullanarak hassas eti sıyırdım. O inleyene kadar kırbaçladım ve fiskeledim. Sonra diğer memeye geçtim ve her şeye yeniden başladım.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, nefes nefese kalıyor, ben meme ucunu öpmeye ve yalamaya devam ederken elleri titriyordu. Maggie göğüsleriyle oynanmasına bayılırdı, meme uçları kalın ve hassastı. Bahse girerim onlara kelepçe takılmasına bayılırdı. "Göğüslerin beni çıldırtıyor," diye fısıldadım, dilimle ucunda daireler çizerek. "Sütyen takmana gerek olmamasına bayılıyorum,

İstediğim zaman bunları emebilirim." Bir meme ucunu ağzımın derinliklerine çektim.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı. "Bebeğim, bu çok iyi hissettiriyor."

Zafer damarlarımda dolaşıyordu, güçlü ve bağımlılık yapıcıydı. *Mio dolce angioletto*, diye düşündüm göğüslerine tapmaya devam ederken. İnledi ve kıvrandı ama gömleğini hiç düşürmedi. Onunla çok gurur duyuyordum. O mükemmeldi. Ödüllendirilmeyi hak ediyordu.

Geri çekilerek kalçasını okşadım. "Çıkar şunları. Adaya çık."

Bu sefer itiraz etmedi. Tişörtü çırparak çıkardı ve eşofmanımın içinden sıyrıldı. Zarif bir hareketle cırılçıplak adaya atladı. Sandalyemi bacaklarının arasına yerleştirdim ve onu iyice ayırdım. "Nazik olacağım," diye söz verdim. "Ama boktan bir gün geçireceğim, bu yüzden her derin nefes aldığımda yüzümde senin amının kokusunu duymak istiyorum."

Kenara yaklaştı ve ellerinin üzerine yaslandı. "Bu garip bir şekilde tatlı."

Alnımı tümseğine yasladım ve içime çektim, uyarılmışlığının kokusunun başımı ve ciğerlerimi doldurmasına izin verdim. Aynı anda hem kokain hem de ot içmek gibiydi; hem canlandırıcı hem de rahatlatıcıydı. Bağımlılık yapıyordu. Ama yeterli değildi.

"Arkana yaslan. Bacaklarını omuzlarımda üzerine koy."

Hiç şikâyet etmeden talimatlara uydu ve ben de rahatlamak için yer değiştirdim, onu seyre daldım. Lanet olsun, keşke her güne böyle başlayabilseydim. Girişinden kaçınarak kaygan dış dudaklarına yumuşak öpücükler kondurdum. Onu incitmek istemiyordum, sadece iyi hissetmesini istiyordum. Dolgun etini nazikçe kemirdim, alay ettim, tadını çıkardım, bunu mümkün olduğunca uzatmaya ihtiyaç duydum.

Dilimi klitorisine dokundurduğumda sırtı kavislendi, vücudu zıpladı. "Şşş," dedim bacaklarını ovuşturarak. "Rahatla. Sana karşı nazik olacağım."

Burnumla tomurcuğa dokundum, sonra emmeden önce birkaç kez yaladım. Nefesi kesildi, kalçaları yüzümün iki yanında titriyordu ve dilimin hafif kirpikleri ile sert emme arasında gidip geldim. Klitorisi sertleşti ve şişti, ağzımda muhteşem bir inci oldu. Seksi kaygandı, sularıyla kaplanmıştı ve onları açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yalayıp yuttum. Mutfak çıkardığımız seslerle, etrafımı saran kokusuyla doldu ve uzunluğum sürtünme için çaresizce külotumun içinde titreşti. Şimdilik bunu görmezden geldim.

Bir kadını boşaltmak dünyada başka hiçbir şeye benzemiyordu. Erkeklerin bunun çok zor olduğundan ya da uğraşmaya değmediğinden şikâyet ettiklerini duymuştum ama onlar aptaldı. Bir kadını orgazma ulaştırmak, onun zevkini kontrol etmek inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Titremeleri, seğirmeleri arzuluyordum. Amının kasılmasını. Duygu çok fazla olduğu için tutamadığı inlemeler ve çığlıklar.

Ve Maggie'yle birlikte, onun itaatini de arzuluyordum. Ona kimin sorumlu olduğunu hatırlatmak hoşuma gidiyordu.

Kasları gerildi ve yakın olduğunu biliyordum. Geri çekilerek, "Sen kime aitsin?" diye sordum.

"Sana," diye homurdandı.

Klitorisini hafifçe öptüm, sonra nefesimi hissetmesine izin verdim. "Ben Vito D'Agositno'ya aidim, başka kimseye değil' de."

"Ben Vito D'Agostino'ya aitim, başka kimseye değil."

Madre di dio. Derim alevler içinde kaldı. İleri atılarak klitorisini okşadım, onu hemen şimdi becerebilmeyi diledim. Daha sonra sikimi onun derinliklerine sokacak ve ona bu sözleri tekrar söyletecektim.

Vücudu kırılırken başımın üst kısmını tuttu, parmakları saçlarımda dolanıyordu. Uzuvarları kasılırken klitorisi ağzımda şişti ve sıkılaştı, kalçaları başımın etrafında sıkıştı. Karşı koymadım; beni boğmasını, beni burada amıyla öldürmesini umdum.

Sonunda sona erdiğinde, tezgâhın üzerine yığıldı, gevşekti. Bu onun en tatlı olduğu zamandı, boşaldıktan hemen sonra.

Ben onun sularını temizlerken ve dilimi kullanarak amındaki son damlaya kadar alırken o hareketsiz, kemiksiz bir yığın olarak kaldı. Hassas ve ağırlı olduğunu biliyordum, bu yüzden dikkatli davrandım. Gözlerim neredeyse kafamın içinde yuvarlanıyordu, o kadar lezzetliydi ki.

Memnun bir şekilde ayağa kalktım ve eşofmanlarımı ve tişörtümü topladım. Sonra kapıya gidip koşu ayakkabılarımı ve bir ceket buldum. Adaya döndüğümde ağır ağır nefes alıyordu, kirpikleri yanaklarında duruyordu, teni sabah ışığında kızarmıştı. Bir süre ona baktım, göğsüm alışkın olmadığım bir duyguyla genişledi.

Bu duygu. Zamanda bir anı dondurma, bir anının tek bir detayını bile asla unutmama yeteneğim olsaydı, bu olurdu. Şimdiye kadar dikkat çekici olmayan, şiddet dolu bir hayat yaşamış ve bundan bir sürü para kazanmıştım. Maggie hak etmediğim, planlamadığım bir şey gibi hissettiriyordu.

Ama vazgeçmek istemediğim bir şeydi.

Sono fottuto.

"Allora, bella." Klitorisini son bir kez öptüm, sonra eşofman altlarını her iki ayağının üzerinden geçirerek onun için yukarı kaydurdum. Bana izin verdi, gözleri hâlâ kapalıydı, uzuvları bir oyuncak bebek gibi yayılmıştı.

"Hareket edemiyorum," diye mırıldandı. "Hayatımda hiç bu kadar boşaldığımı sanmıyorum."

Kalçasını okşarken içimde bir memnuniyet patlaması daha oldu. "Kaldır." Kalçalarını kaldırdığında, eşofman altını alt yarısını örtecek şekilde ayarladım. Koşu ayakkabılarımı teker teker ayağına geçirdim ve daha geniş olmasını telafi etmek için sıkıca bağladım.

Bileğini tuttum ve oturmasına yardım ettim. Tişörtü başından geçirip kollarını her delikten geçirirken gözlerini kırıştıtarak sabırla bekledi. Onu giydirmek, onunla ilgilenmek ... *Kahretsın*, bu beni daha da sertleştirdi.

"Seni ayağa kaldıracağım. Bana tutun."

Ellerini omuzlarıma koydu ve ben de onu adadan kaldırdım. Kolları belime dolandı ve

göğsüme yaslandı. Yüzündeki saçları düzelttim ve dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Bu gece yine benimle kalacaksın."

"Tamam." Bir kedi gibi yanağını göğüs kaslarıma sürttü. "Yine de hala ağrıyor olabilirim."

Düşünerek güverteye baktım. O gittikten sonra birkaç şey sipariş edecektim. "Umurumda değil. Seni beceremesem bile yanında uyuyabilirim."

"Ama sadece kısa bir süreliğine, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak pencerenin dışındaki üzüm bağlarına baktım. Neden bahsediyordu? Bütün gece demek istemiştim. Gecenin köründe arazide yürümesine izin vereceğimi mi sanıyordu? Bugün bütün Kızıl Akıncıları öldürsem bile Maggie'nin hava karardıktan sonra buralarda dolaşmasına izin vermezdim, artık değil.

Ben bir şey söyleyemeden benden uzaklaştı ve ceketini elimden aldı. "Bunun için teşekkürler," dedi, sıcak ceketin içine girerek. Sonra adadan telefonunu aldı ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Sonra görüşürüz."

Onu bıraktım ve dışarıda kayboldu. Yine de hareket edemiyordum. Bir şeyleri kaçıırıyordum, bundan emindim.

Ama ne olabileceğinden emin değildim.

on üç

...

Maggie

Sarsılmaması gerektiği halde sarsıldı.

"Seni bu işe bulaştırmamayı tercih ederim, özellikle de kısa bir süreliğine burada olduğum için."

Zaten bilmediğim bir şey değildi ve en azından o artık bana yalan söylemiyordu. O zaman neden bunu söyler söylemez ruh halim aniden değişmişti?

Yürürken kendimi salladım. Biriyle seks yaptığımda ona bağlanacak bir tip değildim. Fiziksel eylemi dağınık duygulardan ayırabilirdim. İkimiz de bunun geçici bir kaçamak olduğunu biliyorduk, sadece o buradayken. Birkaç hafta sonra malikânesine, yerleşkesine ya da her neyse oraya dönecek ve mafyavari yöntemlerine devam edecek, alyansını takacak ve sevişmek istediğinde çıkaracaktı.

Bunu hatırlamak zorundaydım, çünkü çok tatlı olmasına rağmen hiçbir şey kastetmiyordu. Ve belli ki ben de aynı şeyi hissediyordum. Ki bu çok güzeldi. Herkes aynı fikirdeydi. Göğsümü ovuşturdum ve tüm o hormonları, endorfinleri ve bağlanma hislerini uzaklaştırdım. Onların burada işi yoktu.

Verandama çıkan merdivenleri tırmandım, sonra ön kapıyı açtım. Evime girer girmez belirgin bir

koku burnuma ulaştı. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. Bu da neydi böyle? ?

Massimo. Bir an için bir misafirim olduğunu unutmuştım. Mutfaktan gelen bir ses beni oraya geri çekti ve mutfak adasının üzerine eğilmiş, ağzı cam bir nargilenin ağzını kapatan bir erkek gövdesi gördüm.

"Kendini evinde gibi hissettiğini gördüğüme sevindim." Buzdolabına gittim ve bir şişe su çıkardım.

Başını kaldırarak uzun bir duman üfledi. Gözleri kıpkırmızıydı, gülümsemesi mahcuptu. "Perdonami, Maggie. *Ragazza*'m olmadan uyumakta zorlanıyorum ve bu yardımcı oluyor."

"Ragazza nedir?" "Kız arkadaş."

Suyumu açtım ve uzun bir yudum aldım. "Ben de güvenlik battaniyen falan sanmıştım."

Orta parmağını kaldırdı. "Kardeşimle güzel bir sabah geçirdiniz mi? Çok-" yüzünü işaret etti "-rahatlamış görünüyorsun."

"İyi vakit geçirdik," dedim ilkel bir tavırla, bu da Maz'ın kıkırdamasına neden oldu.

"Siz ikiniz çok tatlısınız." Eğilerek ağzını bardağa dayadı ve nargile suyunu ısıtmak için çakmağı aktı. Uzun bir nefes daha çektikten sonra dumanı yavaşça üfledi. "Kahretsin, bu çok güzel. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bugün yapacak çok işim var. Hiçbir şeyin beni yavaşlatmasına izin veremem."

Maz dudaklarını yaladı ve boynunu bir o yana bir bu yana eğerek kırdı. Tam gitmek üzereydim ki, "Senden hoşlanıyor. Belki anlamamışsındır."

Ayaklarım ağırlaştı ve durdum. Vito hakkında konuşmayı hem istiyordum hem de istemiyordum. Rahat görünmeye çalıştım. "Birkaç gündür birbirimizin gırtlaağına sarıldığımızı düşünürsek bu çok hoş. Ben de ondan hoşlanıyorum. Çoğunlukla."

"Anlamıyorsun. O ... " Gülmeye başladı ve başını ovuşturdu. "İngilizce bir kelime bulamıyorum. Aşk gibi olan ama tam olarak aşk olmayan şey nedir?"

"Uhhh." Fikrimi değiştirdim. Birdenbire bu konuşmayı yapmak istemediğimi fark ettim. "Bunun geçerli olmadığına eminim-"

"Karasevda!" Maz parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama başaramadı. Taş gibi sırttı. "Sana sırlıslıkla aşık."

Vito takıntılı olduğunu söylemişti, bu yüzden kardeşinin bunu nereden anlayabileceğini görebiliyordum. Ama kimsenin bunu iki insanın birlikte stres atmasından daha fazla büyütmesine gerek yoktu. "Eminim yakında geçecektir."

"Hayır, sinyorina. Kardeşimi tanıyorum. Çocukluğumuzdan beri çok yakınız ve yıllar boyunca onu pek çok kadınla gördüm. Ve hiç böyle davranmadı. Geceyi geçirmelerine bile izin vermez. Vito bunun için fazla sorumluluk sahibi. Her şeyi mükemmel bir şekilde planlıyor."

"Bu güzel ama-"

"Allora, yatta bir sürü parti verdik. Her birimiz aynı anda iki, üç, dört muhteşem modelle. Ne eğlenceli zamanlardı. Bu güzel kadınları Paris'ten ya da Nice'ten getiriyorduk-hey, nereye gidiyorsun?"

Çoktan mutfaktan çıkmıştım. Vito'nun birlikte olduğu göz alıcı ve muhteşem kadınları dinlemeye gerçekten ihtiyacım yoktu, özellikle de üzerimde bol bir eşofman altı, ödünç alınmış bir tişört varken ve iç çamaşırım yokken. "Görev çağırıyor, Maz. Üstümü değiştirip dışarı çıkmam lazım. Umarım güzel bir uyku çekmişsindir."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, bu konuşmayı dikiz aynamdan silmeyi umuyordum. Vito Toronto'ya döndüğünde istediği kişiyle yatabilirdi. Lisedeyken bir kez üçlü yapmıştım. Önemli bir şey değildi. Gerçi benim için iki kat iş olduğu ortaya çıktı, bu yüzden cazibesini tam olarak göremedim.

Teknik olarak ihtiyacım olmasa da spor sutyeni giydim, uzun kollu bir termal giydim, sonra Vito'nun gömleğini çektim.

tekrar üstüne geçirdim. Tişört rahattı, bu yüzden değiştirmek için bir neden göremedim. Vito'nun olduğu gerçeği bu kararında hiç etkili olmadı. Son olarak kot pantolonumu ve çoraplarımı giyip aşağı indim. Massimo oturma odasındaki kanepeye yayılmış uyuyordu, ben de üzerine bir battaniye çektim. Ön kapıda ayaklarımı iş botlarımın içine soktum ve kışlıklarımı topladım. Bugün dünden daha soğuktı, bu yüzden hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve usulca kapattım. Bugün tamir edilecek çitler vardı. Malzemeler içerideydi-

Büyük bir figür belirdi ve neredeyse tökezliyordum, elim kalbimi örtmek için havalandı. Huysuz görünümlü, zeytin derili bir adam önümde pusuya yatmıştı. Çenesini saygıyla eğdi. "Sinyorina."

Evime doğru dönerek, "Tanışıyor muyuz?" diye sordum.

"Don D'Agostino, bugün sizinle kalmam için beni gönderdi." Benimle kalmak mı? "Ne?"

"Ben senin korumanım, Beppe." Hâlâ kafam karışık görünüyor olmalıydı çünkü "Guiseppe'nin kısaltılmışı" dedi.

"Tamam," dedim yavaşça. "Ama benim bir muhafıza ihtiyacım yok."

Avuçlarını havaya kaldırdı ve omuzlarını kaldırdı. "Don'un emirleri."

Telefonuma uzandım. Sonra o pisliğin numarasının bende olmadığını fark ettim. Bir küfür savurarak mülkün arkasına doğru ilerlemeye başladım. Beppe bir adım arkamdaydı ve kızgınlığının ikiye katlandığını hissettim. Omzumun üzerinden, "Onu arayabilir misin lütfen?" dedim.

"Don D'Agostino kızacağın konusunda beni uyardı ve numarasını rehberine kaydettiğini söylememi istedi."

Tabii ki kaydetmişti. Telefonumun kilidini açtım ve rehberimde gezinmeye başladım. *D'Agostino* ya da *Vito*'nun altında değildi. *Pislik*'in altında da yoktu. Sonra B'lerin altında Bello'yu gördüm, *yakışıklı adam* anlamına geldiğini biliyordum. Tanrım, çok mu kibirlisin?

Bağlanmak için tuşa bastım ve yürümeye devam ettim.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Diabolina mia," dedi usulca, derin sesi ılık tereyağı gibiydi. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Bir gardiyan mı, Vito?
Gerçekten mi?" "Kendi
güvenliğin için."

"Benim mülkümde tehlikede değilim."

"*Benim* mülküm ve dediğim gibi, bu senin kendi güvenliğin için."

Daha önce kulak misafiri olduğum konuşma, Toronto'dan gelen adamlarıyla ilgili konuşma kafamda dönüp duruyordu. Hücreyi avucumun içinde daha sıkı tuttum. "Bana söylemediğin şey ne? Bir şeyler mi oluyor?"

"Bunu daha önce konuşmuştuk," diye sakın bir cevap verdi.

Öfke içimden bir roket gibi fırladı, bir alev patlaması. Tanrım, çileden çıkarıcıydı. Modellerle sık sık seks yaptığım suratını yumruklamak istiyordum. "Doğru ya. Soru sorma, geçinmek için geçin. Her dediğini yap. Seninle yatmaya devam edeceğim. Anladım." Hoparlörü ağzıma doğru tutarak, "*Siktir git, Vito.*" diye bağırdım. Sonra bağlantıyı kestim, telefonumu kapattım ve cebime koydum.

Birkaç adım sonra Beppe'nin artık yanımda olmadığını fark ettim. Omzumun üzerinden baktığımda şaşkınlıktan donup kaldığını, çenesinin düştüğünü gördüm. Devam ettim. Beni takip edebilirdi ya da etmeyebilirdi ama ben beklemiyordum.

Sonunda, merlot sarmaşıkları arasında bana yetişti. "Don D'Agostino'ya bağırarak akıllıca değil."

Azı dişlerimi birbirine kenetledim ve aniden durdum. "Beppe, alınma ama nasıl davranmam gerektiği konusunda senden tavsiye almaya ihtiyacım yok. Eğer kızarsa, bu çok kötü olur. Nasıl çalıştığını gördün mü?"

Beppe bana sanki yepyeni bir türmüşüm, daha önce karşılaşmadığı vahşi bir hayvanmışım gibi baktı. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"O zaman yapma," diye tersledim. Sonra ses tonumu biraz yumuşattım. "Lütfen."

Ekipman kulübesine doğru ilerlemeye devam ettim. Şimdi keşke Maz'ın nargile teklifini kabul etseydim diyordum. Şu anda öfkeme karşı yumuşak bir kafa kullanabilirdim.

O andan itibaren Beppe mesafesini korudu, beni izledi ama benimle etkileşime girmede. Bazen kullandığım golf arabasına aletleri ve yeni odunları yükledim, egzersiz beni sırlar saklayan otoriter mafya adamlarından uzaklaştırdı. Direksiyona geçtiğimde yeni gölgeme işaret ettim. "Hadi gidelim. Eğer beni gerçekten takip ediyorsan, bin."

Beppe iri gövdesini yolcu koltuğuna katladı ve ben de pedala bastım. Araba ileri doğru hareket etti.

Beppe arabada otururken ben çitle uğraştım. Yardım etmeyi teklif etti ama ben istemedim. Normalde bu tür işleri ekibimden birine, peyzaj ekibine devrediyordum. Ama bugün yalnız kalmak ve terlemek istiyordum. Ne yazık ki bu iki şeyden sadece birine sahip olabildim.

Malzeme deposuna geri dönüp her şeyi yerleştirdiğimde gün ortası olmuştu. Beppe'ye "Hadi gidip yemek yiyelim," dedim. Ben pek aç değildim ama o muhtemelen açtı ve en azından ana binaya girdiğimde ondan uzaklaşabilirdim.

Celeste, sağ olsun, nişan yemeğinden kalan tüm yemekleri personel yemeği için ısıtmıştı. Beppe'ye kendisine yardım etmesini, bir dakika içinde ona katılacağımı söyledim ve sonra tuvalete gittim. Ellerimi yıkarken aynada kendime baktım.

Kendimi zar zor tanıyabildim. Tenim solgundu ve gözlerimin altında koyu lekeler vardı. Yenilmiş görünüyordum.

Benim

mālm Benim

mālm Benim

mālm

Onun kibirli sesi kafamın içinde tekrarlanırken yansımamı inceliyordum. Vito benden her şeyimi almıştı ama ben yine de kızıışmış muhtaç bir sürtük gibi onunla yatağa atladım. Bana her dokunduğunda jöleye dönüşüyordum.

ne isterse. Bu sabah bana geçici bir sikişçi olduğumu, sikini minnetle alırken soru sormaması gerektiğini söylediğinde spermleri neredeyse hâlâ içimden sızıyordu.

Yine de bana bir koruma vermişti. Ve onunla yatamayacak kadar ağrım olduğunu söylediğim halde neden daha sonra dönmemi emretti? Neden bu kadar şefkatli, bu kadar ilgili? Neden bana iltifat edip kendimi değerli hissettirdi?

Ben Vito D'Agostino'ya aitim, başka kimseye değil.

Neden bana böyle şeyler söyletiyorsun?

Yine de söyledim. Hevesle. Bu adam taş kalpli bir suçlu ve bir pislikti -şaraphanemi benden çalmıştı!- ve ben ona istediği her şeyi vermiştim. Ne için? Birkaç orgazm için mi? Ve şimdi de kafamı karıştırıyordu.

O an kendimden nefret ettim. Ondan da nefret ediyordum ama kendimden daha çok nefret ediyordum. Çünkü ben daha iyi biliyordum.

Gözlerim ısındı. Birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Yüzüme soğuk su sıçrattım. İşe yaramadı ve bunu yapamayacağımı anladım. Düşüncelerim bu kadar karmakarışıkken yemek salonunda oturup herkesle birlikte yemek yiyip gülümseyemezdim. Duygularım bu kadar kasvetliyken.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Korkunç bir şekilde, ağlamam gerekebileceğini düşündüm.

Yalnız kalmak istediğimde gittiğim bir yer vardı ve neyse ki bunu sadece Mikey biliyordu. Oraya ailemin yasını tutmak için ya da her şey dağılıyormuş gibi görüldüğünde giderdim. Şimdi olduğu gibi.

Aklımda kaçmak varken, tuvaletten çıktım ve ana odalardan kaçtım. Mikey'nin ofisine gizlice girdim ve babamızın en sevdiği viskiden eski bir şişe aldım. Sonra dışarı çıktım ve diğer binaya giden uzun yolu kullandım. Metal kapıda şifreyi girdim ve kilit açıldı. İçeri girdikten sonra merdivenlerden aşağı indim ve şarap mahzeninin arka tarafına geçtim.

Büyükbabam burada bir sürü depo ve mağara inşa etti. Sonunda ülkedeki en büyük şaraphane olacağımızı ve depolayacak binlerce fıçımız olacağını düşünmüş olmalı. Ama biz nispeten küçük kaldık, bu yüzden bu yeraltı alanlarının çoğu kullanılmadı. Ben ve örümcekler hariç.

Hava küflü ve bayattı, mahzen ölüm sessizliğindeydi ama tanıdık. Kaba taş zemin önümde uzanıyordu, her iki tarafta da boş variller sıralanmıştı. Karanlığa doğru yöneldim. Sert bir içki, kendime ayıracağım bir ya da iki saat -belki birkaç damla gözyaşı- ve tekrar kış tekmelemeye hazır olacaktım.

Açılış göründü, tuğla duvarlı ve tavanı koyu kırımlarla kaplı küçük bir oda. Duvarlarda demir aplikler asılıydı ama uzun zamandır çalışmıyorlardı ve odanın bir tarafını meşe bir bar kaplıyordu. Yıllar önce Mikey ve ben buraya deri bir kanepe getirmiş ve onu arka duvara dayamıştık. Şimdi bu mağara bana içki yasağı olan ve içeri girmek için şifre gerektiren bir içkili mekânı hatırlatıyordu.

Derinin üzerine uzandım ve viski şişesini açtım. İlk yudum her zaman en kötüsüdür ve bu da bir istisna değildi. "*Orospu* çocuğu," diye tısladım nefesimi geri aldığımda.

Uzanarak tavana baktım. Dün gecedan beri tüm vücudum ağrıyordu, kalbimden bahsetmiyorum bile. "Her şeyi mahvettik baba," diye fısıldadım tuğlaya. "Umarım sen ve büyükbabam Mikey ve benim için çok hayal kırıklığına uğramazsınız."

Ve sonunda ağlamama izin verdim.

Vito

Onları bulmak zor olmadı.

Sparkles'daki Clyde bize isimlerini ve nerede yaşadıklarını söyledi. Üç motorcu da gençti, 20'li yaşlarındaydılar ve ikisi

hala evde yaşıyordu. Onları inşaat işlerine giderken yakaladık ve üçüncüsünü kız arkadaşıyla yatakta bulduk. Üçünü de bağlayıp ağızlarını tıkadıktan sonra Tommaso'nun dün gece bulunduğu terk edilmiş bir depoya götürdük.

Bu sabah Toronto'dan yirmiden fazla adamım gelmişti ve her biri Gaetano'nun öldürülmesine kızmış ve intikam almak için sabırsızlanıyordu. Şimdi üç adamı sorumlu tutuyorduk ve her biri korkunç, acı dolu bir ölümle ölecekti.

Kollarımı kavuşturdum ve tutsaklarımıza baktım. Üçünün de kollarını ve boyunlarını kaplayan dövmeler vardı; ırkçılık ve faşizmin işaretlerinin yanı sıra anlamsız kelimeler ve kadın isimleri. "Şu halinize bakın. Pisliğin içindeki domuzlar, ait olduğunuz yerde," diye alay ettim. "Bugün hiçbiriniz buradan canlı çıkamayacaksınız. Benden bir şey aldınız ve bunun için üçünüzün de büyük acı çektiğini görmek istiyorum."

Cevap olarak gözleri nefretle parladı.

Çenemi Cesare'ye doğru eğdim. "Onları sandalyelere bağlayın ve başlayalım. En sondakini bana bırakın." Maggie'nin arazisindeki kulübede kalan motorcu Jimmy üzerinde bizzat çalışmak istiyordum.

Uzun bir süre devam etti. Adamlarımın kuzenimizin kaybından duydukları öfke ve acıyı iki motorcuya vurarak ve onları keserek çıkardıklarını, üçüncüsünün ise çaresizce olanları izlediğini gördüm. Kan beton zemini kaplamıştı. Cesare ve Tommaso özellikle acımasızdı, el ve ayak parmaklarını, hatta bir noktada bir kulağı bile kesmişlerdi. Adamlardan biri ne zaman bayılsa, biri onu ayıltmak için kokulu tuzlarla hazır bekliyordu. Bir keresinde adrenalin iğnesi kullanmak zorunda kaldılar.

Mola yoktu, merhamet yoktu.

Kendim için sakladığım üçüncü adam, motorcu kardeşlerinden ilki dilini çıkardığında terlemeye başladı. Va bene. En çok bu adamın acı çekmesini istiyordum.

Beklerken su içtim. E-postaları okuyun. Emlakçı adamlarım için acil bir kiralık ev bulmuştu,

Ben de sözleşmeyi imzaladım. Burada işimiz bittiğinde, onların yerleştiğini görecektim.

Sonunda iki motorcu ölmüştü, cansız bedenleri yere serilmiş, cansız gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Şimdi sıra bendeydi. Paltomu ve kazağımı çıkarıp metal bir dolabın üzerine attım, üzerimde sadece düz beyaz bir tişört kalmıştı. Saatimi çıkardım. Telefonumu yere koydum. Soğuk bir amaç kemiklerime yerleşti. Herkes işkenceyi kaldıramazdı ama ben bu konuda çok başarılıydım. Massimo ve ben yıllar boyunca Enzo için yapılan sorgulamaların çoğunu denetlemiştik.

Tahta bir masanın üzerinde adamlarımın bugün kullandığı kanlı aletler duruyordu: kemik testeresi, matkap, çeşitli şekil ve boyutlarda üç bıçak. Bir de benim favorim vardı: bir çift pense. Bunlar insanların beklediğinden daha fazla acı veriyordu, özellikle de dişleri sökmek için kullanıldıklarında.

Kollarımı kavuşturarak dolaba yaslandım ve son adama baktım. Gaetano'nun ormanda bir çöp gibi yayılmış cesedini düşündüm. Ailemin, kardeşliğimin bir parçasıydı. "Selam, Tater."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama bir şey söylemedi.

"Dai." İtalyanca bir kelime söyledim. "Kim olduğunu bilmediğimizi mi sandın? Seni yatak odamda çalışan adamlardan biri olarak tanımadığımı mı sandın?"

Arkama uzanarak penseyi aldım ve elimde saygıyla çevirdim. "Sanırım bunları saklayacağım. Bunlar benim favorim ama dişlerini sökmeye başladığımda fazla konuşamayacaksın. Matkapla başlayalım."

Lateks eldivenleri giydikten sonra elektrikli aleti aldım ve sağ eli üzerinde çalışmaya başladım. Zihnim duygularımdan arınmış, mümkün olduğunca çok acı verebileceğim karanlık bir yere çekildi. Motorcu soğukkanlı kalmaya çalıştı ama matkap ucu kemiğe değdiğinde savaşı kaybetti. Acı dolu çığlıkları nemli mahzen duvarlarında yankılandı ve ellerimle kollarıma kan sıçradı. Sonra diğer eline geçtim. Daha fazla delme. Daha fazla çığlık.

Sonunda durduğumda, motorcunun teni ölümcül derecede beyazdı, göğsü nefeslerinin sert gücüyle yükselip alçalıyordu. Her iki elinde de birer delik vardı. Ayağa kalkarak matkap ucunu kolundaki nefret sembolleri boyunca sürükledim. Adamlarıma kendi dilimizde, "Küçük, nefret dolu bir adam," diye alay ettim. "Muhtemelen buna uygun küçük bir aleti vardır." Motorcuya dedim ki, "Sizi aptal pislikler. Benimle, yüzyıllardır süregelen aile ve onurla boy ölçüşebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Adamımı öldürebileceğini ve sana bin kat acı çektirmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Başı öne eğikti, ağzından tükürük sallanıyordu, ben de bir bıçak buldum ve kolunu kestim. Dövmelerin üzerinden kan aktı. "Kaldığım eve geldin. Önemseydiğim insanların yaşadığı şaraphane arazisine. Oraya kulüp kardeşin yüzünden geldin, hani şu ağzını burnunu kırdığım. Peki, oradayken ne yaptın?"

Bana tükürdü. Daha doğrusu, üzerime tükürmeye çalıştı ama yeterli gücü toplayamadı. Nefes alarak kendimi sakın kalmaya zorladım. "Söyle yoksa kafatasında bir delik açarım. Seni uyarmalıyım, çok acıyacak ve matkap ucu beynine ulaşmadan önce kemiğin yanık kokusunu alabileceksin."

"Hiçbir şey," diye soludu, vücudu gevşekti. "Yemin ederim."

Bu bir yalandı. Başımı salladım. "Bu senin son şansın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Kamera ya da böcek yerleştirmemişsin, kontrol ettik. Peki, ne yaptınız?"

"Don D'Agostino." Döndüm ve Tommaso'nun bana yaklaşmasını izledim, yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derindi. Sessizce kulağıma konuştu. "Beppe Maggie'yi bulamıyor. Her yeri alt üst etti."

Korku beni sardı, vücudum buz kesti. "Ne oluyor lan? Bu pislikler mi?" Motorcuları işaret ettim.

"Hiç sanmıyorum. Öğle yemeği için içeri girdiklerinde kızın tuvalete gittiğini ve ortadan kaybolduğunu söyledi."

Paniğimi bastırdım. "Oraya git. Kamera görüntülerini inceleyin. Kardeşiyle konuş. Ormanı da kontrol et."

Eğer bir şey-" Söyleyemedim. "*Bul onu,*" diye hırladım ona.

"Bulacağım. Merak etmeyin, Don
D'Agostino." "Düzenli güncellemeler,
Tommaso."

Tater'la yüzleştim, sabrım buharlaştı. Acilen cevaplara ihtiyacım vardı, sonra da acilen şaraphaneye gitmeliydim. Cesare'ye plastik bir retraktör fırlattım ve motorcuya "Bu ağzını açık tutacak" dedim. Cesare göz açıp kapayıncaya kadar ek parçayı motorcunun dudaklarının arasından geçirerek ağzını açtı. Dişlerini ortaya çıkarmak için.

Yeni bir çift lateks eldiven giydim, penseyi aldım ve yanına gittim. "Genelde azı dişlerini en sona bırakırım çünkü en çok onlar acır. Ama zamanımız kısıtlı, o yüzden ... " Cesare motorcunun başını geriye yatırdı, onu sabit tutarak kötü durumda olan tüm dişlerini görebilmemi sağladı. "Birileri diş ipi kullanmıyor," diye mırıldandım. İlk azı dişini çıkarmak için uğraşmak zorunda kaldım, adam çığlık atarken çekip büküm ve mücadele etti karşı onun kısıtlamalar. Sonunda, ve Kökler çene kemiğinden kurtuldu ve diş yerinden çıktı. Görmesi için havaya kaldırdım. "Bir tane daha çekelim ve bakalım konuşmaya hazırsın."

Yüz ifadesinde gördüğüm tek şey korku ve acıydı, boğazından acınası küçük sesler çıkıyordu. Bu, bir adamın kırılmak üzere olduğunu, acının çok fazla olduğunu ve ölümü arzuladığını anladığım zamandı. Bir sonraki azı dişi daha kolaydı. Onu yere fırlattım.

Üçüncü dişi de çıkardıktan sonra cevabımı aldım.

Tahmin ettiğim gibi, Red Raider'lar adamlarını dövdüğüm için çok kızmışlardı. Tater, kim olduğumu ve nerede yaşadığımı öğrenme umuduyla şaraphane işini kabul etmişti. O gece geri gelip beni öldürmeyi planlamışlardı ama onun yerine Gaetano'yu striptiz kulübünde bulmuşlardı.

Onu öldürmeden önce bir şeye daha ihtiyacım vardı. "MC'nizin başı kim?"

"Baron."

"Gerçek adı ne?" "Pete. . .
Mercer."

Tater'ın telefonunu alıp yüzüne tuttum ve kilidini açtım. Sonra da boğazını kestim.

Çabucak eldivenlerimi çıkardım, aradığım kişiyi buldum ve aradım. Çocuklar temizlik ve imha işlerine başlarken ben uzaklaştım ve Baron'un t e l e f o n u açmasını bekledim.

"Neredesin lan sen? Bütün gün yoktun," diye homurdandı dumanla sertleşmiş bir ses kulağıma.

"Tater öldü," dedim söze girmeden.

"Kimsin sen?"

"Az önce ormanda kuzenimi vuran üç motorcuyu öldürdüm. Anladığım kadarıyla onlar sana ait."

Bir süre sessizlik oldu. "Şaraphanede kalan İtalyan sensin."

Ne doğruladım ne de reddettim. "Bu meseleyi artık çözüme kavuşturduğumu bildirmek için arıyorum."

"Eğer üç kardeşimi öldürdüysen, bu mesele kapanmış sayılmaz, orospu çocuğu."

"Bu senin için akıllıca olmaz. Red Raider'ları Toronto'dan kovdum ve burada da sizinle uğraşmaktan mutluluk duyarım."

"Senin türünden korktuğumuzu mu sanıyorsun? Sen buraya ait değilsin, sen ya da o diğer pislik."

Benetti'yi kastettiğini düşündüm. "Adamların adamımı öldürdükleri anda bunu hak ettiler. Bu yüzden geri çekilmenizi ve sessiz kalmanızı öneririm."

"Siktir git. Senin aptal kışından emir almam ben." "Aptal olma. Size bu meselenin çözüldüğünü söylüyorum. Eğer Yerinizde olsam, sadece olaya karışan üç kişiyi öldürdüğüm için kendimi şanslı sayardım."

"Sen ben değilsin, o yüzden arkamı kollardım."

"Beni alt edemezsin, aptal herif. Git ve daha kötüsünü yapmadığım için şükret." Bağlantıyı keserek telefonu Tater'ın cesedinin üzerine fırlattım, sonra da kanlı gömleğimi çıkardım. "Hepsi okyanusta. Derinlerde."

"Sì, certo, Don D'Agostino," dedi Cesare.

Göğsümdeki ve kollarımdaki kanı yıkamak için iki şişe su kullandım. Makul bir görünüme kavuştuktan sonra temiz gömleğimi bulup üzerime geçirdim ve üç adamıma işaret ettim. "Benimle gelin. Geri kalanınız Cesare'ye yardım etsin."

Korumalarım tarafından takip edilerek depodan çıktım ve cipin kilidini açtım. Tommaso henüz giriş yapmamıştı, bu yüzden şaraphaneye gitmem ve orada neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Çünkü eğer ona zarar gelirse -ya da daha kötüsü- aklımı kaçıracaktım.

Arkaya tırmandım ve adamlardan birinin sürmesine izin verdim. Maggie ben koştuğumda telefonu açmadı, Tommaso da açmadı, bu da panik seviyemi birkaç kademe daha yükseltti. Elimi cebime attım ve sigara paketimi çıkardım.

Telefonumu dizime vurdum, sigara içerken düşünüyordum. Burayı ziyaret ederken bir motosiklet kulübüyle savaşa girmeyi beklemiyordum. Belki Baron saçmalıyordu ama Maggie'nin güvenliğini riske atamazdım. Olaylar tırmanırsa yardıma ihtiyacım olacaktı.

Ya da Toronto'ya geri dönebilirdim.

Bu fikri hemen reddettim. Kızıl Akıncılar'dan korkmuyordum. Burada bir sürü adamım vardı ve gerekirse daha fazlasını da getirebilirdim. Benetti'den de faydalanılabilirdi. Ekibi nehir kıyısında yaşıyordu. Ama şaraphanedeki güvenliği artırmam gerekiyordu, hem de hemen.

Bir mesaj geldi. Tommaso.

Michael onu buldu. O iyi.

Tüm vücudum deri koltuklara gömüldü. *Şükürler olsun.* Sigaramdan uzun bir nefes çektim ve sakinleşmeye çalıştım. Ona dokunmam, sarılmam gerekiyordu. Beni bir daha asla böyle korkutmamasını emretmeliydim.

Beyaz bir duman çıkararak, "Daha hızlı sür." dedim.

Paesano'ya geldiğimden beri hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu. İşte böyle zamanlarda Maz'in Paesano'dan ayrılmamış olmasını diliyordum.

Aile. Evet, çoğu zaman sağı solu belli olmazdı ama o benim kardeşimdi, bana doğruları söyleyebilecek biriydi. Tavsiye verebilecek biriydi. O olmadan, güvenebileceğim kimse yoktu, dolaylı olarak değil.

Lanet olası Massimo-

Bekle. Daha fazla ailem vardı. Erkek kardeş değil. Küçük kız kardeşim. Paloma.

Ravazzani ile işler sarpa sardığında Enzo, Paloma'yı ve iki çocuğunu güvende tutmak için İngiltere'ye gönderdi. Paloma sorun bittiğinde Napoli'ye dönmek yerine İngiltere'de kalmaya karar verdi, ama nedenini hiç anlamadım.

Bir mafya prensesi olarak yetiştirilmiş olsa da Paloma zayıf ve çekingen bir kadın değildi. Biz daha gençken, üçümüzü de o kadar kızdırırdı ki, babama onu bir *soldata* olarak alması gerektiğini söylerdik. Enzo'dan bile daha yüksek IQ'su ile hepimizin en zekisiydi.

Maz'in son birkaç gündür yanımda olması ailemi ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Birlikteyken ayrı olduğumuzdan ne kadar güçlüyüz. Paloma beni her zaman kardeşlerimden daha iyi anlardı. Genellikle ben daha söylemeden ne düşündüğümü bilirdi.

Düşüncesizce de olsa bu kararı vermek içime doğmuştu. Telefonumun kilidini açtım ve onun iletişim numarasını bulmak için dokundum. Bir ayı aşkın süredir konuşmamıştık ama birkaç günde bir mesajlaşıyorduk. Benim gibi onun da SSC Napoli'ye karşı bir takıntısı vardı, bu yüzden sık sık takım hakkında konuşurduk.

"Pronto," diye mırıldandı telefonda.

Uyuyor muydu acaba? Bir ciğer dolusu duman üfledim. "Sorellina. Come stai?"

"Ne oldu?"

"Bir dakikan var mı?"

"Bekle." Birine fısıldadığını ve ardından çarşafların hışırtısını duydum. Bir kapıyı usulca kapattı. "Neler oluyor? İş gününün ortasında asla aramazsın."

"Kim o?" Sesim keskindi. "Enzo'ya sordun mu-"

"Hayır, Enzo'ya söylemedim. Seviştiğim biri hakkında kışımnda sürünmesine ihtiyacım yok. Sen de çeneni kapalı tutsan iyi edersin yoksa yatta saklanman gerekirken beni ziyarete geldiğini ona anlatırım."

Dişlerimin arasından tısladım. Kardeşlerin sorunu buydu. Uzun hafızaları ve şantaj için en iyi cephaneleri vardı. "Tamam, yapmayacağım. Ama ciddi misin?"

Homurdandı. "Vito. Lütfen. Ailemiz çok *ama* çok işlevsiz. Sağlıklı bir ilişki kurmayı beklemeden önce kendim üzerinde çalışmam gerekiyor. Ya da terapistim öyle diyor."

Terapist mi? Cristo Santo. *Bunu* Enzo'ya söylemeyecektim. "Güzel, o zaman buraya gelebilirsin."

"Teşekkürler ama hayır. Ocak ayında Toronto'ya gelmeyeceğim. Hava durumu uygulamam var, kardeşim."

Kanka mı? Dudaklarımda bir sırıtış belirse de başımı salladım. "Toronto olmaz. Şu anda New York'tayım ve yardımına ihtiyacım var. Ciddi olmasaydım sormazdım, biliyorsun."

Ses tonundaki kızgınlık kayboldu. "Elbette gelirim. Neye ihtiyacın olursa."

Kardeşlerle ilgili bir diğer şey de buydu. Ne olursa olsun arkanızı kollarlardı. "Buraya geldiğinde açıklayacağım. Bütün eşyalarını getir."

"Dur bir dakika. Ziyarete geleceğini sanıyordum. Oraya taşınmamı mı istiyorsun?"

"Sürekli yanımda olmanı istiyorum."

Bunu düşünürken nefes alışını duyabiliyordum. "Vito, burada bir hayatım var. Arkadaşlarım, bir işim. Öylece kalkıp başka bir ülkeye taşınamam. Peki orada ne yapacağım? Sürekli dondurucu soğukta mı oturacağım?"

Bunu telefonda sormak istemedim. Bu konuşmayı yüz yüze yapmayı tercih ettim.

Ne kadar ciddi olduğumu. "Sadece gel ve beni dinle. Tek istediğim bu."

"Endişelenmeli miyim? Sen iyi misin? Maz, oradaki bir şaraphane sahibinin seni sıkıştırdığını söyledi. Bu kızın kıcını tekmelememi ister misin? Bu mudur yani, V?"

"*Dai*, Paloma." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum.

Beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Üç ya da dört yıldır dövüşmedim, bu yüzden biraz paslanmışım, ama sana sorun çıkarıyorsa, onu seve seve indiririm."

"Bu onunla ilgili değil, söz veriyorum. Yarın gelmen için sana bir bilet gönderiyorum ve geldiğinde her şeyi açıklayacağım."

"Va bene, va bene. Ama birinci sınıf olsa iyi olur, kardeş."

Sırıttım. Bu, Massimo'dan yardım istediğimde söylediklerinin neredeyse kelimesi kelimesine aynısıydı. Bağlantıyı kestikten sonra adamlardan birine onun için bir bilet ayarlamasını söyledim. Ayrıca kardeşime haber verdim ve Paloma'nın Maggie'nin evinde onunla kalmasını önerdim. Bir çığlık emojişi gönderdi, ben de görmezden geldim.

Bunu yaptıktan sonra sigara içmeye devam ettim. Maggie bugün neden ortadan kaybolmuştu? Bilmiyordum ama öğrenmeye niyetliydim.

on dört

...

Vito

Cip çakıl taşlı alanda durduğunda dışarı çıktım. Michael, Beppe ve Tommaso beni bekliyorlardı. Yolda oldukça sakinleşmiştim ama Maggie'yi kendi gözlerimle görmek için hâlâ sabırsızlanıyordum. Bugün ne olduğunu öğrenmeliydim.

Bana ilk yaklaşan Tommaso oldu. "Nereye?" diye bağırdım.

"Kilerde," dedi. "Arka tarafta." "Onunla konuşmak için aşağı inen oldu mu?"

"Onlara yapmamalarını söyledim. Bunu kendin yapmak isteyeceğini ve ayaklarına kapanmak için mahremiyet isteyeceğini düşündüm."

"Özür dilemem gereken bir şey olduğunu düşünüyorsun."

Tommaso'nun yıpranmış yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Söz konusu kadınlar olduğunda, her zaman özür dileyecek bir şeyimiz vardır. İşin püf noktası, herhangi bir anda özellikle ne olduğunu bulmaktır."

Bunu düşündüm ama yine de mantıklı gelmedi. Maggie bütün gün Beppe'nin onu takip etmesine kızmıştı ama bu onun herkesten saklanmasına yetecek miydi? Cevapları almak için ayrılmadan önce bir sorum daha vardı. "İşçiler kulübedeki işlerini bitirdi mi?"

"Evet," diye onayladı Tommaso. "Yaklaşık bir saat önce. Her şey hazır."

"Va bene. Şimdi Beppe'yi gözümün önünden çek. Onunla sonra ilgileneceğim." Diğer Fiorentino kardeşe bakarak, "Michael!" diye bağırdım. Benimle gel."

Beppe bir adım öne çıktı, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Don D'Agostiono, affınıza sığınıyorum."

"Sonra konuşuruz," dedim kendi dilimizde. "Ama bugün her şeyi berbat ettin."

"Mi dispiace," dedi kasketi ellerinde boğarak.

Tommaso bir eliyle Beppe'nin omzuna vurdu ve onu kulübelerin olduğu yöne doğru yönlendirdi. Michael yaklaşıp, "Ona çok kızma. Maggie burayı Beppe'den çok daha iyi biliyor."

"Bu onun işini yapmaması için bir mazeret değil. Mahzene giden en kestirme yol hangisi?"

Binanın sağ tarafını işaret etti. "Bu taraftan. Beni takip edin."

Birlikte yola çıkarken sordum, "Nedenini söyle. Onu tanıyorsun. Neden mahzende kayboldu?"

"Aşağıda saklanabileceği odalar var. Üzgün olduğunda oraya gider."

Saklanmak mı? Üzgün mü?

Anlamadım. Daha önce iyiydi. Bir gardiyanı olduğu için kızgındı ama bu yüzden ortadan kaybolmadı. Bana siktirip gitmemi söylediğinde bu meselenin çözüldüğünü varsaydım. Doğru, neler olup bittiğine dair sorularına cevap vermemiştim ama veremeyeceğimi zaten biliyordu. Bu konuda çok açık konuşmuştum. Tutuklanırsam makul bir inkâr edilebilirliğe ihtiyacı vardı.

Hayır, bu kadın söz konusu olduğunda hâlâ bir şeyleri kaçıırıyordum ve ben *hiçbir* şeyi kaçırmazdım. İnsanları okumakta, bulmacaları çözmekte iyiydim. Onu *tanıyordum*. Yine de ayak uydurmakta zorlanıyordum.

"Ben Vito D'Agostino'ya aitim, başka kimseye değil."

Evet, öyleydi. Öyleyse neden ona karşı hep bir adım gerideydim?

Michael ve ben kilitli kapıya ulaştık. Güvenlik kodunu girmek yerine durakladı. "Dinle, Vito. Onu orada bulmandan hoşlanmayacaktır. Bu konuşulmayan bir kural-"

"Ben söylenmemiş kurallar hakkında bir bok vermiyorum, Michael.

Beni ona gitmekten alıkoyamazsın."

Michael ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ama nereye gittiğini sana söylediğim için bana kızacak."

"Kimin sana kızmasını tercih ederdin: benim mi yoksa kız kardeşinin mi?"

"Haklısın. Ama benim adımla bu işin dışında tutmaya çalış, tamam mı? Bana tekrar kızmasını istemiyorum."

"Ona söylemem." Michael güvenlik kodunu girerken aklıma bir şey geldi. Saat geç olmuştu ve Maggie uzun süredir aşağıdaydı. "Kardeşim mutfakta mı?"

"Evet. Yaklaşık otuz dakika önce geldi."

"Ona kulübeme yemek getirilmesini istediğimi söyle. En kısa zamanda. Ne olduğu önemli değil-" Birden aklıma gelince neredeyse alnıma vuracaktım. "Maz'a köfteli sandviç yapıp yapamayacağını sor."

"Tamam, sorarım. Onu arka tarafta, sağ taraftaki eski odalardan birinde bulacaksın."

Michael ışıkları yaktı, sonra ben kiler merdivenlerinden inerken dışarı çıktı. Sessizdi, çıt çıkmıyordu. Işık sadece ana tadım alanını aydınlatıyordu, ben de cep telefonumdaki el fenerini açtım ve mahzenin derinliklerine, karanlığa doğru ilerledim. Duvarlardaki ışısız aplikleri örümcek ağları kaplamıştı ve eski taş zeminin her iki yanında fiçiler sıralanmıştı.

Işığımı her kapı aralığında parlattım. Dördüncü denememde deri bir kanepeye kıvrılmış bir yumru gördüm.

Angelo mio.

Kalbimin etrafındaki sıkı bant gevşedi. İşte oradaydı, uyurken hafifçe nefes alıyordu, gözleri kapalıydı, paltosu hâlâ üzerindeydi. O iyiydi. Zarar görmemişti, en azından fiziksel olarak. Tanrı'ya şükür.

Masanın üzerinde bir şişe içki gördüm ve kaşlarımı çattım. Burada tek başına içmesinden hoşlanmıyordum. Ya düşerse?

Yaklaşarak, ışığı doğrudan yüzüne gelmeyecek şekilde üstündeki duvara tuttum. Çok huzurlu, çok güzel görünüyordu. Sonra yüzündeki izleri fark ettim. Ağlıyor muydu?

Midem bulandı. Onun burada içip ağlaması fikrinden nefret ediyordum. Eğer bana hâlâ kızgınsa, neden bağırıp çağırmıyordu? Neden gidip saklanıyordu?

Sikerim böyle işi.

İşığı kapattım ve telefonumu kaldırdım, sonra kollarımı altından geçirdim ve onu nazikçe yukarı kaldırdım, yakın tuttum. Bu hareket onu uyandırdı. İrkildi, nefesini içine çekti ve sarsıldı. "Ne oluyor lan? Vito, sen misin?"

Alnından öptüm. "Benim. Merak etme, yanıdayım."

Onu çıkışa doğru taşıırken kollarını boynuma dolayarak bana yerleşti. "Beni burada bulmaman gerekiyordu," dedi, sesi sersem gibiydi.

"Hayır mı?"

"Sadece birkaç dakika yalnız kalmak istedim."

"Dört saattir kayıpsın."

Başını koluna doğru salladı. "Hayır, bu doğru olamaz."

Koridor karanlıktı, ben de tadım odasından gelen ışığı takip ettim. "Öğle yemeği saatinde ortadan kayboldun. Saat neredeyse beş."

"Dün gece biri beni çok yordu." "Herkes senin için endişelendi."

"Sen endişelendin mi?"

Böyle saçma bir soruyu nasıl sorabilirdi ki? "Tek başına içip ağlamandan hoşlanmıyorum. Burası güvenli değil."

"Tamamen güvenli ve orası benim özel arıza odam. Bunu bilmemen gerekiyor."

Sinir krizi mi?

Ona baskı yapmamaya karar verdim. Burada olmaz, şimdi olmaz. Daha sonra, midesinde yemekle rahatladığında. Nefesindeki içki kokusunu alabiliyordum. "Yemek mi yedin, yoksa sadece viski mi içtin?"

"Sadece viski."

İyi ki Maz'dan yemek göndermesini istemişim. Ana odaya girdik ve gözlerini tepedeki ışıktan korudu. "Beni yere bırakabilirsin. Uyandım ve yürüyebiliyorum."

"Hiç şansın yok," dedim ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Michael'ın daha önce açtığı kiler kapısına gittim ama çıkmaya çalışırsam alarm çalacağına dair bir işaret vardı. "Alarmı nasıl devre dışı bırakabilirim?"

"Alarm falan yok. O işaret sadece göstermelik."

Cristo santo. O ve Michael güvenliklerine hiç mi öncelik vermiyorlardı? "Bunu yarın halledeceğim," diye söz verdim ve metal kapıyı ittim.

Şimdi dışarıydık, azalan gün ışığı yere gölgeler düşürüyordu. Sağ tarafa, kulübeme doğru gittiğimde, "Cidden, Vito. Eve yürüyerek dönebilecek durumdayım. Onu taşıyacak bir erkeğe ihtiyaç duyan zayıf bir Viktorya dönemi kahramanı değilim. Ve bu gece seninle seks yapmayacağım."

"Eve gitmiyorsun. Kulübeye gidiyoruz. Ağladığın için kimse senin zayıf olduğunu düşünmüyor. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

Yüz ifadesini göremiyordum ama bu bilgiyle boğuştuğunu *hissede biliyordum*. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Erkeklerin ona yalan söylemesine alışkın mıydı? "Ciddi olmadığım şeyleri asla söylemem."

Cevap olarak boğazımı, tam çenemin altını öptü. "Lütfen, beni yere bırak."

"Hayır. Yine kaçıp gitmenden korkuyorum. Seni kulübeye götürüp beslemek, sonra da seninle dinlenmek istiyorum. Ve bu konuda tartışmak istemiyorum."

"Tartışmayacağım. Seninle geleceğim, te lo prometto."

Benim dilimi kullanması beni memnun etti. Ve ona inandım. Onu ayağa kaldırdım ve elini tuttum. Sessizce yürüdük, kışın ölmekte olan ışığı etrafımızda mavi, mor ve pembe çizgiler oluşturuyordu. Ses yoktu, korna sesi yoktu. Kuşlar yoktu. Sadece ikimiz vardık. Romantik bir adam olsaydım, gecenin mükemmel olduğunu söylerdim.

Köşeyi döndük ve kulübe göründü. Ne zaman o gördüm ve Güverte, o sadece salladı onu Kafa ve yüksek sesle nefes verdi. "Tam bir baş belasısın, D'Agostino." Bugün güverteye yeni bir mahremiyet çitiyle çevrili büyük bir jakuzi küveti yerleştirildi. Jakuzi serisinin en iyisiydi ve neredeyse otuz bin dolara mal olmuştu. "Sen dedin ki sen

amını ıslatmak istedim."

Ağzı açık kaldı ve sertçe başını çevirdi. "Bunu ağrım olduğu için mi aldın? Bunun senin geliştirmelerinden biri olduğunu sanıyordum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Biliyorsun," dedi. "Bazen sana kızmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Güverteye çıkan merdivenleri tırmandık ve kapıyı açabilmek için elini bıraktım. "**Bana** kızgın mısın? Herkesi endişelendirdiğin için kışına şaplak atmalıyım. Bugün beni ölümüne korkuttuğun için. **Ve** sen bana siktir git dedin."

Kulübenin içine girdi ve ben de peşinden gittim, bizi içeri kapattı. Yeni bir mobilya parçasını işaret etti. "Aman Tanrım. Yeni bir kanepe de mi?"

Ceketimi astım, sonra onunkini aldım ve aynısını yaptım. Mutfak adasına doğru yürüdü. "Vito, koruma istemiyorum. Ama eğer bana bir tane aldırıcaksan, en azından nedenini söyleme nezaketini göster ve bana saygı duy."

"Sana saygı duymadığımı mı sanıyorsun? *Ma dai*, Maggie." "Bu cümle ne anlama geliyor? Haklı olduğum mu?"

Buzdolabından bir şişe su alıp önüne koyarken ona sert bir bakış attım. "Hayır." Kendi su şişemin kapağını açtım. "Nedenini söylemiyorum çünkü seni korumak istiyorum. Ayrıca, seni koruması için sana bir koruma veriyorum. Burada güvenliği artırmak için yaptığım her şeyi mi? *Seni korumak için*."

"Bu saçma bir cevap ve sen de bunu biliyorsun."

Çenemi ovuşturdum ve nasıl devam edeceğimi düşündüm. Onunla gerçekten kavga etmek istemiyordum. Suyunu içti, bakışları yüzümden hiç ayrılmadı.

Kapıda bir patlama sesi duyuldu. Baktık ve Maz dışarıdaydı, üzerinde beyaz şef önlüğü, dövme kolları kapalı tabaklarla doluydu. Onu içeri aldım ve kapaklı tabaklardan ikisini ondan aldım.

"Grazie, fratello," dedi ve adaya doğru ilerledi. "Ben her zaman boktan bir garson oldum."

Kalan tabakları da bıraktıktan sonra Maggie'nin yanına gitti. "Ciao, mia cara cognata." Her iki yanağını da öptü ve ben de sormaması için dua ettim-

"Bu kelime ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ev arkadaşı mı?" "Baldız," dedi ağabeyim kaşlarını sallayarak.

Güldü, elinin tersiyle itti. "Evet, doğru. Buradan çıkmak için gün sayıyor. Yüzüne baksana, limon emmiş gibi görünüyor." Bana göre, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa hitap ediyormuş gibi konuşuyordu. "Merak etme, Vito. Kimsenin bağlılıkla ilgili bir fikri yok."

Her ikisine de kızgınlığının arttığını hissettim. "Çık dışarı, Massimo."

Kıkırdadı ve Maggie'ye göz kırptı. "Eğer ondan sıkılırsan, nargile hâlâ mutfakta. İstedğin gibi kullanabilirsin." Sonra bana şeytani bir sırıtış attı -ki bu sırıtış çabucak kayboldu. "Kazağın lekeli. Che cazzo! İyi olduğuna emin misin?"

Aşağıya baktım. Gri kazağımın üzerinde minik kan damlacıkları vardı. Hay sikeyim! Bu nasıl olmuştu? O motorcu üzerinde çalışmaya başlamadan önce çıkarmıştım.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Bir anda kazağımı yırtıp attım ve tişörtümü de değiştirdim. Bunların hepsinin daha sonra yakılması gerekiyordu.

Aşağıya döndüğümde Maz ve Maggie yiyecekleri ortaya çıkarmış, dostça sohbet ediyorlardı. Sakin ve nazik olan Massimo ona daha uygun biriydi. Ben D'Agostino'nun "eğlenceli" kardeşi değildim ve herkes onu benden daha çok seviyordu.

Rasyonel olarak bunu biliyordum. Ama Maggie söz konusu olduğunda mantıklı hissetmiyordum. O benimdi. Ve Maz'in sürekli onunla flört etmesi umurumda değildi.

"Kim köfte sever?" diye sordu kardeşim. "Bu tabakta bir trajedi."

Maggie onun omzunu itti. "Hey, köfteleri aşağılama. Tokat atıyorlar. Ve onları bizim için yapmayı düşündüğün için sana minnettarım."

"Vito'ya teşekkür etmelisin. Bu onun fikriydi, benim değil."

Kelimeler ona bir anlam ifade etmiyormuş gibi bana birkaç kez göz kırptı. "Bu senin fikrin miydi?"

Herhangi bir soruya cevap vermek istemiyordum, özellikle de kardeşimin önünde. Onunla yalnız kalmaya hazırdım.

"Dışarı, fratello." Kapıya doğru işaret ettim. "Buradan sonra onunla ben ilgilenirim."

Maggie

Maz'ın yemekleri çok lezzetliydi. İlk olarak ağızıma attığım en iyi köfte, bol peynir ve ev yapımı ekmek, ardından da tatlı olarak en muhteşem tiramisu geldi. Vito'nun "iğrenç" ilan ettiği sandviç hakkındaki şikayetlerini görmezden gelerek kendimi tıka basa doldurdum. O sadece yarısını yedi, ben de onun sandviçinin kalanını çaldım ve onu da yedim. Sonrasında kendimi çok daha iyi hissettim. Kısmen ağlama ve uyuma rutini yüzünden, ama aynı zamanda yemek yüzünden. Açlıktan ölüyordum.

Yemek boyunca pek konuşmadık. Vito sessizdi ve ben de pek çaba göstermedim. En iyisi de buydu, çünkü bugün neden ortadan kaybolduğumu açıklamak istemiyordum ... ve Vito da hiçbir şey açıklamak istemiyordu. İşte böyle.

İşimiz bittiğinde tabaklarımızı temizledi, duruladı ve bulaşık makinesine koydu. Hareket ederken sırtındaki kasların kayışını, omuzlarının genişliğini izledim ve her tarafım ısındı. Bunda çok evcil, çok normal bir şey vardı ve bunun gibi daha fazla anın özlemine çekiyordum. Bu sabah bana bir kapuçino hazırlaması gibi. Yalnız kalbim onun düşüncesini ve ilgisini bahar yağmurundaki kuru bir kök gibi içine çekti. Çok uzun zamandır kimse benimle böyle ilgilenmemişti.

Ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti ve o da bunu unutmama izin vermeyecekti.

"Ben jakuziyi ısıtayım," dedi ve kapıya doğru ilerledi. "Sonra duş alırız." İçeri döndükten sonra elleriyle işaret etti. "Andiamo. Üst kata."

Hızlı bir duştı, neredeyse iş gibi. Beni fayansa karşı öptü, dili ağızımın derinliklerindeydi, siki karnımda sertleşmişti ama daha ileri gitmedi. Yıkandık ve durulandık, sonra dışarı çıktık. Beline bir havlu sardı, sonra benim için büyük bir havlu kaldırdı. Yaklaştım ve yumuşak kumaşı vücudumun etrafına dolayarak sabitledi.

göğüslerimin üzerinden. Sonra elimi tuttu ve beni aşağıya, mutfığa doğru götürdü.

"Takım elbiseye ihtiyacımız var mı?" diye sordum.

"Hayır."

Kapıyı açtı ve ben aceleyle jakuziye doğru ilerlerken soğuk hava çıplak tenimde minik iğneler gibi hissettirdi. Bir anda havlumu bıraktım ve ısıtılmış suya girdim. Kenarlarda yumuşak ışıklar vardı, ben kalıplı koltuğa yerleşirken fısıkiyeler beni lezzetli sıcaklığın içine sokmak için fokurduyordu. Gözlerimi kapatma dürtüsüne direndim ve Vito havlusunu bırakıp jakuziye tırmandığında bunu yapmadığıma sevindim.

Vay anasını, bu adam. Kaslar patlıyor ve tendonlar yağsız kemikler üzerinde geriliyordu. Vücudu güçlü ve formdaydı. Onu kumarhanenin barında gördüğüm ilk andan beri istiyordum, o kadar yakışıklıydı ve çalışırken dikkati dağılmıştı ki o zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Bildiğim her şeye ve yaptığı her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum.

Belki de bu beni aptal, sürtük ya da kötü bir insan yapıyordu. Bilmiyordum. Ama bugün mağarada bu konuyu fazla düşünmeyi ve onunla yattığım için kendimi hırpalamayı bırakmam gerektiğine karar verdim. Bu hiçbir şeye yol açmayacaktı. O benim patronumdu - patrondan bahsetmiyorum bile - ve başka bir ülkede yaşıyordu. Daha önce birlikte olduğum her erkek gibi, bunun da tadını çıkarmalıydım: geçici harika seks.

"Çok ateşlisin," dedim ona çeneme kadar eğilirken.

"Öyle mi?" Kendini suya bıraktı ve sonra yüzünde bir sırıtışla bana doğru geldi. İri ellerinin bacaklarımdan yukarı kaydığını hissettim. "Buraya gel."

Benimle yer değiştirdi, sırtı kaplıcaya dönüktü ve beni kucağına aldı. İç çekerek beni göğsüne bastırdı ve başını arkaya yasladı. "Va bene. Bütün gün bunu d ü ş ü n d ü m ."

"Öyle mi?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Bana kızacağını düşünmüştüm. Bilirsin, sana siktir git dediğim için."

"Çok kızmıştım. Ama bunu neden yaptığını da anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ve nedenini değiştiremem ama anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Avuç içi omurgamda gezindi, yatıştırıcı dokunuş ve dönen su ona doğru sarkmama neden oldu. "Bir şeyi anlamadığında sinirlenip hırlayan bir ağabeyim var. Bu bir başa çıkma mekanizması. Endişesi ve belirsizliği başkalarına saldırmaya neden oluyor. Sen de hemen hemen aynısın."

Göğsümde bir düğüm, beklemediğim bir acı yumağı oluştu. "Vay canına, beni çok çekici gösteriyorsun."

Yerimden kalkmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Bella, hepimizin bilgiyi işleme ve stresle başa çıkma yöntemleri vardır. Tavrılarının ve hırıltılarının beni rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ediyor mu?"

"Hayır, sikimi sertleştiriyorlar. Şimdi bana bugün neden kaçtığını söyle."

Bu adama en derin, en karanlık güvensizliklerimi itiraf etmemin imkânı yoktu. Saldırıya geçmem gerekiyordu. "Bilgiyi nasıl işlersin ve stresle nasıl başa çıkarsın?"

"Düşünüyorum. Sessizleşirim ve kendi kafamın içine girerim."

Maz gittikten sonraki tavrı şimdi daha anlamlıydı. "Yemek sırasında bu yüzden mi sessizdin? Ağabeyin seni rahatsız eden ne söyledi?"

"Seninle flört etmesinden hoşlanmıyorum. Kışkandım."

Düz bir cevap beklemiyordum. Her zamanki gibi bir saptırma ya da soru bekliyordum. Ağzım hafifçe açık kaldı. "Bu çok saçma. Ben asla ... " Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Bir kardeşten diğerine atlayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama bunu açıklayamam. Sen-"

Dudaklarını kapadı ve gözlerini uzaklara dikti.

"Ben, ne?"

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda beni üzerine doğru kaydırđı ve bacaklarımı kalçalarının iki yanına yerleştirdi. Kabarcıklar çıplak tenimi, özellikle de bacaklarımın arasını okşar gibi okşuyordu. Beni karnına yerleştirirken iri elleriyle kıcıımı kavradı.

Alnımızı birbirine yaklaştırdı. "Sen *benimsin*," dedi sessizce, sesindeki çelik açıkça belli oluyordu. "Seni yatağıma bağlamak, çıplak tutmak ve beni bekletmek istiyorum."

Bu açıklama kanın klitorisime hücum etmesine neden oldu. Nedenini bilmiyordum ama onun sahipleniciliğı her seferinde uyarılmamın artmasına neden oluyordu. Bugün mutfakta, ona ait olduğumu söylememi istediğinde yaşadığım orgazm? Lanet olası grafiklerin dışında.

Bu gerçek değıl. Bunu unutamazdım.

Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim ve göz kapakları çırpınarak kapandı. Onu ne kadar etkilediğimi görmek hoşuma gidiyordu. "Bugün bütün gün beni kokladın mı?"

Gözleri kapalı kalsa da ağzının kenarı yukarı kalktı. "Uzun bir süre. Bana bu sabah ne kadar tatlı olduğunu hatırlattı."

Çenesini kemirdim, dudaklarımın her dokunuşunda geç çıkan bıyıklarının verdiği sert hissin tadını çıkardım. "Kafa verme konusunda çok iyisin."

"Kukuna doyamıyorum. Beni deli ediyorsun, diavoletta mia."

"Ben de sana, bello." Soğuk burnumu onunkine sürttüm, dudaklarımız neredeyse birbirine değıyordu. Suyun buharı ve yumuşak ışıklar bizi sarıyor, sıcak nefesi yanağımı ısıtıyordu. Cennetten küçük bir dilim gibi hissettiriyordu ve onunla ilgili, o anla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Beklenti, derimin altında bir elektrik yükü gibi uğuldamaya başladı, her hücre ona yaklaşmak için gerildi, uğuldadı. Belki de o kadar da yorgun ve bitkin değıldim.

Elleri başımın arkasını kavradı ve beni öpmek için yüzüme doğru eğildi. Nazikti, telaşsızdı, ağzıyla hafif, yatıştırıcı dokunuşlar yapıyordu. Bu böyle devam etti ve ben giderek sabırsızlanmaya başladım. Beni hayal kırıklığına uğratmaya mı çalışıyordu? Dilimi ağzına sokmaya çalışarak bastırdım ama her seferinde geri çekildi. Kalçalarımın arasında ısı oluştu ve kalçalarımı salladım, merkezimi teninin üzerinde kaydırđım, sürtünme için çaresizdim. Arkama uzanıp sikini tutmaya çalıştım, işleri ilerletmek için, ama beni engellemek için kolumu tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı ağzıma karşı. "Sertleşip sertleşmediğini görmeye çalışıyorum ki seks yapabilelim."

"Kucağımda çıplaksın. Tabii ki sertim. Ama yapmayacağım siktir git."

"Neden?"

"Çünkü ağrın var."

"Çok daha iyi hissediyorum." Yalan değil. Ilık su harika hissettiriyor, tüm kaslarımı gevşetiyor ve bugün taşıdığım tüm gerginliği hafifletiyordu. Tekrar hareket ettim ve klitorisimi onun sert vücuduna sürtmeye başladım. "Seni hissetmeme izin ver."

"Benden böyle mi istiyorsun?"

"*Lütfen*, Vito. Seni hissetmeme izin ver."

Kolumu bıraktı ve dirseklerini jakuzinin kenarına dayadı. "Sikimi okşa. Bana ne yaptığını gör."

Suyun içine uzandım ve onu buldum, kalın ve sıcaktı. Onu hissetmeyi sevdiğim için birkaç kez sertçe çekiştirdim. Yine de yeterli değildi. Ona derinlerde ihtiyacım vardı.

Eli aramıza daldı ve başparmağı anında klitorisimi buldu, ustalıkla ovuşturdu. Nefes nefese, gözlerim kapanırken şaftını sıktım. "Oh, Tanrım."

Ağzını meme uçlarımdan birinin etrafında kapattığını hissettim, ardından muhteşem bir emiş geldi. Islak bir patlamayla beni bıraktı. "Bana bugün neden üzgün olduğunu söyle." Bir yalama daha içime bir titreme gönderdi, başparmağı seksimin sert tomurcuğunun etrafında dönüyordu. Mükemmel ritmi sayesinde kalbim göğsümün içinde çarpıyor, arzu alt yarımı kemiriyordu.

Tam unuttuğunu düşündüğüm anda, "Neden yalnız gittin?" diye sordu.

"Hadi içeri girelim," diye nefes nefese kaldım.

"Eğer seni becermemi istiyorsan, angelo mio, nedenini söyle." Sesi alçak ve ikna ediciydi, başparmağı istikrarlı, çıldırtıcı hızını sürdürüyordu. "Bugün neden ağladığını bilmek istiyorum."

Onun yerine dikkatini dağıtmaya çalıştım. Onu güçlü bir şekilde çekiştirerek fısıldadım, "O koca sikini içime sokmak istemez misin? Bana sana ait olduğumu göster?"

Vücudundan bir ürperti geçti ve içimi bir zafer dalgası doldurdu. Ancak bu kısa sürdü çünkü beni daha hızlı ovuyordu. Klitorisim zonkluyordu, tüm hisler o küçük sinir demetinde odaklanmıştı. Her iki omzunu da kavramak için shaftını serbest bıraktım. "Oh, Tanrım."

Ağzı kulağımın kabuğuyla buluştu. "Sence kim daha uzun süre dayanabilir? Ben mi sen mi?"

İnledim. Dışarıda, yıldızların altındaydık, sert kasları altımdaydı ve orgazm karnımda hızla yükseliyordu. Su, başparmağı, buhar... "Siktir," diye homurdandım.

Başparmağını işkenceli, tüy kadar hafif bir emeklemeye yavaşlatırken kıkırdaması karanlıktı. "Bu savaşı kazanamayacaksın

-Ve bana nedenini söyler söylemez gelmene izin vereceğim."

"Belki de boktan bir gün geçirdim." Elini elimle kovalamaya çalıştım.

kalçalarım. "Önemli değil."

"Benim için önemli." Ses tonunu yumuşattı. "Bugün dağıldın ve bunun Beppe'yle bir ilgisi olamaz. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"*Vito*." Sesim acınası bir sızlanmaydı. Ateş pençeliyor ve tırmalıyordu, o kadar güçlü bir ihtiyaçtı ki iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordum.

Çenemi avuçlarının arasına aldı ve bakışlarıyla yüzümü inceledi. "Umurumda değil mi sanıyorsun? Kaybolduğunda endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Bella, bunu yırtıp atacağım.

Biri sana yanlış b a k a r s a , o lanet şehri ellerimle parçalarım. Yaralandın mı? Hiç düşünmeden hepsini yerle bir ederim."

Başımı salladım, düşüncelerim karmakarışık. Yardımcı olmuyordu. O kulağıma pis İtalyanca kelimeler fısıldarken ben sadece orgazm olmak istiyordum. "Dokun bana, lütfen. Sana çok ihtiyacım var."

Dudakları elmacık kemiklerime, burnumun üzerinden alnıma doğru yumuşakça bastırdı. "Çok tatlısın. Devam et. Bana daha önce aklından neler geçtiğini anlat." Başparmağı daha sert okşadı, ayak parmaklarımı kıvıran dar küçük daireler çizdi. "Daha iyi hale getirmeme izin ver."

"Tam orada, durma."

Beni birkaç saniye şımarttı, sonra geri çekildi. "Anlat bana."

Tırnaklarımı omuzlarına batırdım, onunla savaşma isteğim azaldı. Ona söylesem ne fark ederdi ki? Hiçbir şeyi değiştiremezdi. Ve bana iyi vakit geçirtmesi için can atıyordum.

Ondan uzaklaştım ve o da beni bıraktı. Girdaplı suda sallanıyordum ve bunu nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalışıyordum. "Her şey çok fazla. Şaraphaneyi kaybetmek, babamı hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmek. Kesinlikle kumar sorunu olan kardeşim. Her şey berbat. Ve bir de sen varsın."

"Peki ya ben?" diye sordu durakladığımda.

"Bir nefeste bana bunun kısa vadeli bir şey olduğunu söylüyorsun, ama bir sonraki nefeste sana ait olduğumu söylememi emrediyorsun. Ve şimdi bir korumam var ama sorun olduğu açık olmasına rağmen bana nedenini söylemiyorsun. Sonra Maz bana ikinizin eskiden mankenlerle yaptığı seks partilerini anlatıyor. " İçimi çekerek başımı salladım. "Bak, ikimiz de bunun sadece seks olduğunu biliyoruz ve bu sorun değil. O yüzden daha fazlasını yapmaya çalışma, tamam mı? Kafamı karıştırıyor."

Çenesini ovmak için bir elini kaldırdı. Bunun Vito dilinde *bir dakikaya ihtiyacım* var anlamına geldiğini öğrenmiştim. Jetleri bırakıyorum

sihirlerini gösterdiler, ben de bekledim ve suyun tadını çıkardım.

"Maggie, Toronto'ya dönmem gerekiyor. Kısa bir süreliğine burada olduğumu söylediğimde, bu bir yalan değil."

"Biliyorum," dedim. "Anlıyorum, gerçekten."

"Hayır, yok. I-" Suya kaşlarını çattı, sonra tekrar bana baktı. "Kendimi sana emirler vermekten ve yataktayken seni kendi isteğime boyun eğdirmekten alıkoyamıyorum. Denemeyeceğim bile - bu çok bağımlılık yapıyor. Ama daha fazlası oluyor ve bunu açıklayamıyorum. Hissettiğim kıskançlık, sahiplenme. Seni koruma ihtiyacı, günün her dakikasında seni becerme ihtiyacı. Ben de aklımı kaçıyorum, anlıyor musun?"

Suyun altında bana doğru uzandı ve ayak bileğimi buldu, sonra beni kendisine doğru çekti. Kendi isteğimle gittim ve kendimi tekrar kucağında buldum. Başparmağını kullanarak nemli kaşlarımı teker teker düzeltti. "Sokakta söylediklerim doğru. Beni ters yüz ediyorsun."

Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değildim. Yani ikimiz de sikilmiş miydik?

Hayır, bunu kabul edemezdim. Bu adamın kalbimi kırmasına izin veremezdim. "Bu sadece seks, Vito."

Kabul etmesini bekliyordum. Ne de olsa, bağlanmaktan kaçınmak için sahte bir alyans takan bir adam, teklif ettiğim şey karşısında heyecanlanmalıydı. O şehirdeyken geçici bir ilişki, bağlanma yok. Karmaşık duygular yok. İsteddiği bu değil miydi?

Ama Vito heyecanlanmış görünmüyordu. Alnındaki çizgiler derinleşmiş ve ağzı ciddi bir kaş çatmaya dönüşmüştü. Beni yanındaki koltuğa oturtarak, "Burada bekle. Sana bir havlu getireyim."

Jakuziden çıktı ve ben orada oturdum, kafam karışmıştı, aramızda ne haltlar döndüğünü merak ediyordum.

fi1teen

...

Vito

BİR ŞEY BENİ UYKUMDAN ALIKOYDU, a

İçimde yuvarlanan sıcaklık ve memnuniyet ipliği. Durgun karanlıktan yüzeye çıktığımda neler olduğunu anladım. Islak, sıcak bir ağız sert horozumun etrafına sarılmıştı ve ona lezzetli emişin tatlı çekişlerini veriyordu.

Mmmm, lanet olsun. Bu çok güzeldi.

Kalçalarımı açarak ona daha fazla yer açtım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Dün gece onu yiyip bitirdikten ve orgazm sözümü yerine getirdikten sonra Maggie yatağında uyuyakaldı. Ama ben daha önceki konuşmamız, Red Raiders ve diğer her şey yüzünden o kadar gergindim ki sakinleşip uyuyamadım. Sonunda pes ettim ve çalışmak için aşağı indim. Yatağa dönüp ona katıldığımda gecenin bir yarısıydı.

O emerken ve yalarken, gözlerimi kapalı tuttum ve ilginin tadını çıkardım. Maggie kumarhaneden beri bana sakso çekmemişti ve onun açgözlü dudaklarının benden bir kez daha boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyordum. Bu işte çok iyiydi. Diliyle küçük hareketler yapıyordu, dişleri yoktu. Sabit basınç. Ve taşaklarımı asla unutmadı, onları ağzında tuttu ve dilini kesemin üzerinde döndürdü.

Şimdi tamamen uyanıktım.

Onu izleyebilmek için yorganı üstümden attım. Çıplak ve gözleri kapalı, bacaklarımın arasında diz çökmüş, sikim ağzındaydı. Tenim tükürüğüyle ıslanmıştı, dolgun dudakları aletimin etrafını sıkıca sarmıştı. Kasıklarına kan hücum etti. "İşte bu, Angelo," diye fısıldadım, saçlarını okşadım ve daha iyi görebilmek için yolumdan çektim. "Beni derinlere al. Boğazını hissetmeme izin ver."

Çenesini genişletti ve başını gidebildiği kadar aşağı indirdi. Bu yeterli değildi.

Başını tuttum ve kalçalarımı yukarı bastırdım. "Daha fazla. Ağzına al."

Bana karşı koymadı ve vücudunun sarsıldığını hissettim. Nefes almak için geri çekilmesine izin verdim. "Tekrar. Bu sefer gözlerini benden ayırma, Bella."

Sulu bakışları benimkilerle buluştu ve bu görüntü damarlarımda şehvet uyandırdı. Yukarı doğru iterken hareket etmesine izin vermedim, beni almak için çabalamasını izledim. Sonunda boğazına doğru ittim. Orada durdum ve o kendini sabitlemek için kalçalarımı kavradı, gözyaşları tenini ıslatıyordu. Başka tarafa bakamıyordum, büyülenmiş gibiydim. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Boğazından yavaşça çıktığımda derin bir nefes aldı ve tükürüğü çenesinden aşağı aktı. Ama beni bırakmadı. Göğsüm daraldı. "*Tu sei perfetto*," diye fısıldadım, anlamayacağının farkında bile değildim. "Sen mükemmelsin," diye tekrarladım. "Sikimi emmek seni ıslatıyor mu?"

Başını salladı, gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

Cazzo, bu kız. Boğazına boşalma fikri hoşuma gitmişti ama şu anda onu becermeyi tercih ederdim. Amcığının sıkı kavrayışını, içine girdiğimde attığı küçük çılgınlıkları arzuluyordum. "Sırt üstü yat."

Beni bir patlamayla bıraktı ve ereksiyonum karnıma çarptı. Yatağın yanındaki çekmeceye uzanıp orada sakladığım kayganlaştırıcıyı çıkardım. Baktığımda Maggie'nin uzun bacakları yatağın üzerinde uzanıyordu, kapüşonlu göz kapakları arzuyla kararmış gözleri çerçeveliyordu. Aralarında gidip geldim.

bacaklarını ve benim horoz kadar kaygan. "Çok fazla gelirse haber ver."

"Olmayacak. Ben iyiyim."

Parmaklarımın onun yarığından geçmesine izin verdim ve onu sıırıslıkla buldum. "Oh, bebeğim. Buna çok ihtiyacın var, değil mi?"

"Acele et, Vito."

Kalçalarından birini yukarı iterek, "Bacaklarını ayır. Bana o dar deliği göster."

Her iki dizinin arkasından tuttu ve amını göstermek için kendini açık tuttu ve ben onu içime çekerken bir nefes aldım. Islak kıvrımları, şişmiş klitorisi. İlerleyerek girişinde durdum ve içeri doğru iterken yüzünü izledim. Aletimin başının etrafındaki sıkışma, uzuvlarımda küçük şok dalgaları gönderdi, ancak ikimize de uyum sağlamak için bir saniye vererek hareket etmedim. İrkilmediğini görmek beni memnun etti. Onun yerine başı geriye doğru eğildi ve nefesi uzun bir iç çekişle dışarı çıktı.

"Biraz daha," dedi.

"Bacaklarını indirme." Kalçalarımı ayarlayarak milim milim içine girdim, sikimi yutarken kaygan etine baktım. Onun içine, amının derinliklerine gömülmek istiyordum. Kalçalarımız nihayet buluştuğunda başımı eğdim ve nefes aldım, burun deliklerim alevlendi. *Çok sıkı. Fokur fokur kaynıyordu.* İçine girmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

"Çok iyi hissediyorsun." Dudaklarını yaladı.

"*Tanrım.*" "Acı yok mu?"

"Hayır."

Rahatlamış bir şekilde pelvisimi klitorisine doğru ittim. O kadar tahrik olmuşum ki, kendimi utandırmamak için neredeyse itmeye korkuyordum. "Ne kadar sert istiyorsun?"

"Bana ne kadar sert verebilirsin?"

Eğildim ve bir elimi başının iki yanına koydum, neredeyse onu örtüyordum. "Bana kibarca sor, diavoletta."

"Beni sertçe becer, lütfen," diye bağırdı. Bacakları, onları ayakta tutma çabasından dolayı titremeye başladı. "Acele et."

Çekildim ve dizlerimin üzerine oturdum. Ellerini bırakmaya başladığında, bunu önlemek için bacaklarını tuttum. "Orada kal ve bana o boş amını göster. Seni doldurmam için bana yalvardığını duymak istiyorum." İki parmağımla klitorisini daire içine aldım ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Yine de hala sessizdi. "Yalvar bana."

"Tanrım, tam bir pisliksin." Parmaklarımı koalamaya çalışırken vücudunun alt kısmındaki kaslar kasıldı. "*Lütfen*, Vito."

"Lütfen Vito, ne?"

Bir hayal kırıklığı sesi çıkardı, sonra sesini bal damlayana kadar tatlandırdı. "Lütfen bebeğim, doldur beni. Beni sertçe becer. Seni bütün gün hissetmek istiyorum."

Onun sözleriyle beynim kısa devre yaptı, sanki içimde bir şimşek çaktı. Sikimi sonuna kadar içine soktum, duvarları bir mengene gibi sıkıyordu. Kalçalarım ona tekrar tekrar çarparken görüş alanımın kenarında noktalar dans etti, yatağın üstünde sarsılmasına neden oldu, dudakları belirgin bir mutlulukla ayrıldı, göğüsleri zıpladı.

Dişlerimi sıktım, pompalarken orgazmımı engellemeye çalıştım. Her hamlemde ahşap karyola duvara çarparak gümbürdüyordu. Elleri göğüslerini kavradı ve parmakları meme uçlarını çekiştirdi. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Kahretsin, bu *çok iyi*."

Beni kavrayış şekli -sanki amcığı gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi- düşüncelerimi karıştırdı. Onu orgazm etmek için tüm gücümü kullanırken sadece *daha fazla* ve *daha sert* düşünebiliyordum. Beni dinlemekten ne kadar hoşlandığını bildiğimden, ona yapmak istediğim her şeyi kendi dilimde itiraf etmeye başladım. Her ahlaksız eylem, bu kadın ve vücudu hakkında sahip olduğum her çarpık fikir.

Bana içimde hissettirdiği her şeyi.

Zamanı geldiğinde ondan vazgeçebileceğimden nasıl emin olmadığımı.

Sonra etrafımda kenetlendi, küçük dalgalanmalar içinden geçerek bacaklarından aşağı indi. Uzun bir küfürler dizisi soludu ve spazmı bittiğinde çekildim ve kalın boşalma şeritleri kaygan etine inene kadar kendimi birkaç kez okşadım. Onun amını bununla boyadım. Onu benim olarak işaretledim. Beyaz sıvı şeritleri onun güzel pembe dudaklarını ve klitorisini gölgeledi ve hissettiğim tatmin miktarı tarif edilemezdi.

Benimkini.

"Sürtün," dedim nefesimi tutmaya çalışarak. "Spermimi tenine sür ve içine doğru it."

İçinde hiç mücadele yoktu, şu anda da yok. Neredeyse istediğim her şeyi yapmasını sağlayan bir coşku denizinde yüzüyordu, örneğin parmaklarını bacaklarının arasına kaydırarak pisliğimi kendi üzerine bulaştırıyordu. "İşte bu," diye mırıldandım. "Devam et. Benim dölümü her zaman teninde taşımalsın."

Mutlu bir şekilde iç çekti, gözleri kapalıydı. Ona bakmaktan hiç sıkılmamıştım. "Aminin içine, mio dolce angioletto. Parmaklarını kullan ve her damlayı *içine doğru* it."

İki parmağım kıvrımlarının arasından süzüldü, meniye topladı. girişinde, sonra amının içine kayarak beni içeri itti. İstenmeden bunu ikinci kez yaptı ve neredeyse orada aşkımı ilan edecektim.

Madre di dio, bu kadın. O mükemmeldi.

Sono fottuto.

İkimize de bulaşmış parmaklarını tuttum ve ağzıma götürdüm. Bir kez yaladım, sonra ona uzattım. "Şimdi de sen."

Şeytani bir gülümsemeyle parmaklarını dudaklarının arasından geçirdi ve emdi. Her damla nem ağzımı terk etti ve onu tekrar ne kadar çabuk becerebileceğimi merak ederek bakakaldım. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Kıkırdadı ve bana doğru uzandı. "Bu ülkede böyle şeylere karşı yasalar var."

"Boş ver yasaları," diye mırıldandım üzerine uzanırken.
"Bizi birlikte izleseler kimse beni suçlamaz."

Çenemi öptü, burnunu çeneme dayadı.
Sonra omzumu okşadı. "Eğlenceliydi." Eğlenceli mi?
Dünyayı sarsan bir şeydi.

"Bu sadece seks, Vito."

Ama ben "sadece seks" in nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bu öyle bir şey değildi. Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar takıntılı, bu kadar çılgın olmamıştım.

"Ne?" diye sordu yüz ifademe bakarak.

"Hiçbir şey." Onu kısa bir süre öptüm ama sert ve derin bir öpücüktü. "Hadi duş alalım."

"Okaaaaaay." Sesi tereddütlü ve şaşkıncı.

Üzerinden emekleyerek kalktım ve yatağın yanında durdum, sonra ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Banyoya doğru yürürken arkamdan ılık çaldı. "Tanrım, kışın. Bu-" öpücük sesi çıkardı "-bir şaheser."

Omzumun üzerinden baktım. "Öyle mi?"

"Şu çukurlar bile tam burada." Sırtımın alt kısmına dokundu.
"Spor yapıyor musun?"

"Evde bir spor salonum var." Duşa uzandım ve suyu başlattım.

"Bahse girerim bacak gününü hiç atlamıyorsundur."

İşemeye gittim, yorum yapmadım. Kafamın içinde çok fazla şey dönüyordu ve sağlıklı düşünemiyordum. Dün onun için açtığım diş fırçasıyla dişlerini fırçalamaya başladı ve sessizlik çöktü.

Sifonu çektikten sonra duşa girdim ve sıcak suyun omuzlarıma vurmasına izin verdim. Her zamanki gibi kişisel konuları bir kenara itip işime odaklandım. Yapılacak çok şey vardı. Şaraphanede çalışmak için bir güvenlik şirketiyle temasa geçmem gerekiyordu. Bir de son birkaç gündür kaçındığım e-postalar vardı. Benetti'yi arayıp bilgi vermem gerekiyordu.

Duş kapısı açıldıktan sonra yumuşak eller sırtımdan yukarı kaydı. Bana doğru bastırdı ve enseme öptü.

ense. "Hiç kimse sana bazen huysuz olabildiğini söyledi mi?"

Babamın benimle ilgili alaycı yorumlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırak."

"D'Agostino'lar zayıf değildir. Kendi kafandan çık ve vur onu, Vito."

Yine de Enzo beni korumuştı, babama siktir git ve beni yalnız bırak.

"Evet," dedim basitçe.

Ben daha fazla uzatmayınca Maggie dudaklarını büzdü ve spreyin altına girdi. Su perdesinin altından, "Bugün yapacak çok işim var. Binlerce şeyi yetiştirmem gerekiyor." Şampuana uzandı. "Peki ya sen?"

"Evet." Avuçlarıma biraz vücut yıkama suyu doldurdum ve kendimi yıkamaya başladım. "Ama bu akşam görüşürüz. Akşam yemeği için buraya gel."

"Belki." Saçlarını köpürttü. "Bakalım gün nasıl geçecek."

Yanlış cevap.

Duruladım, sonra onu fayansa doğru yatırdım. Eğilerek boynunun derisini emdim, ıslak yumuşak etini ısırardım ve yaladım, ta ki inlemeye başlayana kadar. Kolları beni yakın tuttu, başını ihtiyacım olan erişimi sağlayacak şekilde eğdi. "Bu çok iyi hissettiriyor," dedi iç çekerek.

Durmadım.

Dişlerimi köprücük kemiğine geçirdim, kulak memesini ısırardım. Teninde izler bırakmak için dudaklarımı ve dilimi kullandım. Amına bastırmak için kalçamı bacaklarının arasına soktuğumda, kaygan etini benimkinde hissedebiliyordum. Çoktan tekrar tahrik olmaya başlamıştı. Kasıklarımnda kan biriktikçe sikim tepki vermeye, kalınlaşmaya başladı. Göğüslerinin uçlarını sıktım, meme ucunu başparmağımla orta parmağımın arasında yuvarladım.

Nefes nefese kaldığında, bana yapıştığında, boğazından yumuşak sesler çıktığında, çenesini tuttum ve ona baktım.

"Bu akşam en geç saat altıda burada olacaksın. Akşam yemeği seni bekliyor olacak."

"Vito." Sesinde kızgınlık vardı. "Yapacak çok işim var."

"Saat altı , diavoletta mia. Ve eğer ben gelirim seni ararlarsa, bunun bedelini cehennemde öderler."

Onu bırakarak duştan çıktım ve belime bir havlu sardım, çıkarken her yere su damlatıyor olmamı umursamadım bile.

Maggie

Rahatlamış ve yeniden enerji kazanmış olarak üzüm bağlarına doğru yola çıktım. Elimdeki seyahat kupasından bir yudum alırken orgazmın gücünün böyle olduğunu düşündüm. Bugün kahve içmek için vaktim olmadığını söylediğimde Vito bana double cappuccino yapmıştı. Neden bu kadar düşünceliydi? Sinir bozucuydu.

Tekrar aynı "sadece seks" sayfasında olduğumuzu varsaymıştım, ama şimdi o kadar emin değildim. Her gece yatıya kalmak mı? Bu çok çiftçeydi. Edepsiz konuşmalar bir şeydi. Birlikte bu kadar çok zaman geçirmek başka bir şeydi. Mesafeye ihtiyacım vardı, her akşam düşüncelerimizi ve duygularımızı paylaşmaya değil.

Cep telefonum çaldı. Arayan Carlo'ydu ve saat yedide merlot asmalarının yanında buluşmak için mesaj atıyordu. Bu da bana evde üstümü değiştirmek için on dakika bırakıyordu. Ona bir başparmak yukarı gönderdim. Sonra BELLO'dan bir mesaj beklediğimi fark ettim.

Saat altıda, diavoletta.

Küçük bir baş dönmesi göğsümü ısıttı ama onu bir kenara ittim. *Saçmalamayı bırak*, dedim kendime. Kabul etmek yerine Vito'ya şeytan suratlı bir emoji gönderdim.

Ev sessizdi, bu yüzden Massimo'nun üst katta uyuduğunu düşündüm. Kardeşim ve Celeste ile görüşüp her şeyin nasıl gittiğini öğrenmem gerekiyordu. Saat 10.00'da bir ekip toplantımız vardı.

Öğlen, genellikle öğle yemeğini birlikte yedik. Kıyafetlerimi değiştirirken, toplantının olup olmadığını teyit etmek için grup başlığımızı açtım. Mikey olduğunu ve Massimo'nun bize pizza yapacağını söyledi. Neredeyse ellerimi ovuşturacaktım. Otantik İtalyan pizzası mı? Hele şükür.

Geldiğimde Carlo beni bekliyordu. İki kürek ve yepyeni görünen bir yığın beyaz kova vardı. Elinde iki çift eldiven ve bir paket numune torbası vardı. "Buongiorno," dedi, yanıma geldiğimde yanaklarımdan öptü. "Umarım seni yataktan kaldırmamışımdır ama sanırım sen de benim gibi erken kalkıyorsun."

"Doğru tahmin ediyorsun. Genellikle altıda dışarıda olurum. En geç altı buçukta."

"Va bene. Cornell'deki bir laboratuvarla toprak örneklerini hızlıca analiz etmeleri için anlaştım. O zaman neyle çalıştığımızı ve nasıl gübreleme ve iyileştirme yapabileceğimizi bileceğiz, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Yerden bir kürek aldım ve eldivenleri ondan aldım. "Nereden başlamak istersin?"

"Her üzüm çeşidi için bir kovam var. Merlot'tan başlayıp güneye doğru ilerleyeceğiz. Ben alt toprağı alacağım, sen de üst toprağı al."

Birlikte çalışmaya başladık, toprağı kürekle kovalara doldurduktan sonra ellerimizle karıştırarak bir örnek karışım oluşturduk. Sonra numune torbasını doldurduk ve yolumuza devam ettik. Carlo komik ve cana yakındı; ünlü şarap imalathaneleri ve tanıştığı insanlarla ilgili anlattığı hikâyelerle beni eğlendirdi.

"Vito seni buraya gelmeye nasıl ikna etti?" Cabernet Franc bölümünde çalışırken sordum.

Carlo merakla bana baktı. "Soyadını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama ... "

"*Ama* yok, sinyorina." Kovamıza toprak attı. "Bu adamlar, onlar zengin , ama onlar aynı zamanda

tehlikeli. Bunu unutmamalısın." Başka bir bölüme doğru ilerledi ve kazmaya başladı.

"Biz birlikte değiliz," diye arkasından seslendim.

Geri dönüp küreğini boşalttığında küreğe yaslandı ve gözlerini bana dikti. "Benim ülkemde bir baba, kızının böyle bir adamla birlikte olmaması için dua eder. Ve ben onun seninle ilgilendiğini hissediyorum."

Carlo'nun umutlarımı ve hayallerimi Vito'yla evlenmeye bağladığımı düşünmesini istemiyordum. "İtalya'da değiliz ve ikimiz için de bir gelecek yok. Sadece eğleniyoruz, geçici bir eğlence."

"Va bene. Rahatladım, çünkü bu erkeklerin kadınlara ve rollerine bakış açıları çok dar. Ve durum ne kadar kötü olursa olsun hiçbir çıkış yolu yok, anlıyor musunuz?"

"Bir çiftçi gibi giyinmeme ve bir mafya karısı olarak şaraphane işletmeme izin verilmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Carlo başını salladı. "Bu ona kötü yansır. Onun bir kupaya, bir modele ihtiyacı var. Diğer tüm erkekleri kıskandıracak birine." Yüzünü buruşturarak, ne söylediğinin farkına varır gibi oldu. "Güzel olmadığından değil. Her erkek için bir ödül olursun."

Elimi kaldırdım. "Anlıyorum. Alınmadım. Arkadaşım Valentina bir restoran işletiyor. Ve Luca Benetti ile evli. Belki sen-"

"Adını duymuştum. Peki şimdi bu restoranı o mu işletiyor?"

"Şey, hayır." Eldivenlerimdeki kiri fırçaladım. "Catanzaro'da balayındalar."

Carlo elini, *işte böyle* der gibi *uzattı*.

"Geri dönüyor," dedim, kulağa zayıf gelse de. "Yılı orası ve burası arasında bölüştürüyorlar."

"Sen öyle diyorsan," dedi ve daha fazla numune almak için uzaklaştı.

Dakikalar sonra, bu konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum. Bunun sadece seks olduğunu hatırlamak için bir neden daha.

Vito. Mafya karısı olmak için özgürlüğümden vazgeçmiyordum. Hayır, teşekkür ederim.

Ama bu bana Val'i düşündürdü. Geri dönecek miydi? Çok fazla arkadaşım yoktu ve birini, özellikle de *en iyi* arkadaşımı kaybetmek canımı yakardı. Eldivenlerimden birini çıkarıp başparmağımla telefonumun kilidini açtım ve Val'le olan mesajlaşmamı açtım.

Hey! Nasıl gidiyor? Hâlâ hayatta mısın?

Neredeyse anında, onun bakımlı ayak parmaklarının fotoğrafı ekranımı doldurdu, arka planda bir havuz vardı. Güneş, başımın üzerinde beliren gri gökyüzüne *siktir* git dercesine parlıyordu. Kendimi biraz hasta hissettim. Akli başında kim o cenneti bırakıp buraya geri dönerdi ki?

Güzel görünüyor. İyi eğlenceler!

Gerçekten ziyaret etmeniz gerekiyor

Burada çok eğlenirdik Luca'nın havuzu BOMBA gibi

Kraliçe gibi hissediyorum

Bir başparmak gönderdim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bir mafya kralının karısı olarak, o bir kraliçeydi. Neden bundan vazgeçip bu bok çukuru kasabaya dönsün ve geçimini sağlamak için çalışsın ki? Restoranı sevmemişti; annesi hastalandığında devralmıştı. Bu onun için daha çok bir görevdi, bir sorumluluk. Bir çağrı değil. Benim üzüm bağı gibi değil. Bundan asla vazgeçemezdim. Bu asmalar kalbimin derinliklerine kök salmıştı, toprak benim bir parçamdı.

Telefonumu bir kenara bırakıp görevime geri döndüm. Bugün kafamın içinde başka birinin sesine ihtiyacım yoktu. Endişelenecek yeterince şeyim vardı. Val hiç geri dönmezse, öyle olsun. Sonunda mesaj arkadaşı olurduk ve sonra yavaş yavaş birbirimizi okumaya bırakırdık, cevap vermemiz günler sürerdi, ta ki haftalara dönüşene kadar.

Sonra "Aman Tanrım, uzun zamandır konuşmadık! Bugünlerde arayı kapatabilir miyiz?" türünden mesajlar gelirdi.

Mesaj dizilerime geri döndüm. Arkadaşım Sam ve ben video paylaşmayı severdik, genellikle de seksi üstsüz erkek videoları. Yazdım:

Hey. Kafede meşgul olduğumu biliyorum ama yakında takılalım.

Hemen üç nokta belirdi ve bana yanıt verdiğini söyledi. Buzlu kahve ve latte yapmak yerine telefonuyla ilgilenmesi şaşırtıcıydı. Sabahları en yoğun olduğu saatlerdi.

EVET LÜTFEN

Bu gece mi?

Dışarda bir geceye ihtiyacım var.

Gülümsedim. Sam büyükannesiyile yaşıyordu ve kasabadaki Leaning Tower of Pastries'i işletiyordu.

Evet! Ben hazırım.

Tamam, 5:30'da yanında olabilirim.

Mükemmel. Benimle tadım odasında buluş. Şarap seçeriz.

Ahtapot kalp gözlü bir emoji gönderdi. Tanrım, Sam tuhaftı ama onu seviyordum.

Telefonumu kaldırmaya başlamıştım ki İtalyan bir mafya babasının saat altıda beni beklediğini fark ettim. Sohbetimizi açıp mesaj attım,

Bu gece arkadaşım ile takılıyorum.

Buraya gelemem.

Hemen bir yanıt gelmeyince cep telefonumu ceketimin cebine geri koydum. Carlo geldi ve toprağı döktü.

Sonra da asmaları işaret etti. "Yaprak saplarını en son ne zaman test ettiniz?"

Doku test etmek oldu Pahalı, daha fazla maliyetli daha toprak örnekleme. "Beş yıl önce babam yapmıştı."

Sanki beklediği buymuş gibi başını salladı. "O raporları görmek isterim."

"Elbette. Bir terslik var mı?"

"Bu bir his. Çiçeklenme sırasında bazı örnekler alana kadar emin olamayacağım."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bu aylar sonraydı. "Ama neyden şüpheleniyorsunuz?"

"Spekülasyon yapmaktan hoşlanmıyorum sinyorına. Ben bir bilim adamıyım ve gerçeklerle çalışırım."

"Ama?"

Ellerini kalçalarına koydu ve Cabernet Franc asmalarına baktı. "Sizde Kırmızı Leke olmasından endişeleniyorum."

Ağzım açık kaldı. Kırmızı Leke oldukça yeni bir virüstü ve üzüm bağlarını yok edebilirdi. "Hayır, bu doğru olamaz. Sadece Kaliforniya ve Oregon'da görüldü."

"Ve New York'ta," dedi Carlo. "Geçen yıl iki vaka görüldü."

Ne yazık ki yerel şaraphane haberlerini takip etmemiştim. Çok meşguldüm ve ... *Kahretsin*. Küçük bebeklerime, kanımı, terimi ve gözyaşımı akıttığım uykudaki asmalara baktım. "Göster bana."

"Gelişmesi zaman alır. Yanılıyor olabilirim."

Carlo, dünyanın önde gelen şarap uzmanı, yanılıyor mu? Bundan şüpheliydim. Bu asmaları sökmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Bağın tüm bölümlerini kaybedecektik. Peki ben neden fark etmedim?

Çünkü bu işte çok kötüsün. Babam fark ederdi. Büyükbabam yakalardı.

"Carlo, lütfen. Çıldırmaya başlamadan önce bana göster."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Maggie, nefes al. Kırmızı Leke'yi fark etmek zordur. Birçok sarmaşık hiç belirti göstermez."

"Ama sen hemen fark ettin."

"Bunu fark etmedim çünkü bunu doğrulayacak yapraklar yok. Dedğim gibi, bu sadece tattıklarına ve burada gördüklerime dayanan bir his." Ellerini indirdi. "Ama paniğe kapılmamalıyız."

"Çok geç. Ne yapabiliriz?"

"Rastgele birkaç sürgünün kortikal kazıntılarını alacağım ve bugün diğerleriyle birlikte analiz ettireceğim."

"Cornell'e gitmemi ister misin?" Üniversite yaklaşık üç saat uzaklıktaydı ve Carlo'yu bu kadar uzun bir yolculuk yapmaya zorlamak istemedim.

Başını salladı ve küreğine uzandı. "Benim için sorun değil. Çalışanlarıyla tanışmak ve tesislerini görmek için sabırsızlanıyorum. Şu toprak örneklerini bitirelim, sonra da kazıntıları hazır hale getiririz."

O kendi bölümüne doğru yürürken ben sarmaşıklara bakıp neyi kaçırdığımı merak ettim. Sonbaharın bir noktasında yapraklardaki kırmızı izleri fark etmem gerekmez miydi? Üzümleri toplarken personelin fark etmesi gerekmez miydi? Bu nasıl gözden kaçmıştı? Doğa böyledir işte: Ne kadar yetkin olduğunuzu düşünürseniz düşünün, o her zaman sizi alçaltmanın bir yolunu bulur.

"Sinyorina!" Carlo seslendi. Etraftaki toprağı eşeliyordu ve beni yanına çağırırdı. "Gel bak."

Ne bulduğuna bakmaya gittim. İkimiz de eğildik ve o da hasattan arta kalan ve malçların altından çıkan yapraklardan birkaçını aldı. Bir tanesinin kenarında küçük, karanlık bir nokta vardı. Şu anda kahverengi görünüyordu ama bir zamanlar kırmızı da olabilirdi.

"Lanet olsun," diye bağırdım.

"Kırmızı Leke olmayabilir," dedi Carlo sakince. "Bu yaprak eski, bu yüzden doku örnekleri gelene kadar kesin bir şey söyleyemeyiz. Ama kesinlikle *bir şey var.*"

"Bu bölümün tamamını sökmemiz gerekecek."

Doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Bu en iyi senaryo olurdu, değil mi?"

Oh, Tanrım. Bütün bitkileri kaybedebilirdim.

Başım dönüyordu, eğildim ve birkaç derin nefes aldım. Bu çok fazlaydı. Her şeyin ötesinde, bu ~~çok~~ fazlaydı. Evren neden benden bu kadar nefret ediyordu?

"Che cosa?" diye derin bir ses sıranın aşağısından seslendi. "Sen Hasta mısın?"

Başımı kaldırdım ve Vito'nun bana doğru yürüdüğünü gördüm, uzun bacakları takım elbisesi ve siyah paltosunun içindeydi. Tuhaftı ama varlığını rahatsız edici bulmamıştım. Aksine, içimden dev bir rahatlama dalgası geçti. Birden içimden koşup kendimi onun güçlü kollarına atmak geldi.

Kart sahibi bir feminist olarak bu dürtü endişe vericiydi. Ama üzüm bağı artık sadece benim sorunum değildi, *bizim* sorunumuzdu. Ve bu fikir hiç de fena değildi.

"Kırmızı Leke olabilir," diye ağızımdan kaçırdım. "Ve beni kovmalısın."

Neredeyse hiç tepki vermedi, sadece burun deliklerini oynatarak yanıma geldi. Benim paniğim karşısında ses tonu düzgün ve sakin kaldı. "Seni kovmuyorum. Kırmızı Leke nedir?"

Carlo patrona kısa bir özet geçerken ben de yıllarca verdiğim emeğin şimdi mahvolduğunu düşünmemeye çalışıyordum. En son ne zaman bütün bir asma sırasının sökülme zorunda kaldığını hatırlayamıyordum. Babam hâlâ hayattaydı, yani belki on iki yıl önce?

Önce Mikey bağı kaybetmişti, şimdi de ben bağı gerçekten *kaybetmiştim*. Parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yaptım ve çıldırmamaya çalıştım.

Carlo işini bitirdiğinde Vito düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu, bakışları ufuktaydı. "Yani nedeni bilinmiyor, doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladı Carlo. "Doku örnekleri geri geldiğinde öğreneceğiz."

"Ama siz bunun bir tür virüs olduğunu düşünüyorsunuz." "Evet, öyle düşünüyorum."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Onu yakalamalıyım. Bu benim suçum. Bağdan ben sorumluyum." Omuzlarımı dikleştirdim. "Etkilenen tüm asmaları kaybedeceğiz. Beni kovmalısınız."

Başını yana doğru salladığında Vito'nun soğukkanlı maskesi yerinde duruyordu. "Benimle yürü."

Carlo'ya kısa sürede döneceğime söz verdim, sonra Vito'nun yanına gittim. Hızlı yürümüyordu. Bunun yerine yavaşladı ve benim adımlarımı kendi adımlarıyla eşleştirdi ve bizi bağın derinliklerine götürürken hiç konuşmadık. Histerik biri değildim ama kendimi sarmalın içinde hissediyordum. Bu destansı boyutlarda bir felaketti. Kaybedilecek onca para...

Ya tüm bağ etkilenirse? Ya her kökü sökmek zorunda kalırsak?

"Vito-"

"Derin bir nefes al," diye mırıldandı ellerini arkasında kavuşturarak. "Bu çözülmesi gereken bir sorun ve ben Carlo'yla sana çözenizde yardımcı olacağım. Anladın mı?"

"Bu çözülmesi gereken bir sorundan daha fazlası. Bu lanet olası bir felaket. Her şeyimizi kaybedebiliriz."

"Carlo bunun sadece bir, belki de iki bölümü etkileyeceğini söyledi. Ne olursa olsun, buranın çökmesine izin vermeyeceğiz. Olur böyle şeyler ama bu dünyanın sonu değil."

"Sadece üzüm bağının sonu."

"Virüsler üzüm bağlarında olur." Sanki histerik bir çocukla ilgileniyormuş gibi sabırla konuştu. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve eğer yeni bitkiler almamız gerekiyorsa, o zaman yeni bitkiler alırız. Bir plan yapar ve onu uygularız."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Ama yeni asmaları dikmek ve yetiştirmek için ne kadar çok çalışmak gerektiğini biliyordum. Bu zaman alacaktı. Ve çok para. Bu iş ucuza gelmedi.

Daha da kötüsü, gururuma bir darbe oldu. Fark etmemiştim. Fark etmemiştim ve fark etmeliydim. "Bu benim işim. Ben yapmam. Sonbaharda hasat ettiğimiz her şey

etkilendim." *Tanrım*, Bruce'a söylemeliydim. En azından son zamanlarda içtiği Cabernet Franc'ı bırakması gerekecekti. Kesik kesik nefes aldım. Tüm bu çaba ve maliyet-

Vito durdu ve iki elini omuzlarıma koydu. Gece yarısı rengindeki gözleri gri sabah ışığında sakinlik yayıyordu. "Fark etseydin neyi farklı yapabilirdin ki? Bella, sen mükemmel değilsin. Ve bu kötü, evet, ama kimse ölmedi. Bu yeniden inşa edilebilir."

Alt dudağımı kemirdim. Neden anlamıyordu? Belki bir mafya babası için birinin ölüp ölmemesi başarısızlığın önemli bir barometresiydi. Ama bir bağcı olan benim için üzümlerin yaşaması ya da ölmesi temel bir iş gerekliliği idi. "Çıldırarak üzereyim," diye itiraf ettim. "Ve senin nasıl bu kadar sakin olduğunu anlayamıyorum."

Bakışları sıcak ve yumuşaktı ve beni içine çekerek yatıştırdı. "Bu sadece para, ki bende çok fazla var. Ve zaten iyileştirmeler yapmayı planlamıştım. Şimdi iyileştirmeleri yeniden dikimle birleştiriyoruz. Carlo sana tavsiyede bulunsun, sonra ne istersen yaparız."

Kelimeler serin bir yağmur gibi üzerime yağdı. Paniğim azaldı ve derin bir nefes aldım. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissederek, mükemmel düz kravatını düzeltiltim ve ince gri desenli ipeğe hayran kaldım. *Sadece ona dokunmak için bir bahane istiyorsun.* "Kararı bana mı bırakacaksın?"

"Sì, certo. Sana bunu defalarca söyledim. Seninle birlikte çalışmak istiyorum, her şeyi elinden almak değil."

Tüm doğru şeyleri söylüyordu ve kalbim geçen her saniye yavaşlıyordu. "Kriz anlarında iyisin, bunu biliyor muydun?"

"Bana böyle söylendi, evet. Şimdi, seni bulmak için buraya gelmemin nedenini merak etmiyor musun?"

Ah, doğru ya. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki fark etmemiştim bile. "Bana yatakta ne kadar harika ve muhteşem olduğumu söylemek için mi?"

"Hayır, yine de bu kesinlikle doğru." Çenemi avuçlarının arasına aldı ve başparmağını elmacık kemiklerime sürttü. "I

Bugün bir işim var. Altıya kadar döner miyim bilmiyorum."

"Mesajımı almadın mı? Bu gece bir arkadaşım ile takılacağım."

"Ve bu arkadaşını kulübeye getireceksin. İstersen jakuziyi kullan. Kardeşim akşam yemeği göndersin. Ama döndüğümde orada beklemeni istiyorum. Anlaştık mı?"

Bir alışkanlık gibi, tartışmak için ağzımı açtım ama kelimeleri çıkaramadım. Reddetmek istemedim. Bu adamda güven verici bir şeyler vardı ve zaten boktan bir gün geçirmiştım. Bu gece onu görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. "Tamam, Vito."

İtaatkârlığım onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "Va bene, angioletto mio." Alnımdan öptü, sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Beni orada bıraktı, dudakları karıncalanırken onun uzaklaşmasını izledim, uzun paltosu her adımda yer değiştiriyordu. Nefesinin küçük beyaz puflarını, geniş ve becerikli omuzlarına doğru uzanan boynunun güçlü eğimini görebiliyordum. Göğsümde baş döndürücü, köpüren bir his patladı, sanki köpüklü şarapla dolmuştum. *Hayır, dur. Sadece mutluyum, hepsi bu.*

Vito D'Agostino'ya aşık olmuyordum.

Hemen Cabernet Franc asmalarına doğru yola koyuldum. O zaman fark ettim ki, bugünkü ayak işlerini sormamıştım bile.

on altı

...

Vito

Havaalanına giderken Kırmızı Leke hakkında araştırma yaptım. Kötüydü ama dünyanın sonu değildi. Asmaları sökmenin bir diğer faydası da yeniden dikim yapmadan önce bağın o bölümünde sulamayı iyileştirmemize olanak sağlayacak olmasıydı.

"Kriz anlarında iyisin, bunu biliyor muydun?"

Bu iltifat beni memnun etti. İkinci oğul olarak huzuru nasıl koruyacağımı, öfke ve duygular alevlendiğinde akliselimi nasıl sağlayacağımı biliyordum. Enzo'nun bu kadar uzun süre bana güvenmesinin nedeni buydu, onun sert öfkesini dengelemek için.

Ve Maggie'nin hayatını yüzlerce farklı şekilde kolaylaştırabilirdim, yeter ki benimle kavga etmeyi bıraksın. Yine de ilerleme kaydediyorduk, bu gece kulübede olmayı kabul etmesi de bunu kanıtlıyordu.

Brülörü çıkardım ve aradım. Benetti dördüncü çalışta cevap verdi. "Pronto."

"Ben D'Agostino."

"Balayında olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Bu bir nezaket ziyareti, Benetti. Eğer sıkıcı buluyorsan, yapmak zorunda olmadığımı bir arama."

Hattın diğ er ucundaki adam i ini çekti. "Dinleyelim bakalım."

"Adamımı öldüren    Kızıl Akıncı'nın icabına bakıldı."

"Aptal herifler," dedi Benetti. "Başka ne var?"

"Başkanları Baron'u arayıp haber verdim. Bekleneceği üzere pek mutlu olmadı."

"Tehditler savurdu mu?"

"Evet, ama onun için endişelenmiyorum. Toronto'da Red Raider'larla uğraştım. Hem aptal hem de tembeller."

"Başka iyi haber var mı?" diye sordu kuru bir sesle.

"Bir güvenlik şirketi için tavsiyeye ihtiyacım var."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Neden, şehirden ayrılman gerekirken?"

"Şaraphane için. İki Fiorentino güvenliklerine öncelik vermiyor ama ben veriyorum."

"Siktir git."

Geçen manzaraya kaşlarını çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kız. Maggie. Onu beceriyorsun. Aman Tanrım. Buralarda takılmana şaşmamalı."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Şaraphane benim ve onu korumak istiyorum. Bana ne kadar çabuk bir güvenlik şirketi tavsiye edersen, Toronto'ya o kadar çabuk dönerim."

"Cazzata. Orada ayak sürüyorsun, sırf biraz kadın bulabilmek için benim bölgemde sorun çıkarıyorsun. Kızıl Akıncılar intikam için kadınının restoranına gelirse ne olacak? Ya da adamlarımın peşine düşerse?"

Maggie'den "bir amcık" diye bahsedildiğini duymak dişlerimi kenetledi. Hoparl re doğru hırladım, "Bu pisliklerle daha önce ilgilenmiş olsaydınız, bu durumda olmazdım. Adamlarımdan biri  lmezdi. Bunun yerine, etrafta dolaşmalarına, o kulüpte kızlara kötü davranmalarına ve şaraphane arazisinde uyuşturu u satmalarına izin verdin."

"Bir bok yapmalarına izin vermedim, D'Agostino ve sen de orada sadece benim lütfumla kalıyorsun. Bana daha saygılı davranmanı öneririm."

"Artık nezaket ziyaretleri yapmayacağım, Benetti. Bundan sonra işleri kendi yöntemimle halledeceğim."

"Yapmazdım-"

Bağlantıyı kestim. Bu konuşmayı daha fazla yapmayacaktım. Benim yanımda ağzından çıkana dikkat etmesi gerekiyordu, özellikle de Maggie söz konusu olduğunda.

"Benetti hâlâ kızgın mı?" Tommaso direksiyonun arkasından sordu.

Homurdanarak önümüzdeki birkaç dakika boyunca e-postalarımı baktım. İlgimi bekleyen pek çok iş vardı, birkaç inşaat projesinde alınması gereken kararlar vardı.

Birden ağabeyimden bir mesaj geldi, onu hemen aramamı istiyordu. Numarayı buldum ve cama dokundum.

"Pronto," diye sinirli bir hırıltıyla telefona bağırdı.

"Ciao, fratello. Come stai?"

"Massimo ve Paloma'yı oraya getiriyorsun ve bana haber vermiyorsun. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Biraz saçmalık var ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." "Öyle mi? Bunun benim neden Luca Benetti'den gelen mesajlar?"

Boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı. Lanet olası stronzo. *Gidip kardeşimi mi ispiyonlamış?* "Çok kızgın çünkü zaten kendisinin halletmesi gereken bir sorunu ben hallediyorum."

"Vito." Enzo derin bir iç çekti. "Kuralların bir nedeni var ve işlerin nasıl yapıldığını biliyorsun. Başkasının bölgesinde izin istemen gerekir."

"Bunu kurallardan nefret eden bir adam söylüyor."

"Bu doğru. Ama müttefiki olmayan farklı bir ülkedesiniz. Ve az önce sahip olabileceğin tek kişiyi kızdırdın.

vardı."

"Bazı motorcular adamlarımdan birini öldürdü ve şimdi meseleyi çözdüm."

"Anlıyorum. Ama burası Benetti'nin bölgesi. Senin sormadığını söyledi ve sen de telefonu yüzüne kapattın."

"Onu uyardım, ki bu benim kitabımda yeterli. Sen de farklı bir şey yapmazdın."

"Vito, orada başarılı olmanı istiyorum ve bunu yapmak için müttefiklere ihtiyacın var. Hiçbirimiz bunu tek başımıza yapamayız. Söyle bana, senin yerinde olsaydım bana ne yapmamı tavsiye ederdin?"

Kahretsin. İkimiz de ona önce Benetti'nin onayını almasını tavsiye edeceğimi biliyorduk. Hiyerarşimizde bölge önemliydi. Yine de burada kendi tavsiyemi görmezden geldim.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. Hatalı olduğumu kabul etmekten hoşlanmıyordum. "Bunu düzelteceğim."

"Düzeltsen iyi olur çünkü şu anda çok kızgın." Durakladı. "Bu sen değilsin. Sabah dişlerini fırçalamak için acil durum planları yaparsın. Orada ne haltlar dönüyor? Neden Benetti'nin bölgesinde bulunuyorsun?"

Maggie'yle ilgili kısımları atlayarak ağabeyime olanları hızlıca özetledim. "Sadece şaraphaneyi düzene sokmak için kalıyorum."

"Bunun Maz ve Paloma ile ne ilgisi var?"

"Maz, şefi değiştirene kadar mutfağı devralıyor. Paloma ziyarete geliyor."

"Vito," dedi uzun bir iç çekişle. "Gerçekten neden geliyor?"

Beni bunu itiraf etmeye zorlayacağını bilmeliydim. "Ondan consigliere olarak hizmet etmesini istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Keşke yüzünü görebilseydim, çünkü Enzo düşüncelerini nadiren gizlerdi. Kızgın mıydı? Onaylıyor muydu?

Sonunda, "İyi bir seçim. Akıllıca düşünmüşsün, fratello."

Enzo'dan övgü mü? Göğsümün genişlediğini hissettim. "Artık sana sahip olduğuma göre, bir iyiliğe ihtiyacım var. Şaraphanenin güvenliğini elden geçirmek istiyorum ve senin yardım edebileceğini umuyorum."

"Birkaç arama yapmama izin ver. Şehirde bir şirketle çalışıyoruz. Size yardımcı olabilirler. Bu arada, Mancini nasıl?"

Roberto Mancini, Enzo'nun kayınpederi, devraldığım Toronto klanının eski lideriydi ve son birkaç yıldır kanser hastasıydı. Bölgesini ve adamlarını bana devretmesinin nedeni de bu hastalıktı. "Yatalak. Uzun sürmeyeceği söylendi."

"Siktir," dedi Enzo. "Tamam, Moda Haftası bittikten sonra ona söylerim."

"Zaten biliyor olabilir. Frankie ve Emma'nın haberdar olduklarını ve onu bilgilendirdiklerini varsayıyorum," dedim Gia'nın kız kardeşlerine atıfta bulunarak. "Düzenlemeler yapıldı."

"Cristo, o cenazeyi dört gözle beklemiyorum. Ravazzani'yi görmem ve onu öldürmemem gerekecek."

Ağabeyim ve Fausto Ravazzani kayınbiraderlerdi ve birbirlerinden nefret ederlerdi. Konuyu değiştirdim. "Yerime gelen nasıl?" Kuzenimiz Furio, Enzo'nun danışmanlığını üstlenmişti.

"Tam bir baş belası. Seni özledim, fratello. Aynı şey değil." Birlikte cehenneme gidip gelmiştik, o yüzden anlıyordum. "Ti voglio bene, fratellone."

"Biliyorum, biliyorum." Yanıtından alınmamıştım. Enzo, Gia dışında duygusal duygulara kapılan biri değildi. Konu değiştirerek, "Maz hakkında bilmem gereken ne var?" diye sordu.

"Şaraphanenin mutfağında harikalar yaratıyor. Mutlu görünüyor."

"Bir kız arkadaşı olduğunu duydum."

Elbette Enzo bunu biliyordu. "Hayatla bir bağlantısı olmadığını söyledi. Başka bir şefmiş."

"Yine de onu kontrol edeceğim."

"Bu tam da onun istemediği Şey. Tam da bu nedenle sana söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi."

"Çok yazık," diye hırladı Enzo. "O benim kardeşim ve o kendini bu ailenin içinde görse de görmese de ben bu ailenin reisiyim."

Yüzümü buruşturdum. "Karışmamızı istemiyor. Onun isteklerine saygı duymak zorundasınız."

"O zaman ona söylemeyecek olman iyi bir Şey, kapiş?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yıllar boyunca kardeşlerim sayamayacağım kadar çok kez beni tam ortada bıraktılar. Bazen mantıklı olan olmak berbat bir Şeydi. "Hiçbir Şey söylemeyeceğim."

"Va bene. Gitmek zorundayım. Benetti ile işleri yoluna koy." "Yapacağım. Ciao."

Bağlantıyı kestik ve ben pencereden dışarı bakıp düşünmeye başladım. Benetti'nin beklemesi gerekecekti. Ya da daha iyisi, Paloma benim danışmanım olarak hizmet etmeyi kabul ettikten sonra onunla ilgilenebilir.

Maggie

Sam tadım odasına geldiğinde bir kadeh rozeye başlamıştım bile. "Aman Tanrım!" Giyinip kuşanmış bir gotik piliç koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Buna ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin."

Ben de onu sıktım. "Çok uzun zaman oldu."

"Gerçekten de öyle. Roberto'yu seviyorum ve büyükannemin onunla çıkıyor olmasından memnunum ama onun sosyal hayatının benimkinden daha aktif olması biraz üzücü." Sam masanın üzerindeki şarap şişelerini inceledi. "Burada mı kalacağız yoksa senin evine mi gideceğiz?"

"Dışarı çıkıyoruz. Zehrini seç." Elimi şişelere doğru salladım. "Sanırım bu gece rosé ile devam edeceğim."

Sam'in kaşları dramatik bir şekilde kalktı. "Bu çok uysalca. Normalde koyu kırmızıları tercih edersin. Şimdi ne yapmalıyım? Böyle seçimler . . . " Merlot'yu eline aldı. "Tamam, ben hazırım."

Her ihtimale karşı ikinci bir şişe roze aldım, sonra örgü şapkamı çekiştirdim. "Hadi yürümeye başlayalım. Sana anlatacak çok şeyim var."

Kış promosyonlarımızdan biri bu gece yemek salonunda gerçekleşiyordu, bu yüzden oldukça büyük bir kalabalık vardı. Etrafta kalıp yardım edemediğim için kendimi kötü hissediyordum ama Mikey ve Celeste son baktığımda her şeyi kontrol altına almış görünüyorlardı. Barın arkasındaki Adam'a bakarak, "Şunları kaldırır mısın lütfen?" diye sordum.

Adam başıyla onayladı. "Sorun değil."

"Ve şefe akşam yemeği için hazır olduğumuzu söyler misin?" "Baş üstüne patron."

"Teşekkür ederim, Adam!"

Sam ve ben dışarı çıktık, akşamın ilk soğuğu paltolarımızı kırbaçlıyordu. "Eep!" dedi. "Acele et!"

Şaraplarımızla birlikte kulübeye doğru güçlü adımlarla yürüdük. "Bekle, neden bu tarafa gidiyoruz?" diye sordu. "Siz diğer tarafta değil misiniz?"

"Kulübeye gidiyoruz."

"Oh, ne eğlenceli! Sen inşa ettiğinden beri oraya gitmemiştim. Bu yüzden mi mayomu getirmemi söyledin?"

"Evet. Güvertede bir jakuzi var. Yemekten sonra orada dinlenebiliriz."

"Kulağa harika geliyor. Öyleyse, bana yetiş . Nasıl sen nasılsın ?

Şarap işi nasıl gidiyor?"

"Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum." "Bu da ne demek?"

"Sanırım sana anlatırken elimde bir kadeh şaraba ihtiyacım var. Çünkü *çok fazla*."

Rüzgâr hızlandı, donmuş zeminde şiddetle esmeye başladı ve dişlerim takırdamaya başladı. Sam ve ben hızımızı artırdık, neredeyse koşarak kulübeye gidiyorduk. Fırtına mı yaklaşıyordu? Kırmızı Leke draması yüzünden hava durumuna daha önce bakmamıştım.

İçeri girdiğimizde şişeyi adanın üzerine koydu. "Lanet olsun, dışarı çok soğuk." Ceketinin fermuarını açtı ve yeni kanepenin üzerine attı. "Vay canına, burası harika görünüyor. Çok minimalist. Zarif. İyi iş, Mags."

Vito'nun olduğu kadar benim de tasarımım değildi. Ama bunu söylemedim. Onun yerine, nefes almaları için şarap şişelerini açtım. Sonra dolapta bardakları buldum. Vito'nun cappuccino bardağı hâlâ lavabodaydı. Bir süre ona baktım, seramiği kavrayan güçlü ellerini, ağzının kenarına sarılan ağzını ... o muhteşem, becerikli ağzını ... düşündüm.

Sam bir ses çıkardı. "Uhhh, Mags. Sanırım kiracılarından biri bir çift ayakkabı bırakmış."

Baktım ve onu Vito'nun iade ettiğim koşu ayakkabılarını incelerken buldum. "Hayır, onlar şimdiki kiracıya ait."

Bana göz kırptı, dudakları aralandı. "Burada bir kiracı mı var?" Gözlerini merdivene çevirdi. "Yani, şu anda mı?"

"Hayır, hayır. Jakuzide oturalım, açıklayacağım."

O üzerini değiştirirken ben de dışarı fırladım ve jakuziyi açtım. Sonra geri döndüm ve takım elbisemi giymek için üst kattaki banyoyu kullandım. Her yerde Vito'nun küçük dokunuşları vardı, saç jölesi gibi. Lens kutusu ve solüsyonu. Bir tıraş bıçağı. Hatta oda onun süslü İtalyan vücut yıkaması gibi kokuyordu. Dudağımı ısırdım, kulaklarım ısınmaya başladı. Kızarıyor muydum? Aynaya baktım ve aşırı ısınan tenimi serinletmeye çalıştım. Sam kesinlikle fark edecekti.

Döndüğümde şarabını içiyor ve espresso makinesine bakıyordu. "Bu yeni görünüyor. Kafeye gelip nereden alacağını soran İtalyan adamla bir ilgisi olamaz, değil mi?"

"Ne zamandı o?"

"Oh, birkaç gün önce. Çok yakışıklıydı. Otuzlu yaşların ortalarında. Bir müteahhit istediğinde Gram ona John'un bilgilerini verdi." Bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Onu tanıyor olamazsın, değil mi?"

"O burada kalıyor."

Farkına vardı ve başını salladı. "Kiracı o." "Daha çok misafir gibi. Sahibi. Patron."

"Ne?"

"Jakuziye girene kadar başka soru yok."

Şaraplarımızı aldık ve aceleyle ılık suya girdik. Dondurucu soğuktaki kısa mesafeden dolayı dişlerimiz takırdamayı bıraktığında, suyu bana doğru salladı. "Duyalım bakalım. Burada neler oluyor?"

Ben de ona anlattım.

Tek gecelik ilişkimden başladım, sonra Vito'nun şaraphaneyi kardeşimden aldıktan sonra gelişinden. Kulübeye taşınması. Carlo'yu buraya getirmesi. Kardeşini. Sokak. Dün gece. Sonunda, Kırmızı Leke ile bitirdim.

"Sanırım beynimi kırdın," dedi Sam, gözlerini hızla kırıştırarak. "Toronto'da yaşayan İtalyan bir mafya babası şaraphanenizin çoğunluğuna sahip."

"Evet."

"Ve onunla yattın. Hem görevi devralmadan önce hem de sonra."

"Evet." Bununla gurur duymuyordum ama gerçek buydu.

"Ama sen. ..asla tekrarlamazsın. Bu senin kurallarından biri."

Ilık suyun içinde kıpırdandım ve uzun bir yudum aldım. "Bu bir *kural* değil. Benim kurallarım yok."

"Uh, Evet. sen Yap.Hayır daha fazla yerliler, Hayır tekrarlar. Sen

geçen yıl Kitap Kulübü'nde ilan etti. Hatta bir peçeteye bile yazmıştım."

Ayrıca o sırada oldukça sarhoştum. "Odaklanıyorsun yanlış şey. Ben anlatmak sen o Ben de Kayıp neredeyse

ve sen benim sarhoşken yaptığım açıklamalardan endişeleniyorsun."

"Seni mülkten kovuyor mu? Yeni personel alıyor mu?"

"Hayır." Elime birkaç baloncuk aldım ve suda zıplamalarını izledim. "Devamsız bir yatırımcı olmak istediğini söylüyor. Ama şaraphaneye ailesinin adını vermek istiyor."

"Oh, Mags." Sam'in sesi nazikti. "Bu acıtmış olmalı."

"Evet, kesinlikle öyle."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Elbette hayır demek için ağzımı açtım ama kelimeleri çıkaramadım. Bu sabah ben hastalıklı sarmaşıklar yüzünden çıldırırken onun ne kadar sakin olduğunu hatırladım. Beni mağarada nasıl bulduğunu ve benimle ilgilenmek için buraya nasıl taşıdığını. Yatakta ve yatak dışında onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımı.

Ne demişti, sono fottuto? *Ben sikildim.* Evet, sono fottuto gerçekten.

"Sanırım yapabilirim." İtirafımı şarap kadehimin kasesine fısıldadım, sonra kelimeleri temizleyebilecekmişim gibi uzun bir yudum aldım. Bakışlarım Sam'de kilitli kaldı.

Başını hafifçe salladı, gözleri iri ve genişti. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyebilirsin. Ben bir aptalım."

"Dur. Sen aptal değilsin. Belli ki ondan etkilenmişsin. Ne de olsa kumarhanede ona asılmıştın. Ve dinle, son birkaç yıldır burayı ayakta tutmak için kışını yırttığın bir sır değil. Belki de ihtiyacın olan şey zengin bir yatırımcıdır. Yine de zarar göreceğinden endişeleniyorum."

Ben de öyle. "Ona karşı bir şey hissedemem. Birkaç hafta içinde Toronto'ya dönmek zorunda." Vito'nun benimle çıkmak istediği falan da yoktu. Bana bunun ciddi bir şey olmadığını hatırlatıp duruyordu.

"Ve o *mafyanın* içinde," diye hatırlattı Sam. "O kısmı unutmayalım."

"Evet, biliyorum."

"Merak ediyorum ... "

Gözlerini uzaklara dikti. "Neyi merak ediyorsun?" "Bana geçmişte olan bir şeyi düşündürüyor."

Bu sabah kafede. Jimmy Tate'i okuldan hatırlıyor musun?" Başımı sallayınca devam etti. "Annesi her sabah büyük boy buzlu chai latte almaya gelir, iki shot, yulaf sütlü. Bugün neredeyse ağlayacaktı. Anlaşılan dün ya da dün gece eve gelmemiş."

Kafe sağ olsun, Sam kasabadaki her dedikoduyu bilirdi. "Evet ama Jimmy bir motosiklet çetesine katılmamış mıydı? Bu çok tehlikeli."

"Sanırım, ama önceki gün Brittany Campbell'ı gördüm. -Babası annesini terk ettiğinde Sparkles'ta dans etmeye başladığını hatırlıyor musun? Her neyse, geçen gün kulüpte seksi bir İtalyan'ın orada takılan motosikletli adamları sorduğunu söyledi. Jimmy Tate de onlardan biriymiş."

Sparkles. . . İtalyan adam . . . "Kahretsin, Vito geçen öğleden sonra bir striptiz kulübüne gitmiş."

"Brittany bana adını vermedi ama Maggie adında bir kadınla evli olduğunu söyledi."

Neredeyse spa bankından kayıyordum. "Ne oluyor lan?" Sam verdiğim tepkiden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Bunu uyduruyorsun," dedim.

"Hayır. Ona mesaj atıp kendin sormaktan çekinme."

Böyle bir şey yapmayacaktım. Eğer doğruysa bile bilmek istemiyordum. Bu sadece kafamı daha da karıştırdı. Kendimi toparlayarak hikâyenin asıl konusuna döndüm. "Vito neden Jimmy Tate'in peşine düşsün ki? Bu hiç mantıklı değil."

Sam şarabını yudumladı ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Daha garip şeyler de oldu. Mesela bir kadının saçını kırması gibi."

poker oyununda şaraphanesini kazanan bir adam için kuralı tekrarlar."

"Sana söyledim, bu bir kural değil."

"Elbette. Dinle, bu adamın yanında güvende misin? Çünkü Jimmy'nin başına bir şey gelmesinden o sorumluydu, sen de risk altında olabilirsin."

"Vito bana asla zarar vermez."

"Bundan emin misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Evet, eminim. Ayrıca Luca'yı Val'le gördün. Bu adamlar diğer erkeklerin yanında şiddet yanlısı olabilirler ama kadınlara zarar vermezler."

"Luca ve Val evliler." Dudakları şakacı bir şekilde büküldü. "Gerçi Vito ikinizi çoktan evlenmiş sayıyor gibi görünüyor."

Yüzüne su sıçrattım.

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden derin, İtalyan aksanlı bir ses fokurdayan fiskiyelelerin sesini kesti. "Cazzo, bu hava!"

Karanlığın içinden sefil görünümlü bir Massimo çıktı. Üzerinde sadece dövmele kollarının üzerine sardığı beyaz aşçı önlüğü vardı ve elinde dikdörtgen bir reşo tabağı taşıyordu. "Hey, Maz!" Ben seslendim. "Onu içeri koyabilirsin. Şimdi çıkıyoruz."

Güverteden aceleyle geçti ve kulübeye daldı. Sam'e baktım. "Hazır mısın? Çabuk bir havlu kap. Hava çok soğuk olacak."

Elini koluma koydu. "Bekle, bu kardeşi mi?" "Evet. Bu Vito'nun kardeşi Massimo. Şu anda bizim Şef."

Sam dudağını ısırdı ve Maz'ın az önce kaybolduğu kapıya özlemle baktı. "Vay canına."

"Yavaş ol kızım. İtalya'da bir kız arkadaşı var. Tamam, hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Acı soğuğa hazırlandık ve şarabımızı aldık. Havluyu etrafıma sarmak için bile durmadım, sadece

kulübenin içine. Sam de aynısını yaptı.

Kurulandık ve Sam takım elbisesinin üzerine kapüşonunu giydi. Maz tabakları yemekle doldururken, "Neden palto giymedin?" diye sordum.

Kollarını ovuşturdu ve dudakları açık mavi renkteydi. "Havanın bu kadar soğuk olduğunu bilmiyordum, yoksa giyerdim."

"Vito'nun ceketini ödünç al." Kapının yanında asılı duran kabarık paltoyu gösterdim. "O bunu hiç giymez."

"Merhaba, ben Sam." Sam, Massimo'ya iyice yaklaştı ve elini uzattı.

Maz ona doğru eğildi ve el sıkışırken ona cazibeli, yıkıcı bir gülümseme verdi. "Ciao, signorina. Ben Massimo D'Agostino."

Sam ona bakarken teni kıpkırmızı oldu. "Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyor."

Yemeğe bakmamıştı bile, küçük yalancı. Ellerimi bir kez çııptım. "Tamam, teşekkürler Maz. Sen harikasın. Ama seni tutmak istemeyiz. Eminim denetlemen gereken bir yemek servisi vardır."

"Geri dönmem gerekiyor." Sam'in yanaklarını öpmek için eğildi. "Ciao, bella." Sonra bana doğru yürüdü, muhtemelen aynısını yapacaktı ama ben elimi kaldırdım. "Kendine sakla Romeo. Defol git buradan."

Kıkırdadı, hiç alınmamıştı. "Sen kaybedersin. Buona sera, signorine. Tadını çıkarın!"

Massimo gittiğinde Sam iç çekti. Gözlerimi devirdim ve kendimi bar taburelerinden birine bıraktım. "Çok şeffafsın. Ona salyalarını akıttığın gibi onun yemeğine de salyalarını akıtacak mısın?"

"Belki." Yanıma oturdu ve bez peçeteyi kucağına koydu. "Aman Tanrım. Çikolatalı kek ve cannoli. Ve şu makarna yemeği harika kokuyor." Ayrıca ızgara balık ve sebze de vardı. "Eğer her akşam böyle yiyorsan sanırım buraya taşınmalıyım."

"Tabii, yemek yüzünden." Cannoli'yi elime aldım. "Tatlıyla başlayalım."

Sam'in telefonu çaldı ve o da açtı. "Selam büyükanne. Ne var ne yok?" Büyükannesi konuştuğuça Sam'in gözleri büyüdü. "Oh, oğlum. Tamam. On ya da on beş dakika içinde dönerim." Bir duraklama. "Hayır, sadece bir bardak içtim." Büyükanne de bir şeyler söyledi. "Merak etme, suya geçeceğim. Sen ve Roberto'nun benim için endişelenmenize gerek yok."

"Ne oldu?" Sam bağlantıyı kestiğinde sordum.

"Büyük bir fırtınanın yolda olduğunu söyledi. Bu gece 15 santim kar yağacakmış. Bununla ilgili bir şey duydun mu?"

"Dürüst olmak gerekirse kontrol etmedim. Bugün çılgın bir gündü." "Aynen. O kadar meşguldük ki öğle yemeğini atlamak zorunda kaldım."

"Peki, hadi yiyelim. Sonra seni yola çıkarırız, böylece eve sağ salım varırsın."

İkimiz de dışarıya baktık. Rüzgârda önce iki, sonra üç tanecik daha belirdi. Kaşlarımı çattım. Burada fırtınalar çok çabuk esebilirdi ve kasabaya giden yollar dardı. "Belki de yemeğini yanına almalısın."

Sam taburesinden kalktı ve giysilerini aldı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

on yedi

...

Maggie

Saat sekiz buçuk sularında **kar** sert bir şekilde **yağmaya başladı**. Ben karanlığa bakarken kalın beyaz tanecikler pencereleri kapatıyordu. Sam yaklaşık kırk beş dakika önce ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra mesaj atıp evde güvende olduğunu, battaniyenin altına kıvrılıp büyükannesi ve Roberto ile *Bridgerton*'ın tekrarlarını izlediğini söyledi.

Peki, Vito neredeydi? Bununla mı araba kullanıyordu? Nibbling telefonuma baktım. Kontrol etmek için mesaj atmamıştı. Ona mesaj atmalı mıydım? Yoksa bu çok mu çift işi olurdu?

Mikey ve Massimo'yla zaten konuşmuştum. Kar başladığında yemek salonunu kapatıp herkesi eve göndermişlerdi ve Carlo da Cornell'e numuneleri götürdükten sonra B&B'de güvendedeydi. Vito'dan başka kimse bu fırtınada dışarıda değildi.

Ama o benim sorumluluğumda değildi. O yetişkin bir adamdı. Eğer bu fırtınaya yakalanacak kadar aptalsa, bu onun suçuydu. Değil mi?

Öyleyse neden 1950'lerin ev kadınları gibi pencereden dışarı bakıp onun için endişeleniyordum? Bu bana biraz fazla acınası geliyordu.

Mutfağa gittim ve bir kadeh şarabımı buldum. Burada endişelenecek bir şeyim yoktu. Hâlâ elektriğimiz ve yedek bir jeneratörümüz vardı. Vito'nun dolu dolabı ve Massimo'nun akşam yemeği siparişi sayesinde bol miktarda yiyecek vardı. Su ve şarabım da vardı. Fırtınayı beklemek için başka neye ihtiyacım vardı ki?

İçkimi yeni kanepeye götürüp oturdum ve büyük ekran televizyonu açtım. Bir yayın servisini açtım ve en sevdiğim anime şovuna gittim, ardından kabarık battaniyeyi üzerime çektim. Bu battaniye yeni miydi? Hatırlamıyordum ama Vito'nun aksesuarlarla uğraşması çılgınca görünüyordu.

Bölümler birbiri ardına bulanıklaştı. Birkaç kez mola verdim, biraz daha şarap içmek ve tualete gitmek gibi. Mikrodalgada patlamış mısır poşetleri buldum ve bir tane yaptım. Dışarıda kar, kapı boyunca ve pencere camlarının etrafında birikiyordu. Mesajlarımı kontrol ettim.

Hâlâ bir şey yoktu.

Güzel, güzel. Ben onun için endişelenmiyordum, belli ki o da benim için endişelenmiyordu.

Kanepeye döndüm, patlamış mısır atıştırdım ve diziyi tekrar açtım. Dizi Çin İmparatorluğu'nda geçiyordu ve gizemleri çözmek için yeteneklerini kullanan bir eczacı vardı. Kafayı takmıştım.

İki bölüm sonra telefonuma tekrar baktım. Hiç mesaj yoktu.

Hmm. Bölgede büyük bir trafik kazası olup olmadığına bakmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Haberleri açtım ve bulabildiğim herhangi bir bilgiyi aramak için kaydardım. Hayır, hiçbir şey yoktu.

Belki Maz kardeşinden haber almıştır. Konuşmayı sıradan tutabilirdim ve umarım psikopat bir sapık gibi görünmezdim.

Orada her şey yolunda mı?

Yanıtını yazarken hemen noktalar belirdi.

Kardeşıme sakinleşmesini söyle.

BEN İYİYİM.

Maz, Vito'nun benimle olduğunu düşündü. Onu endişelendirmek istemedim, bu yüzden bir başparmak yukarı gönderdim.

Taneler şimdi daha hızlı düşüyor, pencerelerin önünden beyaz bir bulanıklık halinde geçiyordu. Yollarda görüş mesafesi yok denecek kadar azdı ve artık buna dayanamıyordum. Bu çok saçmaydı. Ve düşüncesizlik. Vito burada olmamı emrediyor, sonra da korkunç bir fırtına sırasında bile kontrol etme zahmetine girmiyor mu? Ne lanet bir pislik.

Daha önceki mesajlaşmamızı buldum.

Merak ediyorsan diye söylüyorum, iyiyim.

Umarım bir çukurda ölmemişsindir.

Cevap vermedi. Telefonumu sehpaye attım ve kanepeye uzandım, ardından programımı yeniden başlattım.

Dışarı bakmamaya çalıştım.

Kısa bir süre sonra, hiçbir uyarı olmadan güvertenin kapısı açıldı. Uzun bir palto giymiş iri bir figür, her yüzeyine kar yapışmış bir halde tökezleyerek içeri girdi.

Vay *anasını*. Bu Vito'ydu.

Doğrulup kapıyı arkasından kapatışını izlerken midemdeki düğüm hafifledi. Paltosunun düğmelerini açarken beceriksizce, kaskatı hareket ediyordu. Kaskatı kesilmiş miydi? "Mesajlarımı aldın mı?" diye sordum.

Döndüğünde, kazağında tam kaburgaları boyunca bir yırtık gördüm. Kenarları kırmızıya boyanmıştı. Ne oluyor lan? Bu kan mıydı?

Bir anda koltuktan kalktım ve daha iyi görebilmek için yaklaştım. "Yaralandın mı? Ne oldu sana?"

Elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Bir çizik." "Bu bir çizikten daha fazlası gibi görünüyor."

Paltosunu çıkarmaya başladı ama sonra yüzünü buruşturdu. Hemen harekete geçtim, paltosunun kenarlarını omuzlarından çekip kollarından aşağı indirdim. Yün yarasına sürtündüğünde tısladı. Paltosunu kuruması için a s a r k e n "Özür dilerim," diye özür diledim.

Sonra orada, benim boşluğumdaydı, bir eliyle çenemi tutuyordu. Gözlerinde acı vardı ama başka bir şey de vardı. Daha önce görmediğim bir şey. Hiçbir şey söylemeden başını eğdi ve soğuk dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve uzun bir dakika boyunca öpüştük. Dil yoktu, sadece dudaklarımız tekrar tekrar birbirine değiyordu. Bu öpücük tutku ya da heyecanla dolu değildi, *rahatlamayla* doluydu. Minnettarlık. Rahatlık.

Sonunda geri çekildi ve fısıldadı, "Seni burada bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin, angioletto mio."

Ağır ağır yutkundum, göğsüm çırpınıyordu. "Bebeğim, ıslanmışsın. Ve kanlısın. Hadi ısınman için seni duşa sokalım."

"Sadece benimle gelersen."

Başımı salladım ve ona yardım etmek için uzandım. Başını salladı. "Ben iyiyim. Acıyor ama iyiyim."

Bundan pek emin değildim. Yarasına bir göz atmak ve ne tür bir bakıma ihtiyacı olduğunu görmek istedim. Merdivenlerden yukarı çıktım, Vito da hemen arkamdaydı. Banyoya girdiğimde, o ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken ben de duşu başlattım. Her hareketinde yüzünü buruşturuyordu.

Ona acıyarak eğildim ve donmuş bağcıklarını çözdüm. "Sana gerçekten bir çift bot almamız gerekiyor."

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra ıslak çoraplarını soydum ve pantolonunun kemerini çözdüm. Sessizce tezgâha yaslandı ve onu soymama izin verdi. Pantolonunu kalçalarından indirip bacaklarına doğru kaydırırken bakışlarının beni dikkatle izlediğini hissedebiliyordum. Onu hayranlıkla seyretmek için durmadım, çünkü zeytin rengi teni çok solgunlaşmıştı. Soğuktan mı? Acıdan mı? İkisi birden mi?

Kazağıyla ilgilenmek için ayağa kalktığımda odayı buhar doldurdu. Saatini çoktan çıkarmıştı, ben de kumaşı iyi tarafından çıkarıp yaralı tarafını en sona bıraktım. Kanlı kumaşı kaburgalarından kaldırdım ama en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. Kazağı başından geçirip diğer kolundan çıkardım. Kaburgalarındaki büyük bir yaradan kan sızıyordu. "Ne oldu?"

"Hadi sıcak suya girelim."

Bir kaçamak, bir Vito spesiyali. Külotunu iterek çıkardım, ayaklarının dibine düşmesine izin verdim ve o da içinden çıktı. Onu duşa soktum, sonra hızla soyundum. Cam kapıyı arkamdan kapattığımda onu spreyin altında, fayansa yaslanmış, gözleri kapalı halde buldum. Cildinin rengi yerine gelmişti, bunu cesaret verici buldum ama fayansın üzerinden akan su kana boyanmıştı. O kadar da cesaret verici değildi.

Yaraya bakarak ona "Dikiş atılması gerekebilir," dedim. Pürüzlü ve kızgın görünüyordu ama kan yıkanıp altındaki deriyi ortaya çıkardığında belki de ilk düşündüğüm kadar kötü değildi.

"Bir şey yok," diye tekrarladı.

"Vito, hayati tehlikesi yok ama hiçbir şey de değil."

Bir gözü çatladı. "Bu bir sıyrık. Araba kayarak yoldan çıktı ve bir kar yığınının girdi. Onu itmeye yardım ediyordum ve kendimi bir çitin üzerinde yaraladım."

"Bu halde araba kullanmamalıydın! Neyin var senin böyle? Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Buraya geri dönmek istedim. Sana."

Ona bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

İri bir el uzanıp enseme kavradı ve beni kendine çekti. "Kar ciddi bir şekilde yağmaya başladığında yolu yarılamıştık bile. Onlara devam etmelerini söyledim. Fırtınada burada yalnız kalmanı istemedim."

İçim eriyerek bir jöle yığınının dönüştü. Bu adam çok sinir bozucuydu ama aynı zamanda çok da tatlıydı. "Vito . . ." diye fısıldadım.

Çenesini öperken uzun, yumuşak bir iç çekiş gibi bir isim. "Mio dolce bello," bildiğim kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım.

Parmak uçları tenime daha sert bastırdı ve bana seksi bir yarım sırıtış attı. "*Il mio dolce bell'uomo*," diye düzeltti.

"Il mio dolce bell'uomo," diye beceriksizce tekrarladım.

Berbat telaffuzum onu rahatsız etmemiş gibiydi. Sırtım fayansa yaslanacak ve omuzları sıcak suyu engelleyecek şekilde bizi döndürdü, sonra ağzımı yakaladı. Onu öptüğümde yarasını unuttum, yapıştım, başım sıcak sisin içinde dönüyordu ve karnımın derinliklerine bir ağrı yerleşti. Dili dudaklarımın kenarında gezindi, sonra içeri girdi, fiskeler vurarak benimkini okşadı, vücudu üzerimde belirdi. Bu adamın beni bu kadar kolay tahrik etmesi çılgıncaydı.

Ellerini üstümdeki duvara dayadı, dudakları çenemden aşağı, boynum boyunca ilerledi. "Benim için endişelendin mi?" diye sordu dişlerini tenime geçirmeden önce. "Hayır," diye yalan söyledim, sonra uzanıp yarı sertleşmiş dudaklarını okşadım.

Horoz.

"Cazzata." Kulağımın arkasındaki hassas noktayı yaladı. "Sikimi çekıştırmeye devam et. Beni daha iyi hissettiriyorsun."

Oh, doğru. Yarası. İyi olduğundan emin olmak için aşağıya baktım. Kan vücudundan aşağı kayıyor ve kasıklarının etrafındaki su damlacıklarıyla birleşiyordu. Artık tamamen sertleşmişti, ereksiyonu elim gibi kırmızıya boyanmıştı. "Vito, kahretsin."

"Biraz kandan korkuyor musun, güzelim?"

"Hayır, tabii ki korkmuyorum." Şaraphanede geçirdiğim yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok yaralanma görmüştüm.

"O zaman durma." Elini benimkinin üzerine koydu ve birlikte okşadık. "Çok iyi hissettiriyor."

Kırmızı renkli su, sikin ve ellerimin üzerinden akarak beni kavradı. Klitorisim zonkluyordu. Hayatımda hiç bu kadar yanlı, bu kadar sapkın, bu kadar ateşli bir şey görmemiştim. Her tarafımız kan içindeydi. "Bugün nereye gittin?"

"Kız kardeşimi JFK'den almaya."

Durakladım, bu haber bozulmuş şarap gibi içime çökmüştü. Bunu neden bilmiyordum? "Bir kız kardeşin mi var? Ve o burada mı?"

"Evet ve evet." Kalçalarını sabırsızca bir kez salladı. "Sert, kısa vuruşlarla bitir beni."

"Belki de henüz seni bitirmeye hazır değilimdir." Diğer elimle taşaklarına uzandım ve hafifçe çektim. Yanıt olarak homurdandı, içinden bir titreme geçerken kirpikleri titriyordu.

"Diavolina," diye homurdandı. "Dediğimi yap."

Burnumla çenesini okşadım. "Kız kardeşin neden burada?"

"Çünkü gelmesini ben istedim. Başka soru yok, güzelim." Kalçalarını şaklatarak itmeye başladı ve sikinin avuçlarımın arasından kayışını izledim, her itiş karın kaslarının esnemesine neden oluyordu. Zayıf ve güçlü, bu adamın vücudu lanet olası bir suçtu. O hareket ettikçe yarısından daha fazla kan damlıyordu ama ben durmak istemiyordum. Onu çılgına çevirmek, dokunuşum için bu kadar çılgın ve çaresiz görmek hoşuma gidiyordu.

"Siktir, evet. *Sık* beni."

Yumruğumu sıktım ve hassas başını çalıştırdım. Doruğa ulaşmadan hemen önce konuşmayı severdi, beni uçurumun kenarına iterdi, bu yüzden iyiliğe karşılık vermeye karar verdim. Ona tam olarak ne düşündüğümü söyledim. "Çok seksisin bebeğim, şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkeksin. Sürekli senin sikini düşünüyorum, nasıl kalın olduğunu ve amımı bayılacakmışım gibi hissedene kadar nasıl gerdiğini. Senin için nasıl dizlerimin üzerine çökmek istediğimi-"

"Siktir!" diye bağırdı, avucu fayansı tokatlıyordu. Sonra şaftı elimde şişti ve zonkladı, aramızdan fışkıran dölleri elimi kapladı ve kana karıştı, ben de artık zevkten gevşemiş olan yakışıklı yüzüne baktım. İçimde sersemlik ve coşku, özlem ve saplantı gibi duygular kabarıyordu. Adını sayamayacağım kadar çoktu ama kalbime yakın bir yerde birleşip onu çatlatarak açtılar ve uzun zamandır korumaya çalıştığım organımı sular altında bıraktılar.

Bu kesinlikle *sadece seks* gibi hissettirmiyordu ve bu adamdan kurtulabileceğimden emin değildim.

Sono fottuto.

Ne hissediyor olursam olayım, bunu ona asla belli edemezdim. Bu istenmeyen duyguları kendime saklayacaktım. Yapışmayacaktım, yalvarmayacaktım. O Toronto'ya dönecek ve ben de hayatıma devam edecektim. Zor olacaktı ama daha önce hiç kayıp yaşamamış değildim. Vito'yu kaybetmek, trajik bir öğleden sonra anne ve babanızı kaybetmekle kıyaslanamazdı.

Eninde sonunda iyi olacaktım.

Spazmları hafiflediğinde beni usulca öpmeye başladı. "Bunun için lanet olası bir kasırganın içinden bile geçerdim," diye fısıldadı. "Tek düşündüğüm sana geri dönmektir."

Oh, Tanrım. Neden böyle şeyler söylemek zorundaydı ki?

Dilim tutulup boğazım düğümlenince fısıldadım: "Dışarı çıkalım da yan tarafını sarayım."

Vito

Kulübede iyi bir ilk yardım çantası vardı ve birkaç kelebek kapatıcı en kötü yaranın icabına baktı. Maggie kaburgalarındaki yarayı temizleyip sararken ben de banyo tezgahının üzerine oturdum.

Paloma ve adamlarım bu gece geri dönme konusunda tartıştılar. Çok tehlikeli olduğunu ve karda araba kullanma konusunda yeterince deneyimimiz olmadığını söyleyerek beni Queens'te tutmaya çalıştılar. Bunu duymak istemedim. Hiçbir şey dönüşümü engelleyemeyecekti. Maggie'nin fırtına sırasında kulübede yalnız ve endişeli bir şekilde beklemesi düşüncesi dayanılmazdı.

Bu yüzden direksiyonu ve sorumluluğu aldım. Yollar berbattı, görüş mesafesi neredeyse sıfırdı. Ama SUV dört tekerlekten çekişliydi, bu yüzden biz yavaşça gittik, hepimiz sessizce

Hayatta kalmaya odaklanıyorduk. Sadece bir kez yoldan çıkıp bir setin içine kaydık. Dördümüzün de çabası gerekti ama sonunda SUV'u ana yola geri çıkardık, tek yaram sıyrıktı.

Üzerimde nazıkçe çalışırken Maggie'nin sıcak nefesleri tenimi kapladı. Elimi sırtına koydum, sadece ona dokunmak istiyordum. Yara bir şey değildi -yıllar içinde daha kötülerini de yaşamıştım- ama onun ilgisinden hoşlanıyordum. Önce duştaki el işi, şimdi de bu. Bana vereceği her şeye açtım.

"En son ne zaman tetanos aşısı oldun?" diye

sordu. "Son birkaç yıl içinde, merak etme."

"Bu rahatlatıcı. En azından çene hastalığına yakalanmayacaksın -ki bu da böyle yetenekli bir ağız için gerçekten utanç verici olurdu."

Gülümseyerek ıslak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bütün gece ne yaptın?"

"Arkadaşım Sam ve ben kar başlayana kadar takıldık. Jakuzinizi kullandık ve Maz bize akşam yemeği getirdi. Açsan biraz kaldı."

Aslında açlıktan ölüyordum. Sabahtan beri bir şey yememiştim. "Peki sen ne yaptın?"

"Şu sıralar takıntılı olduğum şu diziyi izledim." Gözlerini kısarak bana baktı. "Çok televizyon izler misin?"

"Filmler, evet. Televizyon, hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Hiç mi?"

"Pek sayılmaz. İzlediğim son dizi, kardeşlerimle yatta olduğum zamandı."

"Neydi o dizi?" Bir başka kelebek bandajına uzandı.

"*Gomorra*. Napoli'de geçen bir mafya suç draması. Kardeşlerimi ve beni sürekli güldürüyordu."

"Güldürüyordu, çünkü gerçekçi değildi?"

"Gerçekçiydi ama karakterler çok aptaldı. Hiçbir gerçek mafya bu kadar dikkatsiz, bu kadar pervasız olamaz."

"Tutuklanmaktan nasıl kurtuluyorsun?"

O eğilirken avucumla sırtını okşadım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Başka neden sorayım ki?"

Ses tonu keskindi ama bu hoşuma gitti. Pürüzlü yanları beni rahatsız etmiyordu. "Yaptığımız şeylerin çoğu yasal. Kötü şeyleri bu şekilde saklamak daha kolay. Yasaları nasıl işleteceğinizi bilerseniz, neredeyse her şeyi yapabilir ve paçayı kurtarabilirsiniz."

"Yani herkesin yozlaşmış olduğunu söylüyorsunuz."

"Oyunu kuralına göre oynayanlardan faydalanılır. İyi ya da adil davranarak asla ilerleyemezsiniz." D'Agostino'lara bu ders beşikten itibaren öğretilmişti.

"Bu oldukça sert." Kelebeklerin üzerine daha büyük bir hidrokolloid bandaj yerleştirdikten sonra parmak uçlarıyla düzeltti. "Kayıp bir motorcuyla bir alakan var mı?"

Yaşadığım şoka rağmen kendimi gevşek kalmaya zorladım. Rahatlamaya. "Neden bahsediyorsun sen?"

Doğrudu, şaşkınlığı yüzünün çizgilerine kazınmıştı. "Sam'in bu gece söylediği bir şey. Sparkles'taki dansçılardan biri ona orada seksi bir İtalyan olduğunu ve bazı motorcuları sorduğunu söylemiş. Ve şimdi o motorculardan biri kaybolmuş."

Lanet olası küçük kasabalar. Dedikodunun bu kadar erken başlamasını ya da Maggie'ye bu kadar çabuk ulaşmasını beklemiyordum ama ona gerçeği söyleyemezdim. Jimmy'yi Gaetano'yu öldürdüğü için öldürdüğümü itiraf edemezdim.

Kulağına doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Bu seksi İtalyan erkeğin ben olduğumu düşünmen hoşuma gitti."

"Vito, ben ciddiylim." Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Yaptığın şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum, ama . . . Jimmy'yi tanıyorum. Kötü bir adam değildi."

Bu konuda kesinlikle yanılıyordu. Ama yalan söylemekten başka çarem yoktu.

Gözlerimi kaçırmadım, sesimi eşit tuttum. "Motorcuları sormaya gittim, evet. Seninle olanlardan sonra

Eski Şef ve o motorcu buralarda takılıyordu, güvende olduğunuzdan emin olmak istedim." Ona tüm hikyeyi anlatmamıŐ olsam da bu doğruydu.

"Oh." Rahatladı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "ok rahatladım."

"İŞte bu yüzden burada güvenliğinizi arttırmak istiyorum. Bu çetelerin içinde kötü adamlar var. Senin risk altında olmanı istemiyorum."

"Risk altında değilim. Burada kimse bana zarar vermez. Bunun için bir sebep yok."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Dünya acımasızdır, angioletto mio."

"Belki senin dnyan, ama benimki değil. Paesano'da asla kötü bir Şey olmaz."

Saçlarını geriye doğru düzelttim, başparmağımı Şakağına sürttüm. "Senin dnyan benim dünyam, en azından ben burada olduğum sürece."

Dudağını kemirdi ve bu konu üzerinde düşünüyor gibiydi. Sonra tıbbi malzemeleri kaldırmaya başladı. "Toronto'ya nasıl geldin?"

"Kardeşim oradaki bir patronun kızıyla evli. O patron çok hasta oldu ve bölge bana verildi."

"Ah, yani sen bir nepo bebeğisin." Sanki kendini eĐlendiriyormuŐ gibi ağzını buruşturdu.

Parmaklarımı kaburgalarına sokarak onu gıdıkladım ve kıvranıp kaçmaya çalıŐtıĐında dllendirildim. Yine de onu sıkıca tuttum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye homurdandım, ona işkence etmeye devam ederek. "Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Güzel yüzünde kocaman bir sırtıŐla elimden kurtuldu. "Zayıf ve yaralı olman çok kötü."

"Sana zayıflığı göstereceğim." Tezgâhtan atlayıp ona doğru yürümeye başladım ama o banyodan kaçtı.

Yatak odasında kapuŐonlu tiŐrtlerimden birini sürükledi. Gri kumaş dizlerine kadar indi ve ben bir an için onun içinde ne kadar güzel göründüğüne daldım. Kahretsin, çok tatlıydı.

"Sen giyinirken ben de biraz yemek ısıtayım," dedi dışarı çıkarken.

Külot giymemişti.

Sikime kan hücum ederken bir elimi yüzümde gezdirdim. İlk fırsatta onun amcığıyla oynayacaktım.

Nemli giysilerimi toplayarak çamaşır yıkamaya karar verdim. Maggie'nin iç çamaşırı giymemesinin muhtemelen beni baştan çıkarma çabasından çok burada temiz kıyafet olmamasından kaynaklandığını düşündüm. Bu konuda çok çalışması gerekmiyordu. Kadının bana doğru bakması yeterliydi ve ben de onu yerden yere vurmaya hazırdım.

Onun ve benim giysilerimizi, ıslak havlularımızla birlikte alt kattaki çamaşır makinesine götürdüm ve çalıştırdım. Mutfığa geldiğimde mikrodalgadan bir tabak çıkarıyordu. "Çamaşır yıkamaya mı başladın?"

Arkasından yaklaştım ve ellerimin çıplak kalçalarında gezinmesine izin verdim. "Temiz kıyafetler hoşuna gider diye düşündüm, gerçi külot giymene gerek olmadığına karar verdim." Kıçını düzelttim, sonra amını avuçlamak için uzandım.

Başını omzuma yasladı. "Çamaşır yıkayan bir erkek çok seksidir."

"Öyle mi?"

"Seni katlarken izlemek beni orgazm edebilir."

Kelimeler saçmaydı ama sıırtımama neden oldular. Bunu çok yapardı. "Hepsi bu kadar mı? Ev işi mi?"

"Evet. Ev işlerine yardım eden bir erkeğin peşindeyim."

Bu tecrübeden mi kaynaklanıyordu? Kumarhanede ilk tanıştığımızda bakire değildi ve ben bir anda onun yıllar boyunca becerdiği diğer tüm erkekleri kıskanmaya başladım. Onu bıraktım ve buzdolabına gittim. "Maden suyu ister misin?"

"Evet, lütfen."

O yiyecekleri ısıtırken ben de çatal bıçakları ve içecekleri alıp her şeyi barın üzerine yerleştirdim. Kar hala iyi bir hızda yağıyordu, en az on iki

Santimetreler çoktan yere düşmüştü. "Bu kulübenin bir şömineye ihtiyacı var," dedim ona.

"Bunu düşündük ama çok fazla para tuttu." Bir tabağı adaya koydu, sonra diğerini mikrodalgaya koydu. "Onun yerine ana yatak odasının yanına ikinci bir güverte yaptık."

"Evinizde şömine var mı?"

"Hayır. Ama endişelendiğin buysa kardeşin sıcak olacak. Kalorifer sönmeyecek."

Suyumdan bir yudum aldım. "Maz için endişelenmiyorum. O kendi başının çaresine bakabilir."

"Kız kardeşin nerede kalıyor?"

"Maz'la birlikte. Senin evinde."

Yüzüme doğru dönerken dudakları hızlı bir nefes alışla aralandı. "Affedersiniz?"

"Bir sorun mu var?"

"Şey, eğer bana sorsaydın bu güzel olurdu. Buranın benim evim olduğunu düşünürsek."

Beynim onun sözlerine takıldı. Kimseden izin istemeye alışık değildim ama bu kadın saygımı hak ediyordu. Kulaklarıma kan hücum etti, utancım içime aktı. "Haklısınız, elbette. Perdonami, bella. Umarım sakıncası yoktur."

Başını salladı, belli ki sinirlenmişti. "Yemeğe başla. Beni beklemene gerek yok."

Görgülü olduğum için çatal bıçağıma dokunmadım. Diğer tabağı ısıtmayı bitirdiğinde yanıma oturdu ve yanağımdan öptü. "Ye, bebeğim."

Bir elimi kalçasına koydum ve diğer elimle yemeye başladım. Maz en sevdiğim yemeklerden birini, limonlu tereyağı soslu maymunbalığı piccata'yı pişirmişti. Ayrıca yengeçli carbonara spagetti de vardı. Cennetteydim. Tekrar ısıtıldığında bile ikisi de çok lezzetliydi.

Maggie, "Yengeçli makarnayı seveceğimi sanmıyordum ama kardeşin ne yaptığını biliyor," dedi. "Gittiğinde üzüleceğim."

Maz'in gidişini görmekten ben de nefret ederdim. Burada birlikte fazla zaman geçirmemiş olsak da, onun buralarda olması güzeldi. Ama onun ragazza'sına dönmek istediğini biliyordum, bu yüzden kalması için onu zorlamayacaktım. "Michael yeni bir şef aramaya başladı mı?"

Çiğnedi ve yutkundu. "Emin değilim. Son birkaç gündür o kadar meşguldüm ki sormadım. Massimo'nun ne zaman ayrılmayı planladığını biliyor musun?"

"Hayır, ama yarın ona sorabilirim."

"En azından Sevgililer Günü'ne kadar kalabilirse harika olur. O gün yılın en yoğun gecelerinden biri."

"Eğer onu evinizde biraz daha misafir etmek isterseniz, eminim bunu kabul edecektir."

"Doğru ya. Burası dolu." Çatalındaki makarnayı döndürdü. "Sen-?"

Sözünü bitirmeyince bacağını sıktım. "Ben, ne?"

"O zamandan önce Toronto'ya dönecek misin?"

"Evet."

"Güzel, güzel." Bunu söyleme şekli her şeyi ima ediyordu ama *Güzel*.

"Daha uzun kalmamı ister misin?" Kalamazdım ama ne düşündüğünü bilmek güzel olurdu.

"Bu sana kalmış," diye geçiştirdi, ağzına bir lokma maymunbalığı götürürken göz göze gelmedik.

"Ben ne istediğini soruyorum."

"Ben bir milyar dolar ve dünya barışı istiyorum. Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Zorlamadım. Konuşmanın bir anlamı yoktu çünkü kalamazdım. Hayatım oradaydı. Taşınmakla ilgilenmediği sürece yapabileceğim bir şey yoktu.

Bekle, taşınmasını mı istiyordum?

Çatal elimden düşerek porselene çarptı. "Perdonami," dedim ve peçetemi temizlemek için kullandım.

mermerin üzerine sıçrayan sosu topladı. "İyi misin? Yaran mı?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim."

Birkaç dakika sessizce yedik, sonra maden suyuna uzandı. "Kız kardeşin neden burada? Sadece ziyaret için mi?"

"Ondan bir süreliğine Toronto'ya taşınmasını istedim."

"Oh." Yenilenmiş bir gayretle maymunbalığına saldırdı. "Bana Toronto'dan bahset. Nesini seviyorsun?"

"Hiç gittin mi?"

Çiğnerken başını salladı. "Bir keresinde New York'a yaptığım okul gezisi dışında hiçbir yere gitmedim. Ailem öldükten sonra seyahat için ne zamanım ne de param oldu."

"Allora, diyelim ki zamanın ve paran vardı. Nereye giderdin?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını kaldırdı. "Bu konuda fazla düşünmedim."

"Cazzata." Bana merakla bakınca İngilizce söyledim. "Saçmalık."

"Bu cazzata değil. Bir şeye sahip olamayacağını biliyorsan, onun hakkında hayal kurmak anlamsızdır."

"Eğer bu doğru olsaydı, kimsenin özlemleri ya da hedefleri olmazdı. Kimse gözünü bir şeye dikmez ve ona ulaşmazdı."

Bunu düşündü, kaşları çatılmıştı. "Ben bu şekilde düşünmüyorum. Benim hayallerim şaraphaneyi başarılı kılmak, Fiorentino şaraplarını haritaya koymakla ilgili. Belki Napa Vadisi'ne ya da Washington Eyaleti'ne gidip orada işlerin nasıl yürüdüğünü görmek isterdim. Bir araştırma gezisi."

"O zaman neden hiç görmediğin grupların tişörtlerini giyiyorsun ve kardeşim sana onların konserlerinden birine gittiğini söylediğinde kıskanıyormuş gibi davranıyorsun?" Bunu bilmeme şaşırmış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, bana bundan bahsetti."

Tabağına konsantre oldu. "Bir grubu seviyor olmam onları canlı izlemek için can atacağım anlamına gelmez."

"Ama görmek istiyorsun."

"Yani, elbette. Çoğunu sanırım. Ama bu, evli insanları içten içe kıskandığın ya da evlenmeyi hayal ettiğin için alyans taktığını söylemek gibi bir şey. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bazen bir şeyler takarız ve onlara hiçbir anlam yüklemeyiz."

Yine saçmalık. Bu bazı insanlar için doğru olabilir, ama Maggie için durumun böyle olmadığını hissettim. Boşverdim. "Toronto harika bir yer. Yürünebilir, mağazalar ve kültürle dolu bir şehir. Barlar, gece hayatı, restoranlar. Ve temiz. Kışlar dışında mükemmel."

"Nerede yaşıyorsunuz? Bahse girerim şehre bakan yüksek bir gökdelende."

Şehirde bazen kullandığım bir çatı katım vardı ama çoğunlukla Mancini yerleşkesinde yaşıyordum. "Önceki don bana mülkünü hediye etti. Güvenli ve en iyi konumda. Günün her saati bakım alabileceği bir tesise taşındı."

Tabağındaki makarnayı itip kaktı. "Muhtemelen her yere seyahat etmişsinizdir. Siz yat partilerinizi yaparken yani."

Peçeteyle ağzımı sildim. "Yatta geçirdiğiniz o dört yılın göz alıcı olduğunu sanmayın. Maz'in sana bahsettiği sözde seks partileri nadirdi. Okyanustaki izolasyon çok fazla geldiğinde aklı başında kalmanın bir yolu vardı."

"Nereye yelken açtın?"

Bunu düşündüm. "Yunanistan, Türkiye, Fransa, İspanya, Portekiz. Fas. Hırvatistan. Monako. Bazılarını unuttuğuma eminim."

"Vay canına. En sevdiğin hangisi?"

"Hiçbiri." Tartışmaya hazır görüldüğünde elimi kaldırdım. "Dünyada en sevdiğim yer Napoli. Başka hiçbir şey evimle kıyaslanamaz."

Kalçamı dürttü. "Beni kandıramazsın, Vito D'Agostino. İçten içe yumuşacıksın."

Hayatım hakkında bu kadar bilgi yeterdi. Peçetemi tezgâhın üzerine koydum, sonra eğilerek onu omzumun üzerinden iyi tarafıma attım. Çıplak kıkına bir şaplak attım, ciyaklamasına neden oldum ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. "Benim yumuşak bir yanım yok, diavoletta mia."

onsekiz

...

Maggie

Uyandığımda **yatak** soğuktu.

Vito'nun taktığı karartma perdelerinin kenarlarında ışık huzmeleri vardı, yani belli ki gündüzdü. Saati kontrol etmek için telefonuma uzandım. Kahretsin! Saat neredeyse dokuzdu. Neden bu saatte uyumama izin vermişti ki? Elimden gelse rutinimden sapmayı sevmezdim.

Yataktan çıkınca komodinin üzerinde temiz ve katlanmış çamaşırlarımı buldum. Kahretsin, Vito'yu katlarken izlemeyi özlemişim.

Banyoda kaslarımdaki ağrıları gerdim. O adam dün gece beni çok yormuştu. Yemekten sonra bana mükemmel bir oral yaptı, sonra da beni çeşitli pozisyonlarda becerirken bir kez daha orgazm oldu. Sürüşü, sakatlığı ve el işi düşünüldüğünde çok yorulmuş olmalıydı ama aleti durdurulamazdı.

Dişlerimi fırçalayıp giyindikten sonra telefonumu aldım ve merdivenlere yöneldim. Cappuccino içip çalışıyor muydu? Umarım gözlüklerini takıyordur. Eğer öyleyse ona oral seks yapmam gerekebilirdi.

Ayağım en üst basamağa çarptığında birden fazla ses kulağıma ulaştı. Oh. Y a n ı n d a biri var mıydı? Anlayamadım.

ne söylendiğini. Sonra bir kadının güldüğünü duydum. Yüksek sesle.

Kimdi o? Celeste mi? Hayır, Celeste'in kahkahası böyle değildi. Devam ettim, neler olduğunu öğrenmeye kararlıyım.

Merdivenleri indikçe konuşmaları daha da netleşti ve İtalyanca konuştuklarını fark ettim. Sonunda aşağıya ulaştığımda donup kaldım, zihnim manzarayı algıladı. Muhteşem siyah saçlı bir kadın mutfakta Vito ve Massimo ile birlikte duruyordu, elinde bir kapuçino fincanı vardı. Uzun boyluydu, belki yirmili yaşlarının sonundaydı, kusursuz zeytin rengi teni ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşları vardı. Saçları, elmacık kemiklerinin çukurlarını vurgulayan sert bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı ve dudakları kozmetik olarak geliştirilmiş olmalıydı. Doğal olarak bu kadar dolgun ve gür olmalarına imkân yoktu.

Paloma. Kız kardeşi. Onu tamamen unutmuştum.

"Merhaba," dedim hepsi bana bakarken. "Ben Maggie. Sen de Paloma olmalısın."

"Ciao, Maggie," dedi müstakbel model elini uzatırken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Maz bana senin hakkında çok güzel şeyler anlattı."

Maz, Vito değil.

Elini sıkarken sıkıcı, sade dudaklarımı yaladım. "Merhaba. Sizinle tanıştığıma da memnun oldum."

Vito'nun avuç içi sırtıma yerleşti ve beni nazikçe ovdu. "Cappuccino ister misin, güzelim?"

"Tabii."

Süslü makineye doğru ilerledi ve ben ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadan orada durdum. Bu garip değildi. Hayır, hiç de değil. Vito ve Maz'un bir kız kardeşleri vardı; güzel, göz alıcı bir kız kardeş.

-Şu anda şaraphanemdeki kulübenin içindeydi. Etrafım D'Agostino'larla çevriliydi.

Ve Paloma, Carlo'nun mafya kadınları için söylediği her şeye sahipti. Gösteriş yapmak ve diğer erkekleri kıskandırmak için yeterince güzel kupalar. kot pantolonum, kapüşonlu ve beyzbol şapkam

şık, tasarımcı pantolonu ve kazağıyla aynı seviyede değildi. Ve topuklu ayakkabı giyiyordu. Hem de karda.

Bu Vito'nun birlikte olacağı türden bir kadındı. Kendimi sönük hissetmemeye çalıştım.

Vito cappuccino hazırlarken kimse konuşmadı.

"Dün geceki yemek nasıldı?" Massimo sonunda sordu.

Konuya hevesle sarıldım. "Çok güzeldi. Bize getirdiğin için teşekkür ederim."

"Prego. Fırtına sırasında kardeşimle birlikte burada güvende olmanıza sevindim."

Vito bana bir cappuccino uzattı ve ben de minnetle kabul ettim. "Teşekkür ederim." Dönmeye başladığında kolunu tuttum. "Bu sabah yaran nasıl?"

"Yara!" Massimo havladı. "Che cazzo? Yaralandın mı?"

Vito kardeşine İtalyanca bir şeyler söyledi ve bu her iki kardeşin de kaşlarını çatmasına neden oldu. Paloma elindeki fincanı mermerin üzerine bıraktı. Gömleğini işaret etti, belli ki ona bir tür emir veriyordu. Vito yüz ifadesi karararak itiraz etti ve ben kendimi daha da aptal hissettim. Belli ki yarasını kimsenin bilmesini istememişti ve ben de istemeden ağzındaki baklayı çıkarmıştım.

Onların dilinde tartışmalar devam etti ve benim garipliğim daha da arttı. Üçü de aile dramlarını yaşarken beni unuttular. Dinledim ama bu insanların beni burada istemedikleri ya da bana ihtiyaç duymadıkları giderek daha açık hale geldi.

Paloma'nın hakkını vermeliydim. Vazgeçecek ya da geri adım atacak bir tipe benzemiyordu. Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine Vito'nun ellerine vurdu, sonra da tişörtünü kaldırdı. Dişlerinin arasından tısladı. "Idiota," dediğini duydum.

Pencereden dışarı baktım, beyaz manzara görüş alanımı dolduruyordu. Etrafımın insanlarla çevrili olduğu ama kendimi inanılmaz derecede yalnız hissettiğim zamanlar oluyordu. Bu da o anlardan biriydi. Terapistim bir keresinde bunun sebebinin kendimi duygusal olarak başkalarından kopuk tutmam olduğunu söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

ama dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissetmek berbattı. Aile dinamiklerini kıskanıyor muydum?

Belki birazcık. Ama gerçekten, neden buradaydım? Vito'nun kız arkadaşı ya da karısı değildim. Bu ailenin bir parçası değildim. Dün gece her şey ne kadar güzel olsa da, bu düşünce içimde bir şeyleri kırsa da gerçeği unutamıyordum.

Paloma ve Massimo hâlâ Vito'nun bandajını inceliyor, o da onlara homurdanıyordu. Kendim görmek için can atıyordum ama emin ellerdeydi. *Bana ihtiyaç yok. Onun bana ihtiyacı yok.* Ne dediklerini bile anlayamıyordum.

Fincanımı bırakıp botlarımı aramaya koyuldum. "Maggie, che cosa?" Vito yüksek sesle söyledi. "Ne yapıyorsun? ne yapıyorsun?"

"Artık gitmeliyim." Botlarımı bağlama zahmetine bile girmeden elimden geldiğince hızlı bir şekilde giydim. "Yapacak çok şey var, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum." Bana doğru geldi, ağzı gergin ve mutsuzdu. "Michael'dan haber aldım ve ana binalarda her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Şu anda acil bir durum yok."

"Ben de kendim görmek isterim. Ayrıca, ailene de yetişmelisin."

"Kalmanı isterim. Cappuccino'nu iç. Ben-" "Ona baskı yapma, fratello." Bu Paloma'dan. "Eğer Gitmesi gerekiyorsa, bırakın gitsin."

Yüz ifadesi hiç de dostça olmayan Vito'nun kız kardeşine baktım. Kahverengi bakışları sert ve meydan okuyucuydu, sanki içimi görüyor gibiydi. Gitmemi istediği açıktı ve Vito'nun hayatıyla benimki arasındaki derin uçurum hiç bu kadar geniş olmamıştı.

Ceketime uzandım ve Vito'nun elini kalçamda hissettim. "Angelo, per favore," diye fısıldadı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Bir şey yok. Her şey yolunda. Sadece böyle büyük bir fırtınadan sonra yapacak çok şey var. Ve kardeşlerinle birlikte olmanın tadını çıkarmalısın."

"Sen buradayken bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bu benim hissettiklerime biraz fazla yakındı, bu yüzden göğsünü okşadım. "Hiç de öyle değil. Dinle, sonra görüşürüz, tamam mı?"

Bana bakarken elini kalçama bastırdı. onun seksi Gözlükler. ile onun buruşuk saç ve tıraşsız çenesiyle cidden çok seksiydi. Eğer yalnız olsaydık, I olur kesinlikle olmak tedavi etmek onun vücut gibi bir lunapark gezintisi. Ama şu anda sadece gitmek istiyordum. "Sonra görüşürüz," dedim sessizce, sonra onun elinden kurtuldum. "Tanıştığımıza memnun oldum!" diye seslendim. "Hoşça kal Maz." Kapıdan çıktım ve soğuğa doğru ilerledim. Ceketimi çekiştirirken botlarımın altındaki kar çıtırdadı ve Maz ile Paloma'nın daha önce bıraktığı ayak izlerine basmaya özen gösterdim. Orada Yerde en az on santim kar olmalıydı.

Göğsümde bir boşluk hissettim. Ki bu aptalcaydı. Paloma benden hoşlanmadıysa ne olmuş yani? Vito yakında kız kardeşini de yanına alarak Toronto'ya dönecekse ne olacaktı? Ya onu özleyecek olsaydım?

Ya ben ona aşık olmuşsam ve o beni sevmemişe?

Dünya böyle işliyordu. Adil değildi. Ve çoğu zaman acı veriyordu. Bir an sevgi dolu iki ebeveyniniz vardı ve sonra hayatınızdan kopup gittiler. Aptal bir kazada öldüler. Ondan sonra asla kalp şeker ve balon beklemiyordum.

Ve bu sabah ihtiyacım olan hatırlatıcıydı.

Vito

Göğsümü gererek Maggie'nin karda ilerleyişini izledim. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şey onu benden kaçmaya itmişti. Ama bu sefer sorumlunun ne ya da kim olduğuna dair iyi bir fikrim vardı.

Dönerek kız kardeşime ters ters baktım. "Bu gerekli miydi?"

Paloma tek kara kaşını kaldırdı. "Açıkça gitmek istediği halde onu kalmaya zorlamaya çalışıyordun. Ben onun tarafındaydım."

"Ona karşı kabaydın."

Paloma bunu inkâr etmedi. Onun yerine Maz'a baktı. "Molto innamorato." *Derin bir aşkla.*

"Stai zitto," diye tersledim ve Maggie'nin fincanını lavaboya.

Kardeşimin cevabı "Sana söylemiştim," oldu.

"Vito," dedi Paloma. "Bir D'Agostino olmak için güçlü olmalı. Arada sırada küçük bir meydan okumaya dayanamıyorsa, o zaman senin için doğru kadın değildir."

Kollarımı kavuşturdum ve tezgâha yaslandım. "Zamanı geldiğinde, benim için doğru kadının kim olduğuna ben karar vereceğim, *sorellina*. Sen değil. Maz değil ve kesinlikle Enzo değil. Anladın mı?"

Ellerini kaldırdı ama dudaklarının kenarında gizli bir gülümseme vardı. "Anlaşıldı."

"Ve sen de ondan özür dileyeceksin."

Kız kardeşim başını eğdi ve Massimo'nun yanındaki tabureye oturmak için yürüdü. "Eğer istediğin buysa, evet. Özür dileyeceğim."

Massimo eliyle ağzını kapattı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Paloma anlayışla başını salladı.

"Ne dedin sen?" Kardeşime sordum.

Neşeyle, "Ona Maggie'yle evleneceğini, bu yüzden ona iyi davranmamız gerektiğini söyledim," dedi.

Neden dünyanın en sinir bozucu kardeşleriyle lanetlendiğimi merak ederek çenemi ovuşturdum. Evlenmeyecektim.

Maggie, ama bunu tartışmak anlamsız görünüyordu. Maz ve Paloma neye isterlerse ona inanırlardı. Her zaman inandılar.

Kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaşınca, "Neden gelmeni istediğimi duymaya hazır mısın?" diye sordum.

Sırıttı. "Nişanlıyla tanışmak için olduğunu sanıyordum, değil mi?"

Yemi yutmadım. Bunun yerine, birkaç sigara sakladığım mutfak çekmecesini açtım. Çabucak bir tane yaktım ve içime çektim, kimyasalları ciğerlerime çekerken burun deliklerim alevlendi. Nefes verirken hafifçe rahatladığımı hissettim. Ben daha konuşmadan kız kardeşim sigarayı işaret etti.

"Söndür şunu. Burayı kokutacaksın."

Arkama uzanarak soğuk havayı içeri almak için mutfak penceresini açtım. "Mutlu musun?"

"Sigara içmenden hoşlanmıyorum." Kız kardeşim cappuccino bardağını ağzının önünde tutuyordu ki göremeyeyim, sonra kardeşime bir şeyler söyledi.

O da alaycı bir sırıtışla, "Sì, certo." dedi.

"Cazzo madre di dio," diye hırladım. "Benim hakkımda konuşmayı kesmezseniz ikinizi de dışarı atarım."

Paloma'nın gülümsemesi tamamen dişliydi. "Massimo'ya ragazza yüzünden mi daha sık sigara içmeye başladığını sordum."

Sigarayı söndürdüm ve izmaritini attım. Beni sinirlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ve ben sakın kalmalı, odaklanmalıydım. "Paloma, danışmanım olarak hizmet etmeni istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve elindeki fincanı yavaşça indirerek mermerin üzerine koydu. Maz sandalyesinde kaykıldı, bakışları adadaydı ama önce kız kardeşime hitap edecektim.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Vito, ne diyeceğimi bilemiyorum. Maz'a sorman gerekmiyor mu?"

Hâlâ başını kaldırmamış olan kardeşime baktım. "İsteddiği zaman bu pozisyona gelebilir. Ama anladığım kadarıyla bunu istemiyor."

"İstemiyorum," diye onayladı Massimo, iç çekerek. "Ama başka birine teklif ettiğini duymak garip."

"Maz," dedi Paloma, gömleğinin kolunu çekiştirerek. "Bunu sen yapmalısın. Bu pozisyon senin hakkın."

"Hayır. Ben ayrılmak istedim ve şimdi ayrıldım." Massimo tavana doğru bir nefes üfledi. "Bana şu sigaralardan birini ver, fratello."

Ciddi olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden paketi çekmecedan çıkardım ve ona attım. O da bir çubuk çıkardı ve yaktı.

"Siz ikiniz iğrençsiniz," dedi Paloma, dumanı ondan uzaklaştırarak. "Enzo'ya ikinizin de kanser olmaya çalıştığınızı söyleyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Eğer benim danışmanım değilsen, sorellina. Her şey aramızda kalacak, ne olursa olsun. Yani bırakın Enzo'yu, Maz'a bile söyleyemezsiniz."

Manikürlü tırnaklarını mermere vurdu. "Bu da kardeş sahibi olmayı çok daha az eğlenceli hale getiriyor. Üçünüz hakkında birbirimize dedikodu yapmaya bayılıyorum. En çok kimi kızdırabilirim diye hiç bitmeyen bir oyun bu."

"Evet demelisin," dedi Maz kız kardeşimize. "Vito'nun birimizin yardımına ihtiyacı var ve bu sen olmalısın. En akıllısı sensin."

"Allora, bu doğru." Sigarayı Maz'ın elinden kaptı ve uzun bir nefes çekti. Sigarayı geri verdiğinde, "Neden şimdi? Neden ben?"

"Çünkü güvenilebileceğim birine ihtiyacım var. İyi tavsiyeler veren biri. I-" Adaya doğru yürüdüm ve kardeşimin parmaklarından sigarayı aldım. Kimsenin hoşuna gidip gitmemesini umursamadan içmeye devam ettim. "Dikkatim dağınık ve kafamı toparlamama yardım edecek birine ihtiyacım var."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum. Ama buradan ayrılıp Toronto'ya döndüğünde bu dikkat dağınıklığı ortadan kalkmayacak mı?"

Maggie'den bahsettiğini hepimiz biliyorduk ama ben boş verdim. "Orada bir dizi farklı projeyi genişletiyorum. Yönetmem gereken çok şey var ve yanımda güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Tommaso bir sonraki mantıklı seçimim olurdu." Omuz silktim. "Ama o bir kardeş değil."

"Yani ayakta kalan son kardeş benim, öyle mi?"

"Böyle yapma Lo," dedi Maz, onun takma adını kullanarak. "Sen olmalıydın. Ve eğer erkek olsaydın, bu bir soru bile olmazdı. Zaten yapıyor olurdun."

Ellerini şeytani bir deha gibi birbirine sürttü. "Tüm kadın düşmanı ayak parmaklarına basma fikri hoşuma gidiyor. Sanırım senin adamlarının çoğu kızacak, V."

"Umurumda değil. Sen ailedensin. *Benim* ailem."

"Benim de umurumda değil," diye yineledi. "Hayatım boyunca bana onlar kadar iyi olmadığımı söyleyen erkeklerle uğraştım."

"Ve 'Ndrangheta'daki kadınlar artık o kadar da nadir değil," diye belirtti Maz. "Kocalar hapse girdiğinde işleri onlar devralıyor."

Paloma fincanına baktı ve eliyle mermer üzerinde bir ileri bir geri çevirdi. "Bunu düşünmem gerek. Kendime ailemizle hiçbir ilgisi olmayan bir hayat kurmak için çok çalıştım. Maz'den farklı çünkü hiçbir zaman tam anlamıyla 'ndrina'da olmadım ama kendi banka hesabımın olması, kendi paramı kazanmak güzel. İstedğim kişiyle yatabilir ve bütün gece dışarıda kalabilirim." Bilezikleriyle oynadı, bu onun gergin bir alışkanlığıydı. "Babam bana çok sıkı bir tasma takmıştı. Buna geri dönemem."

Avuçlarımı kaldırdım. "Bunu senden asla istemem ve beklemem. İstersen sana bir maaş veririm, benim erişemeyeceğim kendi hesabına. Yine de benimle birlikte yerleşkede yaşamanız gerekecek. Oraya erkeklerin gelebileceğine dair söz veremem ama şehirde kullanabileceğin bir çatı katım var."

"Kardeşimin dairesi mi?" Kadın burnunu kırıştırdı. "Hayır, teşekkürler. Kendi evimi satın alacağım. Çarşaflarınızı ne kadar sık yıkadığınızı biliyorum."

"O *Maz* ki çarşaflarını hiç yıkamaz," dedim, kardeşimizi göstererek. "Ben değil."

Maz ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Dai, fratello. Benimle uğraşma. Ben senin tarafındayım." Paloma'nın başının üstünü öptü. "Ben uyumak için eve gidiyorum. Biraz sigara içip rahatlamak istersen Lo, gel bana katıl. Yoksa git Maggie'den özür dile, akşam yemeğinde görüşürüz."

"Hoşça kal," dedi. "Biraz uyu."

"A presto!" Maz seslendi ve sonra beni kız kardeşimle yalnız bırakarak kapıdan çıktı.

Paloma kapuçinosunu yudumladıktan sonra, "Maggie varlığımdan rahatsız olmuşa benziyor. Bunun sadece seks olduğunu mu düşünüyor? Yoksa işin içinde duygular mı var?"

"Sadece seks olduğunda ısrar ediyor."

"Ona inanıyor musun? Çünkü o kız -" Maggie'nin kaybolduğu kapıyı işaret etti "- bu sadece seksmiş gibi davranmadı."

"Yapmadı mı?"

Paloma avuçlarını birbirine bastırdı ve tavana doğru salladı. "Madonna, beni aptal erkeklerden kurtar. Yan tarafındaki o anlamsız çizdiği nasıl sardığını gördün mü? Sanki onun için çok değerliymişsin gibi o kadar özenli ve hassas davrandı ki. Sanki onun için bir şey *ifade* ediyorsun."

Elimi yaramın üzerindeki bandajın üzerine koydum. Bu doğru muydu? "Defalarca öyle olmadığımı söyledim."

"Vito. Ona nasıl hissettiğini söyledin mi, ona aşık olduğunu itiraf ettin mi?"

"Söylemedim-"

"Lütfen." Beni durdurmak için elini uzattı. "Seni tüm hayatım boyunca tanıdım. Seni kadınlarla gördüm ve bu kadın hakkında farklı hissettiğini söyleyebilirim. Maz da öyle. Dün gece buraya gelmek için kar fırtınasına göğüs gerdin."

Onun yüzünden. Şimdi, eğer beni danışmanınız olarak istiyorsanız, söylediklerimi dinlemek, bana inanmak ve tavsiyelerimi kabul etmek zorundasınız. Benimle tartışmayacaksın."

"Yani bu bir çeşit test." "Belki de."

Ellerimi mermere dayadım ve dirseklerimi dik tutarak eğildim. "O burada yaşıyor. Ben Toronto'dayım. İstesem bile bu konuda hiçbir şey değişmeyecek."

"Eğer ona sorarsan olabilir. Ona nasıl hissettiğini söylersen."

Ben korkak değildim. Çok sayıda düşmanla yüzleşmiş, kardeşlik adına ağza alınmayacak şeyler yapmıştım. İşkence ettim, sakat bıraktım, öldürdüm. Lanet olası bir şehri ele geçirdim.

Ama kalbimi Maggie'ye açma fikri? Bu beni korkutuyordu. İçgüdülerim onun beni reddedeceğini, benim onun için hissettiklerini onun benim için hissetmediğini söylüyordu.

Boğazımı temizledim. "Burayı çok seviyor. Burası ailesinin mirası ve asla terk etmeyecek."

"Burası artık onun ailesinin mirası değil. Senin mirasın. Öncelikler değişir, Vito. Belki sen onun önceliği olabilirsin, eğer bir şans verirsen."

"Üzüm bağı hakkında ne hissettiğini anlamıyorsun." Kırmızı Leke yüzünden paniklediğine şahit olmuştum. Tanrı aşkına, bağların etrafında sigara içmeme bile izin vermiyordu.

Paloma dudaklarını büzdü. "Onu doğru dürüst bir randevuya mı götürdün, yoksa bu eski püskü kulübede mi düzüştün?" Yüzümü buruşturdum ve kız kardeşimin boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı. "Vito, mamma mia! İtalyanlar romantiktir, işimizmiş gibi flört ederiz. Şehvetli ve tutkuluyuzdur. Onu kendine aşık etmek için cazibeni kullan."

"Zamanım olmadı. Bir dizi baş ağrısıyla uğraşıyorum, bu yüzden bana yardım etmen için sana ihtiyacım var."

"Benim için üç şey yaparsan, kabul ederim."

Neden bundan hoşlanmayacağımı hissediyordum? "Nedir onlar?" "*Bir*, sadece benim erişebildiğim kendi banka hesabım.

Benim için ayda elli bin dolar yatıracaksın. maaş olarak."

"Tamamdır. Başka?"

"Bana şehirdeki binanızda bir daire satın alacaksınız. Tapu benim adıma olacak."

Onu acele ettirmek istercesine elimi salladım. "Tamamdır."

"*Tre*, sen de kadını düzgün bir randevuya çıkar." Parmağını kaldırdı. "*Ve* ona nasıl hissettiğini söyle."

Bu fikir mideme bozulmuş süt gibi oturdu. I Nasıl hissettiğimi henüz kavrayamamıştım, o halde bunu Maggie'ye nasıl anlatabilirdim? Bunu düşünmem ve ne söyleyeceğime karar vermem gerekiyordu. "Lanet olsun. Beni öldürüyorsun, Lo."

"Bu senin için iyi. Muhtemelen bunun nasıl gideceğine dair bir planın vardı ve ben o planı mahvediyorum. Ama bazen bir şeyleri sarsmak için hayatınıza biraz kaos davet etmeniz gerekir. Arada bir her şeyi alt üst edersin."

"Kaosu sevmem."

"Hepimiz farkındayız. Ama arada bir ağacı sallamazsan en iyi meşe palamutlarını nasıl bulabilirsin?"

"Bunu bir kez yaptım. Geri tepti." On yedi yaşında, sağduyuma karşı gelmişim. Düşüncesizce, kimsenin onayını almadan Simona'ya evlenme teklif etmişim. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum.

"*0 Troia'ya seni evlatlıktan reddettiğimi söyledim,*" diye alay etti babam, Simona'ya fahişe diyerek. "*İkiniz evlenirseniz, parasız ve ailemizle hiçbir bağı olmayan bir hiç olacağınızı söyledim ona. Diğer seçenek ise bir çek alıp ortadan kaybolmaktı. Hangisini seçtiğini tahmin edebilir misin?*"

Bu aşağılanma içimde bir şeyleri kırmıştı. Simona beni sevmemişti. Bunca zaman boyunca

prestij, karım olmanın getirdiği para. Bunların hiçbirini gerçek değildi.

"Simona uzun zaman önceydi, Vito. İkiniz de çok gentiniz ve babam hıyarın tekiydi. Bu şarapı kadın senin için çok iyi olabilir."

Ben bir şey söylemedim ve o da derin bir i çekti. "Tamam, fratello. Bunu düşünmeye ihtiyaın olduğunu söyleyebilirim. Bu arada, burada bulaştığın bela hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Maz motorcular hakkında bir şeyler söyledi."

Maggie konusunu bir kenara bırakma fırsatını yakalayarak, hevesle Red Raiders'la olan geçmiş ve şimdiki sorunlarıma başladım.

on dokuz

...

Maggie

Kapatmaya karar verdiğimizde **MIKEY** yatağına **geri döndü** ve etrafta kimse yoktu. Kahvaltımı tek başıma yaptıktan sonra ön taraftaki yolu küremeye karar verdim. Kapalı olduğumuzu düşünürsek bunu yapmam için bir neden yoktu ama dışarıda olmak hoşuma gidiyordu. Akılsızca bir şey yapmak da düşüncelerimi Vito ve ailesinden uzaklaştıracaktı.

İşimi bitirdiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Terden sıırılsıklam olmuşum ve susamıştım, bir şeyler içmek için içeri döndüm. Mikey'i barda dizüstü bilgisayarıyla buldum.

Ben yaklaştıkça yazmayı bırakmadı. "Kürek çektiğin için teşekkürler."

"Endişelenme. Uyanıktım ve bu işi halletmeye karar verdim." "Dün gece çok şiddetli fırtına vardı. Dışarıda iyiydin Yazlık mı?"

"Evet. Sen?"

"Evet, Massimo her şeyi kapatmamıza yardım etti, böylece en kötüsü başlamadan herkesi eve gönderebildik. Adam gerçekten harika."

Evet, öyleydi. "Elektriğimiz kesildi mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Jeneratörlerin çalıştığını duymadım."

"Güzel. Emin olmak için gidip tanklarda bazı ölçümler yapacağım. Bruce'a evde kalmasını söyledim."

Bir bardak meyve suyu doldurdum ve hepsini tek seferde içtim. Bardağımı yeniden doldurduğumda kardeşimin bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. "İyi misin?" diye sordu. "Bir sorun mu var?"

"İyiyim. Sadece yoğun bir sabahtı."

"Üzgün olduğunda yaptığın o şeyi yapıyorsun. Kabuğundaki bir kaplumbağa gibi." Kollarını göğsüne doğru kıvırdı. "Ne oldu? Kavga mı ettiniz-"

"Hayır. Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda." Mikey için bir bardak meyve suyu doldurdum. "Ve bana kaplumbağa deme."

"Oh, oğlum." Bardağına uzandı. "Bugün gerçekten çok kızgınsın."

Yanıliyordu. Kızgın değildim. Ben . . . Bilmiyordum. İncinmiş miydim? Üzgün? Kızgın? Şu anda içimden bir sürü duygu geçiyordu.

Arka avlu kapılarından biri açıldığında içeri soğuk bir hava girdi. "Alo?" diye seslenen aksanlı bir kadın sesinden hemen sonra bu havaya hiç de uygun giyinmemiş Akdenizli bir kadın belirdi.

Hayatımı sikeyim.

Mikey taburesinde döndü ve ayağa kalktı. "Merhaba. Bugün açık değiliz hanımefendi."

Paloma D'Agostino, işlevinden çok modaya uygun yüksek topuklu çizmeleriyle yerden geçti. Bakışlarının kardeşimi değerlendirdiğini gördüm, sonra ağzı doğrudan kardeşimi hedef alan çapkın bir gülümsemeye dönüştü.

İğrenç.

"Ciao, bello." Elini uzattı, Mikey de kabul etti. Ama sonra eğilip onun iki yanağını da öptü. Kardeşim kıpkırmızı oldu.

"Merhaba," dedi beceriksizce.

"Mikey, bu Vito ve Maz'ın kız kardeşi Paloma," dedim hemen, aklına bir şey gelmesin diye.

"Bu da senin kardeşin," dedi Paloma, hâlâ Mikey'nin elini tutarak. "Ne kadar sevimli ikiniz de !" O

Bunu söylerken doğrudan ona bakıyordu, bu yüzden benden bahsetmediğini biliyordum.

"Fark etmemiştim... " Mikey söze başladı, ama sonra söyleyeceği şeyi daha iyi düşündü. "Nerede kalıyorsunuz Bayan D'Agostino? Kasabadaki pansiyonda mı?"

"Bana Paloma deyin lütfen." Kadın onun gitmesine izin verse de yanında kaldı ve zarifçe bara yaslandı. "Kız kardeşinizin güzel evinde kalıyorum. Kardeşim Massimo ile birlikte."

Mikey hızla başını salladı. "Oh, güzel. Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, lütfen bana haber verin. Burayı ben yönetiyorum." Şarap imalathanesini göstermek için elini salladı.

"Grazie." Parmaklarını adamın koluna koydu ve sıktı. "Bunu *kesinlikle* yapacağım."

Tanrım, ona asılıyor muydu? Ona kaşlarımı çatarak baktım. elini kardeşimin üzerinden çekip alma isteği duydum. "Paloma, buraya gelmenin bir nedeni var mıydı?"

Ses tonum karşısında ağzının kenarları gerildi ama umurumda değildi. "Birkaç dakikanızı ayırabilerseniz sizinle konuşmak istiyorum."

Şu anda sohbet edecek durumda değildim. Terlemiştim, acıkmıştım ve gidip tankların ölçümelerini yapmam gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse D'Agostinos'tan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarına karşılık vermeden meyve suyu bardağımı lavaboya koydum. "Şu anda meşgulüm. Belki daha sonra."

"Uzun sürmez," dedi Paloma. "Söz veriyorum."

"İstersen tank değerlerini kontrol edebilirim," diye teklif etti Mikey. Anlamadığı için yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Ve şimdi hayır dersem bir sürtük gibi görünecektim.

Ellerimi bara bastırdım ve tahtaya bir cankurtaran halatı gibi tutundum. Belki de bu işi bitirmek en iyisiydi. "Tamam, tabii. Çabuk olacaksa."

"Sizi yalnız bırakayım," dedi kardeşim ayağa kalkarak. Dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra Paloma'ya biraz fazla yaklaştı.

Aslında yakındı ve sesini alçalttı. "Daha sonra mülkte bir tur atmak isterseniz, tüm gün boşum."

"Bunu çok isterim," diye karşılık verdi aynı tonda.

Meyve suyumı bastırmaya çalıştım. Mikey ve ben yakında çok ciddi bir konuşma yapacaktık. "Sağ ol, kardeşim," diye tersledim. "Seni bekletmek istemeyiz."

Kardeşim ofisine doğru gözden kayboldu ve ben Paloma'ya sert bir bakış attım. "Kardeşimle yatma."

Rahatsız olmadan, zarifçe bir bar taburesine kaydım. "Neden Değil mi? Sen benimsin."

"Bu farklı bir şey. Ve seni ilgilendirmez."

"Yanlış. Vito beni fazlasıyla ilgilendiriyor." Ellerini tahtanın üzerinde kavuşturdu ve ben onun mükemmel tırnaklarına bakmamaya çalıştım. "Senden özür dilemem emredildi."

Almış mıydı? Kimden, Vito'dan mı? Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Belli ki Paloma benden hoşlanmıyordu ama buna karışmamalıydı. Kimsenin benim için savaşmasına ihtiyacım yoktu.

Saniyeler geçiyor ve koyu renk gözleri benimkilere bakmaya devam ediyordu, ifadesi soğuk ve anlaşılmazdı. Bu kadının gözümü korkutmasına izin vermeyi reddettim. Şu anda Vito'nun kaçamağı olmam dışında benden hoşlanmaması için hiçbir nedeni yoktu. Yakında bu durum sona erecek ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Özür dilemesini bekledim. Hiç gelmedi.

Parmak eklemlerimi bara iki kez vurdum. "İyi konuşmaydı. Görüşmek üzere."

"Bekle." "Ne oldu?"

"Onun parasının peşinde misin?"

Ne oluyor *lan*? Vücudumdaki tüm kan başıma hücum ederken oda dönmeye başladı. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Para konusunda asla şaka yapmam." Başını eğdi. "Peki, söyle bana. Bir ödeme bekliyor musun?"

İçimdeki her şey hareketsiz kaldı. Kemiklerim, derim. Her hücrem dondu kaldı. Dünya beni böyle mi görüyordu, bir servet avcısı olarak mı? *Vito* böyle mi düşünüyordu? Ondan hiçbir şey istememiştim, bırakın beni, şaraphane için bile bir şey istememiştim. Parası umurumda değildi.

İçimden bir öfke dalgası geçti, sanki biri içime bir fener tutmuş gibiydi. Bu kadına duyduğum nefretle yandım. Hâlâ lisede olsaydık, onu çoktan yere sererdim.

İki elimle bara yaslanarak ona dudak bücktüm. "Siktir. Seni."

Öfkem karşısında sakın görünüyordu. Rahatsız olmamıştı. "Neden endişelendiğimi anlayabiliyorsun, değil mi? Sen ondan çok daha gençsin ve belli ki mücadele ediyorsun." Bana eliyle işaret ederek beni daha da aşağıladı. "Ben kardeşlerime karşı çok korumacıyım. Peki, ona değer veriyor musun yoksa üzüm bağlarını geliştirmek için onu mu kullanıyorsun?"

"Dinle beni, sürtük." Yüzüne doğru işaret ettim. "Senin sorunun ne bilmiyorum ama benden uzak dur. Biz arkadaş değiliz, iş arkadaşı değiliz, tamam mı? Kardeşinin parasını istemiyorum; sadece aletini istiyorum. O da Toronto'ya dönene kadar bana düzenli olarak veriyor. Anladın mı? O yüzden manikürlü jel uçlarını bir kenara bırak ve benimle uğraşmayı bırak. Çünkü söz veriyorum, böyle devam edersen seni alaşağı edeceğim, mafya kardeşlerin olsun olmasın."

Eldivenlerimi bardan kaptığım gibi tadım odasından çıktım. Şişeleme odasına girdim ve tepedeki ışıkları yaktım. Sonra kapıyı arkamdan kilitledim, kimse beni takip etmek istemesin ve yoluma daha fazla suçlama atmasın diye.

Allah kahretsin. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi, bu kadar sarsıldığımı hatırlamıyordum. Belki Mikey şaraphaneyi Vito'ya kaptırdığında? Ama o zaman bile bu *bana* kişisel bir hakaret gibi gelmemişti.

Paloma beni yüzüme karşı aşağılamıştı. Defalarca.

Kötü kızlardan nefret ederdim. Kadınlardan, her neyse. Vito kız kardeşinin nasıl bir sürtük olduğunu biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu, bu sabah aile dinamiklerini gördüğüm kadarıyla. Gevezelik eden ben olmayacaktım. Ne kadar kalırsa kalsın Paloma'yı idare edebilirdim. Birkaç günden fazla olamazdı. Belki bir hafta?

Bu arada ben de Mikey ile birlikte şaraphanenin üst katında kalacaktım. İkinci bir yatak odası yoktu ama bir havalı yatak için yeterince büyük bir depo odası vardı. O kadın arazideyken kulübede ya da evimde uyumamın imkânı yoktu. Gözlerim kapalıyken beni boğabilirdi.

Ya da ben onu boğabilirdim.

Ve bunların hiçbirini Vito'ya açıklamak istemiyordum. Bunu sindirmek ve sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı. Telefonumu çıkarıp BELLO ile olan mesajlaşmamı açtım.

Adet dönemim başladı. Bok gibi hissediyorum

Erken yatacağım. Yarın görüşürüz.

Bu bir yalandı ama o an için yapabileceğim en iyi şeydi. Ve erkekler Flo Teyze'yi asla sorgulamadı. Telefonumu kapattım ve işe koyuldum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde depoda takılıyor, telefonumda geziniyordum ki kardeşim geldi. Elinde bir kese kağıdı vardı. "Bu ne?" diye sordum. diye sordum. "Havalı yatağı bulacağını sanıyordum."

"Müstakbel kayınbiraderin bunu sana gönderdi." Poşeti bana uzattı.

"O benim gelecekteki hiçbir şeyim değil, pislik." İçine baktım. İçindekileri hemen tanıdım. "Aman Tanrım. Köfteli sandviç. Ve bitter çikolatalı kek. Bu adamı seviyorum."

"Ben de alabilir miyim?" Mikey sordu. "Hayır. Bu benim."

Kardeşim kendini bazı kutuların üzerine bıraktı. "Neden sana yemek gönderiyor?"

"Bu gece onu görmek istemediğime karar verdiğimde Vito'ya regl kramplarım olduğunu söyledim." Paketlenmiş denizaltıyı çıkardım. "Vito Maz'a söylemiş olmalı."

"Bu çok tatlı. Ama neden Vito'dan kaçyorsun?"

Ağızma kocaman bir lokma attım ve inledim. Çok, çok güzeldi. Sıcak, peynirli ve Maz'ın domates sosu mükemmeldi. Yutkunduktan sonra, "Çünkü kız kardeşi bugün beni kızdırdı ve bu konudaki sorulara cevap vermek istemiyorum," dedim.

"Ah."

"O tam bir sürtük." Onu işaret ettim. "Onunla yatma."

Suçluluk duygusu yüz ifadesini kapladı. "Çok geç."

"Ne oluyor, Mikey!" Dik oturdum. "Bir dakikadır falan burada!"

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Öğleden sonra beni ofisimde buldu ve olaylar birbirini izledi."

Gözlerimi ovuşturdum. "Şu anda senden çok iğreniyorum."

"Neden bilmiyorum. Çok seksi, Mags. Ve ne Ne var bunda? Onun kardeşiyle yatıyorsun."

"Bu yüzden bu çok garip. Tanrım, Mike. Berbat biri." "Ben öyle demezdim."

Kendini beğenmiş, memnun ifadesi midemdeki muhteşem köfte altının çalkalanmasına neden oldu. "Yemeğimi mahvetme lütfen. Tanrım, erkekler çok *kötü*."

"Bana ondan neden nefret ettiğini söyle."

Bir ısırık daha yuttum. "Beni servet avcısı olmakla suçladı! Hem de yüzüme karşı!"

"Muhtemelen Vito'ya karşı korumacıdır. Yabancılarla şüpheyi yaklaşıyorlar. Bir mafya yan etkisi."

"Umurumda değil. Penelerini çıkarıp peşıme dűşmek yerine ona güvenmeli."

Omuz silkti. "Belki de istediğim iyileştirme listesini onayladığı ve parayı transfer ettiği için endişeleniyordur."

Bundan şüpheliydim ama şimdi merak ediyordum. Ne kaçırmıştım? "Ne kadar para?"

"ok fazla para." "Ne kadar mesela?"

"Dokuz yüz kırk beş bin dolar."

Neredeyse denizaltımı dűşürüyordum. "Vito'dan neredeyse bir milyon dolar mı istedin?"

"Evet ve o da böyle ödedi." Parmaklarını şıklattı. "Adam çok zengin."

"Servet avcısı olduğumdan endişelenmesine şaşmamalı. Listende ne vardı?"

"Bruce, Celeste ve benim istediğimiz her şey. Ve Vito, Carlo değerlendirmesini bitirdiğinde listenin geleceğini biliyor."

Tüm bunlar başımı döndürüyordu. "Umurumda değil. Paloma'nın bana o şekilde saldırmaya hakkı yoktu. Ve eğer bunu tekrar denerse, seninle yatıp yatmaması umurumda değil. Onu alaşağı edeceğim."

Mikey avuçlarını havaya kaldırdı ama gülüyordu. "Yeterince adil. Benimle kutlamak ister misin?"

"Neyi kutlamak? Talih kuşunu mu yoksa bugün biriyle yatmış olmanı mı?"

"İkisini de mi?" Yüzümü buruşturdum ve Mikey devam etti. "Hadi ama Mags. Normalde kendimi ödüllendirmek için bahis uygulamasını açardım. Ama yeni rutinler yapmaya başlamamı söylediler. Hadi gidip bir şeyler yapalım."

"Yollar açık mı?"

"Evet, kar küreme araçları saatler önce geldi." "Ne düşünüyorsun? Hiçbir yer açık değil."

"Bir toplantıya gidecektim. Ve evet, toplantı var. Kontrol etmek için aradım bile."

Onu toplantıya götüreceksem gitmeyi nasıl reddedebilirdim ki? "Peki." Yemeğimi tutarak ayağa kalktım. "Ama bunların hepsini senin arabanda yiyeceğim."

Kardeşimin hevesi oldukça azaldı ve çantayı elimden almaya çalıştı. "Olmaz. Hadi ama. Deri döşemelerim hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Kenara çekilerek botlarımı giydim ve p a l t o m u buldum. "Çok kötü. Regl oldum, unuttun mu?"

"Regl olmuyorsun. RİA'n var. Vito bunu bilmiyor mu?"

"RİA'yı biliyor ama regl olmadığımı bilmiyor. Sakın ona söylemeye de kalkma."

"Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü bazı sırlarımın kalmasına ihtiyacım var. Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz."

Vito

Gergindim. Nadir görülen, tedirgin edici bir durumdu ve kendimi sorgulamama neden oluyordu.

Ama Maggie'yi bulmaya giderken, bir randevunun hiçbir zararı olmayacağına karar verdim. Şımartılmayı ve şımartmayı hak ediyordu ve ben bunu yapabilecek durumdaydım. Kimsenin bundan daha fazlasını yapmasına gerek yoktu.

Onu iki gündür görmemiştim. Yine de Beppe onu takip etmeye devam ediyordu, bu yüzden kar yavaş yavaş erirken ne yaptığını biliyordum. Ama mesajlarıma bir ya da iki kelimelik cevaplardan başka bir şeyle karşılık vermiyordu. Dikkatimi dağıtmak için meşgul olmaya devam ettim. Paloma'yı iş anlaşmalarım hakkında bilgilendirdim. Maggie'nin evi de dahil olmak üzere tüm şaraphane arazisinin güvenliğini artırmak için güvenlik şirketiyle görüştim. Toronto'daki projelere yetiştim.

Ve randevu için her şeyi organize ettim. O gün bugündür. Vakit gelmişti.

İkinci katın kapısını açık buldum ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Michael'ın yatak odası oradaydı, yatağı yapılmamış, giysileri yerlere saçılmıştı. Belli ki banyo aylardır iyi bir fırçadan geçmemişti. Geçmeye devam ederken nefesimi tuttum.

"Hey!" Maggie'nin sesi koridorun sonundan geliyordu. "Bu akşam yemek için ne yapmak istiyorsun?"

Sesi takip ettim. Bir dolaptan daha büyük olmayan bir odada havalı bir şiltenin üzerinde uzanıyordu, dikkati telefonundaydı. Göğsümün derinliklerinde bir şey gevşedi, sanki onu gördüğüm için rahatlamış gibiydim. Kapı pervazına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "İşte buradasın."

Sarsılarak telefonunu indirdi ve bana baktı. "Burada ne işin var?"

"Seni bulmaya geldim. Andiamo. Hadi gidelim." Ellerimle işaret ettim.

"Rahatlıyorum, Vito." Telefonuyla oynamaya devam etti. "Şu anda sana ayıracak vaktim yok."

"Umurumda değil. Benimle geliyorsun."

Ağzından homurdanmaya benzer bir ses çıktı. "Pek havamda değilim, kardeşim. Dönem, hatırladın mı? Bu fikri birkaç gün daha erteleyelim."

Nefes aldım, burun deliklerim alevlendi ve sabrımı zorladım. Bu kadın Papa'yı bile çileden çıkarırdı. "Seni bir randevuya götürüyorum ve gitmemiz gerekiyor. Allora, kalk ve ceketini al."

Bana birkaç kez göz kırptı. "Randevu mu?" Başımı salladım ama bakışlarındaki şaşkınlık devam ediyordu. "Neden?"

"Çünkü ben istiyorum. Ve hoşuna gidecek, te lo prometto." Saatimi kontrol ettim. "Ama benimle tartışmaya devam edersen bunu kaçıracağız."

"Anlamıyorum." Yavaşça doğrulup oturdu, siyah saçları muhteşem bir dağınıklık içindeydi. "Bizim bir durum ilişkimiz var, Vito. İşe yarıyor

ikimiz için de gayet iyi. Bana şarap içirip yemek yedirmene gerek yok."

Durum arkadaşlığı mı? Bunu daha sonra araştırmam gerekecekti. Şimdilik, talimatlara uymasını istiyordum. "Senin için güzel bir şey yapmak istiyorum. Bizim için."

"Tamam, not aldım. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz."

Bu çok saçmaydı. Benimle kavga etmeye ve her küçük şeyde beni sorgulamaya kararlıydı. "Maggie," dedim, sesime sağlıklı bir tehdit katarak. "Geç kalmaktan hoşlanmam. Bu nedenle, benimle birlikte gitmek için hazırlanman için üç dakikan var yoksa seni arabaya kendim bindiririm. Anladın mı?"

Şimdiye kadar söylediklerimde ciddi olduğumu anlamış olmalı. Onu kesinlikle omzuma atar ve dışarıdaki cipe yüklerdim.

Ayağa kalktı ve kot pantolonunu ve Frank Zappa tişörtünü işaret etti. "Ah, merhaba? Bütün gün çalıştım. Açıkçası gece dışarı çıkmak için giyinmedim."

"O zaman acele etsen iyi olur. İki buçuk dakikanız var."

"Vito-"

"İki dakika yirmi sekiz saniye."

"En azından nereye gittiğimizi söyle. Ve umarım şık bir yer değildir çünkü tüm kıyafetlerim evimde."

"İki dakika yirmi saniye."

"Lanet olsun." Küçük gece çantasını kaptı ve beni iterek geçti. Banyo kapısının çarptığını duydum. Su akmaya başladı.

Bizi jete götürecek olan Cesare'yi bilgilendirirken kendi kendime gülümsedim. Pilotu da bilgilendirdim. Benimle kavga etmezse Maggie için her şey daha kolay olacaktı. Yine de pençelerini sevmiştim. Onu unutturmak çok daha tatlı oluyordu.

Nerede olduğumu bilmeleri gerekebilir diye Paloma ve Maz'a da mesaj attım. Altı muhafız benimle geliyordu.

ama tedbirli olmaktan zarar gelmez. *Plan yapın ve sonra yedek bir planınız olsun.*

Maggie beş dakika sonra tahmin edilebilir bir şekilde ortaya çıktı.

Uzun kollu bir Yeah, Yeah, Yeahs tişörtü ve seksi bir kot pantolon giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, zaman sınırına meydan okuyordu. "Giymek zorunda olduğum tek şey bu," dedi. "O yüzden bu kadar yeter."

"Çok güzel görünüyorsun. Gel." Paltosunu giymesine yardım ettikten sonra elimi uzattım. Elimi tuttu ve ben de onu koridordan aşağıya, merdivenlere doğru yönlendirdim.

Dışarıda, onun için arabanın kapısını açtım. Maggie arabaya tırmanırken nefesinin altından, "Tamam, beni gerçekten korkutuyorsun," dedi.

"Güzel." Kapıyı arkasından kapattım ve diğer tarafa doğru yürüdüm. Adelmo ve Cesare benimle birlikteydi ve daha fazla korumanın bulunduğu ikinci bir SUV arkamızdan gelecekti.

Havaalanına giderken elini sıktım, yanımda olmasından memnundum. Onunla aynı havayı solumak ve yer değiştirirken giysilerinin hışırtısını duymak. Son iki gündür bir şeyler eksikti, bir doğruluk hissi. Ama burada onun yanında otururken, sanki hayatımdaki tüm endişeler ve stresler buharlaşıp gitmiş gibi sakin ve açık kafalı hissediyordum.

"Biz ... " Küçük havaalanına yaklaştığımızda yüzü cama yapıştı. "Bir yere mi uçuyoruz?"

"Evet."

"Ama kimliğim yanımda değil."

Ön koltuktaki adamlar kıs kıs güldü, ben de boğazımı temizledim. Yüksek sesle. Hemen sustular. Sakince ona dedim ki, "Buna ihtiyacın yok. Benim uçağımla gidiyoruz."

"Ah, doğru." Yüzünü buruşturdu. "Tabii ya. Söylediğim aptalca bir şeydi."

Elini tutup ağzıma götürdüm ve parmaklarını dişlerimle ısırdım. "Söylediğin hiçbir şey aptalca değil, angelo mio."

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu, başı hafifçe eğildi.
"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

Karşılığında onun nadir, yumuşak yarım gülümsemelerinden birini aldım ve birden kendimi elli metre uzunluğunda hissettim. Bu kadının kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı yoktu ama ben ilgilendiğimde gösterdiği içten minnettarlık sistemime ilaç gibi gelmişti. Bir coşku dalgası. Ve ben daha fazlasını istiyordum. Devam ederken elini sıktım ve kalçamın üzerine koydum.

Hangara vardığımızda, arabadan inmesine yardım ettim. Jetimin merdivenlerini tırmanana kadar elini bırakmadım. Mürettebat onu kibarca karşıladı ve tüm adamlarım arkaya yerleşti. Maggie'yi ön tarafa getirdim ve pencere kenarındaki koltuğu ona verdim.

Baldır derisi koltukta kıvranırken "Vay canına, bu çok güzel," diye mırıldandı. "Her zaman böyle seyahat ettiğine inanamıyorum."

"İşimin birkaç avantajı var. Bu da onlardan biri."

On dakika sonra havalanmıştık. Maggie kalkış sırasında elimi sıkıca kavradı, bakışları küçük pencereye yapışmıştı. Her tümsek ve çukur nefesinin kesilmesine neden oluyordu ama korkmuş görünmüyordu. Anladığım kadarıyla daha çok şaşırmıştı. Bir dizi soru bekliyordum, ama düzlüğe çıkana kadar konuşmaya başlamadı.

Sanki bilmiyormuşum gibi, "Bu benim ilk uçuşum," dedi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Tuhaf ama çok güzel. Huzur verici. Sanki her şeyden uzakta bir dünyadaymışsın gibi." Göz ucuyla bana bir bakış fırlattı. "Paranın umurunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımın düştüğünü hissettim. "Bunu bana neden söylüyorsun?" "Sadece bildiğinden emin olmak istiyorum. Seni sen olduğun için seviyorum.

Bunun yüzünden değil." Özel uçağı işaret etmek için elini salladı. Sonra tekrar pencereye döndü.

"*Seni sen olduğun için seviyorum.*"

Belki de Paloma haklıydı. Belki de Simona bir ömür önceydi ve ben o eski yaraları unutmalıydım. Maggie aynı çubukla  l  lmeyi hak etmiyordu.

Görevli elinde  ampanyayla belirdi inde hâlâ bunları düşünüyordum. "Buyurun Bay D'Agostino, Bayan Fiorentino." Her birimize birer kadeh uzattı. "Size başka bir şey getirebilir miyim?"

"Teşekkür ederim Maria," dedim. " imdilik hepsi bu kadar."

Tekrar yalnız kaldı ımızda Maggie e ildi ve flütünü benimkine dokundurdu. "Bu uçakta seks yaptınız mı?"

"Neden? Teklif mi ediyorsun?"

"Ciddi ol, Vito. Bilmek istiyorum."

"Bu uçağı i  için kullanıyorum, güzelim."

"Evet, ama sanırım buraya daha önce de kadın getirmi sindir." "Hayır, olmadı."

Gözleri hik yemde bir çatlak arar gibi yüzümü inceledi. "Ben ilk miyim?"

"Sen ilksin."

 kisini bırakıp kaza ımı kavradı ve uzun bir öpücük için yaklaştı. Tırnakları kafa derimi sıyırdı ve bir ürperti omurgamdan a a ı yuvarlandı. Bu gece çok şey planlamı tım ve onu becermek için beklemek işkence olacaktı. Belki de tuvaleti birlikte ziyaret etmek o kadar da kötü bir fikir değildi

. . .

Emniyet kemerini çözdüm ve onu kuca ıma aldım. İtiraz etmedi, sadece o tatlı dudakları ve kaygan diliyle beni öpmeye devam etti. Bir kereli ine liderlik etmesine izin verdim, ilgisinin ve  efkatinin tadını çıkardım, vücuduma kıvrılma şekli, parmaklarının saçlarını kavraması. Kı ının yarı sertle mi  aletimin üzerinde huzursuzca kaydığını hissediyordum. Onunla tartışmayı, ate ini ve ruhunu görmeyi seviyordum, ama tatlı ve itaatkâr olduğu bu anlar, mastürbasyon yaptığım anlardı. Yumuşak i   eki leri, adımın fısıltılı sesi. Onu istiyordum.

Bana *ihhtiyaç duyması*, benim onu arzuladığım gibi beni arzulaması. Benim için sürünmeye ve yalvarmaya istekli olması, ondan istediğim her şeyi yapması.

Cazzo, şimdi tamamen sertleşmişim.

"Tanrım, Vito," dedi sessizce. "Keşke şu anda yalnız olsaydık."

"Neden, Angelo? Benim için ne yapardın?"

"Dizlerimin üzerine çöker ve fermuarını açardım." Kulak mememi ısırды ve kasıklarına bir şimşek gibi sıcaklık hücum etti. "Seni çok iyi emerdim."

Ağzım kurudu, bunu o kadar çok istiyordum ki. Dudaklarımı yalayarak, "Böyle devam edersen seni tuvalete götürürüm," diye mırıldandım.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," dedi çeneme sokulmadan önce.

Onu koltuğuna geri oturtmak için kendimi zorladım. Adamlarımın önünde kendimi utandırmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. "Uslu dur, diavoletta mia."

Emniyet kemerini taktı ama kucağıma bakıp sırtımdan önce değil. "Emin misin? Çünkü görünüşe göre Mile High Club'ı ziyaret etmekle ilgileniyorsun."

Eğildim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bu gece seni nihayet becerdiğimde acele etmeyeceğim. Acele etmeyeceğim, ağlayana kadar seni uçuracağım. Durmam için bana yalvarana kadar o güzel küçük klitorisini emeyeceğim. Benim için o kadar yapışkan ve ıslak olacaksın ki bella, seninle işim bittiğinde kendi adını bile hatırlamayacaksın."

Dudağını bir kez daha ısırды ama bir şey söylemedi. İnce tişörtünün altından sert meme uçlarını görebiliyordum ve ellerimi kendime saklamakta zorlanıyordum. Gözlerim tuvaletin kapısında gezindi.

Hayır, henüz değil. Bu gecenin özel olmasını istiyordum.

Dikkatimi dağıtarak, "Neden daha önce param hakkında öyle dedin?" diye sordum.

Dönmedi ama penceredeki yansımasını görebiliyordum. "Sebebi yok."

Ona inanmadım. "Söyle bana. Buna bir şey sebep oldu."

"Birisi paranızın benim için önemli olduğunu ima etmiş olabilir, oysa gerçekten önemli değil."

"Kimdi bu kişi?" "Vito, unut gitsin."

Hayır, bu işler böyle yürümüyordu. Bana bu bilgi kırıntılarını sallayıp gerisini söylemeyecekti. Onunla aramda mesafe olmasından bıkmıştım. "Bana bak." Sonunda bana doğru eğilene kadar bekledim. "Bunu senin aklına kim soktu?"

"Sana söylememeyi tercih ederim."

Yani, tanıdığım biriydi. Yakın olduğum biri. Ve Maggie onları korumaya çalışıyordu.

Anında anladım. "Kız kardeşim."

Maggie oturduğu yerde biraz kıpırdandı. "Artık bu konuda kızgın değilim. Bu konuyu açmamın tek nedeni şaraphanenin ya da paranın peşinde olmadığımı bilmeni sağlamaktı. Sadece aletini istiyorum."

Buna inanamıyordum. Paloma Maggie ile tartıştı

-Ve bu, kız kardeşime özür dilemesini emrettikten *sonraydı*. Azı dişlerimi sıkarak telefonumu kaptım ve kilidini açtım. Maggie'nin eli camı kapattı. "Vito, yapma. Ona hiçbir şey söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben ciddiylim. Hayatım boyunca kötü kızlarla birlikte oldum, merak etme. Ve onları ispiyonladığını düşünmeleri hiç yardımcı olmuyor. Boş ver gitsin."

"Onun sorun çıkarmasına ya da seni kötü hissettirmesine izin vermeyeceğim."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Başka ne dedi?"

"Bunlara girmeye değmez. Sonuç olarak seni koruyor. Sanırım bu iyi bir şey."

"Neden bana söylemedin? Onun yerine yine ortadan kayboldun."

Yere bakarak iç çekti ve tırnaklarını karıştırdı. "Sana gerçekten söylemek istemedim. Her şey çok aptalcaydı."

"Onunla konuşacağım. Bir daha olmayacak."

Maggie kolumu tuttu. "Bunu yapmayacağına söz ver. Kendi savaşımı kendim verebilirim." Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım ve o da beni daha sert sıktı. "Söz ver bana. O senin ailen ve birbirinize destek olmalısınız. Ayrıca, sen ve ben birkaç hafta içinde ya da eve döndüğün zaman ayrılacağız, o yüzden bırak gitsin. Ailenle kavga etmeye degecek biri değilim."

"Kavga mı?"

Beni bıraktı ve arkasına yaslandı. "Bir tartışma. Bir kama. Bırak gitsin."

Şampanya kadehimi alıp boşaltırken böyle bir söz vermedim. Bu işin peşini bırakmayacaktım. Kimse bana hesap vermeden bu kadına kaba davranamazdı. Kendi ailem bile.

yirmi

...

Maggie

Yalan söylemeyeceğim, iniş beni çok korkuttu.

Dünyanın sonu geliyormuş gibi Vito'nun elini tuttum, tekerlekler pistte zıplarken bu tamamen mümkün görünüyordu. Sonra sarsılarak durduk ve bunca zamandır tuttuğum nefesimi dışarı verdim.

Vito her zamanki sakin ve kararlı haliydi, kaya gibi sağlam ve kendinden emindi. Bir kez daha, kendimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda onun varlığı beni dengelemişti. Rahatsız edici bir alışkanlıktı ama şimdi bunu sorgulayacak değildim.

Bu gece çok iyi görünüyordu. Siyah pantolonu, siyah kazağı, süslü kemeri ve pahalı ayakkabılarıyla sofistike bir şıklık sergiliyordu. Kazağının dar kumaşı bir ağacın üzerindeki yosun gibi omuzlarına yapışmıştı ve onu üzerinden sıyrıp atmayı çok istiyordum. Üzerindeki İtalyan vücut yıkamasının kokusunu alabiliyordum, artık çıplak vücuduyla özdeşleştirdiğim bir kokuydu bu. Neredeyse kırk beş dakika boyunca onun yanında oturmak tam bir işkenceydi.

"Burası hangi şehir?" Emniyet kemerlerimizi çözerken ona sordum. Bir şehir olduğunu biliyordum; uçak havaalanına yaklaşırken gökdelenler bunu ele veriyordu.

"Toronto."

"Oh, güzel." Beni evine getirdi. Gösteriş yapmak istediği için mi? Yoksa burada yapacak işleri olduğu için mi? Bu düşüncelerden sıyrıldım. Neden burada olduğumuz kimin umurundaydı? Başka bir ülkede yakışıklı bir adamla randevum vardı. Bunun bir daha ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki?

"Sanırım hoşuna gidecek." Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Tüm bu şövalyelik. Cidden bağımlılık yapıyordu. Ve ateşliydi.

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldadım onu geçip koridora doğru kaymama izin verirken.

Kollarından biri aniden ön tarafıma dolandı ve beni göğsüne çekti. Boynumun yakınından nefesini almadan önce usulca hırladığını duydum. "Bu gece seni soymak için sabırsızlanıyorum," dedi alçak ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Zayıf ve tek başına kalmış bedenim ona karşı yumuşadı. "Bana şehrini göstermek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Kımıldayın."

Asfaltta bekleyen üç cipin etrafını korumalar sarmıştı. Çok kalabalıklardı ve Vito'nun motosiklet çetesi hakkında söylediklerini düşündüm. Sorun çıkabileceğinden mi endişeleniyordu?

Beni hızla ciplerden birine bindirdi ve havaalanından uzaklaştık. "Buraya normalde bu kadar adamla mı geliyorsunuz? Çünkü Paesano'dakinden çok daha fazla gibi görünüyor. Endişelenmeli miyim?"

"Benimle güvendesin, güzelim," diye mırıldandı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Cevapsız. "Bunun gittiğin motosiklet kulübüyle bir ilgisi var mı-"

"Maggie." Elimi sıktı. "Sakin ol. Tehdit falan yok. Ama senin güvenliğini riske atmıyorum, anladın mı?"

Bu çok tatlıydı. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar yakınlaşarak bacaklarımı onunkilere yasladım. "Peki, nereye gidiyoruz?" Manzarayı seyrettim ve keşke her şeyi

gün ışığı. Yine de etrafımızda parıldayan tüm ışıkların hoş bir yanı olduğunu kabul etmeliydim.

"Akşam yemeğine. En sevdiğim yerlerden birini denemek istersin diye düşündüm."

"Vito, şık bir restoran için giyinmedim."

Cevap vermedi, sadece elimi tuttu ve ben de bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Eğer akşam yemeği rezervasyonumuz reddedilirse, bunun sorumlusu o olacaktı, ben değil. Arabayı sürerken Toronto'yu, geçtiğimiz farklı bölgeleri ve manzaraları anlattı. Onun gözünden görmek hoşuma gitmişti. Şehri çok sevdiği belliydi.

Vito korumalarla İtalyanca sohbet ediyordu ama ben onlara aldırış etmedim. Her şeyi görmek ve hafızama kaydetmek istiyordum. Bir gün torunlarıma bir mafya babasının beni randevu için Toronto'ya uçurduğu zamanı anlatabilecektim.

Daha endüstriyel bir bölgeden şehir merkezine doğru ilerledik. Sokaklar arabalar ve insanlarla dolup taşıyor, büyük ışıklar ve yüksek binalarla çevriliydi. Kaotik ve gürültülü olarak hatırladığım New York kadar kalabalık değildi ama Paesano'dan bir dünya uzaktaydı. Akla gelebilecek her türlü mutfağa sahip restoranlar, farklı mimari ve bol miktarda yeşil alan iş dünyasına katıldı. Burada ticaret patlamış gibiydi ama bir şekilde yine de dengeli hissediliyordu.

İnsanlar mutlu görünüyordu, ya yürürken arkadaşlarıyla sohbet ediyor ya da kulaklıklarla müzik dinliyorlardı. Ve sokaklar çok temizdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yanımdaki. "Çok fazla."

"Kötü mü?"

"Hayır, ama nereye bakacağımı bilemiyorum. Aşırı duyuşal yüklenme var."

Cevap vermedi, sadece elimi bir kez daha sıktı. Muhtemelen ezik ve sofistike olmayan biri gibi görünüyordum ama bu doğrudu. Ben de ezik ve sofistike olmayan biriydim. Eğer bu gece benden başka bir şey bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Araba yavaşladı ve bir yan sokağa döndü, sonra kaldırıma yanaştı. Pencereden baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Orada bekle," dedi ve korumalarıyla birlikte arabadan indi.

Vito kapımı açtı ve elini uzattı. Kaydım ve ayağa kalktım, parmakları benimkilerle kenetlenmiş halde beni bırakmadığında gizliden gizliye memnun oldum. Kapının üzerinde asılı ahşap bir tabelada Dark Horse Tavern yazıyordu. "Sanırım burayı seveceksin," diye mırıldandı kapının kolunu çekerken. "Harika burgerleri var."

İçeri girerken sırtımama engel olamadım. Beni bir *hamburgerciye* getirmişti. İçeri girip kabinleri, masaları ve uzun bir barı keşfettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Duvarlar hokey fotoğrafları ve bira tabelalarıyla kaplıydı ve masa ve sandalyeler iyi kullanılmış görünüyordu. Süslü ya da gösterişli *değildi ve mükemmeldi*.

Görevliyle sohbet ederken kolu belime dolandı. Yaşlı bir kadın vardı. Kadın onu tanıdı, yani belki de buranın her zamanki yerlerinden biri olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Hemen bir masaya oturduk ve kadın bize menülerimizi bıraktı. "Burayı şimdiden sevdim," dedim ona.

"Daha yemeklerin tadına bakmadın."

"Fark etmez. İyi olacağını söyleyebilirim."

Bacağı masanın altında benimkini buldu ve bana sıkıca yapıştı, uzaklaşmadı. Sonra bana bir menü uzattı. "Poutine'i denemelisin."

"Onlar soslu patates kızartması, değil mi?"

"Lor peynirli, evet. Kulağa garip geliyor ama çoğu insan bunu lezzetli buluyor." Omuz silkti.

"Tavuklu turtaları da var!"

"Neredeyse sormaya korkuyorum ama o nedir?"

Menüm elimden bir tokatla düştü. "Hiç tavuklu börek yemedin mi?" Başını salladığında, "Hayatın tüm hastalıklarının ilacıdır. Havuç, soğan ve

Tavuklu sos içinde kereviz, üzerine bisküvi ya da pasta hamuru. Ben bisküvi severim."

Vito'nun yüz ifadesi bana bu yemek hakkında ne düşündüğü hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. "Suratını öyle yapma," dedim. "Çok lezzetli."

"Sözüne güveniyorum."

Servis görevlisi içki siparişimizi almaya geldiğinde Vito bacağımla kendi bacağıyla çarptı. "Buradaki şarabı denemek ister misiniz?"

Bu kolay oldu. "Ben bira istiyorum."

Sunucu yerel IPA'lardan birini tavsiye etti, ben de onu seçtim. Vito bir İtalyan birası sipariş etti. Onunla dışarıda olmak güzeldi. İkimiz de birbirimize baktık, ikimiz de konuşmadık. Arkadaşça bir sessizlik anı. Yine de kara gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordum.

"Tavuklu börek mi sipariş edeceksin?" Alay ettim.

"Sadece çöp kutusuna atabilirsem."

"Sen bir yemek züppesisin."

Bir an için ondan tam teşekküllü bir sırtış alabileceğimi düşündüm. Kolunu kabinin arkasına doğru sarkıttı. "Geçen geceki köfteli sandviçini ve çikolatalı pastanı beğendin mi?"

"Elbette beğendim. Maz'ın benim için hazırlaması çok hoştu."

"Tam da senin-" diye karnımı işaret etti "-sıkıntıların olduğunu düşündüğüm zamandı."

Mutluluk göğsümde fokurduyor, beni bu adama duyduğum sevgiye boğuyordu. "Kelimeyi bile söyleyemiyor musun?"

"Hangi kelimeyi?"

"*Menstruasyon*," diye dramatik bir şekilde sahnedeymişim gibi söyledim. Vito sadece başını salladı ama dudaklarının seğirdiğini fark ettim. "Şey, şu anda regl değilim. Yalan söyledim."

Başını salladı.

"Biliyorum." "Nasıl?"

"Çünkü kız kardeşimin söyledikleri yüzünden benden saklandığın çok açık. Ayrıca Google'ım da var. Sonra baktım

Uçaktaki konuşmamız. RİA taktırdığınızda regl olmazsınız."

Akıllı adam. "Kendini beğenmiş gibi bakmayı bırakabilirsin. Tüm numaralarımı bilmiyorsun."

"Henüz değil. Ama öğreneceğim."

İçimde dolaşan baş döndürücü enerjiye karşı dudağımı ısırdım. Servis görevlisi biralarımızla geldi. "Buyurun." Bardakları masanın üzerine koydu. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Ona menümü uzattım. "İsviçre peynirli çizburger istiyorum. Orta pişmiş. Bir de poutine yemem gerektiği söylendi."

"Eğer hiç yemediyseniz, kesinlikle yemelisiniz. Her zamankinden mi, Bay D'Agostino?"

"Evet, teşekkür ederim."

Yalnız kaldığımızda biramı yudumladım. Çok güzeldi. "Demek buraya çok sık geliyorsunuz."

Vito başıyla onayladı. "Yaklaşık haftada bir."

"Hmm. Burası senin hızın gibi görünmüyor." "Peki benim *hızım* ne, güzelim?"

"Bez peçeteler ve bir kadeh şarapla süslü bir et lokantası Sommelier'in tam istediğiniz şeyi bulmasını izleyebileceğiniz bir mahzen."

"Bu çok kesin bir imge." Bir yudum aldı, yutkunurken boğazındaki kaslar çalışıyordu. Adem elması beni büyülemişti, bunu itiraf etmek garipti. "O restoranlara sık sık giderim ama burada yemeyi tercih ederim. Bazı insanlar köpük ve küçük lokmalar yemekten hoşlanır ama ben öyle değilim."

"O gösterişli yerleri internette görüyorum. Bahse girerim müşterilerin yarısı daha sonra pizza yemeye gidiyordur." Bardağımı ahşap masanın üstünde döndürdüm. "Buradan ne kadar uzakta oturuyorsun?"

"Çatı katı birkaç blok ötede." Vito kolunu kabinin arkasına doğru uzatarak dikkatleri göğsüne ve omuzlarına çekti.

"Peki ya diğer eviniz?"

"Yerleşke yirmi, yirmi beş dakika uzaklıkta." "Yani çatı katı
yatınızı tuttuğunuz yer.
model partiler."

Bunu söylediğimde bira şişesi neredeyse dudaklarına
değecekti ve Vito duraksayıp kaşlarını çatı. "Maz sana
bunlardan hiç bahsetmemeliydi."

"Yine de yaptı." Biramı yudumladım, omuzlarım *ne yapacaksın*
der gibi kalktı.

"Şehirde birkaç lüks yüksek katlı sitenin sahibiyim.
Özellikle bu binanın en üst katını kendime ayırdım. Şehre sık sık
iş için gelirim. Ve evet, bazen oraya bir kadın getiriyorum."

Kendi bacağımla onun bacağına dürttüm. "Bazen de birden
fazla."

Masanın üzerine eğilerek elimi kaldırdı ve dişleriyle parmak
eklemlerimi ısırdı. "Bu gece orada becerdiğim tek kadın sen
olacaksın. Bilmen gereken tek şey bu."

Acının ısırtığı ve sözleri bacaklarımın arasına bir sıcaklık
kıvılcımı gönderdi. "Yemekten sonra mı?"

"Daha sonra. Önce gitmemiz gereken başka bir yer var."

Ne kadar başının etini yesem de bana söylemedi ve
yemeklerimiz kısa bir süre sonra geldi. Burger kesinlikle tüm
zamanların en iyi beş yemeği arasında yer alıyordu ve poutine
garip bir şekilde lezzetliydi. "Lor peyniri nedir?" Bir ısırık daha
alırken sordum. "Ve neden bu kadar güzeller?"

"Peynir yapım sürecinde peynir altı suyunun ayrılmasıyla
oluşur," dedi Vito, cevabı telefonundan araştırdıktan sonra.
"Görünüşe göre süper peynir."

"Bunu nasıl her gün yemiyorsun?"

"Eğer yeseydim, dilinle karın kaslarımın izini süremezdin."

Yavaşça ve kasıtlı olarak poutine tabağını onun
ulaşamayacağı bir yere kaydardım. Bu Vito'nun gülmesine neden
oldu, nadir gerçek tepkilerinden biri olan bu tüm
vücudundan yayıldı, ve I

ona sıırttı. Bu şaşırtıcı derecede kolay oldu. Belki de şaraphaneden uzakta olduğumuz içindi? Meraklı gözlerin ve kulakların olduğu küçük bir kasabadan uzakta? Bilmiyordum. Ama bu randevunun her saniyesinden zevk alıyordum.

Yemeğimizi bitirdik ve personelle vedalaşıttık. Çok doymuştum ama mutluydum. Dışarı çıktığımızda, düşüncesizce kollarımı boynuna doladım ve onu hemen kaldırımında öptüm. "Çok eğlenceliydi. Beni götürdüğün için teşekkürler."

"Prego, angelo mio." Bu sefer daha sert bir öpücük verdi, sonra beni cipe götürdü. "Şimdi, sıradaki sürprizin."

"Tatlı yemek için bir yere mi gidiyoruz? Tanesi yirmi dolara dev kurabiyeler satan yerlerden birine mi?"

"Yemek değil." Beni arabaya bindirdi ve kapıyı kapattı.

Cesare ve başka bir gardiyan ön koltuktaydı. "Merhaba çocuklar," diye selamladım. "Çabuk, Vito binmeden nereye gittiğimizi söyle."

"Çav, Maggie," dedi Cesare, diğer koruma ise sadece homurdandı.

Vito yanımdaki koltuğa kaydđ ve ben de bilgi edinme şansımı kaybettim. Elimi tuttuğunda, "Adamlarımın benim için çalışttđnđ biliyorsun, değil mi?" dedi.

Tabii ki sorduğumu duymuştu. "Bu deneyemeyeceğim anlamına gelmez." Serbest eli boynumun yanına geldi, parmakları beni yerimde tutmak için bastırdı. Derin sesi kulağıma fısıldadı

Kulağıma. "O zaman seni daha sonra terbiye etmek için sabırsızlanıyorum."

Kıvrınmamaya çalışttım. Vito'nun ağızđ baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı ama başka bir şey söylemedi. Yolculuk kısa sürdü. Köşeyi dönüp yavaşladığımızda, kaldırımında bir sıra insan bekliyordu, vücutları soğukta ısınmak için yer değiştiriyordu. Tepemizde dev bir tabela belirdi.

Gözlerimi kırptım. Ve tekrar baktım.

Araba tam girişin önünde durdu. "Olamaz."

Vito'ya baktım. "Hayatta olmaz."

Parlak tabeladaki siyah harflere göre, en sevdiğim gruplardan biri bu gece bu müzikholde çalıyordu.

"Buna inanamıyorum." Pencereden dışarı baktım, sonra tekrar Vito'ya döndüm. "Stereolab'ı sevdiğimi nereden biliyordun?"

"Maz'e senin tişört koleksiyonunu incelettirdim." Bir omzunu kaldırdı. "Elimde grupların bir listesi olunca, bu hafta Toronto'da çalan bir grup bulacak kadar şanslıydım."

Ön koltuktaki adamlar umurumda değildi. Koltuğun diğer tarafına geçip ağzımı Vito'nunkine yapıştırdım ve uzun bir dakika boyunca onu derinden, bol dilli bir şekilde öptüm. Ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Kapısını açtı. "Hadi gidelim."

O gece Vito'nun binasındaki asansöre bindiğimizde hâlâ sırtıyordum. Yıllar boyunca televizyonda konserler izlemiştim ama hiçbirisi orada bizzat bulunmakla kıyaslanamazdı. Perküsyonu göğsünüzde hissetmek. Grubun yüzlerini görmek, enstrümanlarını çalmalarını izlemek. Kalabalıkla birlikte şarkı söylemek.

Kesinlikle harika. Ve Vito bunu benim için gerçekleştirmişti.

Konseri tolere ediyor gibiydi, arkamda durup birasını içerken eli sürekli kalçama yapıştı. Dans etmeye ve ona sürtünmeye bayılıyordum, kulağıma homurdanıp uslu durmamı söylemesi için elimden geleni yapıyordum. Fark ettiğim bir şey vardı. Bütün gece telefonuna hiç bakmamıştı. Onun ilgisinin yüzde yüzüne sahiptim ve kalbim bunu içine çekmiş, daha fazlasını arzuluyordu. Düşündüğü tek kişi ben olmak istiyordum, nokta.

Belki de aramızdaki her neyse onunla savaşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Bu adama aşık oluyordum. Belki o da bana aşık oluyordu? Bir kadını başka bir kadına uçurmadın.

Tek bir konser için *bazı* duyguları olmayan ülke ... değil mi?

Bunu daha sonrası için bir kenara iterek, onu yalnız yakalamaya hazır bir şekilde ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım. Ona zaten birden fazla kez teşekkür etmiştim ama *gerçekten* teşekkür etmek için sabırsızlanıyordum. Ancak asansörde bizimle birlikte iki koruması daha vardı, bu yüzden birkaç dakika daha soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Asansör durduğunda Vito kapıları benim için açtı. Asansörden çıktım ve kendimi doğrudan onun çatı katında buldum. "Vay anasını," diye fısıldadım ve olduğum yerde durdum. Burası bir taverna ya da rock kulübü değildi. Burası sanki milyarderler için hazırlanmış bir tasarım kataloğundan fırlamış gibi para kokuyordu.

Açık renk ahşap zeminler, stratejik olarak yerleştirilmiş zarif beyaz ve siyah minimalist mobilyalarla geniş iç mekana yayılıyordu. Pencereleer iki tarafı sarıyor, tüm şehir etrafımızda göz kırptıyor, uzun duvarın dışında bir teras bulunuyordu. Dışarıda yumuşak ışıklar çoktan yakılmıştı ve bir ateş çukuru parlıyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, cam bir merdivenle başka bir kata çıkılıyordu. Orada ne olduğunu sormaya neredeyse korkuyordum. Sinema salonu mu yoksa spa mı? Spor salonu mu? Bir taht odası mı?

Bazen bu adamın ne kadar zengin olduğunu unutuyordum. Alışkın olduğu şey buysa, şaraphanenin kulübesini hemen yenilemesine şaşmamalı. Peki *benim* burada ne işim vardı? Böyle yaşayan bir adam, bütün gün dışarıda toprakta çalışan bir kıza ait değildi.

"Ona bir ödöl, bir model lazım. Diğer tüm erkekleri kışkandıracak birine."

Carlo'nun sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Paloma buraya çok yakıştırdı. Ama ben? Bir başparmak gibi göze batıyordum.

Bir adım geri attım ve korumalarına İtalyanca emirler veren Vito'ya doğru koştum. Kolunu belime doladı ve beni sıkıca yanına gibi tuttu.

Bitti. Muhafızlar henüz fark etmediğim bir arka koridordan ayrıldıklarında paniklememeye çalıştım.

"Sorun ne?" diye sordu, yüzümü görmek için beni kaydırarak.

"Hiçbir şey." Boğazımdaki ağırlığı yuttum. "Ne oldu?"

Gece burada mı kalacağız?"

"Kalabileceğimizi düşünmüştüm, evet." Gece yarısı bakışları benimkileri aradı. "Sorun olur mu?"

"Yanımda hiçbir şey yok."

"Şaraphanedeki adamlardan birine gece çantanı aldırıldım."

Bu tartışma buraya kadarmış. Şakağıma vurdum. "Akıllıca düşünmek. Her zaman ileriye planlıyorsun."

"Her olasılığa karşı hazırlıklı olmaya çalışıyorum." Beni bıraktı ve bara doğru yürüdü. "İçki?"

Beyaz halılara ve kanepeye baktım, lekeleri hayal ettim. "Sanırım böyle iyiyim."

"Biraz şarap içelim ve dışarıda oturalım. Ateş çukurunun yanında ısıtıcılar var."

Tabii ki vardı. Kıpırdanma isteğime direndim. "Bence seks yapıp yatağa gitmeliyiz."

Açılmamış bir kırmızı şarap şişesini barın üzerine koydu, sonra avuçlarını taşın üzerine dayadı. "Ya arkadaşlığının tadını çıkarmak istersem? Seni becermeden önce seninle biraz konuşsam? Konserden ve senin ne düşündüğünden bahsetmedik."

"Sana daha önce çok beğendiğimi söylemiştim. Gerçekten, Vito. Çok teşekkür ederim."

Bir elini çenesine götürerek bıyıklarını yavaş hareketlerle ileri geri ovuşturdu. "Bütün gece iyiydin, sonra buraya girdik ve benimle duvarlar ördün. Yanlış bir şey mi söyledim ya da yaptım?"

Botlarımı çıkardım ve yerleri kirletmemek için kapının yanına bıraktım. Çoraplarımla onun durduğu yere gittim, kaşlarının arasında derin bir çukur vardı. Beyninin çalıştığını, beni anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Belki de ona güvenmenin, aramızda her ne oluyorsa ona güvenmenin zamanı gelmişti.

Kahretsin, bu korkutucuydu.

Yüzünü göremezsem belki itiraf daha kolay olurdu. Neredeyse ön tarafıyla aynı hizaya gelene kadar ilerledim, sonra avuçlarımı kaburgalarının üzerinden göğüs kaslarına doğru kaydırdım. Kalbi ellerimin altında yavaşça atıyordu. Sakin, istikrarlı Vito. Tamamen çözüldüğünü görmek için onu mahvetmek istiyordum. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı çenesine bastırarak ona doğru eğildim. "Bazen ne kadar zengin olduğunu unutuyorum."

"Yine mi bu? Sana söyledim, paramın peşinde olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Ağzımı bir kez daha tenine değdirdim. Tanrım, çok güzel kokuyordu. "Ama bu tür bir yaşam tarzı benimkine çok zıt."

Kıpırdamadı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey. Sen busun işte." Yılmadan, "Bu gece seninle ilgilenmek istiyorum," diye fısıldadım.

Bir eli kıkırmı avuçladı. "Öyle mi?"

"Evet. Hayal edebileceğin her küçük kirli şeyi yapmak istiyorum."

Burnuyla şakağıma sokuldu, nefesimiz aramızda sıcaktı. "Bunu duymak hoşuma gidiyor, angioletto mio. Bana karşı yumuşak ve tatlı olman hoşuma gidiyor."

"Evet, ama seninle kavga etmemden de hoşlanıyorsun. Beni kandırmaya çalışma."

Mırıldanarak saçlarımdan bir tutam aldı ve sıkıca kavradı. Dudakları kulağımla buluştu. "Kulüpte kıkını sikime sürttüğünde ne düşündüğümü bilmek ister misin? Ve daha önce, uçakta kucağımda kıvranırken?"

Daha açık olamazdı. "Bunun kıkımla bir ilgisi var mı?"

"İyi tahmin, bella. Çok iyi tahmin."

Ellerimi omuzlarına koydum ve mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. "Vito, aletini oraya sokamazsın. Sana sakso çekerken çenem neredeyse yerinden çıkacak. Seninle anal yapmaya hazır değilim."

"Nerede benim tatlı kızım? Mio dolce angelo, hayal edebileceğim her kirli küçük şeyi yapmak isteyen kişi?"

Oh, Tanrım. Gözlerindeki kararlılığı, süslü kıyafetlerin altında gizlenen karanlık sahiplenici ruhu görebiliyordum. Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Ama bunun insani olarak mümkün olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Çünkü iki kez anal yapmıştım ve iki erkek de Vito'nun boyutlarına yakın değildi. "Ciddi ol. Kaç kadın senin aletini götüne aldı? Profesyonellerden bahsetmiyorum. Benim gibi kadınları kastediyorum."

"Ne yaptığımdan emin olmama yetecek kadar. Adımları takip edeceğim ve seni aceleye getirmeyeceğim. Sadece iyi hissettirecek, te lo prometto."

Aksanı artık kalındı, bu da tahrik olduğu anlamına geliyordu. Beni arkadan becermeyi düşünmek bile onu tahrik ediyordu. Bunu yapacak mıydım? Dudaklarımı kemirdim, emin değildim. "Soyunup yerde sürünsem, sonra da sana harika bir oral seks yapsam nasıl olur?"

"Devam et," diye ısrar etti, iki eli tişörtümün altından kayarak dantelle kaplı göğüslerimi okşadı.

"Bir de sırt masajı yapacağım."

Kıkırdadı ve meme uçlarımı çimdikledi. "İşim bittiğinde, kıcını sikmem için bana yalvaracaksın. Güven bana bebeğim."

Elektrik titreşimleri meme uçlarımdan klitorisime doğru ilerlerken iç çektim. "Bunun olma ihtimali hiç yok, Vito. Sıfır."

"Hoşuna gitmezse duracağıma güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Elbette." Vito bana asla zarar vermezdi. Bilerek değil.

"O zaman bunu daha fazla tartışmaya gerek yok. Dediğimi yapacaksın ve benimle kavga etmeyeceksin. Seni parçalara ayıracağım, Angelo mio, ama seni tekrar bir araya getireceğime söz veriyorum."

"Ya parçalanmak istemiyorsam?"

Başparmağı alt dudağımda gezindi, vücudu beni sardı. "Sen cesur ve güçlüsün, tanıdığım en güçlülerden birisin."

İstediğim zaman bile asla geri adım atmıyorsun. Şimdi korkup kaçma. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven."

Kemiklerim sıcak balmumu gibi eridi. Beni gerçekten böyle mi görüyordu? Yoksa beni kendi iradesine boyun eğdirmeye mi çalışıyordu? Çünkü işe yarıyordu. Ona güveniyordum ve giderek daha fazla merak ediyordum. Yapabilir miydim? Hoşuma gider miydi? Korkup kaçacak biri değildim. Ve bu adamın daha kaç gece hayatımda olacağını kim bilebilirdi?

"Tamam," diye ağzımdan kaçırdım, hızlı bir karar vererek. "Ama önce bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

Şarap şişesine uzanmadan önce yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Va bene, bella. Hadi ateş çukuruna gidelim."

Bardaklarımızı dışarı taşıdık ve ateş çukurunun önündeki kanepeye yerleştik. Isıtıcılar tepemize yerleştirilmişti ve bizi Kanada soğuşundan koruyorlardı. "Burası çok güzel," dedim ayaklarımı altına sokarken. "Dairen çok güzel."

Bana doğru eğildi ve kolunu kanepenin arkasına uzattı. "Beğendiğine sevindim. Burayı pek kullanmıyorum."

"Buraya en son ne zaman bir kadın getirdin?"

Şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Çünkü bana sadece geçici olduğumuzu hatırlatıyor.

"Geçmişini merak ediyorum. Hiç karın ya da kız arkadaşın olmadı. Peki kadınlarla nasıl tanışıyorsun?"

"Bana restoranlarda ve ofis binalarında yaklaşıyorlar. Sokakta." Zarif bir omuz kaldırdı. "Bir uygulama kullanmıyorum, eğer sorduğun buysa."

Ciğerlerimi boğan kıskançlık damarını görmezden geldim. Tabii ki kadınlar her zaman kendilerini bu adama atıyorlardı, tıpkı benim kumarhane barında yaptığım gibi. Bir ağız dolusu şarabı yuttum, tadını umursamadım bile. "Peki buraya en son ne zaman birini getirdin?"

"Maggie," diye iç geçirdi, kaşlarının arasındaki çukur geri dönmüştü. "Yapmamalıyız-"

"Önemli bir şey değil. Peki, ne zaman?"

"Kumarhaneden birkaç gece önce." Biraz daha şarap içerken kadehinin kenarından beni inceledi.

Boğazımdaki yumru ikiye, sonra üçe katlandı. Zorla gülümsedim. "İyi vakit geçirdin mi?"

Kaşlarını çatarken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bu soruları aramıza mesafe koymak için soruyorsun. Yine. Ama nedenini anlayamıyorum."

Akıllı, akıllı mafya. Ve ben de nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim ona karşı hissettiklerimin büyük, korkutucu ve muhtemelen geçici olduğuydu. Uzun zamandır kimseye bu kadar güvenmemiştim. "Haklısın ve özür dilerim."

Hızlı itirafım onu şaşırtmış gibiydi. "Affedildin."

I içti daha fazla Şarapve denendi için ses sıradan. "Ama belki cinsel geçmişlerimiz hakkında konuşabiliriz. Ben sana benimkini anlatacağım." Şarap kadehini bir ç ı r p ı d a masaya bıraktı, sonra benimkini aldı ve aynısını yaptı. Belimden kavrayarak, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kaldırdı ve kucağına oturana kadar beni düzeltti. Kalın ve baştan çıkarıcı sikini altımda, hatta kotumun içinde bile hissedebiliyordum. Parmakları boğazımı sahiplenici bir şekilde çevreledi ve içime bir sıcaklık doldu.

klitorisime yerleşmek için.

Yüzündeki ifade neredeyse korkutucu bir yoğunluktaaydı. "Benden önce bu amcığa sahip olan adamları duymak zorunda kalırsam, her birinin peşine düşüp boğazlarını kesene kadar rahat etmeyeceğim. Bu yüzden bu bilgiyi kendinize saklamanızı öneririm."

Berbattı ama bu açıklama beni biraz sersemletti. Yine de bunu bir perspektif içinde tutmamız gerekiyordu. İkimiz de bakire değildik. "Senin için önemli olamaz."

"Seninle ilgili *her* şey benim için önemli."

Tanrım. *Tanrım*. Bu adama nasıl karşı koyabilirdim ki? Ne zaman kendimi korumak için bariyerler kurmaya çalışsam, savunmamı yıkıyordu.

Beni daha yakına sürüklerken parmak uçları boynumu sıktı, sonra ağzı benimkiyle mühürlendi. Öpücük hayal kırıklığı ve kararlılık doluydu, sanki beni kendisininmişim gibi işaretlemeye çalışıyordu. Ya da belki de bu benim açımdan hüsnükuruntu idi? Her iki durumda da yumuşadım ve onu geri öptüm, liderlik etmesine izin vermeye hazırdım.

yirmi bir

...

Vito

Teslim olduğu anı **HİSSETTİM.**

Elim boğazına dolandıktan sonra Maggie rahatladı, itaatkâr yanı diğer her şeyin önüne geçti. İstedigimi yapmama izin verecekti ve bu fikir beni çok azdırdı.

Çünkü bu gece için planladığım bir şey daha vardı. Ve sikimin kıkında olmasına bayılacaktı.

"Bana sürtün," diye fısıldadım ağzına karşı. "O amcığı güzelce ıslat."

Kalçalarını duygusal bir ritimle döndürmeye başladı ve ben de boştaki elimle kendimi ayarlamak için uzandım, sikimi kotunun dikişiyile hizaladım. *Hay sikeyim.* Zevk omurgamdan aşağı doğru akarken başım geriye düştü. Elimi boğazında tuttum, parmak uçlarımın altındaki hızlı nabzının, tendonlarının ve kaslarının kavramamın altında nasıl değiştiğinin tadını çıkardım.

Dudağını ısırdı, teni kızardı ve ben büyülenmiş bir şekilde ona baktım. "Çok güzel görünüyorsun."

Gözleri çoktan şehvetle parlamıştı. "Burada sevişmek ister misin?"

Bu ihtimal karşısında sikim seğirdi ama dışarıda hızlı ve sert olmasını istemiyordum. "Hayır. Bu gece kışını yavaşça ve derinlemesine sikeceğim ve buna bayılacaksın."

Tartışmak yerine inledi. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Daha önce hiç bu kadar seksi sözler söylenmemişti.

"Benim misin?" "Evet, Vito. Seninim."

"Söyle. Kelimeleri söyle."

Dudaklarını yaladı. "Ben Vito D'Agostino'ya aitim, başka kimseye değil."

Her bir kelimeyi hatırlaması damarlarımda bir yangına yol açtı. Sonuna kadar dayanabileceğimden emin değildim, boşalma ihtiyacı şimdiden derimin altında kaynıyor, taşaklarımı sıkıyordu. "Kanıtla bunu. Dizlerinin üzerine çök ve beni em."

Onu serbest bıraktığımda hemen terasta dizlerinin üzerine çökmesini bekliyordum. Bunun yerine, yumuşak tenini ve siyah dantel sütyenini ortaya çıkarmak için tişörtünü çıkardı. Kollarımı kanepenin arkasına dayadım ve bundan sonra ne yapacağını merak ederek bekledim. Sonra sütyeninin kancasını çıkardı ve yere bıraktı. Meme uçları sertti, gergin küçük tepeler onları ısırmam için yalvarıyordu. Ben fırsat bulamadan kucağımdan indi ve kot pantolonunun düğmelerini açtı. Soyunmasını beklemiyordum ama şikayet etmiyordum. Kadını vahşiydi, biraz teşhirciydi ve bu hoşuma gidiyordu.

Kot pantolonunu kalçalarından geçirip bacaklarından aşağı indirdi. "Külotumu çıkarmayayım mı?" diye sordu.

Siyah dantel iç çamaşırı güzeldi ama ben onu çıplak istiyordum. "Hayır, amore mio. Onları benim için çıkar. Sonra da sikimde boğul."

Bana külotunu uzattı ve ben de yüzüme götürüp içime çektim. Cazzo madre di dio. Sularıyla ıslanmışlardı, amının kokusu kumaşı kaplamıştı. Kemerimi çözüp sikimi serbest bırakırken kokuyu içime çektim. Ona yardım etmek için kalçalarımı biraz kaldırdım ve kısa süre sonra *sıcak* ve *ıslak* tarafından yutuldum. Beynim birkaç dakikalığına karardı.

Saniyeler sonra, çok iyi hissettirdi. Neyse ki beni kızdırmadı ya da yalamadı. Bunun yerine, boğazının arkasına çarpıp öğürmesine neden olana kadar aşağı kayarak beni derinlere aldı, sonra uzun çekişler ve mükemmel emiş ile gevşedi. Bunu tekrar tekrar tekrarladı, tükürük boyumdan aşağı akana ve taşaklarımın etrafında birikene kadar durmadı.

"Sei perfetto, angioletto mio." Başını okşayarak, kirli düşüncelerimi ve taleplerimi anlamayacağını bilsem de kendi dilimde konuşmaya devam ettim. Ona karşı neler hissettiğimi, onun da aynı şeyleri hissetmediğinden nasıl endişelendiğimi anlattım.

Sonra beni öğürme refleksini geçip boğazına soktu ve ben düşünce üretme yeteneğimi kaybettim. Sıkıydı, evet, ama daha çok boğazında olduğum ve nefes almasını engellediğim fikriydi. Beni memnun etmek için isteyerek kendini boğuyordu.

O zaman durduramadım. Derimin altında diken diken oldu ve başını tuttum, doruk kasıklarımın hızla geçerken onu hareketsiz tuttum ve boğazından aşağı vurdum. Dalga dalga beni daha yükseğe taşıdı ve aletim mutlu bir şekilde titreşti, boşalmam karnını doldurdu. Havayı içime çektim, gözlerim dudaklarının sikimi çevrelediği yere kilitlenmişti. Çok ateşliydi. "İç beni bebeğim,"

Bitirdiğimde onu kucağıma aldım ve öptüm. Zor nefes alıyordu ama geri çekilmedi, ağzını bana verirken parmakları saçlarımda dolaşıyordu. Dilinde kendi tadımı alabiliyordum ve onu ödüllendirmenin zamanı gelmişti.

Kalçasını okşadım ve kulak memesini ısırdım. "Hadi içeri girelim. Sana bir sürprizim var." Onu ayağa kaldırdım, sonra külotumu ve pantolonumu yukarı çektim. Ayağa kalkarak kazağımı çıkardım ve başının üzerinden çektim. Kumaş kalçalarının ortasına kadar düştü. "Kameralar için."

Ağzı açık kaldı, yüz ifadesini dehşet kapladı. "Neden yapmadın-"

Elimi boğazına koyarak onu susturdum. "Burada değiller ama dairenin ana odalarındalar. Merak etme. Benden başka kimse seni çıplak görmeyecek."

Elini tutup onu daireme götürdüğümde kıs kıs güldü. "Vito, beni kumarhanede cama karşı becerdin. Eminim bir sürü insan beni görmüştür."

Bu daha önceydi. Adamlarımın onun boşaldığında ne kadar güzel olduğunu, meme uçlarını emdikten sonra nasıl kabardığını görmelerini istemiyordum. Amının benim için ne kadar şiştiğini ve ıslandığını. Tüm bunlar benim içindi, sadece benim için.

Bu kadın *benimdi*.

Onu cam merdivenlerden süitime kadar yürüttüm. Üç duvar cam pencere bizi çevreliyordu, etrafımızda bu yükseklikte başka bina yoktu. Sadece gece gökyüzünün şahitliğinde tam bir mahremiyete sahip olacaktık.

Yatağımın üzerinde daha önceden hazırladığım kırmızı kurdeleli iki kutu vardı. Yatağın üzerine oturdum ve önce küçük olanı ona doğru ittim. "Aç şunu."

Kutuya şüpheyile baktı. "Nedir bu?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Dudağını ısırarak kutuyu kaldırdı ve kurdeleyi çözdü. Dikdörtgen kutunun içinde kadife bir kutu vardı. Yutkundu. "Bana mücevher mi aldın?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece bekledim. Dış kutuyu ve kurdeleyi yatağın üzerine koydu, sonra kutuyu açtı. Hızlı bir nefes alışla dudakları aralanırken gözleri irileşti. "Aman Tanrım. *Vito*." Bakışları benimkileri buldu. "Bunu kabul edemem."

"Saçmalama." Yavaşça kutuyu ondan aldım ve elmas kolyeyi çıkardım. Şatafatlı ya da gösterişli bir şey değildi ama önemini hemen anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. "Bunu özellikle senin için yaptırdım."

Ayağa kalkarak arkasına geçtim ve kolyeyi boğazına doladım. Sonra da tokasını bağladım. "İşte."

Tekrar oturduğumda, açık bir kapıyı işaret etti. "Orası banyo mu?"

"Evet."

Aceleyle yanıma geldi ve içeride kayboldu. "Aman Tanrım" diye nefes aldığını duydum. Geri döndüğünde elmasları saygıyla parmaklıyordu. "Onlar ... gibi görünüyorlar."

"Bir kanat, biliyorum." Elmaslar bir kuşun kanadı gibi büyükten küçüğe doğru dizilmişti. Ya da ...

. "Bir meleğin kanadı."

Kalçalarımın arasına girerek kollarını çıplak omuzlarıma doladı. "Vito, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok bunaltıcı."

"Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım." Alnını benimkine yasladı. "Teşekkür ederim bebeğim. Gerçekten çok duygulandım."

"Prego, angelo mio." Onu öptüm. "Şimdi diğerini aç." Yatağa uzandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

Maggie yatağa süründü, kucağıma oturdu ve ikinci kutuyu aldı. "Açıkçası ilk hediye'nin üstüne çıkabileceğini sanmıyorum."

Bu ikimiz içindi ama kurdeleyi çözüp ağır kartonu açarken bir şey söylemedim. "Oh, oğlum." Plastik paketi kutudan çıkarırken burnunu kırıştırdı. "Bana bir popo tıkacı almışsın."

"Daha önce kullandın mı?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce bir erkeğin kışını sikmesine izin verdin mi?" "Evet, iki kez."

"Ve önce seni doğru düzgün germedi mi? Madonna, bu çocuklar bugün."

I aldı ve mühürlükonteyner ve çekildi o ayrı.

Silikon tıkaç göğsüme düştü ve Maggie onu yerden aldı.

ve avucunda ağırlığını test etti. "Ben söylersem duracak mısın?"

"Elbette. Ama
durmayacaksın." "Nasıl bu
kadar eminsin?"

"Çünkü hoşuna gittiğini bilecek kadar kıcını parmakladım." Elimi bacaklarının arasına götürdüm ve parmaklarımın kıvrımlarında gezinmesine izin verdim. Kaygandı ve henüz ona dokunmamıştım bile. Bir parmağımı amının içine soktum ve göz kapaklarının titremesini izledim. Sonra bir saniye daha ekledim ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Şu çekmeceye ulaşabilir misin? Benim için kayganlaştırıcıyı getir."

Parmaklarım hâlâ içindeyken komodine doğru eğildi ve kayganlaştırıcı şişesini almayı başardı. Elinden kayganlaştırıcıyı ve tıkaçı aldım. Sonra onu öne doğru ittim. "*Vieni qui.* Yüzüme otur."

Kazağımı çıkardı ve dizlerini başımın iki yanında. Amcığı görüş alanımı dolduruyordu. Kahretsin, bu muhteşem bir manzaraydı. Boştaki elimi onu daha aşağıya itmek için kullandım, onu tam olarak ihtiyacım olan yere, yani ağzımı kaygan etine gömmek için. Titreyene, inlemeleri artana kadar yaladım ve emdim, sonra kollarını yatak başlığına dayayabilmesi için manevra yaptım, onu hafif bir açıyla, kıcı dışarıda olacak şekilde yerleştirdim.

Bana yol göstermesi için ellerimi kullanarak kayganlaştırıcı şişesinin kapağını çevirdim ve tıkaçın üzerine döktüm. Sıvı karnıma sıçradı ama umurumda değildi. Silikona yeterince sürdüm, sonra parmaklarımın da kaplandığından emin oldum. Klitorisini emdim ve kayganlaştırıcıyı deliğinin her tarafına yaydım. Gerildi. "Rahatla," demek için ara verdim. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim, Bella."

Parmağımın ucunu kıcının içine soktum, sonra dikkatimi klitorisine vermeye devam ettim. Daha fazlasını isteyerek sallanmaya başlayana kadar bekledim, sonra alt boğumuma kadar ittim. O nefes nefese, onun kedi büyüyen bile

daha da ıslandı ve sırtışıımı bastırmak zorunda kaldım. Buna bayılacaktı.

Bir iki dakika sonra ikinci bir parmağımı soktum, sonra ona alışması için zaman vermek için hareketsiz kaldım. Bir kadını götünden sikmek sabır ve planlama gerektirirdi -ki bu konuda çok iyiydim- ve bu kısmı asla aceleye getirmezdin. Sikim rahatlamak için çığlık atıyor, sürtünme için yalvarıyor olsa da, yavaş ilerledim. Sonuç her zaman buna değirdi.

Bana sürtünmeye başladı, kalçaları titriyordu ve sonra kasları sıkılaştı. Vücudu etrafımda sıkıştı ve dilimle klitorisini kırbaçlamaya devam ederken bağırıışlarını belli belirsiz duydum. Kasılmaları yavaşladığında, hareketlerimi yumuşattım ve parmaklarımı geri çektim. Sonra, o rahatlamışken, tıkaçın küt ucunu kas halkasına sürttüm, hepsi hala klitorisini okşuyordu. İç çekti. Ucunu içeri ittim, derine inmedim. Oradan ilerledim, geri çekildim, biraz daha ilerledim. Cazzo, boğazından çıkardığı küçük seslere bayılıyordum, sanki kendine engel olamıyordu. Benim cesur, güzel meleğim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreçten sonra silikon tamamen içine girmişti. İçindeki parçayı titreştirerek ona dokundum ve nefesi kesildi. "Siktir, Vito. Bana ne yapıyorsun?"

Daha fazla suyunu yaladım. "Hoşuna gitti mi?"

"Garip bir baskı var ama doğru düzgün düşünemiyorum. Sanırım hoşuma gidiyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dudaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve iniltisi tavanda yankılandı.

"Oh, tanrım. ihtiyacım var . . . ihtiyacım var gelmek için . için sikişmek.

Bir şeylere."

Henüz değil. Hareket etmesini ve tıkaçın iç organlarını okşadığını hissetmesini istiyordum. "Giysilerimin geri kalanını çıkar. Beni soyun."

Yavaşça üzerimden kalktı ve şilteden aşağı indi. "Vay canına, bu " Elini kalçama dayadı, başını

Nefes nefese kalmıştı. Teni kızarmıştı, klitorisi ağızımdan dolmuştu. "Vay canına."

"Söyle bana, bella. Bana ne hissettiğini söyle."

"Bunu tarif edemem. Ölüyorum, yanıyorum. Aynı anda hem içinde tutmak hem de dışarı itmek istiyorum."

Pantolonumu ve külotumu çıkardı, ardından çoraplarımı tek tek çıkardı. Yüz ifadesi gevşekti, gözleri kapalıydı ve transa geçmiş gibi hareket ediyordu. Dio, bu kadın. Onun yüzündeki bu ifadeyi her gün görebilseydim her şeyimi satar, her şeyimi verirdim.

İstenmeden eğildi ve sikimin başını yuttu, beni sıkı bir sıcaklıkla içine çekti. Şehvet içime işlerken sırtım eğildi. "Siktir!" Tısladım ve parmaklarımla çarşafı boğdum.

İçimden küçük titreşimler göndererek mırıldandı ve kontrolümün kaydığını, planımın çözüldüğünü hissedebiliyordum. Onu zapt etmek ve sikimi içine sokmak için can atıyordum. Ama o hazır değildi, bu yüzden nefes aldım ve sakın kalmaya çalıştım.

"İşte bu, aşkım," dedim ona, izleyebilmek için saçlarını geriye iterek. "Kıçını almak için beni güzel ve hazır hale getir. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Eliyle tabanını okşadı ve dilini tepemin üzerinde döndürdü. Onu sikimi emerken görmeye bayılıyordum. Bir dahaki sefere telefonumu alıp bunu kaydedecektim.

Duraklayarak etrafımda nefes nefese kaldı, sıcak nefesi shaftımı kapladı. "Dayanamıyorum. Ben hazırım, bebeğim. Çok hazırım."

Dudaklarım kıvrıldı. Eninde sonunda bunu isteyeceğini biliyordum. Ellerimi omuzlarının altından geçirerek onu öpebilmek için yukarı kaldırdım. Üstüme uzandı ve sanki sikimi amına sokmaya çalışıyormuş gibi kalçalarını oynattı. Onu hareketsiz tuttum ve dilimi onunkine doğru iterek ağızını yemeye devam ettim.

"Lütfen," diye sızlanmaya başladı. "Ölüyorum."

"Böyle mi istiyorsun?" Dudaklarımı ve dilimi yaka kemiğinin üzerinde kaydurdım. "Ne duymak istediğimi biliyorsun."

"Ben seninim. Lütfen, sik beni."

"Yavaşça, aşkım," diye fısıldadım. "Kıçını sikmem için yalvar bana." "Oh, Tanrım." Leğen kemiğini sikime dayadı, ama hareket olmalı neden oldu ve fiş için Vardiya, olarak İyi.

İnleyerek iki kez daha yaptı. "Lütfen, Vito. Kıçımı sik. *Lütfen*."

"İtalyanca. 'Per favore, Vito. *Scopami il culo*, per favore.'"

Başını salladı ama kelimeleri aceleyle söyledi. "Per favore, Vito. *Scopami il culo*, per favore."

Kahretsin, bu kelimeler! Taşaklarım ağırlaşmıştı, kasıklarım gerilmişti. İkimize de daha fazla işkence edemezdim. Yuvarlanarak onu elleri ve dizleri üzerine yatırdım, kayganlaştırıcı şişesini kaptım. Kendimi kayganlaştırdım, sonra tıkacı çıkardım. Kas halkasının etrafına biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm ve kalp atışlarımla birlikte sikim de zonklamaya başladı. Şaftımı tutarak hizaladım ve "Dışarı itin" dedim.

Söylediğimi yaptı ve başım içeri kaydı. Haşlayan sıcaklık ucumu boğdu ve boşalmamak için çenemi sıkarak zorunda kaldım. Gözlerimi o dar delikten ve beni daha sıkı çekmek için nasıl kavradığından ayıramıyordum. "Siktir," diye bağırdım. "Çok iyi hissediyorsun."

Daha fazla kayganlaştırıcı ekledim, daha derine kaydırardım. Biraz geri çekildim, ilerledim. Yine de yavaş gitmeme izin vermedi. Geri sallanmaya başladı, beni vücudunun doğal direncini aşmaya zorladı. Kısa süre sonra kalçalarımız buluştu ve ben tamamen içine girdim. Daha önce hiç bu kadar mükemmel hissettiğimi hatırlamıyordum. Onun itaati, onu kazanmak ... Bu en tatlı zafer gibi hissettirdi.

"İşte, aşkım." Avucumu sırtında gezdirdim. "Tamamen içine girdim. Bana çok iyi geliyorsun. Çok tatlısın, angioletto mio."

"Acımıyor." Ön kollarının üzerine çöktü ve başını onlara yasladı. "İnanamıyorum ama tek hissettiğim baskı."

"Benim için klitorisini ovala. Seni becereceğim ve daha da iyi hissetmeni sağlayacağım."

Elini bacaklarının arasına soktuğunda, kalçalarını kavradım ve her milimetresini hissetmesine izin vererek sabit, kasıtlı bir ileri geri ritme başladım. İçine girdiğimde gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, içimde akan hisler tarif edilemez derecede iyiydi. Öfori vücudumun her yerini dolduruyor, dişlerim onunla vızıldıyordu. Kendimi yenilmez hissediyordum, sanki kafam iyiydi. Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Aletim deliğinin içinde kaybolurken aşağıya baktım ve göğsüm gurur ve duyguyla kabardı. Bu kadına hayranlık duyuyordum. Onunla geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyiydi. Bunu bana nasıl yapıyordu? Sanırım bunun bir önemi yoktu. Sırrı ne olursa olsun, ondan asla vazgeçmeyecektim.

"Daha sert, bebeğim. Çok yaklaştım."

Daha sert soktum. Önümüzdeki birkaç saniye içinde boşalması gerekiyordu çünkü ben dayanamayacaktım. Boynunun arkasından tuttum ve onu yatağın üzerine yatırdım. "Oh, kahretsın," diye fısıldadı. "Bunu yapmana bayılıyorum. *Siktir!*"

Kasları etrafımda kenetlendi, uzuvları titriyordu ve onun orgazmı benimkini tetikledi. Beyaz bir patlama gözlerimin önünde lekelerin dans etmesine neden olmadan hemen önce taşaklarımın kasıldığını hissettim. Aletimin baş kısmından kıkına doğru fişkırان spermlele daha da derine girdim ve sonuna kadar sokmaya çalıştım. "Hepsini al. Son damlasına kadar, amore mio."

Sarkana kadar devam etti, tükendim. Tükenmişim. Başım dönmüş ve mahvolmuştum.

Ve bu kadına çok ama çok aşkıttım.

Duşta onu öpmeden duramıyordum. Yumuşak ve tatlıydı, en sevdiğim şeydi, buharın içinde birbirimize yapışmış dururken bana sarılıyordu. İkimizi de temizledim, sonra onu kuruladım ve yatağına yerleştirdim.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye sordu ben pijamalarımı giyerken.

"Bize su ve yiyecek getirmeye." Onu daha iyi görebilmek için gözlüklerimi taktım. "Bir isteğin var mı?"

"Sadece sen, o gözlüklerin içinde. Lanet olsun, Vito. Şu anda çok iyi görünüyorsun."

Odadan çıkarken "Bir şeyler içmek ya da yemek istemiştin," dedim.

"Ben de öyle!" diye seslendi yataktan ve yüzümde bir sırıtma belirdi.

Mutfak sessizdi, bu yüzden iki kişilik bir atıştırmalık hazırlarken düşünebiliyordum. Maggie'ye aşık olmak istememiştin ama artık aşık olduğuma göre planlarımın yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Onu Toronto'ya taşımak ve güvenliğimizi yeniden düzenlemek vardı. Hayatımda ona yer açmak. Şaraphanede çalışmaya devam etmek isteyecektir, o halde uzaktan çalışmasına nasıl yardımcı olabilirdim? Belki her ay birkaç günlüğüne geri dönebilirdi.

Bir arabaya, silahlı korumalara ihtiyacı olacak. Harçlık. Burada, benimkine yakın bir hayat kurmasına yardım ederdim. Hamburgerler, konserler ve terasta gecelerle dolu bir hayat. Sabırsızlanıyordum.

Ama henüz konuyu açamazdım, onun için her şeyi hazırlayana kadar olmazdı. Bir plan sunmalıydım, gece yarısı yastık muhabbeti yapmamalıydım. Hayatını geride bırakmak büyük bir istekti ve ona hayır deme şansı vermek istemiyordum. Bu yüzden reddedemeyeceği kadar karşı konulmaz bir teşvik paketi oluşturmam gerekiyordu.

Yatak odasına döndüğümde bir flaş patladı. Dondum ve gözümü kırptım. Maggie telefonuyla fotoğrafımı çekiyordu. "Che cosa, bella?"

"Sonrası için. Şu tepsiyi bırak da bir tane daha çekeyim."

"Hayır." Yatağa doğru devam ettim ama o hâlâ fotoğraf çekiyordu. "Kes şunu."

"Seni nesneleştirmeme izin verir *misin, lütfen?* Per favore, bello?"

Benim dilimi kullanması işe yaramıştı. İç çekerek tepsiyi yatağın üzerine bıraktım ve kameraya baktım. Hatta ona bir gülümseme bile verdim.

"Vay canına." Birkaç fotoğraf daha çekti ve sonunda telefonunu yere bıraktı. "Çok fotojeniksin. Eğer bu mafya işi yürümezse, modellik yapmayı düşünmelisin."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve tepsiyi ona yaklaştırdım.

Bana şaraphanedeki çocukluğuyla ilgili hikâyeler, babası ve büyükbabasıyla ilgili mutlu anılar anlatırken yemek yedik. Hepsini, geçmişiyile ilgili her bilgiyi içime çektim. Onun hayatı benimkinden çok farklıydı. İkimiz de aile mirasına bağlıydık ama biri yaratmış ve beslemiş, diğeri ise yok etmiş ve öldürmüştü.

"Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?" Yemeğimizi bitirip yorganın altına girdiğimizde sordum. "Hiç başka bir hayat hayal ettin mi?"

"Hayır." Bana daha da yaklaştı ve ayak parmaklarını kaval kemiklerime sürttü. "Hep şaraphane işletmeyi hayal ederdim. Tabii ki babamın bana yardım edeceğini düşünmüştüm ama .

. . " Omzunu kaldırdı ama gözlerindeki acı çizgisini görebiliyordum.

Çıplak kalçasını okşadım. "Sen lisedeyken mi öldüler?"

"Son sınıftayken. Islak asfaltta garip bir araba kazası. Bir motosikletliye çarpmamak için direksiyonu kırmışlar ve babam arabanın kontrolünü kaybetmiş. Bir ağaca çarpmışlar. Babam anında ölmüş. Annem hastanede birkaç saat kaldı, yani en azından ona veda edebildim."

"Çok üzgünüm, Bella."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Kolay olmadı. Terapi yardımcı oldu. Mikey'nin olması da yardımcı oldu. Teyzem de birkaç yıl bizimle kaldı ve o da bir nimetti."

Ona bir öpücük verdim ve ne kadar güçlü, ne kadar dirençli olduğunu düşündüğümü sözsüz olarak söyledim. "Seninle çok gurur duyuyorum,

angelo mio."

"Neden?" Dudaklarından bir kahkaha çıktı ama neşeli değildi. "Şaraphane iflas ediyordu, bana bulaşmayan bir virüsümüz var ve kardeşim benim fark etmediğim bir kumar sorunu geliştirdi. Tam bir felaketim."

"Hayır, Maggie. Karşılaştığımız sorunlar, karşılaştığımız zorluklar bizi başarısız yapmaz. Bizi daha güçlü yaparlar. Ve sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü. "Peki ya sen?" diye sordu sonunda birbirimizden ayrıldığımızda. "Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?"

"Fark etmezdi. Babam buna izin vermezdi. Benim dünyamda aile her şeydir."

"Nasıl biriydi?"

Bu soru içimde derin bir kuyuydu, çok fazla acı ve öfkeyle doluydu. Acı ve yalnızlık. Onu çok yakından incelememenin daha iyi olacağını düşündüm. "Zalim bir adamdı. Evimizdeki hiç kimse onun gazabından kaçamazdı."

"Küfürbaz mıydı?"

"Evet, çoğunlukla annem hayattayken. Sonra Enzo'ya. Ağabeyim beni ve Massimo'yu en kötüsünden korudu."

"Bu korkunç olmalı. Çok üzüldüm."

Bir omzumu kaldırdım. "Babam bizi tehlikeli ve acımasız bir hayata hazırladığını düşünüyordu. Bazı açılardan haksız da sayılmazdı."

"Bu onu mazur göstermez. Peki ya zavallı annene ne oldu? O bunu hak etmedi."

Hayır, yapmamıştı. "Enzo onun adına babamızla savaştı. Elinden geldiğince en kötüsünü engellemeye çalıştı ama Paloma doğduktan kısa bir süre sonra hayatına son verdi. Sekiz yaşındaydım, çoğunlukla anlayamayacak kadar küçüktüm."

Maggie bir kolunu bana doladı ve beni daha da yakınına çekti. "Aman Tanrım. Ne kadar üzücü."

Üzücüydü ama hayat böyleydi. Annemi asla suçlamadım. Sonunda bir yerlerde huzur bulmuş olmasını umuyordum.

"Bu yüzden mi evlenmek istemiyorsun?" Maggie yüzümü görmek için geri çekildi. "Neden alyans takıyorsun?"

Bunca zaman sonra ona gerçeği borçluydum. "Hayır, tam olarak değil. On yedi yaşımdayken bir kıza evlenme teklif ettim."

Bakışları benimkileri ararken vücudu kaskatı kesildi. "Öyle mi yaptın?"

"Sevdim. Adı Simona'ydı ve ona aşık olmuştum. Ailesi fakirdi, benimki gibi değildi ama umurumda değildi. Onunla evlenecektim."

"Ama hiç evlenmediğinizi söylemişsiniz. Ne oldu peki?"

"Babam bunu duymak istemedi. Simona'nın beni sadece para ve mevki için istediğini kanıtlamaya karar verdi."

"Sormaya korkuyorum ama bunu nasıl yaptı?"

"Çok orijinal değil, ama ona kesintiye uğrayacağımı söyledi. Ondan bir çek alıp ortadan kaybolabileceğini ya da benimle evlenip yoksulluk içinde yaşayabileceğini söyledi."

"Tanrım, Jane Austen romanlarından fırlamış gibi. Dur tahmin edeyim. Çeki seçti." "O seçti."

"Ne göt herif ama," diye tükürdü hemen. "Ve babam bunu yaptığı için kesinlikle bir pislikti ama seni sefil bir evlilikten kurtarmış gibi görünüyor."

Omuz silktim. "Sanırım."

"Vito." Maggie eliyle yüzümü sıktı ve beni hafifçe sarstı. "Senin yerine para alan bir kadın mı? Lütfen. O seni hak etmedi."

"Bunu söylemen çok hoş," diye mırıldandıktan sonra ağzına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Yani alyans bir yol muydu, ne? Kendini tekrar bu işe bulaşmaktan korumanın bir yolu mu?"

Bunu söylediğini duymak kulağa aptalca geliyordu ama doğruydum. "Böylesi her zaman daha kolaydı. Yaptığım şey tehlikeli ve benim dünyamdaki herkes risk altında. Kimsenin bu işe bulaşmasını istemedim."

yaklaş." Kirpiklerimin arasından ona bir bakış fırlattım. "Sana kadar."

Dudağını ısırды ve birbirimize baktık. Kahverengimsi yeşil bakışlarının derinliklerinde duygular titreşiyordu ve şüphesiz benimkiler de aynısını yansıtıyordu. Korku ve belirsizlik, ama aynı zamanda umut, sanki ikimizin de anlamadığı bir şeyin eşiğindeymişiz gibi. Göğsüm onunla birlikte genişledi ve ilk kez geleceğimin bana baktığını görebiliyordum. İşte beni anlayan, bana iltifat eden kişi karşımdaydı. Bize doğru atılan her şeye dayanabilecek kadar güçlü olan kişi.

Ruhumun diğer yarısı.

"Beni ağlatacaksın," dedi dudağı titreyerek. "Ve ben ağlamaktan nefret ederim."

"Ağlama, aşkım." Dudaklarını benimkilerle ısırarak için eğildim. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Ben üzgün değilim. Üzüntünün tam tersiyim. Şu anda çok mutluyum." Gözlüklerimi çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Sonra bana yaklaştı ve bacağını kalçamın üzerine attı. "Beni mutlu ediyorsun, Vito."

Doğruluk duygusu tekrar üzerime çöktü ve ikimiz de birbirimizin kollarına sarılıp uykuya dalana kadar onu öptüm.

yirmi iki

...

Maggie

Boş bir yatağa uyandım. Yine.

Vito'nun sabahları beni uyandırmamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Soğuk çarşaflarını hissettiğime göre bir süredir ayaktaydı. Komodinin üzerindeki telefonumu kontrol ettim. Saat yedi buçuktu, geç olmuştu ama korkunç derecede geç değildi.

Yuvarlandım ve gerindim, hareket ettikçe kaslarım protesto ediyordu. En çok da arka tarafım ağrıyordu. Ama dün geceyle ilgili her şey mükemmeldi. Ben gidiciydim.

"Seninle ilgili her şey benim için önemli."

Bana verdiği elmas kolyeyi parmakladım ve yenilgiyi kabul ettim. Bir süre sonra bu tehlikeli, zeki ve istikrarlı adama aşık olmuşum. Çoğu insan bunun kötü bir fikir olduğunu söylerdi ama şu anda hayatımdaki en iyi şey gibi hissediyordum. Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Banyoya girdim ve hazırlanmak için birkaç dakika harcadım. Bir ara Vito temiz kıyafetlerimi getirmiş ve benim için tezgâhın üzerine sermişti. Gerçekten her şeyi düşünmüştü. Bu adamı hiç hazırlıksız yakalayan ya da şaşırtan bir şey olmuş muydu?

Dudaklarım için bir tüp merhem bulmak üzere kozmetik çantamı karıştırdım. Ararken, eski bir ruj tüpünü yolumdan çektim. Sonra durakladım, aklıma bir fikir geldi. Bazen diğer insanlara sevgimi ya da şefkatimi ifade etmekte zorlanıyordum. Terapistim bir keresinde bunun nedeninin sevginin beni korkutması olduğunu söylemişti, özellikle de anne ve babamı kaybettikten sonra ve korktuğumuz şeyleri yapmakta genellikle isteksizdik.

Ama artık korkmuyordum. Bu adam beni anlıyordu. Savunma mekanizması olarak takındığım tavır onu korkutmuyordu. Ve dün gecedan sonra Vito'nun kalbime iyi bakacağına güveniyordum.

Dürtüyle tüpü aldım ve kapağını açtım. Koyu kırmızı. Mükemmeldi. Banyo aynasına bir not yazdım, ona karşı olan hislerimi açıkça ortaya koyan bir not. Aptalcaydı ama özdü.

Gülümseyerek eşyalarımı topladım ve yatak odasına gittim. Telefonumda hiç mesaj yoktu ve e-postalar bekleyebilirdi. Yine de, her ne kadar Toronto'da daha fazla takılmak ve görmek istesem de, Paesano'ya geri dönmem gerekiyordu. Red Blotch ve kış promosyonları nedeniyle şaraphanede çok şey oluyordu.

Gece çantamı aşağıya indirdim. Vito mutfaktaydı, tamamen giyinmişti ve adada oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Çantamı yere bıraktığımda omzunun üzerinden baktı. Henüz tıraş olmamıştı ve gözlüklerini takmıştı. Sonra bana kalbimi eriten nadir orantısız bir sırıtış attı. "Buongiorno, amore."

Daha fazla *amore*. Tanrım, beni öldürüyordu.

Yanına gittim ve ona bir öpücük verdim. "Günaydın, bello. Uyanalı çok oldu mu?"

"Yaklaşık bir saattir. Uyumana izin vermek istedim." Eliyle kalçamı sıkarak ayağa kalktı. "Otur. Sana bir cappuccino yapayım."

Kapuçinolarından birini asla geri çevirmezdim, bu yüzden o emrettiği gibi yaptım. "Ne saat biz gidiyoruz geri bu

Sabah?"

"Kalıp şehri daha fazla görmek ister misin?"

Oyunbozanlık etmekten nefret ediyordum ama bırakın daha fazlasını, bir gece bile uzak kalmayı planlamamıştım. "Belki başka bir zaman. Gerçekten geri dönmem gerek."

Espresso makinesini çalıştırdı, sonra süt almak için buzdolabına gitti. "Bunu söyleyebileceğini tahmin etmiştim. Bir buçuk saat içinde yola çıkmamız planlanıyor."

Adamım, her zaman hazırlıklı. "İzci miydin?" "Hayır, neden?"

"Hiçbir şey, unut gitsin." Onu izlemekten memnun bir şekilde çenemi ellerimin arasına aldım ve o hareket ederken sırtına baktım. Bir ömür boyu böyle sabahlar hayal ettim, sadece ikimizin olduğu sessiz sabahlar. Cappuccinolar ve güneş ışığı, ılık duşlar ve uzun öpücükler. Bunu çok istiyordum, tüm kalbimle bu istikrarlı varoluşu arzuluyordum. Bu adam bunun merkezinde olacaktı. Ve tabii ki şaraphane.

Bu parçaların nasıl bir araya geleceği tam olarak belli değildi ama Vito'nun bir plan yapabileceğine şüphe yoktu.

Fincanı önüme koydu, keskin bakışlarıyla yüz ifademi inceledi. "Ne düşünüyorsun?"

Cappuccino'yu elime aldım ve avuçlarımın arasına sıkıştırdım. Geleceğimizi tartışmaya hazır değildim, bu yüzden "Dün gece için teşekkür ederim" dedim.

Dirseklerini tezgâhın üzerine koyarak bana doğru eğildi. "Bir şey değil, angelo mio."

Düşüncesizce fincanımı yere bıraktım ve onu öpmek için barın üzerine atıldım. Garip pozisyon öpücüğün derinleşmesini engelledi ama umurumda değildi. Sadece ağzımın uzun bir süre onunkinin üzerinde olmasını istiyordum. Büyük avuçları çenemi kavrarken, sıcak nefesi -kahve ve nane- benimkine karıştı. Dudakları pelüş kadifeydi, ağzıma karşı yumuşacıktı ve onunla bu küçük balonun içinde sonsuza kadar var olmaktan mutluydum.

"Çok güzeldi," diye mırıldandı ayrılırken. "Uçuş programımızı yeniden düşünmeme neden oluyorsun."

Sahte bir korkuyla nefesim kesildi. "Ve planlarını mı değiştireceksin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Bella?" Barın etrafından dolandı ve gözlüklerinin arkasında gizlenen mizahı görebiliyordum. "Çünkü seni hâlâ cezalandırabilirim ve aynı zamanda geri dönebilirim."

Kemerini tuttum ve onu daha yakına sürükledim. "Söz mü?"

Hırlayarak beni tekrar öpmek için eğildi ve ben de o öpücük aracılığıyla düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi, içimde depoladığım her şeyi ona sundum. Tüm umutlarımı, tüm hayallerimi. Gömdüğüm her aşk parçasını. Korkmadan, direnmeden hepsini ona verdim. Kalbim bu adama aitti. Bunu ona kelimelerle söyleyemezdim ama bilmesini istiyordum.

Bana birkaç öpücük daha verdi, sanki durmak istemiyormuş gibi, sonra iç çekti ve doğruldu. "Belki dönüş yolunda mil yüksek kulübüne katılmana yardım ederim."

Alt tarafım sıkıştı, bu fikirle canlandı. "Adamların seks yaptığımızı anlamayacak mı?"

Beni bırakarak koltuğuna ve kahvesine döndü. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Muhtemelen olması gerektiği kadar değil. "Şimdiye kadar fark ettin mi bilmiyorum ama ben pek utangaç sayılmam."

Kaşları gözlüklerinin üstünden dramatik bir şekilde kalktı. "Hayır. Sana inanmıyorum."

Omzumla onu dürttüm. "Kapa çeneni."

Elindeki telefon çalmaya başladı. "Perdonami," diye mırıldandı. "Buna bakmalıyım. Pronto." Telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledi. Kapuçinomunu yudumladım ve kendi telefonumun kilidini açtım, aynanın üst katındaki mesajı merak ederken internetteki dedikoduları okuyormuş gibi yaptım. Bugün biz ayrılmadan önce mi görecekti, yoksa döndüğümüzde mi?

Buraya uzun bir ziyaret planlamak istiyordum, belki üç günlük bir hafta sonu-

Vito yanımda kaskatı kesildi, öfkeli sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Che cazzo?"

Yüzümü buruşturdum. Onu kim kızdırdıysa onun için üzüldüm.

Uzun ve hararetli bir konuşma geçti. Bazı küfürleri tanıdım ama hepsi bu kadardı. Vito avucuyla mermer barı tokatladı. Gürültüye şaşırarak irkildim ve hemen uzanıp sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başladı. Onu yalnız bırakmaya karar vererek ayağa kalktım ve birinci katı biraz keşfetmek için uzaklaştım. Uzun kanepelerin yanında dün gece fark etmediğim bir bar vardı ve Vito'nun burada ne stokladığını merak ediyordum.

Çoğunlukla İtalyan şarabı olduğunu keşfettim. Bu mantıklı. Sonra tanıdık bir şişe dikkatimi çekti. Bu . . . mıydı? ? Evet, aynıydı. Kumarhanenin barında Vito için aldığım New Orleans burbon viskisinden bir şişe vardı.

Dudağımı ısırđım, bu küçük şeyden gülünç bir şekilde memnun olmuştum. Yudumlarken beni düşünmüş müydü?

"Mi dispiace, angelo," diye seslendi Vito arka koridora doğru ilerleyip, "*Andiamo, raggazi!*" diye bağırmadan önce.

Sanırım ayrılıyorduk.

"Neler oluyor?" Ben sordum. "Ne oldu?"

Kapının yanındaki kancadan paltolarımızı aldı. "Hemen geri dönmemiz gerekiyor."

Yanına gittim ve montumu giymeme yardım etti. "Neden? Bir sorun mu var?"

Cesare ve Adelmo ellerinde çantalarla koridordan aceleyle geldiler. Vito gece çantamı işaret etti ve onlara talimatlar verdi. Adelmo çantamı almak için yanıma geldiğinde, "Kendi çantamı kendim taşıyabilirim," diye itiraz ettim.

"Bırak adamlar alsın." Vito ön kapıdan acele etmemi işaret etti, ben de itiraz etmedim. Kısa süre sonra hepimiz asansöre doluşmuştu ve kimse konuşmuyordu. Vito'ya bir göz attım ve ondaki değişime hayret ettim. Bir şalter atmıştı. Bu mafya patronuydu, kelleler uçmaya başlamadan hemen önce sinirlenen suçluydu.

Toronto'daki zamanımızın mahvolmasını istemiyordum. Bu, küçük bir mafya saçmalığının havayı bozmasına izin vermeyecek kadar mükemmeldi. Uzanıp elini elime aldım ve tuttum. Hemen tepki vermedi, görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuştu ama sonra elini sıktı, sıkıca tuttu. Ben sıktım, o da sıktı.

Bundan sonra endişem biraz azaldı. Her şey yolundaydı. Yalnız kaldığımızda bana neler olduğunu anlatacaktı.

Havaalanına giderken birkaç telefon görüşmesi yaptı. Umurumda değildi. Hâlâ elimi tutuyordu, sanki benimle küçük bir bağ kurmaya ihtiyacı varmış gibi, ben de çalışmasına izin verdim ve dalgınca telefonuma baktım. Val'den gelen mesajı görünce şaşırdım.

HEY! NEREDESİN?

Burnumu kırıştırdım. Ona Vito'dan, yolculuktan bahsetmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse bu en iyi yüz yüze konuşulacak bir konu gibi görünüyordu. Bir poker oyununda şaraphanenizi kazanan bir mafya babasına aşık olmak, en yakın arkadaşınıza mesajla bildirebileceğiniz bir haber değildi.

Telefonumu kapattım.

Zaten uçmak üzereydik. Vito ve ben Paesano'ya indiğimizde Val'i arayacaktım.

Yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı baktım ve Vito'nun sesinin derin gürlemelerini dinledim. Biraz İtalyanca öğrenmem gerekecekti. İçimdeyken kulağıma fısıldamaktan hoşlandığı şeylerden başlayarak.

Uçağa bindiğimizde jet hazırdu ve bizi bekliyordu. Aynı görevli bizi karşıladı ve çok geçmeden havalandık. Kalkış sırasında Vito jetin arka tarafında toplanmış adamlarıyla konuşurken, ben koltuğumun kolçaklarını kavradım ve hayatta kalma oranımız konusunda iyimser olmaya çalıştım.

Uçak alçaldığında Vito geri döndü. "Perdonami," dedi yine, kolçağın üzerinden sıyırdığı elimin arkasını öperek. "Seni yalnız bırakmamalıydım."

"İyiim," dedim koltuk altlarımdaki nemli halkalara rağmen. "Her şey yolunda mı?"

Durakladı, çenesi kaskatı kesilmişti. "Şaraphane, orada bir şey oldu."

Bekle, ne oldu? Şaraphane mi?

Dik oturdum, kalbim gümbür gümbür atıyor, göğsümde çarpıyordu. Yüzü bana bunun kötü olduğunu söylüyordu. Çok kötü. Vücudundaki her hücreden bunun geldiğini hissedebiliyordum.

Emniyet kemerimi çözdüm ve ona doğru eğildim. "Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Sesi sakın ve sessizdi. "Kulübe dün gece alev aldı. Yangın yayıldı. Hasarın boyutunu henüz bilmiyorum."

Yangın. Aman

Tanrım.

Sarmaşıklar.

Kahretsin!

Telefonumu açtım, arama yapmaya hazırdım ama Vito elini uzattı. "Bella, havadayken arama yapmak yok. Cevapları yere indiğimizde öğreneceğiz."

Telefonumu avucumun içinde boğarcasına sıktım. "Kimse yaralandı mı?" Soruyu sorarken sesim çatallaştı.

"Hayır. Kulübe boştu. Diğer binalar etkilenmedi."

"Peki, üzüm bağının ne kadarı etkilendi?" "Henüz bilmiyorum."

"Siktir!" Tüm korku ve paniğim ona yöneldi. "Bunu bana neden daha önce söylemedin? Çatı katından Mikey'i arayabilirdim. Bunu benden bilerek sakladın!"

"Kardeşin itfaiyeyle ilgileniyor. Adamlarım da yardım etmek için orada. Şu anda yapabileceğin bir şey yok ama onun dikkatini orada olanlardan uzaklaştırabilirsin. Benim önceliğim senin güvenliğin ve çabucak geri dönmemizi sağlamak."

Çok sakın ve mantıklıydı. Ama sırları sevmezdim, özellikle de şaraphane söz konusu olduğunda. Daha fazla kötü haber mi saklıyordu? "Bunu daha sonra tartışacağız. Bana söylemediğin için sana gerçekten çok kızgınım."

"Bu senin hakkın, ama bazen senin hoşuna gitmeyecek kararlar verebilirim. Özellikle de senin güvenliğin için önemli olduğunu düşünüyorsam."

Bu cevap saçmalıktı ama şu anda onunla kavga edecek enerjim yoktu. Çok kızgın ve çok endişeliydim. Zihnim şimdiden hayal edebileceğim en kötü senaryoları kurmaya başlamıştı. Bir yangın dönüşümlerce araziye yok edebilirdi. İnsanların ölebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Uçağın daha hızlı gitmesini diledim. Yanımda sessiz kalsa da Vito elimi hiç bırakmadı.

Yolculuk sonsuza dek sürecekti gibiydi.

İndiğimizde telefonumu tekrar açtım ama herhangi bir mesaj ya da arama yoktu. Kardeşim de cevap vermedi. Yolculuk boyunca Vito mesajlaşmakla meşguldü. Gelişmeleri sorduğumda, yeni bir bilgi olmadığını ve vardığımızda hasarı kendimiz değerlendireceğimizi söyledi.

Bir soru beni rahatsız edip duruyordu. Kulübe nasıl alev aldı? Her şey kurallara uygun yapılmış ve düzgün bir şekilde denetlenmişti. Yani, Vito'nun sipariş ettiği tadilatlardan biri miydi? Espresso makinesini açık mı bırakmıştı? Kurutucudaki tiftik kapağını temizlememiş miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bağın büyük kısmının bozulmadan kalması için dua ettim. Kırmızı Leke yeterince kötüydü ve test sonuçlarına göre sadece Cabernet Franc asmalarının küçük bir bölümünü etkilemişti. Daha fazlasını kaybedersem ne yapacağımı bilmiyordum. İyi haber, açık alan ve nem nedeniyle yangının üzüm bağında yayılmakta zorlanmasıydı. Ben

Kaliforniya'daki orman yangınlarının genellikle üzüm bağlarının kenarına kadar gelip durduğunu duydum.

Belki de kötü olmazdı.

Acil durum araçları ve her türden araba şaraphanenin otoparkını tıkamıştı. Kalbim hızla çarpıyordu. SUV yavaşlar yavaşlamaz kapımı iterek açtım ve zıplayarak çakıllı alana indim.

Sonra da havalandım.

"Maggie!" Vito'nun arkamdan seslendiğini duydum ama beni durduramazlardı. Kollarımı ve bacaklarımı pompalayarak koştum, zihnim sadece kendi gözlerimle görmeye odaklanmıştı.

Şaraphane binasının köşesini döndüğümde kokusunu aldım. Yanmış odun.

Hayır, hayır, hayır. Küçük bir bölüm lütfen. Bir sıra, belki iki. Bütün lanet olası-

Sarsılarak durdum. Gözlerim zar zor algılayabiliyordu.

Sıra sıra sıra sıra siyah, kömürleşmiş yumrular. Kül. İs. Yanan duman.

Üzüm bağının en az yarısı gitmişti.

Vıcık vıcık çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Hava vücuduma giremiyordu. Ciğerlerim çalışmayı reddediyordu çünkü öfke dolu bir çılgık göğsümde sıkışıp kalmıştı. Nasıl? Neden? Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

"Maggie, amore."

Vito'nun elleri beni yukarı kaldırdı ve göğsüne doğru çekiyordu. Yine de hissedemiyordum. Sanki başka birine oluyor gibiydi. Etrafımdaki dehşete kilitlenmiştim.

Yüzümü yukarı kaldırdı, gözleri umutsuzca bana bakıyordu. "Nefes al, bebeğim." Eliyle sırtımı ovdu. "Lütfen Maggie. Benim için nefes al."

Başımı salladım. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Nefes almaya çalış."

Titremeye başladım. Gözlerim Vito'daydı ama hayatım boyunca baktığım sarmaşıkların kömürleşmiş kalıntılarını görmeye devam ediyordum. Başka bir şeye odaklanabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Seni yakaladım, Angelo," diye fısıldadı. "Bunu düzelteceğim." Düzeltmek mi? Neredeyse histerik bir şekilde gülecektim.

"Maggie, buradasın."

Kardeşimin sesi. Vito'dan uzaklaştım ve kardeşimi orada gördüm, bitkin ifadesi benimkiyle eşleşiyordu. Kendimi Mikey'nin kollarına attım ve ona tutundum. Ne hissettiğimi herkesten daha iyi anlıyordu. Başka bir kayıp. Başka bir ölüm. Ellerimizden koparılan başka bir şey.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

"Onları kurtarmaya çalıştım," diye fısıldadı kırık bir sesle saçlarıma. "Çok üzgünüm, Mags."

Üzerinde ağlamama izin verdi, göğsünün kabarması bana onun da aynı şeyi yapıyor olabileceğini söylüyordu. Mırıltılar kulaklarıma ulaştı, yakınlarda bir konuşma vardı. Gözlerimi sildim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Birkaç metre ötede Vito, Tommaso ile sessizce konuşuyordu, başları birbirine eğikti.

Mikey'nin kolunu tuttum. "İtfaiye şefiyle konuşmak istiyorum. Ne olduğunu duymak istiyorum."

"Kundaklamamış."

Vücudum sarsıldı, bu haber beni fiziksel bir darbe gibi etkiledi. "**Ne?**"

"Hadi ama." Mikey bir elini yüzünde gezdirdi. "En son Onu gördüğümde Şef Kincaid kulübenin yanındaydı. Bırakayım da o açıklasın."

İkimiz yürümeye başladık ama konuşmadık. Söyleyecek ne vardı ki? Kundakçılık. Birisi *kasıtlı olarak* evimizi ateşe vermişti. Evren son birkaç yıldır üzerimize çok şey yıkmıştı. İkimizin de hak ettiğinden fazlasını. Lanetlenmiş miydik? Bunu kim yapmış olabilirdi ki?

"Maggie, bekle." Vito tam arkamdaydı. "Senin için yetkililerle konuşmama izin ver."

"Bunu kendim duymam gerek." Derin ve cızırtılı sesimi zar zor tanıyabiliyordum.

"O zaman ben de seninle geleyim."

Cevap vermedim. Zihnim takılıp kalmıştı, beynimde tekrar tekrar "*ne oluyor lan*" nakaratı dönüp duruyordu. Kundakçılık. Bunu biri yaptı. Biri sarmaşıklarımı bilerek yakmış.

Kim yakmıştı? Neden? Bir grup itfaiyeci ve diğer adamlar kulübenin yanındaydı. Bazıları yarı yanmış yapıyı karıştırıyor, diğerleri ise tartışıyordu. Paloma ve Massimo tanımadığım birkaç adamla bir araya toplanmışlardı. Vito'nun adamları mıydı?

Şu anda bunu düşünemezdim. Oğlu Brett benim mezun olduğum sınıfta olan Şef Kincaid'e doğru yürüdüm. Şef Kincaid ve karısı, ailelerimizin ölümünden sonraki aylarda Mikey ve bana bol bol güveç tedarik etmişlerdi.

"Maggie, canım." Şef Kincaid kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru geldi. "Nasılsın?" Bana kısa bir süre sarıldı.

"Buna inanamıyorum. Şok oldum."

Vito oradaydı, elini uzattı ve kendini Şef Kincaid'e tanıttı. İtfaiye şefi başıyla onayladı. "Kulübede kalan sen miydin?"

"Evet, kalıyordum."

"Ne oldu?" Mırıldandım. "Mikey kundaklama olduğunu söyledi."

Şef Kincaid başını salladı. "İlk soruşturmamız da bunu gösteriyor. Bağın yanı sıra kulübeyi de yakmak için bir hızlandırıcı kullanıldığını düşünüyoruz. Önce yazlık tutuşmuş, sonra yangın burada gördüğünüz yere sıçramış. Numuneler laboratuvardan gelene kadar kesin bir şey söyleyemeyiz ama kokuya bakarak benzin olduğunu tahmin ediyorum."

"Anlamıyorum." Kardeşimin şok olmuş yüz ifadesiyle karşılaştım. "Biri bunu neden yapsın ki?"

"Anladığımız kadarıyla güvenlik kameraları var." Şef Kincaid Vito'ya baktı. "O görüntüleri görmek istiyoruz."

Vito kollarını kavuşturdu ama yüz ifadesi açık ve işbirlikçiydi. "Elbette. Görüntüler tesis dışında saklanıyor. Şirketi aradım bile."

Öyle mi?

"Güzel. Mike ve Maggie, sanıyorum ki sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunmak isteyeceksiniz."

"Tabii ki istiyoruz," dedim, aynı anda Mikey de "Aynen öyle," dedi.

Şef Kincaid kartını Vito da dahil olmak üzere hepimize dağıttı. "Ben düşündüm. Şef Olyphant'a haber vereyim." Vito'ya dedi ki, "O polis şefi. Görüntüleri almak için temasa geçeceğiz. Arazinin etrafında gördüğümüz motosiklet izlerinden kimin sorumlu olduğuna dair bir tahminde bulunabilirim ama tahmin etmemeye çalışıyorum. Elimde gerçekler olmasını tercih ederim, özellikle de düşündüğüm kişiye."

"Bunun Red Raiders olduğunu mu düşünüyorsun?" Mikey sordu. "Bizi hiç rahatsız etmediler. Neden-"

Aniden ağzını kapattı.

"Ne söyleyecektin?" Onu dürterek sordum. "Düşünceni bitir."

"Hiçbir şey." Kardeşim başını salladı. "Güvenlik kayıtları geldiğinde daha fazlasını öğreneceğiz. Teşekkürler, Şef Kincaid."

"Bir şey değil evlat. Siz çocuklar son birkaç yıldır çok zor günler geçirdiniz. Marge'a daha sonra yemek için bir şeyler getirmesini söylerim," dedi karısını kastederek. "Böylece bu gece için endişelenmenize gerek kalmaz."

Ona teşekkür ettik ve o da kulübenin yakınındaki grubuna dönerek uzaklaştı. Ağabeyim Vito'ya doğru kaydı ve sesini alçalttı. "Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz," diye tersledi Vito. "Kız kardeşinle ilgilenmek istiyorum. Bu bekleyebilir."

"Hayır, olamaz," dedi Mikey. "Sana bir şey sormak istiyorum-"

"Beklemen gerek." Vito bir adımda yaklaştı, Mikey'ye bakarken dudakları düz ve öfkeliydi. "Konuşacağımızı söyledim ama şu anda daha çok kız kardeşinle ilgileniyorum. O zaman erkek ve kız kardeşimin yanı sıra adamlarımla da konuşmam gerek. Ve güvenlik şirketiyle."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Burada bir şeyler oluyordu. Mikey garip davranıyordu, tıpkı şaraphaneyi kumarda kaybettiği zamanki gibi. "Bu kadar acil olan ne Mikey? Yangınla mı ilgili?"

Massimo ve Paloma yaklaştı, ikisi de endişeli görünüyordu. Maz geldi ve beni kısa bir süreliğine kucakladı. "Nasılsın, mia cognata?"

Baldız göndermesi hakkında yorum yapamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Ağabeyim soruma cevap vermedi, onun yerine bakışları yanmış asma sıralarına kilitlendi. İliklerime kadar neler olduğunu biliyordum. Mikey benden bir şey saklıyordu, önemli bir şey. Yine.

Ve bu sır Vito'yu da içeriyordu.

Maz'in kucağından çıkıp hem Vito'ya hem de Mikey'ye baktım. "Siz ikiniz benden ne saklıyorsunuz?"

"Bir şey saklayan ben değilim," dedi Mikey hızla, ne demek istediği gayet açıktı.

Yani Vito bir şeyler saklıyordu. Ve bu kundaklama ve Kızıl Akıncılar'la ilgili olabilirdi. Bu kabul edilemezdi.

Aşık olduğum adama, taze parmak izleri etimin her yerinde olan adama doğru döndüm. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Mermer bir heykel gibi soğukkanlıydı, güçlü ve esrarengizdi, sırları derinlere gömülmüştü, ama ben zorladım. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Bunu kimin yaptığını bulacağım, aşkım. Ve bunu onlara ödeteceğim."

Vito konuştu. "Sorduğum bu değildi." Gözlerimi ovuşturarak dumanlı havadan derin bir nefes çektim, bu da ciğerlerimde bir öksürük krizini tetikledi.

"Herkesi içeri alalım," dediğini duydum Paloma'nın. "Bu hava sağlıklı değil."

"İyi fikir," dedi Maz sırtımı sıvazlayıp beni nazikçe şaraphaneye doğru yönlendirirken.

"Birazdan orada olurum," dedi Vito, grubumuzla birlikte şaraphaneye doğru ilerlemeyen tek kişi.

Nefesimi yeniden kazandım, bu yüzden topuklarımı sıktım ve Vito'yla yüzleşmek için döndüm. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Sonra, güzelim."

Bu iki kelimedede ağır dozda mafya babası havası vardı, hem gözümü korkutmaya hem de beni kontrol etmeye çalışıyordu.

Bunu kabul edemezdim.

Ateşli bir öfke topuydum, görevdeki bir kadındım. Hayatının külleri arasında duran -kelimenin tam anlamıyla- artık verecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın. Yüzüne doğru adım atarak neredeyse bir hayvan gibi hırladım. "Sonra değil. Hemen şimdi, Vito."

Yüzümdeki vahşi ifadeyi doğru okumuş olmalıydı çünkü bir kez başını salladı. Omzunun üzerinden birkaç adamıyla İtalyanca konuştuktan sonra bir kolunu omzuma doladı. Maz yatmaya gideceğini söyleyerek grubumuzdan ayrıldı ama Mikey ve Paloma, Vito ve beni şaraphane binasına kadar takip etti.

*Biri üzüm bağımı yakmış. Kim böyle bir şey yapar ki?
Vito benden ne saklıyor?*

İkimiz Mikey'nin ofisine girerken tek düşünebildiğim buydu. Vito kapıyı kapattığında ondan uzaklaştım ve kollarımı belime doladım. Duvarlardaki fotoğraflar - hasat mevsiminde yemyeşil üzüm bağları - benimle alay ediyor gibiydi. Bu durumdan nasıl kurtulacaktık?

Gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım.

"Duyalım bakalım," diye ağzımdan kaçırdım. "Mikey, Red Raiders konusu açıldığında neden tuhaflaştı?"

Vito bir dolaba yaslanmış, bir eli cebinde, diğeri çenesini ovuşturuyordu. "Sanırım Kızıl Akıncılar dün gece beni öldürmeye çalışıyorlardı."

yirmi üç

...

Maggie

Birkaç kez göz kırptım, midem çalkalanıyordu, buna bir anlam vermeye çalışıyordum. "Neden seni öldürmek istesinler ki?"

"Misilleme olarak."

Misilleme mi? Ne için? Zihnim allak bullak oldu, sonra aklıma geldi. "Striptiz kulübü. Oraya Red Raider'ları bulmak için gittin. Ve işin içinde Jimmy Tate de vardı."

Bildiklerimi bir araya getirirken sessiz kaldı. "Yani Jimmy'yi sen öldürdün."

"Beni buna cevap vermeye zorlamasan daha iyi olur."

"Çok kötü," diye tersledim. "Bilmek istiyorum. Jimmy'yi sen öldürdün."

Vito'nun çenesi bir kez eğildi.

"Sadece Jimmy mi, yoksa başkaları da var mıydı?" "Ve diğerleri."

Vito, Jimmy Tate'i öldürmüştü. Ve *diğerlerini*. Sonra da bu konuda bana yalan söylemişti.

Kaslarım kilitlendi ve dizlerimin bağı çözüldü. Hafifçe eğilerek masanın kenarını kavradım. "Bana Jimmy'nin kayboluşuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledin. Yüzüme karşı yalan söyledin."

"Bella," dedi iç çekerek.

"Hayır, bu saçmalığa başlama. Sana sorduğumda da yalan söyledin!"

"Sana söyledim, işimle ilgili asla bilemeyeceğin şeyler var. Yetkililer peşime düşerse diye seni korumak için."

"Cinayet gibi."

Hiçbir şey söylemedi ve ben bu yeni bilgiyle boğuştum. Vito'nun insanları öldürdüğünü *teoride* bilmek bir şeydi, ama burada gözümün içine bakıyordu. Jimmy Tate'le birlikte büyümüşüm ve annesini ara sıra kasabada görüyordum. Bunu bilerek ona bir daha nasıl bakabilirdim ki?

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Vito'nun dünyasının hayatıma sızmayacağını düşünmek inanılmaz derecede aptalcaydı. Mafyanın gücü ve şiddeti bir hastalıktı ve tıpkı Kırmızı Leke'nin sarmaşıklara sızması gibi yavaş yavaş hayatıma sızmıştı. Bulaştı ve yok etti ve şimdi bir düşman Vito'ya misilleme yaparak beni ve şaraphaneyi de kendileriyle birlikte yok etti.

"Bana sanki bir canavarmışım gibi bakıyorsun," dedi sessizce. "Ama nedenini merak etmiyor musun?"

"Neden bazı motorcuları öldürdüğünü mü kastediyorsun?"

"Kızıl Akıncıların masum olduğuna inanabilirsiniz ama sizi temin ederim ki değiller. Üçü kuzenimi Sparkles'ta gördü, onu ormana sürükledi ve bir köpek gibi infaz etti."

Ellerimle yüzümü ovaladım. Bu nasıl bir dünyaydı böyle? Cinayetler ve infazlar. Misilleme ve kargaşa. "Jimmy ve diğer iki kişi mi diyorsun?"

"Evet."

Bunun yerine neden polise gitmediklerini soracak kadar saf değildim. Bir film ya da televizyon dizisi izlemiş olan herkes mafyanın böyle davranmadığını bilirdi.

sorunlarını. "Ve sen onların üç adamını öldürdüğün için, Red Raider'ların geri kalanı bağımı ateşe verdi."

Vito'nun çenesinde bir kas sıçradı. "Dediğim gibi, sorumlunun kim olduğunu bulacağım. Ve bağınızı yeniden inşa edeceğim."

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. "Bunu *yeniden inşa* edemezsin. Bu-" Dışarıdaki kömürleşmiş kalıntıların olduğu yönü işaret ettim "- onlarca yıl sürdü, Vito! Altmış yıldan fazla! Büyükbabam, babam-" Hıçkırıklara boğuldum ve gözyaşlarım serbest kalarak yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bana doğru bir adım attı ama elim onu durdurmak için havalandı. "Hayır, yapma. Beni daha iyi hissettirmeye çalışmanı istemiyorum. Bu bir kapuçino ya da sıcak bir küvetle düzeltebileceğin bir şey değil!"

"Angelo, lütfen. Sakin ol."

Gözyaşlarımı öfkeyle silerken dudaklarımdan öfkeli, yaralı bir ses çıktı. "Bana sakın olmamı söyleme, seni lanet olası pislik. Kızıl Akıncıların misilleme yapacağını *biliyordun*. Bu yüzden buradaki güvenliği arttırmaktan bahsedip duruyordun. Biliyordun ama yine de bana gerçeği söylemedin. Sonra beni Toronto'ya götürdün ve kendimi özel hissetmemi sağladın, üstelik tüm bu süre boyunca bana yalan söyledin."

"Motorcularla olan meseleyi hallettiğimi sanıyordum," demeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Saçmalık! Toronto'dan bir ordu getirdin. Kız kardeşini, erkek kardeşini getirdin. Bu işin *çözüldüğünü* düşünmedin. Ve ben bütün bu olanları bilmezken kardeşim nereden biliyordu?"

Vito havayı içine çekerken göğsü genişledi. "Gaetano'nun cesedini ormanda bulduğumuzda o da bizimleydi."

Aman Tanrım. Sarktım, tamamen şaşkına dönmüştüm. "Neden? Nasıl? Kardeşimi aramıza mı aldınız ya da adamlarınızdan biri mi yaptınız?"

"Hayır, tabii ki yapmadım. Biz ormanı ararken ona arabada kalmasını söyledim ama beni dinlemedi."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım, daha fazla gözyaşı dökülürken göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum. "Kırmızı Leke'den sonra

aslında senin şaraphane için iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Ve Toronto'dan sonra, benim için iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Tanrım, ne kadar aptalmışım."

Boğazının derisi kızardı ama sesi hiç değişmedi. "Kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın var, ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Buna karşılık olarak sana ya da şaraphaneye zarar vereceklerini hiç düşünmemiştim."

"Bunu hallettik." Masanın üzerinde bulduğum bir kokteyl peçetesiyle burnumu sildim. "Belki bilmiyordun ama şüpheleniyordun. Yine de beni hep karanlıkta tuttunuz. Hatta bu konuda bana yalan bile söyledin. Kaypak, kaçamak Vito. Mikey olmasaydı asla öğrenemezdim, değil mi?"

"Dediğim gibi, hayatımın bu kısmı söz konusu olduğunda sana güvenmem güvenli değil."

"Bu işler böyle yürümez. Çünkü soru sormamı engellemek için bana özel jetler, elmas kolyeler ve konserler verebileceğinizi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Bunlar benim için önemli değil. Ben güvenebileceğim, benden sürekli bir şeyler saklamayan birini istiyorum."

"Hayatını riske atmamı istiyorsun!" diye bağırdı, sesi duvarlarda yankılandı. Dudakları yakışıklı yüzünde öfkenin ince çizgileriydi. "Benim hakkımda bilgi verdiğin için işkence görebilirsin ya da hapse atılabilirsin. Ya da öldürülebilirsin. Bunu yapmayacağım. Bu yüzden benden nefret etsen bile seni kendi dünyama sürükleyip zarar verme riskini almayacağım."

"Vito, flaş haber. Ben zaten zarar gördüm! Sen ve senin dünyanın yüzünden üzüm bağı yok oldu. Zaten risk altındayım."

"Daha az yönetilebilir bir miktar."

Bunu neden açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettiğini anlamamıştı. "Ama yine de risk. Aramızdaki ilişkiyi nasıl görüyordun? Bir çift olacak mıydık?"

"Sanki zaten bir çift değilmiştiniz gibi, sanki bana ait olduğunu defalarca söylememişsin gibi konuşuyorsun."

"Seks oyunları gerçek hayat değildir. Ve Tanrı aşkına! Hayatında bir kez olsun lanet bir soruya cevap ver!"

"Sana Toronto'daki çatı katını verecektim."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım, sözler kafama soğuk bir gerçeklik dozu gibi inmişti. *Sana sormayacaktım*, ya da *lütfen taşınmayı düşünür müsün?* Vito beni kendi çatı katına yerleştirmeye karar vermişti, çok kolaydı. Sanki bu fırsat için minnettar olacaktım gibi. Ve orada yaşamıyordu bile! Gerçek evi şehrin dışındaydı. Ama görünüşe göre orada yaşayacak kadar önemli değilmişim. Ben sadece onun lüks ilişki dostu dairesi için yeterince önemliydim.

Bu adamın benimle gerçek bir ilişkiye ilgisi yoktu. Beni oyuncağı olarak istiyordu. Beni ziyaret etmeye tenezzül edene kadar yaldızlı bir kafesteki küçük bir kuş.

Hiç dikkat etmemiş miydi? Gerçekten bunun benimle yürüyeceğini mi düşünüyordu?

Bu noktada ona kızgın bile değildim. *İncinmiştim*. Göğsümde bir boşluk hissettim, sanki organlarım çıkarılıp atılmış gibiydi. Hayatlarımız, istediklerimiz ve ihtiyaçlarımız arasındaki uçurum kapatılamayacak kadar uzaktı. Taraflar bu kadar ayrı başladığında uzlaşma olamazdı. "Vito," dedim titreyerek. "Bir ilişki böyle yürümez. Birini uygun olduğunda istersin, alyansını takıp çıkarmak gibi. Ama bir parçanı benden ayrı tutamazsın. Bir balonun içinde yaşamak istemiyorum, bir çatı katında bile."

"Seni bir çatı katında güvende tutabilirim," diye hırladı. "Ve seni şaraphaneden uzaklaştırmıyordum."

"Oh, vay canına. Teşekkürler, sanırım?"

"Benimle alay ediyorsun ama gidip gelmek isteyeceğini biliyorum. İhtiyacınız olduğunda jete erişiminiz olacak."

Al sana süslü kırıntılar, meleğim. Minnettar ol.

Tanrım, bu adam hayal görüyordu. Ve haklıydı.

"Jetini ya da çatı katını istemiyorum. Seni istiyorum, her şeyini. Vito D'Agostino'nun bana karşı dürüst olmasını ve bana bir ortak gibi davranmasını istiyorum, birkaç gece daha takılan tek gecelik bir kız gibi değil."

"Sana böyle mi davrandığımı düşünüyorsun?"

Saptırmak. Kaçmak. Bana nasıl hissettiğini söylemek yerine, konuyu bana çeviriyordu. Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Bunu zaten benim katkım olmadan planlamıştı ve uyarlamaya niyeti yoktu. Bu da bizim için ileriye dönük bir yol olmadığı anlamına geliyordu, benlik duygumu ya da saygınlığımı koruyabileceğim bir yol yoktu. Teklifini kabul edersem, sonum o evlilik yüzüğü gibi olacaktı - onun için güzel ve kullanışlı bir şey. Sorunsuz bir süs.

Ve ben bu koşullar altında solup gidecektim.

Göğüs kafesimin arkasında keskin bir ağrı dalgalandı, sanki kemiklerim ıstırabımın ağırlığı altında çatırdıyordu. Sakince,

"Toronto'ya geri dön, Vito. Burada işimiz bitti." İrkildi, ağzı ciddi bir kaş çatmaya dönüştü. "İşimiz bitmedi. Sana anlatmaya çalıştığım şey

seninle bir gelecek."

"Senin gelecek tasavvurun bana iğrenç geliyor. Eğer beni tanısaydın, bana biraz olsun saygı duysaydın, bunu bilirdin."

"Sana saygı duymadığımı mı düşünüyorsun?"

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi, ama onu bastırdım çünkü bu konuda hiçbir şey komik değildi. Sonuç olarak, bunu daha fazla yapamazdım. Onunla sonsuza kadar dönüp dolaşamazdım. Birlikte biraz eğlenmiştik ve şimdi onu serbest bırakmanın zamanı gelmişti.

Tüm gücümü toplayarak şöyle dedim: "Bundan sonra Mikey'le sen ilgilenirsen çok memnun olurum. Hasarı değerlendireceğim ve sana ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini göndermesini isteyeceğim."

Döndüm ve kapının tokmağını tuttum. Birden Vito orada, sırtıma bastırmış, beni içine hapsetmiş ve yanağımdan usulca nefes alıyordu. "Angelo mio, bunu yapma. Bana ne istediğini söyle, harçlık mı? Araba mı? Kalmana ihtiyacım var."

Bunun *parayla* ilgili olduğunu *mu* sanıyordu?

Paloma ile olan tartışmam geri geldi. "*Bir ödeme mi bekliyorsun?*"

Anlaşılan bu adam beni yine hiç tanımıyordu.

Ondan uzaklaştım ve kapıyı açtım. Arkama bakmadan, "Lütfen bana bir iyilik yap, Vito. Numaramı sil."

Ve ben gitmiştim.

Vito

Adamlarım için kiraladığım ev büyük olmasına rağmen kedi sidiği ve sigara dumanı gibi kokuyordu. Dün öğleden sonra taşınır taşınmaz tüm pencerelerin açılmasını emretmiştim, ancak bunun bir faydası olmamıştı. Ama Toronto'ya dönene kadar burada sıkışıp kalmıştım. Ve bölgedeki tüm Kızıl Akıncıları öldürmeden geri dönemezdim.

Tommaso'ya, "Daha fazla oda spreyi alması için birini gönder," diye çıktım. "Ve hava temizleyicileri. Bulabildikleri kadar çok." Sigaramı çıkardım ve bir tane yaktım.

İkimiz bu sabah mutfak masasında oturmuş, dört motorcunun Maggie'nin bağını ateşe verdikten sonra nereye gittikleri konusunda bilgi bekliyorduk. Dün, yüz tanıma yazılımı sayesinde kimliklerini öğrenmiş ve her zamanki yerlere bakmaya gitmiştik. Motorcuların her birinin benden saklanarak yer altına inmesi dışında. Enzo'nun bilgisayar uzmanları şu anda trafik ve güvenlik kameralarını hackleyerek nereye gittiklerini bulmaya çalışıyorlardı. Cevapları her an alabileceğimi umuyordum.

Paloma mutfağa girdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunun kokuya bir faydası olmayacak."

"Umurumda bile değil. Henüz bir şey öğrenemedik mi?"

"Hayır, henüz değil." Bana dikkatle baktı. "Massimo'nun kıyafetleri sana çok yakışıyor."

Uzun bir duman üfledim. "Neyse ki aynı boydayız."

"Dışarı çıkıp satın alabilirim-"

"Hayır, Lo. Sen benim consigliere, değil benim kişisel alışverişçi. Daha sonra teslim edilmek üzere bazı şeyler sipariş ettim."

"Resmi olarak kabul etmedim," diye belirtti buzdolabından maden suyu çıkarırken.

Tommaso ayağa kalktı. "Ben gidip adamlarla konuşayım ve istediğin şeyler için birini göndereyim."

"Grazie, Tommaso," dedim boştaki elimle gözlerimi ovuşturarak. Çok yorulmuştum.

Dün gece gözümü bile kırpmamıştım.

"Sonra beni Toronto'ya götürdün ve kendimi özel hissetmemi sağladın, üstelik tüm bu süre boyunca bana yalan söyledin."

Pişman olmadım. Maggie tehlikenin farkında değildi. benimle olmak. Kavrulmuş bir üzüm bağı, gördüğüm ve yaptığım pek çok şeyle kıyaslandığında hiçbir şeydi ve onun için bunu istemedim. Bu yüzden onun güvenliğini en üst düzeye çıkarmaya çalışırken elimden geleni yaptım. Evlenmek dışında onu koruyabilmemin tek yolu buydu. Ve ikimiz de bu tür bir bağlılığa hazır değildik. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Beni "tamamen" istiyordu ama bu ne anlama geliyordu? İş konusunda ona güvenmem söz konusu bile olamazdı. Böyle aptalca bir şey yaparak onu riske atamazdım.

Peki ya o? Her şeyi yapmaya hazır mıydı? Çünkü bana karşı olan hislerini hiçbir zaman itiraf etmemişti.

Kız kardeşim kendini boş sandalyeye bıraktı. Bileğindeki altın bilezikleri çevirdi. "Dün gece Enzo'yla konuştum. Bilirsin, resmi aile onayını almak için."

Farkındaydım. Daha önce de ağabeyimden azar işitmiştim. Bektan sabahımın bir başka parçası.

"Bu fikir onu pek heyecanlandırmadı," diye devam etti Paloma. "Ama senin isteme nedenlerine hak verdi. Dürüst olmak gerekirse mi? Bence önce bana gelmeyi düşünmediği için biraz sinirli."

"Onun yardıma ihtiyacı yok. Benim var."

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Enzo paylaşma konusunda her zaman iyi değildi."

Hafif bir ifade. "Başka ne dedi?"

"Yapmam gereken herhangi bir ayin ya da etmem gereken bir yemin olup olmadığını sordum. Soyadımın yeterli olduğunu söyledi. Ayrıca güvenliğim konusunda da endişeli." Elini salladı, bileğindeki bilezikleri şingırdattı. "Kadın olduğum için koruyucu bir ağabey gibi davranıyor."

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Lo. *Sul mio onore*." Birinin onuru üzerine yemin etmek, yapabileceğimiz en derin antlaşmaydı.

"Yapmayacağını biliyorum. Endişelenmiyorum. Ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim."

"Bundan şüphem yok. Eskiden attığın yumrukları hatırlıyorum."

"Ve Londra'da Krav Maga dersleri aldım. Ben iyiyim."

Sigaramı bitirdim ve söndürdüm. "Yani karar verildi."

"Sanırım öyle."

"Çok şükür." Ayağa kalkmasını işaret ettim, o da kalktı. Sonra her iki yanağını da öptüm. "Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam Paloma."

"Biliyorum, biliyorum." Omzumu sıktı, sonra sandalyeleri işaret etti. "Otur. Sana tavsiye vermeye başlamak istiyorum."

"Oh? Ne hakkında?"

Oturduktan sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve beni inceledi. "Bok gibi görünüyorsun."

Çenemi ovuşturdu. "Pek uyuyamadım."

"Ben de öyle duydum. Tommaso bütün gece odanızda volta attığınızı söyledi."

"Beni mi kontrol ediyordun?"

"Şaşıрма. Sen benim sorumluluğumdasın. Birincisi, kardeşim olarak. İkincisi, patronum olarak. Onun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

Hemen masanın üzerindeki sigara paketine uzandım ama Paloma onları elimden aldı. "Vito, kes şunu. Bugünden itibaren onları bırakıyorsun. Şimdi bana dün neyin yanlış gittiğini anlat. Maggie'nin yangın yüzünden kızgın olduğunu biliyorum ama sonrasında neler olduğunu anlatmadın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Dün gece de söylediğin gibi. Ama artık bu bahaneyi kullanamazsın."

"Çünkü?"

"Çünkü ben öyle dedim! İkinizin de birbirinize bağırdığınızı herkes duydu, o yüzden beni bilgilendirin."

Kız kardeşimin ısrar etmeye devam edecek kadar inatçı olduğunu bildiğimden, Maggie'yle olan konuşmamı anlattım. Bitirdiğimde Paloma'nın yüz ifadesi değişmedi. "Seninle kalması için onu satın almayı teklif ettin."

"Düşündüğünüz şekilde değil."

"*Tam* da benim düşündüğüm gibi. Kaybetmesine şaşmamalı."

"Çünkü onu servet avcısı olmakla suçladın." "Sana söylediğine inanamıyorum." Paloma koyu renk yüzüne dokundu.

kırmızı tırnaklarını masaya vurdu. "Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Bana söylemedi. Yolculuğumuz sırasında ağzından zorla aldım ve ikinizin arasına girmemi yasakladı. Hayatı boyunca kötü kızlarla uğraştığını ve seninle başa çıkabileceğini söyledi."

Kız kardeşim başını geriye attı ve güldü. "Oh, çok tatlı. Ondan hoşlanıyorum. Hayal görüyor tabii ama cesaretine hayranım." Ciddileşti. "Fratello, kadınları senden daha iyi tanırım ve onun yeterince güçlü olup olmadığını görmek zorundaydım."

Seni idare etmek için, bu hayatı idare etmek için. Başka bir Simona yaşamayı istemiyorum. Eğer bu Maggie'yi kızdırdığım anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama senin için ayağa kalkıp mücadele etmeyecek bir kadınla evlenmene izin vermeyeceğim."

"Kimse evlilikle ilgili bir şey söylemedi."

"Vito." Sabrını zorluyormuşum gibi nefes verdi. "Burada korumasız kalamaz ve sen onu seviyorsun, o yüzden evlen onunla. Bu işi daha da karmaşık hale getirme."

"Evlenmeyi asla kabul etmez."

"Şimdi değil elbette. Onu ikna etmen gerekecek." "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun ama onu tanımıyorsun. O kin tutabilir. Benim hakkımda ne hissettiğini bir kez bile söylemediğinden bahsetmiyorum bile."

"Tavsiyemi ister misin?"

Bir yanımda hayır demek istiyordu ama ona verdiğim rol buydu. "Evet, tabii ki."

"Fiorentino kardeşlere yüklü bir çek yaz. Sen Toronto'ya dönüp gerçek işlerle ilgilenirken onlar da binayı yeniden inşa etsinler, yeniden diksinler, ne halt ederlerse etsinler."

Avlunun cam kapılarından nehre doğru baktım. Paloma'nın söyledikleri mantıklıydı ama gitmek istemiyordum. Vazgeçmek gibi geliyordu. Tek istediğim Maggie'nin yanında olmakken "gerçek" işlere nasıl odaklanacaktım?

"Eğer onu zorlarsan," diye devam etti kız kardeşim, "ya seninle kavga eder ya da ortadan kaybolur. Onun gibi kadınları tanırım -ben de onun gibi bir kadını- ve köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmayız. Şu anda yapacağın en iyi şey onu rahat bırakmak."

"Bunu düzeltmem gerek. Bu öğleden sonra Carlo ile bir toplantım var-"

"Vito, onun istediği bu değil. Bunu düzeltmek istiyor, sen olmadan."

"Nereden biliyorsun?"

Paloma sandalyesinden kaydı ve ayağa kalktı. "Çünkü dediğim gibi, o ve ben birbirimize benziyoruz. Ve bazı şeyleri doğru yapmaya zorlayamazsın."

Şimdi. Zamanla seni dinlemeye istekli olacaktır. Geri çekil ki başka bir gün savaşmak için yaşayabilesin."

"Yapamam. Beni burada istemese bile onu terk etmeyeceğim."

"Bu bir hata. Ve senin gibi değil. Nerede o efsanevi sabrın?"

Onu terslememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sabır mı? Şaka mı yapıyordu? Maggie'nin benden nefret ettiğini bildiğim için zar zor nefes alabiliyordum. Göğsümdeki düğüm bir türlü çözülüyordu ve çok geç olmadan bunu düzeltmem gerekiyordu. "Kızıl Akıncılar ne olacak? Üzüm bağına yakmalarına izin mi verdik?"

Dudakları ekşi şarap içmiş gibi kıvrıldı. "Tabii ki hayır. Bugün o orospu çocuklarının her birini öldüreceğiz." Telefonum masanın üzerinde çaldı. Arayan Enzo'ydu, ağabeyim. Şükürler olsun. O haberlerle arıyor olmalı. motorcular.

"Burada kal," diye emrettim Paloma'ya, sonra da bardağa vurdum. "Enzo, ne yaptın-?"

"Roberto Mancini öldü."

Bu haber içime işlediğinde içimdeki her şey duruldu. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum, buna hazırlanmıştım ama bugün olmasını beklemiyordum. Toronto benim bölgemdi. Mancini'yi onurlandırmam ve diğer tüm ailelere ev sahipliği yapmam bekleniyordu. Başımı boştaki elime koydum. "Cazzo madre di dio."

Kardeşim homurdandı. "Gia birkaç dakika önce Frankie'den haberi aldığında ben de aynen öyle dedim. Eğer evde olsaydın, sanırım ilk sen duyardın."

Her şeyi yeniden düzenlemem gerekiyordu. Paesano'daki sorunlar, Red Raiders... Maggie. Tüm bunları bir kenara bırakıp önce cenazeyle ilgilenmeliydim. "Hemen Toronto'ya uçacağım."

"Gitsen iyi olur," dedi Enzo. "Çünkü evinize bir sürü misafir gelmek üzere."

yirmi dört

...

Maggie

Yatak odamın kapısında **bir** tıkırtı **duyuldu**. Onu görmezden gelerek telefonumda gezinmeye devam ettim, İskoçya ve İrlanda'daki tatil evlerine baktım. Fransa'nın güneyinde. *Burada* olmayan herhangi bir yerde.

Şimdi öğleden sonra olmasına rağmen Bugün yataktan çıktım. Dün hayatım mahvolmuştu, bu yüzden tüm dünyaya siktir olup gitmesini söylemekte kendimi haklı hissediyordum.

"Maggie?"

Dün geceyle bugün arasında en az beş kez uğramış olan Massimo'yu bekliyordum ama gelen kardeşimdi. "Defol git," diye mırıldandım ve arkasında küçük bir üzüm bağı olan eski, yıkık dökük bir Fransız şatosunu işaretledim.

Kapı tokmağı döndü ve kapı açıldı. Omzumun üstünden Mikey'ye ters ters baktım. "Sakıncası var mı? İçeri girebileceğini söylemedim."

Kardeşim kapıyı kapattı ve ellerini pantolonunun içine soktu. "Maz bütün gün bir şey yemediğini söyledi. Bir saat içinde Carlo ve benimle buluşman gerekiyor."

Sırtımı ona vererek yüzümü ondan çevirdim. "Evet, pek canım istemiyor. Belki yarın."

Yatağıma oturduğunda şilte eğildi. "Mags, hadi ama. Konuş benimle."

Konuşamazdım. Son yirmi dört saatte olanları sindirmek için herkesten uzakta zamana ihtiyacım vardı.

Artık asma yok.

Artık Fiorentino Şaraphanesi yok. Artık Vito yoktu.

Sonuncusu için üzgün değildim. Yalan söylemiş ve sonra da beni kendi kadını olarak satın almaya çalışmıştı. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ama berbat erkek zevkimden daha büyük sorunlar vardı.

Büyükbabamın üzümleri, babamın üzümleri . . . hepsi gitmişti. Bir canavara aşık olmuştum ve muhakeme eksikliğim ailemin son altmış yılda yarattığı her şeyi yok etmişti.

Kendimi nasıl affedebilirdim ki?

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve telefonumu kapattım.

"Üzgün müsün?" Mikey'nin sesi neredeyse inançsızlık içinde ciyaklıyordu. "Vito'nun burada olmasının sebebi benim. Suçlanacak biri varsa o da benim."

"Evet, ama kalmasının nedeni benim. Onu kışkırtmasaydım, onunla kavga etmeseydim, onunla yatmasaydım, sözleşmeleri imzaladıktan hemen sonra giderdi. Bunların hiçbirisi olmazdı." Gözümden bir damla yaş kaçtı ve saç çizgime doğru süzüldü.

Mikey diziyle ayağıma vurdu. "Belki de kendimizi suçlamayı bırakmalıyız. Ben sana kızgın değilim. Artık bana kızgın mısın?"

"Hayır. Ama kendimden nefret ediyorum. Beni yanlış anlama, Vito'dan hâlâ nefret ediyorum. Ama kendimden de nefret ediyorum."

"Etmemelisin. Red Raider'ların yaptıkları bizim suçumuz değil. Bu tamamen Vito'nun suçu."

Bunun doğru olduğunu biliyordum ama kendimi daha az boktan hissetmemi sağlamıyordu. Yüzünü ona dönerek, "Neden bana söylemedin Mike?" diye sordum.

Kardeşim yüzünü buruşturdu ve gözlerini ayakkabılarına dikti. "Daha önce hiç böyle bir ceset görmemiştim. Annem huzurluydu. Bu adam mı? Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Çıldırdım. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Vito beni sakinleştirdi ve kimseye söylemememi tembihledi, sana bile."

"Misilleme olarak ne planladıklarını biliyor muydun? Jimmy ve diğerk motorculara karşı?"

"Hayır. Bunu benim yanımda konuştuklarından şüpheliyim ama konuştularsa bile ben bunu fark edemeyecek kadar korkmuştum. Dinle, Jimmy için üzölme. O adam bazı kötü insanların arasına düştü. O melek değıldi."

"Vito da öyle." Ben de ona fena halde düşmüştüm. "Hayır, değıl." Dizini büktü ve bacağını Yatağıma daha rahat yerleştim. "Tek düşündüğüm, geöen gece sen ve Vito kulübede olsaydınız neler olabileceğı. Biri onu öldürmeye öalıştı ve sen de bu yüzden ölebilirdin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bu kesinlikle aklımdan geömişti. "Ama ben yapmadım."

"Biliyorum ama seni kaybedemem Mags. Elimde kalan tek şey sensin."

Uzanarak kolunu sıktım. "Kaybetmeyeceksin. Bana hiçbir şey olmayacak. Vito ve ben bittik."

"Gözöl."

şaşırmış bir halde ona baktım. "Ondan hoşlandığını sanıyordum." "Var, ama senin için değıl. Ona yakın olan herkes tehlikede.

her zaman. Bunu senin için istemiyorum. Bizim için de."

Sessizlik uzadı. Yavaşöa, "Kalbimi kırdı." dedim.

"İkiniz kavga ederken duyduklarıma dayanarak bunu düşündüm. Üzgünüm Mags, ama en iyisi bu. şimdi Toronto'ya geri dönüyor, böylece biz de burada bağı ve kulübeyi yeniden inşa etmek gibi işlere odaklanabileceğiz."

"Gidiyor mu?"

Mikey'nin kara kaşları dramatik bir şekilde kalktı. "Bilmiyor muydun?"

Hayır, bilmiyordum. Yine de ona numaramı unutmasını söylemişim, o halde neden midem bulanıyordu? Neden onu bir daha asla görememe fikri beni sarsıyordu? Kalbim henüz buna tam olarak inanmasa da en iyisi buydu. O aptal sürtük bir mucize bekliyordu ama aklım daha iyisini biliyordu.

Mikey yüzümde ne gördüyse ağzından kaçırıldı: "Ailede bir ölüm olmuş. Bir cenaze olduğunu söyledi."

"Oh."

"Geri geleceğini söyledi."

"Umurumda değil," dedim kesin bir inançla. "Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Mesela bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Bu yüzden Carlo ile konuşmamız gerekiyor. Bağ yangınları konusunda tecrübesi var."

"Öyle mi?"

"Birkaç yıl önce Kaliforniya'da."

Nihayet! Küçük bir parça iyi haber. Kendimi oturur pozisyona ittim, hâlâ telefonumu tutuyordum. "Polisten ya da itfaiye müfettişinden bir gelişme var mı?"

"Hayır, dün gecedен beri yok. Hâlâ araştırıyorlar. Vito daha fazlasını biliyor olabilir ama ona sormadım. Bir grup koruma gönderdi, yani şimdilik güvendeyiz." Beni dikkatle inceledi. "Kalkıp bu karmaşayı düzeltmemeye yardım etmeye hazır mısın?"

Maz'ın yüzü görünmeden bir saniye önce kapı sertçe çalındı. "Ciao, amici. Bölmek istemem ama konuştuğunuzu duydum. İçeri girebilir miyim?"

"Girebilirsin," dedim.

Maz içeri girdi ve bana dikkatle, temkinli bir şekilde baktı. Sanki hâlâ iyi olup olmadığımızdan emin değilmiş gibiydi. "Tavuklu börek diye bir şey yaptım. En sevdiğin yemek olduğunu duydum."

Çenem düştü. "Öyledir. Nasıl yaptın-?" Sonra hatırladım. Toronto'daki bar. Vito ona söylemişti.

Kalbim mutlulukla çarpmaya çalıştı ama hemen susturdum. Bundan sonra Vito'ya hiçbir şey için itibar edilmeyecekti. "Teşekkürler Maz. Gerçekten minnettarım."

"Üstündeki bisküvileri anlamıyorum ama" Omuz silkti.

"Dostum, onlar en iyi kısmı," dedi kardeşim.

Maz hemen gitmedi. Onun yerine ayaklarının üzerinde kaydı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Maggie, kardeşim, o iyi niyetli. Yardım edemez ama-"

"Seni burada durdurumama izin ver," dedim. "Lütfen Vito'yu savunmaya çalışma. Alınma ama bunu duymak istemiyorum. İşimiz bitti ve eve gideceğini duydum. O yüzden bu konuyu kapatalım, tamam mı? Önemli olan burayı tekrar çalışır hale getirmek."

Maz yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Anlıyorum. Gitmemi isterseniz de anlayışla karşılarım."

Aynı derecede şaşkın görünen Mikey ile bakiştık. "Neden gitmeni isteyelim ki?" diye sordu kardeşim. "Yemek salonu tadilat boyunca açık kalacak. Etkinliklerimizi burada düzenlemeye devam edeceğiz."

"Hayır, o yüzden değil. Soyadım yüzünden. Artık bu işin içinde olmayabilirim ama ben hâlâ bir D'Agostino'yum."

"Maz, hayır," dedim. "Gitmeni istemiyoruz. Senin bu işle hiçbir ilgin yok. Ve bir anda bize yardım etmeye geldin. Burada olduğun için çok minnettarız."

"Kesinlikle," diye ekledi kardeşim. "Kıçımızı kurtardın ve yemeklerin harika. Mutfak personeli seni çok seviyor. Buradan ayrılamazsın."

"Bu cenazeye gitmek zorunda mısınız?" diye sordum.

Maz başını salladı. "Hayır, bu daha çok bir iş meselesi. Baldızım babasıyla yakın değildi. Gitmemin tek nedeni yeğenlerimi görmek ve birkaç ay önce onları ziyaret ettim. Allora. . . kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Burayı sevdim."

"Güzel," dedi Mikey, ayağa kalkıp Maz'ın omzuna vurarak. "Ziyaret için kız arkadaşını da getir. Onunla tanışmak isterim."

"Ben de! Bir kez olsun sağlıklı bir ilişki görmek güzel olurdu."

Maz başını eğdi ve beni inceledi. "O seni seviyor. Bundan şüphe etme. Kendi hayatını ayrı tutarak seni koruduğunu sanıyor. Nasıl yetiştirildiğimize bağlı olarak bildiği tek şey bu."

Hayır, inanmadım. Vito bir kere bile beni sevdiğini ima etmedi. Beni arzuluyordu, evet. Ama bana Toronto'da bir çatı katı hediye etmek ve jetine erişim sağlamak dışında, birlikte bir gelecek planı yoktu.

Ne önemi vardı ki? Bana yalan söylemişti. Beni gerçek bir ortak olarak değil, bir kolaylık olarak tutmak istiyordu. Annem ve babam tanışıp evlendiklerinden beri birbirlerine güvenmişler, konuşmuşlar, tartışmışlar ve yan yana yaşamışlardı. Birlikte öldüler. Beni bir kenara iten, bana yalan söyleyen, kaçan ve savuşturan bir adam istemiyordum. Vito Speak'ten bıkmıştım.

İşte bu yüzden lise birinci sınıftan beri ilişkilerden kaçınıyordum. *AC1* veriyorlardı.

Dersimi aldım. Tek gecelik ilişkilerle yetinmeliydim. neredeyse sekiz yıldır yapıyorum.

Ayağa kalktım ve kapüşonumu düzelttim. "Maz, kardeşin konusunu bir daha asla açmama konusunda anlaşalım, tamam mı? Çünkü bu konuda aynı fikirde olmayacağız."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Deneyeceğime söz veriyorum. Zor olsa da."

Mikey bana, "Ondan kaçamazsın," dedi. "O bizim asıl sahibimiz."

"Ama *sen* bunun için varsın. Vito'yla uğraşmak zorunda kalmayayım diye." Onların durduğu yere geldim. "Şimdi gidip tavuklu börek yiyelim."

"Ben onu yemem," diye homurdandı Maz ve kapıdan çıkıp gitti.

Mikey ellerini omuzlarıma koyarak beni durdurdu. "İyi misin?"

"Hayır, ama olacağım. Daha kötülerini de atlattık, değil mi?" Anne babamız öldüğünde ve ikimiz de bir şaraphane işletmesinin sahibi olmak zorunda kaldığımızda.

"Evet, uğraştık. Dinle, öğle yemeğini atlayıp bir toplantıya gideceğim. Ama sen ve Carlo ile oturmak için zamanında döneceğim."

"Tamam. Seninle gurur duyuyorum, kardeşim."

Sarılmak için beni kendine çekti. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Bunu birlikte atlatacağız, söz veriyorum."

"Teşekkürler Mikey. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Başlangıç olarak muhasebe öğrenmen gerekirdi."

Ondan uzaklaştım ve kapıya doğru ilerledim. "Hesap tablosu gördüğümde kurdeşen döktüğümü biliyorsun."

Beni koridora kadar takip etti ve merdivenlerden indi. "Hey, neredeyse bir erkek arkadaşın oluyordu. Bence sana pivot tablolar öğretilir."

"Erkek arkadaş konusunu kes yoksa sana tavuklu börek falan ayırmam."

Mikey ön kapıdan çıkarken sadece güldü.

Vito

Kaos yerleşkeyi doldurdu.

Ofisimde, yarınki cenaze töreni için bazı güvenlik detaylarını gözden geçirmeye çalışırken, ev her yaştan aileyle doluydu. D'Agostino, Ravazzani ve Buscetta isimli gürültülü insanlar ne tarafa dönsem karşıma çıkıyordu. Son iki gün içinde Paris'ten, Siderno'dan, Palermo'dan, Napoli'den gelmişlerdi. . ve herkes burada kalıyordu çünkü burası Toronto'daki en güvenli yeri.

Uyumuyor ya da yemek yemiyordum, çoğunlukla sigara içiyordum, planları tekrar tekrar gözden geçirip bir şeyleri atlamadığımdan emin oluyordum. Tek istediğim huzur ve sessizlikti ama hiçbir şey bulamıyordum.

Roberto Mancini 'Ndrangheta'da uzun süre hizmet etmişti ve benim sorumluluğumda olan bir haraç alacaktı. Yani yaklaşan hafta sonunda benim parmak izimin olmadığı hiçbir şey yoktu. Pek çok göz benim ve şehrimin üzerinde olacaktı. Her şeyin mükemmel olması gerekiyordu.

En azından cenazeye odaklanmak dikkatimi diğer her şeyden uzaklaştırıyordu.

"Senin gelecek tasavvurun bana iğrenç geliyor."

Gözlerimi ovuşturdum. Dört gün geçmişti ve bu sözler hâlâ canımı yakıyordu. Uyuyabildiğim zaman daha iyi olacaktı. Ev yeğenler, kardeşler, bebekler ve rakip mafya babalarıyla dolu olmadığı zaman.

Susamış bir halde masanın üzerindeki bardağıma uzandım ama boş olduğunu gördüm. Masamdan kalkarak ağrıyan kaslarımı gerdim ve bir şeyler içmek için mutfaka gitmeye karar verdim.

Malikâneye doğru yürürken, genç yeğenimin kendisinden çok daha genç olan Rafaella Ravazzani ile bir video oyunu yüzünden tartıştığını duyabiliyordum. İkinci katta bir yerde küçük bir çocuk ağlıyordu.

Mutfakta, devasa adanın etrafında bir sürü insan toplanmıştı ve konuşmaları sessizdi. Fausto Ravazzani uyuyan yedi aylık kızını omzunda tutuyordu. Fausto'nun diğer kızı Noemi, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kız kardeşinin alnına hafifçe dokunuyordu ama beni görünce mikrodalgayla meşgul olan annesi Frankie'ye yaklaştı.

Mutfak adasının diğer ucunda Emma Mancini Buscetta uyuklayan kızını kucağına almış, bir yandan da tıp kitabına benzeyen bir şeyi karıştırıyordu. Yeğenim Nicoletta'nın kolu Gia Mancini'nin omuzlarındaydı ve ikisi de tablette bir şeye bakıyorlardı.

Frankie bana doğru baktı. "Hey, Vito."

"Ciao."

Fausto, "Düzenlemeler nasıl gidiyor?" diye sorduğunda buzdolabına doğru ilerlemeye başladım.

"Güvenli. Her şey hazır."

"Enzo seni görmek istiyor," dedi Gia bana bakarak. "Yeniden ortaya çıktığında seni kütüphaneye göndermemi söyledi."

İçimi çektim ve buzdolabından maden suyu aldım. Enzo'yla uğraşmak istemiyordum ama o hâlâ benim kardeşimdi. Bu güvenlikle mi ilgiliydi? Son iki gündür yeterli sayıda koruma olduğu konusunda başımın etini yiyordu.

Kütüphanede Enzo ve Giacomo Buscetta puro içiyor ve bir şeyler üzerine kıkırdıyorlardı. "Birilerinin eğleniyor olmasına sevindim," diye mırıldandım ve kendimi bir sandalyeye bıraktım.

Enzo bir ağız dolusu duman üfledi. "Endişelenme, fratello. Yakında hepsi bitecek."

Cenazenin neden mutsuz olduğumla hiçbir ilgisi yoktu ama bunu söylemeye zahmet etmedim. "Paloma'yı gördün mü? Mesajlarıma cevap vermiyor."

"Cenaze için yeni bir elbise almaya gitti." Enzo ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Ne kadar uyuyorsun?"

"Yeterince."

"Duyduğuma göre öyle değilmiş. Paloma dinlenmen için sana ilaç vermeyi düşünüyor."

"Eğer yaparsa, ilk uçakla Londra'ya döner."

Giacomo sessizce sigara içerken kardeşim homurdandı. Takım elbisemin cebine uzanıp sigaramı ve çakmağımı çıkardım. Bir tane yaktığımda Enzo kaşlarını çattı. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

İçime çektim ve dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Nikotin hızla etki ederek gözlerimin arkasındaki düğümü hafifletti. Yavaşça nefes verdim. "Siktir git, *il pazzo*," dedim, Gia'nın ona taktığı *deli* lakabını kullanarak.

"Cenazeden sonra bırakacaksın."

Palermo'daki Cosa Nostra'nın bağışçısı ve Emma Mancini'nin kocası Giacomo küçük bir tebessüm etti. "Bu ağız dalaşı çok şirin. Hep kardeşimi öldürmek istemişimdir." Omuz silkerken sırtışı daha da genişledi. "Sonra da öldürüldü, şükürler olsun."

Fausto'nun en büyük oğlu Giulio Ravazzani'nin izniyle.

"Giulio ve ragazzo'sunun geldiğini bilmelisin" dedim. Giulio ve erkek arkadaşı Alessio Ricci, İspanya'nın Malaga kentinde suç operasyonları yürütüyorlardı. Alessio bir zamanlar Fausto Ravazzani'yi vurmuş ünlü bir keskin nişancıydı, bu da cenaze törenindeki aile dramına katkıda bulunmuştu.

"Güzel," dedi Giacomo. "Keskin nişancıya bazı sorularım var."

"Bu lanet olası hafta sonu," diye hırladı Enzo tavana doğru. "Nefret ettiğim herkes bir yerde."

"Gelmek zorunda değildin," diye hatırlattım ona. "Gia sana gelmemeni söyledi."

"O nereye giderse ben de oraya giderim. Çocuklarım da onunla birlikte olmak için gelmekte ısrar ettiler. Bu yüzden buradayım."

Kapı açıldı ve kız kardeşim elinde alışveriş torbalarıyla içeri girdi. "Hoşça kal," dedi odadakilere, sonra doğrudan bana baktı. "Seni ofisinin dışında görmek güzel, fratellone."

"Dai, Paloma." Enzo ona kaşlarını çattı. "En sevdiğin kardeşin ben olmalıydım. Bunca yıl faturalarını kim ödedi?"

Paloma başımın üstünü öptü. "Ama Vito senin g i b i bana havlamıyor ve hırlamıyor." Sonra yanına gitti ve iki yanağını da öptü. "Merak etme, seni hâlâ seviyorum Enzo." Giacomo Emma' yı ve bebeği kontrol etmek için izin istedi, ve Paloma 'u 'un boşalttığı 'un sandalyesine bıraktı. "Che cosa? Bütün gün burada takılıp sigara mı içeceğiz?"

Enzo, sanki zaten farkında değilmişiz gibi, "Kaçınabilirsem Ravazzani ile aynı havayı solumamayı tercih ederim," diye açıkladı.

"Bazılarımız da çalışıyor," dedim. "Mezarlıkta her şey ayarlandı. Güvenlik çemberini genişlettim."

"Sana bunun gerekli olmadığını söylemiştim," dedi Paloma. "Ve sen de yorgunluktan düşeceksin, Vito."

Cevap vermeden sigara içmeye devam ettim. Kimsenin arkamdan endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

Paloma ve Enzo birbirlerine baktılar, sonra kız kardeşim manikürlü tırnaklarını kolçağa vurdu. "Dün gece uyudun mu?" diye sordu.

Sesim sertleşti. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakın, ikiniz de. Uyumak istemiyorum ve sigarayı bırakmaya da ihtiyacım yok. Bir kez olsun kendi işinize bakın."

Enzo'nun ayakları sehpadan düştü. Daha dik oturdu. "Sana birkaç yıldır yumruk atmadım, fratello, ama şu anda tehlikeli bir şekilde yakınsın."

Paloma elini Enzo'nun koluna koydu ama bakışlarını benden ayırmadı. "Bu cenazeyle ilgili değil. Bu Maggie ile ilgili."

"Hayır, hiç de değil," dedim.

"O zaman onunla bağlarını kopar ve şaraphaneyi onlara geri ver."

Üst dudığım inançsızlıkla kıvrıldı. "Şaraphaneyi onunla bir bağlantım olsun diye tutmuyorum. İyi bir iş yatırımı olduğu için tutuyorum."

Hem Enzo hem de Paloma güldü. Hem de yüzüme karşı. "Vito," dedi Enzo kıkırdamalarının arasından. "Böyle bir şeye sen bile inanamazsın. Eğer yatırım olarak bir şaraphane istiyorsan, Toscana'da satılık en az beş tane başarılı mülk var."

"Yeniden inşa ettireceğim. Hasar giderilecek."

Paloma, "Yine de, o şaraphane berbat bir yatırım ve belli ki onun için elinde tutuyorsun. Onu takip etmek için. İkinizi birbirinize bağlamak için."

Bir sigara daha yaktım ve derin bir nefes çektim. Yanılıyorlardı. Bu bir imparatorluk kurmakla ilgiliydi. "Bana yeniden inşa etmek için ihtiyaç duydukları şeylerin bir listesini gönderecekler ve ben de onlara parayı havale edeceğim." Kardeşlerim birbirlerine bir kez daha baktılar ve içimdeki her şey ateşlendi. "Siz ikiniz neden birbirinize öyle bakıyorsunuz?"

"Çünkü sana inanmıyoruz," dedi Enzo. "Burası yıkılmadan önce boktan bir yerdi. Şimdi bir yığın

kayaların. *Amerika*'da." Yüzünü buruşturdu. "Ailenin senden nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile. Zarar etmeyi bırak ve yoluna devam et."

"Tabii " Paloma kelimenin ağzından kaçmasına izin verdi.

"Şaraphaneyi onunla konuşmak için zavallı bir bahane olarak kullanmayacağım. Onu son gördüğümde tavrını açıkça ortaya koydu. Şu andan itibaren sadece kardeşiyle ilgileneceğim."

Paloma içini çekti ve ellerini havaya kaldırdı. "Peki. İnkâr içinde yaşa. Şaraphaneyi elinizde tutarak *hem* kendinize hem de ona işkence edin."

Daha fazla ses koridordan patladı, yüksek sesle bile ağır ahşap kapıdan. Alnımı ovuşturdum. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı.

"Vito, neden çatı katına çıkmıyorsun?" diye önerdi Paloma. "Buradaki herkese göz kulak oluruz."

"Bu iyi bir fikir," dedi Enzo. "Belki huzur ve sessizlik uyumana izin verir."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yüz ifadeleri karardı. Onlar böyle birlik olmuşken kazanamayacağımı biliyordum. Ve doğrusu, kardeşlerimden -ve bu kalabalıktan- biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "İyi fikir. Şimdi gidiyorum." Ayağa kalktım ve kardeşime işaret ettim. "Ben yokken bu gece kimseyi öldürme."

Bana köpekbalığı gibi bir gülümseme verdi. "Söz vermiyorum, kardeş."

Bir saat sonra çatı katına adım attığımda beni sessizlik karşıladı. Uzun paltomu askıya asarken kürek kemiklerimin arkasındaki düğüm hafifçe gevşedi. Korumalar kanatlarında kaybolurken bara yöneldim.

Sert bir içki içmem gerekiyordu.

Rastgele bir şişeye uzandım, sonra biri gözüme çarpınca duraksadım. Burbon viskisi. Bana kumarhanede aldığı. Boğazımda bir düğüm oluştu, ağır ve

Kalın. Onu uzaklaştırmaya zorlayarak başka bir liköre uzandım, anısı olmayan bir liköre.

Tadı bok gibiydi.

Yine de geri attım ve bir bardak daha doldurdum. Belki de sarhoş olmak uykusuzluğumun ilacıydı. Kanepeye uzandım ve camdan dışarı baktım. Ancak teras anılarla benimle alay ediyordu. Dio, o gece çok ateşliydi.

"Burada sevişmek ister misin?"

Ve tüm kıyafetlerini çıkardığında dışarıda orada? Mamma mia.

Titrek bir nefes aldım, kaybettiğim şeyin gerçekliği göğsümde acıyla oturuyordu. Belki de çatı katına gelmek kötü bir fikirdi. Maggie ayrıldığından beri buraya gelmemiştim. Bu hafta temizlik ekibini bile iptal ettim çünkü... Çarşafların onun kokusunu kaybetmesine dayanamazdım.

Başımı ellerimin arasına aldım. Tam bir aptaldım.

Sikerim böyle işi. Bardağımı masaya bıraktım, bara döndüm ve burbon viski şişesinin boynuna yumruğumu doladım. Duşa içip sonra yatağa girecektim. Umarım hâlâ onun kokusunu taşıyan çarşaflara.

Planımı yaptım, merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odam aynen bıraktığımız gibiydi. Başının izi yastığın üzerinde duruyordu, çarşaflar bacaklarına dolanmıştı. Onun yanında uyumayı, gece boyunca yumuşak tenini tenimde hissetmeyi özlemiştim.

İç çekerek şişeyi banyoya taşıdım, duş almaya ve mutsuzluğumun içinde yuvarlanmaya hazırdım.

Şişe parmaklarımın ucunda sallanırken olduğum yerde durdum. Aynadaki ruj bana bağıırıyordu, buradaki gecemizden geriye kalan bir mesaj.

MAGGIE VITO'YU SEVİYOR

Yanına küçük bir kalp çizilmişti. Nefes alamıyordum.

Dizlerim titriyordu, bu yüzden şişeyi yere bıraktım ve kendimi tezgâha dayadım, bakışlarım koyu kırmızı büyük harflerden hiç ayrılmadı. Beni seviyor muydu?

Neden bana söylememişti?

Yapardım, bilmiyorum. Yeni başlayanlar için aynı şeyleri hissettiğimi söylerdim. Ama ne fark ederdi ki? Yine de Red Raiders hakkında yalan söylemek zorunda kalacaktım ve o da beni itici bulmaya devam edecekti. Hayatlarımızın ne kadar zıt olduğunu değiştirmek mümkün değildi.

"Güvenebileceğim birini istiyorum, benden sürekli bir şeyler saklamayan birini."

İmkansız istedi. Mafya adamlarının işlerini ayrı tutarlar. Sırdaş olarak hizmet eden bir eşim asla olmazdı. Bu çok riskliydi. Yalan söylemek ve kaçmak zorundaydım, aksi takdirde ölebilirdim. Daha da kötüsü, başkaları da ölebilirdi. Gerçeği söyleyerek onun hayatını riske atamazdım.

"Senin gelecek tasavvurun bana iğrenç geliyor."

Geleceğimize dair planlarım, yaşamak için yaptığım işten ayrı tutulamazdı, bu da Maggie'ye itici geldiğim anlamına geliyordu. Vücudum ya da yüzüm değil tabii ki. Ama derinlerde, içimde? Onu iğrendiriyordum. Bunu açıkça söylememişti ama mesaj bundan daha açık olamazdı.

Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Ben bir katil ve yalancıydım. Çok yaklaşan herkes için bir tehlikeydim. Normal biriyle olması daha iyiydi. Sıkıcı bir işi olan sıkıcı bir adamla.

Öyleyse neden şaraphaneye tutunuyordum?

Aynadaki kelimelere baktım ve cevaplar aradım. Şaraphaneyi geri verme ve onu bir daha asla görememe fikri göğüs kafesime saplanan bir bıçak gibiydi. Bunu yapmak istemiyordum. *Cazzo* fikrine katlanamıyordum.

Kardeşlerim haklıydı. İçten içe, kazanmayı umuyordum. onu geri getirdim. Şaraphaneyi bu yüzden tuttum. Bir aptal gibi fikrini değiştirmeyi umuyordum.

Ama boşunaydı. Geleceğimiz konusunda duygularını açıkça ifade etmişti. Ben onu seviyordum ama Maggie sevmiyordu.

Ona sunabileceğim hayatı istiyordu ve aksini dilemek anlamsızdı. Gerçek içime işledikçe nefes alış verişimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gururum ve sağduyum ne yapmamı *gerektiriyordu*.

Cep telefonumu çıkardım ve cama dokundum. Kız kardeşim cevap verdiğinde, "İade et. Hasarı onarmaları için yüklü bir meblağ ve tüm hakları geri verin."

"Nihayet," dedi Paloma. "Mantıklısın." Makul, evet. Ama yine de acıtıyordu. "Grazie, sorellina." "Bekle, Enzo seninle konuşmak istiyor."

Telefonunu kardeşime uzatırken iç çektim. Enzo hiç vakit kaybetmeden "Onları bulduk" dedi.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Bilgisayarcıları Red Raider'ları arıyordu. "Nerede?"

"Sana söylemeyeceğim. Cenazeden önce gitmiyorsun."

Hayal kırıklığı içinde arka dişlerimi birbirine geçirerek saatime baktım. "Şimdi gidersem, yarın sabah cenaze evindeki çağrı saatinden önce dönebilirim."

"Unut gitsin," dedi Enzo sertçe. "Bunu cenazeden sonra hallederiz. Ben de seninle geleceğim. Son birkaç aydır ellerimi kirletmek için can atıyordum."

Aynada yazılı kelimelere, geride bıraktığı ruj itirafına baktım. Maggie artık beni sevmiyor olabilirdi ama ben onu seviyordum. Bu asla değişmeyecekti ve onu her zaman koruyacaktım. Onun güvenliği her şeyden önce gelirdi, benim mutluluğumdan bile. "İki gün bekleme riskini göze alamam. Şaraphaneye geri dönebilirler."

"Saatler uzaktalar ve Benetti'nin adamları zaten onları izliyor," dedi Enzo sakince, sanki bu çok açıkmiş gibi. "Motorcular harekete geçerse haberimiz olur. Cenazeyi atlatalım, tamam mı? Sonra gidip o stronzileri katledeceğiz."

Çenemi ovuşturarak bunu düşündüm. Yarın şehrim 'Ndrangheta patronlarıyla dolup taşacaktı. Bu benim sorumluluğumdu. Aynı anda iki yerde birden olamazdım. Cazzo! Avucumla mermer tezgahı tokatladım. "Eğer ona bir şey olursa ... "

"Endişelenme, fratello. Her şey yoluna girecek." Bağlantıyı kesti.

Evet, olur. Ama sadece ben denetleyeceğim için. Benetti'yi iki kez kontrol edip, bu iş için yeterli sayıda adamı olduğundan emin olacaktım. Şaraphanedeki güvenlik ekibini de bilgilendirecektim. Ancak onun güvenliğinden emin olduğumda rahat edebilirdim.

Şişeyi, duşu bıraktım. Yatağı. Bunların hepsinin beklemesi gerekiyordu. Bu gece önümde daha çok iş vardı.

yirmi beş

...

Maggie

BİR SÜRÜ TOPLANTI. Dışarıda olmaya, ellerimle çalışmaya alışkındım ama yangından beri içeride sıkışıp kalmıştım, araştırma yapıyor ve listeler hazırlıyordum. Şaraphaneyi yeniden inşa etmek kolay olmayacaktı. Ya da ucuz.

"Şarapla ilgisi olmayan daha fazla gelir elde etmenin bir yolu var mı?" Hepimiz öngörülen tadilatların maliyeti karşısında irkilirken Bruce sordu. "Kulübede olduğu gibi. Yeniden dikilen üzüm bağı önümüzdeki beş yıl boyunca olgunlaşırken para getirmenin bir yolu."

"Benim bir fikrim var," dedi Carlo. "Ama hoşuna gitmeyebilir." "Her şeye açığım," dedim. "Duyalım bakalım."

"Bazı şarap imalathaneleri şarabın yanı sıra likör de damıtıyor. Cin, rom ve votkanın yıllanmasına gerek yok."

O daha konuşmayı bırakmadan ben başımı sallıyordum. "Bu harika bir fikir. Hızlıca şişeleylebilir, sonra da influencer'lar ve yazarlar gibi insanları tadına bakmaları için davet edebiliriz. Belki burada bir gizli bar havası yaratırız." Tadım odasına bir göz attım. Mikey c a n l a n d ı . "Ya da mahzenin bir kısmını gerçek bir içkili mekâna dönüştürsek? Özel ve samimi bir yer. Speakeasies şu anda Londra ve New York'ta gerçekten popüler."

Bir haftadır ilk kez içimde kederin yerini alan bir heyecan kabardı. Aslında bunu hissetmek rahatlatıcıydı. "Şu kanepenin olduğu mağara işe yarayabilir. Orada bir bar bile var."

Mikey bana beşlik çakmak için elini kaldırdı, ben de avucuna bir tokat attım. "İşte takım çalışması budur," dedi ağabeyim.

"Tamam, başka ne var?" Gruba sordum.

Bruce kollarını kavuşturdu. "Arşiv şişelerinden bazıları özel olarak satsak nasıl olur? Koleksiyoncular onları isteyebilir." Mutsuzca iç çektim. Bu şaraplardan bazıları büyükbabam onları ilk şişelediğinden beri buradaydı. Onları satmaktan nefret ederdim. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? "Biraz elden geçirin.

Bakalım ilgi var mı? Buna karşı değilim."

"Tanıdıklarım var," dedi Carlo. "Etrafa sorabilirim. Yeni bitkilerinizi ucuza getirmek için ne yapabileceğime bakarım. Arayabileceğim tanıdıklarım var."

Teknik olarak Vito için çalışıyordu ama bu minnettar olmadığım anlamına gelmiyordu. "Teşekkür ederim Carlo. Minnettarız."

Girişin yakınındaki bir ses dikkatimi çekti. Döşeme tahtalarındaki topuklar. Omzumun üzerinden baktığımda Paloma D'Agostino'nun podyuma çıkan bir manken gibi tadım odasına doğru adım attığını gördüm. İçimdeki her şey gerildi, kilitlendi, sanki kaslarım beni korumak için duvar örüyordu.

Vito'nun kız kardeşi neden buradaydı?

Sonra arkasından korkunç görünümlü bir adam içeri girdi, kaşları ciddi bir şekilde çatılmıştı. Birbirlerine çarpıcı bir benzerlik taşıyorlardı ve anında anladım.

Bu Enzo'ydu. Ağabeyi. Kahretsin.

Kimse kımıldamadı. Hepimiz ikisinin kendinden emin adımlarla bize doğru yürümesini izledik. Paloma'nın kaygan at kuyruğu sallanıyor, dudak boyası sıkıca yerinde duruyordu. Korse benzeri bir üst ve dar siyah pantolon üzerine bir ceket giymişti, Sofistike ve Şirret Mağazası'ndan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Enzo D'Agostino da iyi giyinmişti ve formundaydı. Tahminimce o da

kırkklı yaşların başında. Yüzündeki çatık kaşlar onu ciddi anlamda korkutucu gösteriyordu.

"Ciao, ragazzi!" Paloma odadakilere seslendi. Masanın etrafındaki erkekler ayağa kalktı ama ben oturmaya devam ettim. Yanaklar öpüldü ve Enzo tanıştırıldı. Sonunda Paloma bana hitap etti. "Maggie, gelsene?"

"Siz ikiniz neden buradasınız?" Ağzımdan kaçırdım. "Patron şimdiden rapor mu bekliyor? Gerçi e-posta işe yararken neden sizi şahsen gönderme ihtiyacı duyduğundan emin değilim."

Enzo kıkırdadı. Kız kardeşine İngilizce olarak "Tam tarif ettiğin gibi biri" dedi. Bana da "Senden şimdiden hoşlandım" dedi.

"Oh, çok sevindim," diye alaycı bir tavır takındım. "Massimo'yu görmeye mi geldin? Kendisi mutfakta."

Paloma parlak, lüks el çantasına uzandı ve masanın üzerine bir zarf attı. Dokunmak için hareket etmedim. "Nedir bu?" diye sordum.

"Oku, per favore," dedi Paloma. "O zaman konuşacağız."

Carlo ve Bruce bizi yalnız bırakmak için ayrıldılar, böylece Paloma ve

Enzo boş koltukları aldı. Mikey ayağa kalkmaya başladı ama ben onu karanlık bir bakışla kıstırdım. "Sakın buna cüret etme." Zarfa uzanırken mırıldandım. İçinde kâğıtlar vardı. Gözümün önüne bir hukuk yazısı geldi. Kalın bir sesle yutkunarak, "Bizi dava mı ediyor?" diye sordum.

Paloma masanın üzerindeki suya uzandı ve kendine bir bardak doldurdu. "Saçmalama. Oku şunu."

Kağıtları çektim ve okumaya başladım. Kelimeler cümleler oluşturuyordu ama buna inanamıyordum. Şok olmuş bakışlarım kardeşimin gergin ifadesiyle buluştu. "Ne?" Mikey sordu. "Nedir bu?"

Cevap veremedim. Onun yerine desteyi uzattım.

"Neden?" Paloma'yı inceleyerek hırıldadım.

"Şaraphaneyi bize geri mi veriyor?" Okurken Mikey'nin sesi dramatik bir şekilde yükseldi. "Ve zararımızı mı ödeyecek? Vay anasını!"

Bu habere sevinmem gerekirdi. Öyleyse neden uyuşmuş hissediyordum? "Neden?" Ona tekrar sordum.

"Michael, bello." Paloma uzandı ve kardeşimin koluna dokundu. "Benimle gel. Kardeşim kız kardeşinle sohbet etmek istiyor."

Mikey kararsız görünüyordu, başı D'Agostino'larla benim aramda gidip geliyordu. "Tabii. Mags, sorun olur mu?"

Konuşamıyordum. Başım dönüyordu ve kalbim kendi üzerine çökmeye çalışıyormuş gibi sıkışıyordu.

Vito'nun benimle işi bitmişti. Temelli olarak.

İstediğimin bu olduğunu sanmıştım. Ama bu çok nihai hissettirdi. Çok soğuk ve duygusuz. Serbest bırakılmayı, onu bir daha görmemeyi ya da ondan haber almamayı beklemiyordum. Ve bana kendisi bile söylememişti. Haberi vermesi için kardeşlerini göndermişti. Yeni bir acı dalgası içimi parçaladı. Gözyaşlarımla savaşırken boğazımı temizledim.

"Maggie," dedi ağabeyim. "Bana neden biri ölmüş gibi görüldüğünü söyle."

"Çünkü," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Paloma, bakışları yüzümü dikkatle incelerken. "Bunun ne anlama geldiğini yeni anladı."

"Bu özgür olduğumuz anlamına geliyor," dedi Mikey ve sonra beni daha iyi görebilmek için eğildi. "Öyle değil mi?"

"Elbette." Kendimi salladım. Daha sonra üzülebilirdim. "Doğru. Bu onun için çok cömert bir davranış."

Paloma ayağa kalktı ve kardeşimin omzunu sıktı. "Michael, gelsene."

"Oh, evet. Ben ofiste olacağım, Mags."

Başımı salladım ama Mikey Paloma'yla birlikte tadım odasından çıkarken gözlerim Enzo'nun delici bakışlarından hiç ayrılmadı. Ne diyeceğimi bilemedim. Sevinçten havalara uçuyor olmalıydım. Vito hayatımdan sonsuza dek çıkmıştı, şaraphane yeniden bizim olmuştu. Peki neden kutlama yapmıyordum?

Enzo ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sana benden bahsetti mi?"

Derin bir nefes alarak omuz silktim. "Biraz, evet. Massimo senden nefret edeceğimi söyledi."

Bu, yaşı adamın başını arkaya atıp gülmesine neden oldu. Rahatlayarak nefes verdim. Tamam, insani bir duygu. Ve gülerken o kadar da korkutucu görünmüyordu. "Maz böyle bir şey söylerdi. Bir dakika içinde ona gününü göstereceğim. Önce sana çok önemli bir soru sormak istiyorum."

Sessizlik uzadı ve ben bekledim. Konuşmayınca, "Neymiş o?" diye pat diye sordum.

"Neyi çöpe attığın hakkında bir fikrin var mı?"

Üst dudağım kıvrıldı. "Dur tahmin edeyim. Konu yine para. Onun çatı katını, jetini ya da aptal elmaslarını istemiyorum."

Enzo derin bir nefes verdi. "İkiniz de çok aptalsınız."

Daha fazla hakaret. Tabii ki. Bu aile insanlara nasıl davranılacağını gerçekten biliyordu. "Peki, bunun için teşekkürler. Artık işiniz bittiğine göre, her nereden geldiyseniz oraya geri dönebilirsiniz."

Başını eğdi. "Benden korkmuyorsun." "Korkmam için bir neden var mı?"

"Çoğu insan korkar."

"Ben çoğu insan değilim. Ve söylemen gereken her neyse bitirip mülkünden çıkarsan gerçekten çok sevinirim."

Parmaklarını ahşap masaya vurdu. Bir parmağının ucunun olmadığını fark ettim, sanki ilk boğumundan kesilmiş gibiydi. İğrençti.

Yine de sinmedim.

"Buraya seninle kavga etmeye gelmedim," dedi sonunda. "Ne olursa olsun, kardeşime iyi geleceğini düşünüyorum. Yine de onu şaraphaneyi sana geri vermesi için teşvik ettim. Yanlış nedenlerle elinde tutuyordu."

"Bir iş yatırımı olarak mı? Yoksa hayatımı zindan etmek için mi?"

"Çünkü sana aşık. Şaraphaneyi bir gün onu affedeceğin ve ona bir şans daha vereceğin umuduyla saklıyordu."

Çenem çözüldü, ağzım açık kaldı. "Bu çok saçma."

"Vito için değil. O çok uzak bir geleceği düşünüyor ve gerçekten de senin geri döneceğine inanıyor. Anladın mı?"

Hayır, anlamamıştım. Hem de hiç. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Ben onun için uygun biriydim."

Bu da onu bir kez daha güldürdü. "Kardeşlerim ve ben, rahatlığı biliriz. İstedığımız zaman rahat edebiliriz." Ciddileşti ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Ama bir adam rahat için hayatını kökünden söküp atmaz. Rahatlık için milyonlar harcamaz. Rahatını kaybettiğinde sigara ve içki içip kendini yerin dibine sokmaz. Aradaki farkı görüyor musunuz? Sen onun için uygun *değilsin*."

Enzo hikayenin tamamını bilmiyordu. "Yanılıyorsun. Beni çatı katında tutmak, sonra da arada bir buraya uçmama izin vermek istedi. Sevdiğin bir kadına böyle bir teklif yapamazsın."

"Bu *tam* da sevdiğin ve kaybetmekten korktuğun bir kadına yapacağın türden bir teklif."

Bunu düşünürken kalbimin atışını kulaklarımın içinde duyabiliyordum. "Beni sevdiğini hiç söylemedi. Ve kendi hayatını benimkinden ayrı tutmak istiyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Karşı bir teklif yaptın mı?" "Yani bunların hepsi *benim* suçum mu?"

Başını eğdi ve bana baktı. "Hiç duydun mu ünlü tasarımcı Gianna Mancini?"

Bunu Enzo'yu internette araştırdığımda keşfetmiştim. "Karıınız mı? Evet, tanıyorum. Harika biri."

Enzo'nun gözleri gerçek bir şefkatle parlıyordu. "Evet, o çok harika. Bu konuyu seni etkilemek için değil, taviz verilebileceğini kanıtlamak için açtım. Göz önünde olan, dünyayı dolaşan bir eşe sahip olma fikrinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Kaşlarını çatmandan cevabının hayır olduğunu tahmin ediyorum."

"Doğru. Bu bana acı veriyor -" elini karnına götürdü "- ve güvenlik ekibim için kabuslara neden oluyor. Çünkü *ona* bir şey olursa başlarına neler geleceğini biliyorlar."

"Ama yine de yapıyorsun."

"Evet, çünkü onun mutlu olmasının tek yolu bu. Ve ben de onu mutlu etmek istiyorum."

"Okaaaaay," dedim yavaşça. "Yine de bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sen anlamıyor musun?"

Düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Vito'dan uzlaşmasını istedim. Bunu dikkate almadı. Ona ne istediğimi söylediğimde dinlemedi."

"Peki ne istiyorsun?"

"Bir ortak. Yalan söylemeyen, kaçmayan ve beni sürekli karanlıkta bırakmayan biri."

Anlamış gibi başını salladı. "Kardeşim aranızda nasıl bir gelecek olabileceğine dair bir plan yaptı. Ne yazık ki, çoğu zaman planlarının dışını göremiyor. Eğer onunla bir hayat istiyorsan, istediğin hayatı talep etmelisin. Planlarını yeniden düzenlemesini sağla. Ya da ..."

"Ya da ne?"

"Ya da gitmesine izin ver. Eğer onu seviyorsan, onun için savaş. Sevmiyorsan, hayatından çık ve bir daha asla geri dönme."

Ne diyeceğimi bilemedim. Camdan eskiden üzüm bağım olan dönümlerce toprağa bakarken göğsüm yanıyordu. Kaybettiğim için hâlâ acı çekiyordum ama son birkaç gün bana düşünmek için zaman vermişti. Yangında kaybedilen her şeyin yeri doldurulabilirdi. Yeniden dikilebilirdi. Ama insanların yeri doldurulamazdı.

Ya Vito o yangında ölseydi?

Onu özlediğimi kabul edebilirdim. Kapuçinolarını ve kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri özledim. Gözlüklerini ve sessiz gücünü özledim. Onunla oturmayı özledim.

Onunla sıcak küvette. Beni sanki onun havasıymışım gibi pmesini özledim.

Anne ve babamı trajik bir şekilde kaybetmek bana hayatın kısa olduğunu öğretmişti. Felaket her an gelebilirdi, bu yüzden korkmadan yaşamak zorundaydınız. Utanmadan. Ve eğer istediğim hayatı yaşama *ve* Vito'ya ~~şip~~olma şansım varsa. . . .

"İşimiz bitmedi. Seninle bir gelecek istediğimi anlatmaya çalışıyorum."

Belki Enzo haklıydı. Belki de Vito beni seviyordu.

"Eğer onu istemiyorsan," dedi Enzo, "o zaman onun hayatından sonsuza dek çıkarsın. Sonsuza kadar. Onu hak etmiyorsun."

"Onu istemediğimi hiç söylemedim," diye tersledim. "Düşünüyorum. Tanrım."

Ağzı seğirdi. Onu eğlendirmiş miydim?

Enzo ayağa kalktı ve bana baktı. "Sadece çok uzun düşünme. Kardeşim ve ben iş için üç gün içinde buraya döneceğiz. Eğer onu istiyorsan, o zaman söyle."

Vito Paesano'ya mı dönüyordu? Şaraphaneyle ilgili olamazdı, çünkü Vito haklarından feragat etmişti. O zaman anladım. Motosiklet çetesiydi. Yangının intikamı.

Doğrulurken Enzo'ya göz kırtım. "Onun incinmesini istemiyorum."

Enzo neredeyse homurdanmaya benzeyen alaycı bir ses çıkardı. "Sahte deri giymiş birkaç stronzi bizimle boy ölçüşemez." Arkasını döndü ve mutfağa doğru yürümeye başladı. "Şimdi gidip diğer kardeşimi görmeliyim. Umarım doğru kararı verirsiniz, sinyorina."

Vito

Mafya cenazeleri tam bir baş belasıydı. Mancini'nin anıt mezarının dışında durdum, ellerim titriyordu, soğuk tenimi yakıyordu. Limuzinler ve koyu renkli SUV'ler

Mezarlık. Defin sırasında gözyaşlarını tutamayan Mancini kardeşler şimdi kocalarıyla birlikte ayrılıyorlardı. Ben de ayrılmak istiyordum ama daha selamlamam gereken patronlar ve alt patronlar vardı.

"Don D'Agostino," dedi yaşlı bir adam el sıkışırken. "Ben Don Regilio. Babanızı tanırdım. Harika bir adamdı."

Bu tanımda kesinlikle aynı fikirde olmasak da başımı salladım.

"Siz doğduğunuzda çok gururlanmıştı," diye devam etti Don Regilio. "Eski günlerde birlikte çok eğlenirdik." Sonra babamla birlikte Ruslardan nasıl kadın çalıp kâr amacıyla sattıklarına dair bir hikâyeye başladı. Neyse ki Paloma o anda yanımda değildi. Büyük ihtimalle bu kadın düşmanı dinozoru ikiye bölerdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Don Regilio." Korumasını bulmak için başımı kaldırdım ve gözlerim yolda duran Maggie Fiorentino'ya takıldı, Paloma da onun yanındaydı.

Nefes almayı bıraktım, başka tarafa bakamıyordum.

Maggie.

O buradaydı. Mezarlıktaydı. Kahretsin, onu özlemiştim. Şimdi soğuktan pembeleşmiş olan muhteşem yüzünü görmek bana kaybettiklerimi hatırlattı ve göğsüm daraldı.

Don Regilio, ben artık dikkatimi vermesem de konuşmaya devam etti. Onun yerine tamamen Maggie'ye odaklanmışım. Paloma'nın söylediği bir şeyi başıyla onayladı ve bana doğru gelmeye başladı.

Ona ulaşmalıyım. Neden burada olduğunu öğrenmeliydim. Yalnız mı gelmişti? Paloma Maggie'nin burada olmasına izin vererek ne düşünüyordu? Çevredeki erkeklerin neredeyse tamamı katil ve suçluydu.

Harekete geçtim, hala beni karşılamak için bekleyen adamların sırasına doğru aceleyle ilerledim, ellerini bir anda salladım. ben

Sonuna geldiğimde birkaç adam beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı ama onları görmezden geldim.

Doğrudan Maggie'ye yöneldim.

Aramızda neredeyse bir kol boyu mesafe varken durdum. Onu meraklı bakışlardan korumak için güvenli bir yere götürmem gerekiyordu ama gözlerinin kahverengimsi yeşil derinliklerinde kaybolmuştum. Son birkaç gündür onun için bu kadar çaresizken, onların çekiminden kaçmanın bir yolu yoktu. Yüzünün her bir parçasını, burnunun eğimini, gözlerini çerçeveleyen kirpiklerini içime çektim. Öpmeye bayıldığım yumuşak dudakları. Dışarıda çalışmaktan yanaklarındaki çillerin izi.

"Merhaba," dedi usulca, kapalı gökyüzüne karşı gözlerini kısarak. Boğazımı temizledim. İki kez. "Burada ne işin var?"

"Konuşabileceğimizi umuyordum ve Paloma buranın en iyi zaman. Böldüysem özür dilerim."

"Sorun değil. Yerleşkedeki resepsiyondan önce biraz zamanım var." Sonra neden burada olduğunu anladım. Bu şaraphane ile ilgili olmalıydı. Derin, dondurucu soğuklukta bir gerçeklik dozunu ciğerlerime çektim. "Geri istemiyorum. Ve eğer buraya daha fazla para istemeye geldiysen-"

"Vito." Eldivenli bir elini kaldırdı. "Son kez söylüyorum, paranla ilgilenmiyorum. Ve bu şaraphane ile ilgili değil."

"Ne hakkında?"

"Konuşabilir miyiz?"

Diğer daha ve anıt mezar, Orada değildi. Şu anda özel bir yerde. "Arabamda oturmak ister misin?"

"Elbette."

Ona dokunmadan, anıt mezarın hemen arkasındaki patıkada rölantide duran cipe doğru yönlendirdim. Tommaso geldiğimizi görünce sürücü koltuğundan indi ve arka kapıyı açtı. Maggie içeri tırmanırken, "Ben yakınımda kalacağım," dedi.

Onu içeri kapattım ve diğer tarafa geçtim. Deri koltuğa yerleşip koltuğumun düğmelerini açtığımda sıcaklık beni karşıladı.

Palto. Ona doğru eğildim ve bekledim. Sessizlik sağır ediciydi.

Dudağını ısırdı, bakışları yüz hatlarımı taradı. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"Şaraphaneyi bize geri vermeyi mi?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunun şaraphane ile ilgili olmadığını söylediyini sanıyordum."

"Soruya cevap verin lütfen."

Sinirlenerek eldivenlerimi çıkardım ve yanımdaki koltuğa fırlattım. "Neden yapmayayım? Bir üzüm bağı istiyorsam, kendi ülkemde bir tane satın alırım."

"Bunun bir iş yatırımı olduğuna ne oldu?"

Benden ne söylememi istediğinden emin değildim. Son birkaç gün işkence gibiydi, iş ve başka pek az şeyle dolu yorucu bir varoluş. Ve kararlarım hakkında ikinci kez düşünemiyordum çünkü aramızda hiçbir şey değişmemişti.

Ama soruları olan tek kişi o değildi. "Çatı katındaki aynaya ne yazdığını gördüm. Neden bana söylemedin?"

Yüzünü buruşturdu ama başka tarafa bakmadı. "Bazen duygularımı ifade etmek benim için zor oluyor. Yazmanın söylemekten daha kolay olacağını düşündüm." Başını iki yana salladı. "Bu aptalca, biliyorum."

"Hiç de aptalca değil. Kelimeler beni tamamen hazırlıksız yakaladı. İşte o zaman şaraphaneyi sana geri vermem gerektiğini anladım."

"Anlamıyorum. Madem senin hakkında ne hissettiğimi biliyordun, o zaman neden her şeyi oluruna bıraktın?"

Parmaklarım sigara içmek için kaşınıyordu ama bu dürtüye direndim. "Bu hayat," dedim, erkeklerin hâlâ toplanıp konuştukları, şiddet ve açgözlülük hikâyeleri anlattıkları mezarlığı işaret ederek. "Bu benim hayatım. Asla değişmeyecek. Kaçış yok. Bunu iğrenç buluyorsun, bu yüzden temiz bir ara vermek istedim. Hayatını bundan bağımsız olarak yeniden inşa etmen için sana bir şans vermek istedim."

Alnı kırıştı, kafası karışmış gibiydi. "Çatı katında bir metres gibi yaşamayı iğrenç bulduğumu söyledim. Seni kastettiğimi mi sandın?"

Şimdi kılı kırk yarıyordu. "Bu işi yürütmenin tek yolu bu."

"Buna inanmadığını biliyorum." Örgü şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. "Kardeşin Enzo beni görmeye geldi."

"Ne? Ne zaman?"

"Bilmiyor muydun?" Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"O ve Paloma dün sabah şaraphaneye geldiler."

Sırasında ve cenaze ev arıyorum
saatler, Lanet olsun. Bu. İkisinin de
ortadan kaybolmasına şaşmamalı. "Farkında değildim."

"Paloma evrakları bırakmak için oradaydı ama kardeşin beni sohbet etmek için kenara çekti."

Neredeyse sormaya korkuyordum. "Söylemek için mi?"

"O ve Gianna Mancini bir şekilde ilişkilerini yürütüyorlar, her ne kadar Gianna kendi işini yapıyor olsa da."

Ah, şimdi bunun nereye gittiğini görebiliyordum. "Birincisi, işinin ayrıntılarını onunla paylaşmıyor. İkincisi, ben kardeşim değilim. O kaos içinde yaşıyor. Aslında bundan besleniyor. Gianna da öyle. Her gün benim asla göze alamayacağım riskler alıyorlar-" Dudaklarımı kenetledim.

"Neyi asla göze alamazsın?"

Gerçek ortaya çıktı. "Sevdiğim biriyle. Sen benim için çok önemlisin. Red Raider'ların misilleme yapacak kadar aptal olduklarını bilmeliydim. Yine de hiçbir şey yapmadım çünkü dikkatim dağılmıştı. Kaçınılmaz olan için plan yapmadım. Ve benim ihmalkârlığım yüzünden incindiğini görmektense seni kaybetmeyi tercih ederim."

"Ciddi misin?"

"Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem."

"O zaman beni hâlâ seviyor musun?" Hemen cevap vermeyince yine dudağını ısırıldı. "Çünkü seni seviyorum. Bu kadar kısa sürede nasıl oldu bilmiyorum ama Tanrım, Vito." Bir elini göğsünün üzerine koydu. "Seni hiç

Sen gittiğinden beri nefes alamıyorum. Keşke sana nasıl hissettiğimi daha önce söyleseydim."

Göğsümde bir şey gümbürdedi -soğuk bir motorun öksürerek canlanması gibi alçak ve ısıtıcı. Karşılığında benden dürüstlüğü hak ediyordu.

"Sana karşı hissettiklerim," dedim sessizce, "ürkütücü, düzenli hayatımda korkunç bir fırtına. Bundan nefret ediyorum. Kontrol edebileceğimden emin değilim ve eğer hepsini göğsümden çıkarabilseydim, çıkarırdım."

Maggie yavaşça uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Sıcak ve yumuşaktı ama güçlüydü. "Ondan kurtulmanı istemiyorum. Birlikte acı çekmemizi istiyorum. Belki teslim olarak bu korkunç sefaleti güzel bir şeye dönüştürebiliriz."

Ağzım kurudu ve gözlerimi ellerimize diktim. "Senin dünyana acı ve ıstırap getirmek istemiyorum. Seni yaralı görmek, yangından sonraki yıkım, hâlâ aklımdan çıkmıyor, Bella."

"Ah, Vito." Parmakları sıkıştı. "Bazı şeyler risk almaya değer. *Sen* benim için risk almaya değersin."

"Bunu kastetmiyorsun. Üzüm bağları-"

"Bunlar sadece bitki." Kuru bir kahkaha attı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama doğru. Evet, onlar yaşayan organizmalar ama *siz değil*siniz. Bitkiler değiştirilebilir. Yapamazsın."

Ona baktım, söylediği her şeyi tartmaya çalıştım. En kötü senaryoya karşı. "Ya zarar verdikleri kişi sen olursan? Senin yerin doldurulamaz, Angelo mio. Benim için değil."

"Beni koruyabileceğini söylemiştin," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ve sen asla ciddi olmadığın bir şey söylemezsin."

Diavoletta mia, sözlerimi yüzüme geri fırlattı. Göğsüm kabardı, alışkın olmadığım bir duygu içimi doldurdu. "Emin olmalısın, bella. Çünkü bir kez evet dediğinde, yine bana ait olacaksın."

Hafifçe yaklaştı, ağzı muziplikle çarpılıyordu. "Ve bu nasıl görünürdü nasıl, ait olmak

Sen?"

"Seni o mozoleye götürüp sert ve hızlı bir şekilde sikmem gibi bir şey olabilir."

Nefes alıp vermesi hızlandıkça göğsü biraz daha hızlı inip kalktı. "Seksi kastetmedim. Hayatlarımızı kastettim. Seninle birlikte olmak neye benzer?"

"Toronto'ya taşınmak istiyor musun?" "Hayır.

Paesano'ya taşınmak istiyor musun?" Üst

dudağım kıvrıldı. "Tabii ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eliyle elimi okşadı, neredeyse beni severmiş gibi. "Ama sadece kırk beş dakikalık bir uçuş."

"Yani, gidip gelecek miyiz?"

"Bu çok mu kötü olur?"

Hayır, olmazdı. Enzo ve Gia'nın evliliklerinin başında yaptıklarına benziyordu. Bu yapılabilirdi. Hoşuma gitmese bile.

Ve sonsuza kadar sürmesine gerek yoktu.

Ama bu iletişim sorununu çözmüyordu. "Peki hayatımın bazı tatsız yönlerini bilmemek senin için sorun olmayacak mı?"

"Evet, eğer o tatsız yönlerden biri hayatımızı etkilerse bana söyleyeceğine söz verirsən."

Bu adildi. "Evet, söz veriyorum."

"Uzlaşmaya istekli," dedi, biz birbirimize yaklaştıkça sesi kalınlaşıyordu. "Bunu sevdim. Başka bir şey var mı?"

"Şaraphane arazisinde bize uygun bir ev yapılması konusunda ısrar ediyorum. Güvenli bir yer."

"Elbette, aşkım."

Madre di dio, dudaklarında bu kelime. Beynimde ateşlenen bir tabanca gibiydi. Koltuğun öbür ucuna atıldım ve yüzünü ellerimin arasına aldım, onu öpmek için daldım. Ağzını kendi ağzımla yakaladım ve dilimi dudaklarının arasından geçirdim, onu tatmak istiyordum. Onu içime çekmek, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içime çekmek istedim. O da beni aynı şekilde öptü.

Hevesle, parmakları beni yaklaştırmak için ceketimi çekiyordu. Sonra onu kucağıma aldım, ellerini saçlarımla arasına sokarken kollarımla onu sıkıca tuttum.

Gözlerimi kapattım ve kendimi onun içinde boğulmaya bıraktım. Tenimdeki nefesine odaklandım. Dilinin benimkine karşı girdabına. Burunlarımızın sürtünmesine. Vücudunun benimkinin üzerindeki sıcaklığına. Bu hem bir hatırlatma hem de bir sözdü ve yaşayan en şanslı adam olduğumu biliyordum.

Çünkü önümde bunu yaşayacağım bir ömür vardı.

Ağzını çenemde gezdirerek kulağıma yaklaştı. "Sormak zorundayım, anıt mezar konusunda ciddi miydin?"

İçimi karanlık bir memnuniyet kapladı ve kapının koluna uzandım.

yirmi altı

...

Vito

MAGGIE dün Paesano'ya **geri döndü**. Onu şimdiden özledim. Gitmeden önce yerleşkeye geldi ve bazıları ilk kez olmak üzere ailemle tanıştı. Herkesin tahmin edebileceği gibi, o ve Gianna birbirlerinden hemen hoşlandılar ve neredeyse bir saat boyunca bir köşede fısıldaştılar. Enzo ve benim sohbet konusu olduğumuzdan şüpheleniyordum.

Yakınımda olursa dikkatimin çok dağılacağını biliyordum, bu yüzden bu gece görüşmek üzere onu evine gönderdim. Red Raider'ları hallettikten sonra Toronto'ya dönmeden önce bir hafta Paesano'da kalmayı planlıyordum. Yapılması gereken çok şey vardı ve Maggie ile telafi etmem gereken çok zamanım vardı. Bu ilişkiyi yürütmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Tüm itirazlarıma rağmen Enzo ve Giacomo Buscetta motorcularla ilgilenmek üzere benimle birlikte New York'a dönmekte ısrar ettiler. Uçakta Giacomo sessiz ve gergin görünüyordu. Öte yandan ağabeyim, adamlarımdan oluşan küçük bir orduyla Toronto'dan ayrıldığımızdan beri bacakları zıplayan, beklentiden neredeyse titreyen biriydi. Ellerini kana bulamak için can atıyordu.

Enzo'nun bilgisayar korsanları daha biz havaalanından ayrılmadan Red Raiders hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğrenmişlerdi.

"Yangından sorumlu pezzi di merda Utica adlı bir kasabaya kaçmış," dedi Enzo bize. "Orada Regency Lounge adında bir barda gizleniyorlarmış. Liderlerinin adı Pete Mercer, kendisine aptalca bir nedenden ötürü Baron deniyor ve dört kişiyle birlikte orada."

"Mercer'la bir kez konuştum," dedim. "Belli ki mesajı almamış."

Giacomo sessiz kaldı, gözleri kapalı bir şekilde koltuğunda rahatladı ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Sabırsızlanıyorum," diye alay eden kardeşimin tam tersi.

Syracuse'a indikten sonra hiç vakit kaybetmedik. Kiralık arabalarımıza bindik ve silahlarımızı almak için yola koyulduk. Buscetta bize HK45'ler ve av tüfekleri ile talep ettiğim üç bidon benzini almak için yerel bir bağlantı kullandı. Silahlarımızı kuşandıktan sonra Utica'ya doğru yola çıktık.

Beş ya da altı motosiklet salonun ön girişine yakın bir yere park edilmişti, krom ve deriden oluşan düzgün bir sıra, Raiders renklerini taşıyordu. Bardan kısa bir mesafe ötede kaldırıma yanaşıp indiğimizde arabadaki enerji çatırdıyordu.

"Cesare, yan kapıda bekle," dedim. "Tommaso, bir mutfak ya da arka kapı olmalı. Bul onu. İki dakika sonra içeri gireceğiz. Motorcuları, silahları ve orada olması gerekmeyen herkesi ara. Bu piçleri canlı canlı yüzmek istiyorum ve sürpriz istemiyorum. Geri kalanınız ön tarafta kalsın. Bir şey söylemek isteyen olursa, Regency Lounge bu gece kapalı."

Tommaso ve Cesare ikincil çıkışları tutmak için ayrıldılar. Enzo, Giacomo ve ben kapıya yaklaşırken, adamlarımın geri kalanı binanın ön tarafını kuşattı.

Üçümüz sakince bara doğru yürüdük. Mekân loş ışıklıydı, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Neon bira tabelaları ve bilardo masasının üzerindeki lamba ışığın çoğunu sağlıyordu,

Barın üstündeki iki televizyon da biraz daha fazlasını ekliyordu. Barın arka tarafında, eski bir sigara makinesine benzeyen bir şeyin yanında bir müzik kutusu çalışıyordu.

Çabucak içeridekileri değerlendirdim. Bir barmen, barın sonunda birasını yudumlayan bir sarhoş ve bilardo oynayan üç motorcu. Perfetto.

Motorculardan biri ıstakasını bıraktı ve bize doğru geldi. "Siz üçünüz kesinlikle yanlış yerdesiniz," dedi Baron'a ait olduğunu hemen anladığım ağırbaşlı bir sesle. "Neden kötü bir şey olmadan önce hepiniz kaybolmuyorsunuz?"

"Tam olarak doğru yerdeyiz," dedim ona dönerek. "Baron."

Cesare içeri girdi ve yan kapıyı kapattı, bu da odadaki herkesin dikkatini çekti. Motorculardan biri yavaşça mutfak kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı ki Tommaso bir adım atarak motorcunun ilerleyişini durdurdu.

Tommaso'ya bakarak, "Ne buldun?" diye sordum.

"Mutfak personeli yok. Fritözün içine attığım üç tabanca."

Birden banyonun kapısı vuruldu ve dördüncü bir motorcu fermuarını karıştırarak odaya girdi. Giacomo tabancasıyla onu göğsünden iki kez vurdu, arkasındaki duvara sıçradı ve motorcuyu yere düşürdü. Göz ucuyla barmenin çömelmiş bir vaziyette durduğunu fark ettim. Onu kafasından vurdum, barın arkasındaki aynayı paramparça ettim, aynı anda onun testereli av tüfeği tavanda kocaman bir delik açtı.

Geriye sarhoş ve üç motorcu kalmıştı. Motorculardan hiçbiri kıpırdamadı, silahlarımız göğüslerine doğrultulmuştu.

Havada yanmış saç ve bozuk para gibi bir itici gaz kokusu vardı ve silah dumanından oluşan bir sis tavana doğru yükseliyordu. Kulaklarımdaki çınlama yerini neredeyse sessizliğe bıraktığında, taburesinde titreyen sarhoşa baktım. Bol pantolonunun paçaları sıırılsıklam olmuştu. "Çık dışarı," diye emrettim, sonra da bardan sendeleyerek uzaklaşmasını ve ön kapıdan geçerek gözden kaybolmasını izledim.

Sonunda Baron konuştu. "Sanırım ekibin üstünlüğü ele geçirmişken kendini büyük bir adam sanıyorsun."

"Sen ve adamların hava karardıktan sonra şaraphanenin arazisine girip kimse yokken kulübemi ateşe verdiğinizde hissettikleriniz gibi mi?" diye sordum.

Baron hiçbir şey söylemedi, sadece nefretle bana baktı.

Ama daha bitirmemiştim. "Ya da üzümlerin üzerine benzin döküp kibriti düşürdüğün ve gece haşarat gibi kaçtığın zamanki gibi mi? *Büyük* bir *adam* böyle mi yapar Baron?"

"Yani bizi öldürmek için mi buradasınız?" Baron adamlarına eliyle işaret etti.

"Biz silahsızız. Bu hiç adil değil."

"*Adil* olmak umurumda değil, seni değersiz bok parçası. Sahte deri giyiyorsun diye bunun *Shane* gibi saçma sapan bir Amerikan westerni olduğunu mu sanıyorsun? Sence silahlarımızı bırakıp seninle göğüs göğüse dövüşmeli miyiz?"

"Biz savunmasızız ve sen bir korkaksın," dedi Baron.

"Acınacak haldesin. İtalyanlar bunu daha iyi yapıyor, yoksa siz yapmadınız mı?"

Corbucci filmi izlediniz mi? Hiçbiriniz buradan canlı çıkamayacaksınız."

"Çok konuşuyorsun," dedi Enzo kolunu kaldırmadan hemen önce nefesinin altından. Üç seri atışla, ayakta duran üç motorcunun her birini dizlerinden vurdu ve onları un çuvalı gibi yere düşürdü.

Tommaso tüfeğinin büyük namlusunu Baron'un taşaklarına doğrultmak için koştururken, Cesare acı içinde kıvranan motorcuların her birinin üzerini aradı ve bilek kılıflarından iki küçük tabanca çıkardı.

Acı çılgınlıkları beni tatmin etmiyordu. Bu üçünden daha fazla acı ve ıstırap istiyordum. Ben Baron'a doğru ilerlerken havadaki barutun tadını alabiliyordum, Giacomo ise soldaki isimsiz motorcunun üzerine indi. Enzo kemerinden dev bir bıçak çıkardı ve sağdaki motorcuya neşeyle gülümsedi. "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı kardeşim.

Baron'un parçalanmış dizine olabildiğince sert bir tekme attım ve adamın dudaklarından dökülen ulumanın tadını çıkardım.

Sonra bir bilardo ıstakası aldım ve onu bilardo masasının kenarında bir çırpıda ikiye böldüm, dar ucu odanın içinde takırdadı. Sonra bu geçici silahı Baron'un üzerinde kullandım.

Onu öldürmemeye dikkat ederek tekrar tekrar vurdum. Bilincini kaybetmeye başladığı her seferinde ıstakanın sivri ucunu dizine saplayarak onu çılgınlık atarak hayata döndürdüm.

Yalvarıp yakardı, tükürüğü ağzının kenarlarından yere akıyordu. Ama dinlemiyordum. Bir kibrit çakıp yürüyüp gidebileceğini sandı. Sanki alevler onu takip etmeyecekti. Şeytanın kendisi tarafından karşılanmadan önce cehennemi yaşamasını istiyordum.

"Mangia merda e muori!" Ona bağırdım. *Bok ye ve öl!*

Ona o kadar çok vurdum ki odanın geri kalanı bulanıklık. Baron'un kafasına darbeler yağdırmaya devam ederken kolum darbelerden dolayı ağrıyor, kaslarım geriliyordu. Sesler duyduğumu sandım ama durmadım.

Birden Giacomo beni Baron'un üzerinden çekti ve Enzo yüzüme baktı. "Adını söylediğimi duymadın mı?" Başımı salladığımda kırık bilardo sopasını elimden aldı. "Bitir şunu, fratello. Diğer ikisi çoktan öldü. Hadi eve gidelim."

Baron'a baktım. Her nefeste burnunda hava kabarcıkları oluşup patlıyordu ve şişip kapanmayan tek gözü korku ve teslimiyet karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Henüz işim bitmedi," dedim ve sustalı bıçağımı çıkarıp Baron'u kulağından tuttum ve kesip attım.

"Gördün mü, testa di cazzo? Bu *Shane* değildi. Bu *Django*." Kesik kulağı ağzına tıktım ve tükürmeye çalışmasına fırsat vermeden kafasına sıktım.

"Yatta çok fazla film izlemiştin," dedi kardeşim tabancayı cebine sokarken.

bel kuşağı.

"Başka ne yapmamız gerekiyordu ki?" Kapıya doğru yürürken homurdandım. "O filmler Maz ve benim aklımızı başımızda tuttu."

"Ben spaghetti westernleri severim," dedi Giacomo. "*A Fistful of Dollars* favorimdir."

"Harika bir film. Leone bir dahiydi."

Dışarı çıktık ve Tommaso kaldırımında durmuş motosikletlere bakıyordu. "Bekle," dedi. "Burada beş motosiklet var ve biz dördünü öldürdük. Mutfakta kimse yoktu. Barmenin bir Raider olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başparmağımı girişe doğru salladım. "Sen ve Cesare içeri girip barın arkasını ve banyoyu kontrol edin. Kimsenin saklanmadığından emin olun."

Beklerken bir sigara yaktım, son sigaram olacaktı. Maggie'ye onlardan vazgeçeceğime söz vermiştim ve sözümü tutmaya niyetliydim.

Birkaç saniye sonra Tommaso beşinci bir motorcuyla döndü, gördüğüm herkes kadar korkmuş görünüyordu. Ve benim işimde bu bir şey ifade ediyordu.

"Onu bir kulübede saklanırken buldum, Don D'Agostino," dedi Tommaso.

"Adın ne senin?" Genç adama sordum. On yedi yaşından fazla olamazdı.

"Wade," diye zar zor söyleyebildi motorcu.

"Orada ne gördün, Wade?" "Hiçbir şey, yemin ederim!" diye mırıldandı motorcu.

"Bu çok kötü. Cesare, onu içeri götür ve neler olduğunu göster."

"Her şeyi, her şeyi gördüm!" Wade avuçlarını havaya kaldırdı. "Lütfen beni öldürmeyin!"

"Cristo santo," diye mırıldandı Enzo tiksintiyle.

"Seni öldürmeyeceğim." Sigaramdan bir nefes daha çektim. "Kardeşlerinin yanına dönmeni ve burada olanları onlara anlatmanı istiyorum. Bunun bittiğini bildiklerinden emin olun. Eğer bize tekrar gelirlerse, eğer

Paesano'nun yakınına adım atarsanız, intikamınız hızlı ve şiddetli olacaktır. Bir dahaki sefere eve mesaj gönderecek kimse kalmayacak."

"Yemin ederim, onlara söyleyeceğim. Teşekkür ederim!" dedi burnundan akan sümüğü silerken.

"Şimdi siktir git," diye tersledi Enzo. "Biz yeniden düşünmeden önce." "Ve sen yürüyerek gidiyorsun," diye ekledi Giacomo. "Seninle değil bisiklet."

Wade itiraz etmedi. Karanlık sokakta olabildiğince hızlı koşarak gözden kayboldu.

"Cesare," dedim. "Benzin bidonlarını al. Sen ve Tommaso bisikletleri ve barı söndürün. Hiçbir şey kalmasın istiyorum."

Cesare ve Tommaso benzinle işe koyulurken ben de Enzo ve Giacomo'ya döndüm. "Kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra buradan gidebiliriz."

Üçümüz de donumuza kadar soyunduk ve adamlarımdan biri lekeli giysilerimizi yaklaştırmakta olan şenlik ateşine götürdü. Yeniden giyindiğimizde hem Enzo'nun hem de Giacomo'nun sırtına birer tokat attım. "Grazie mille."

"Prego, fratello," dedi Enzo iyi tanıdığım şeytani bir sırıtışla.

"Bu eğlenceliydi," dedi Giacomo kemerini bağlarken. "Ve eğer öğrenmek biz hafife alınmış ve aptallık . bu motorcular, beni ara.

New York'a giden bir uçağa atlayıp bitirmene yardım edeceğim."

"Edeceğim, merak etme."

Ciplere geri döndükten sonra, Tommaso'nun alevli bir çakmağı benzin havuzuna atmasını izledik, benzin hemen motosikletleri alevler içinde bıraktı. Sonra yangın bara sıçradı. Kısa süre sonra her yer kül yığınınına dönecekti.

Tam da planladığım gibi.

Yorgun ama dinç bir şekilde merdivenlerden jetime çıktım. Şiddet olaylarından sonra vücudum hep bu şekilde tepki verirdi, adrenalın patlaması yaşıyordum ve sakinleşmem genellikle saatler sürerdi. Bu gece kadınımlı anlamsızca becererek tüm bu enerjiyi boşaltmak için sabırsızlanıyordum.

Enzo ve Giacomo beni metal merdivenlerden yukarı kadar izlediler. Beni ve adamlarımı Paesano'ya bıraktıktan sonra jetle Toronto'ya döneceklerdi. "Yavaş ol, kardeş," diye seslendi Enzo. "Onu yakında göreceksin."

"Acele et ihtiyar," dedim omzumun üzerinden. "Yoksa sensiz giderim."

Kamaraya girdim, ayrılışımız için emir vermeye hazırdım ve hemen donakaldım.

Maggie deri koltuklardan birinde oturuyordu, bacak bacak üstüne atmış, elinde şampanya kadehi vardı. Şok olmuş yüzüme bakarken ağzı kıvrıldı. "Sürpriz," dedi kadehini kaldırarak.

Aklım bir türlü almıyordu. Gerçekten burada mıydı?

Sonra kız kardeşim koridorda yürürken görüş alanımı doldurdu. "Görüyorum ki herkes tek parça halinde dönebilmiş." Paloma yanaklarımdan öptü, sonra Giacomo ve Enzo'yu selamlamak için yanımdan geçti. "Anladığım kadarıyla işiniz sorunsuz hallolmuş."

"Ne . . . ?" Maggie'ye doğru yürürken başımı salladım. Üç adım sonra kollarımı ona dolamış, göğsüme sarmıştım. Kaslarım gevşedi, beynimin içindeki gürültü onu içime çekerken sustu. Cazzo, buna ihtiyacım vardı. "Bunu nasıl başardın?"

"Paloma," dedi çenesini eğip bana bakarak. "Bu onun fikriydi."

Dönüp kardeşimi aradım ve onu Enzo'nun yanında dururken buldum. Her iki kardeşim de hallerinden fazlasıyla memnun görünüyorlardı. Paloma tek kaşını kaldırarak, "Bir şey değil," dedi.

Maggie'nin belini sıktım, burada olduğu için çok minnettardım. "Grazie," dedim kız kardeşime. "Ti voglio bene."

"Ti voglio bene, fratellone." Paloma Enzo'nun kolunu tuttu. "Şimdi sizi yalnız bırakalım."

"Bekle, nereye gidiyorsun? Geri dönmüyor musunuz?"

Enzo başını salladı. "Adamlarını ve Paloma'yı Paesano'ya götürmek için başka bir özel uçak kiraladım, sonra Buscetta ve ben Toronto'ya dönmek için onu kullanacağız. Bu tamamen senin."

Üçü de çıkışta gözden kayboldular ve beni Maggie ve mürettebatla baş başa bıraktılar. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandım alnına bir öpücük kondururken. Bana karşı yumuşak ve tatlıydı, tam da ihtiyacım olan şeydi. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Paloma öyle olabileceğini düşündü. Şiddetin erkekleri azdırmasıyla ilgili bir şey."

"Seni gördüğüme sevinmemin nedeni bu değil."

Maggie dişleriyle çenemi ısırды. "Bugün beni özledin mi?"

"Elbette özledim. Paesano'ya gidip seni görmek için sabırsızlanıyordum. "Sinyor D'Agostino," diye araya girdi uçuş görevlisi.

"Sinyorina Fiorentino. İkiniz de yerlerinize oturabilirseniz, birazdan havalanacağız."

Maggie'yi bir koltuğa yerleştirdim, sonra da yanına çöktüm. Kemerlerimizi bağladık, sonra elimi sıkıca kavramak için uzandı. Başparmağı tenimde daireler çizdi, dizleri benimkine doğru eğildi. "Sen iyi misin? Her şey planlandığı gibi gitti mi?"

"Hiçbirimizde bir çizik bile yok. Biz iyiyiz."

"Tanrıya şükür. Çok endişelendim. İlk defa kirli işlerini yapmaya gidiyorsun. Sanırım kirli iş bakiriyim."

Dai, bu kadının beyni. Böyle şeyler nereden aklına geliyor? Elini ağzıma götürerek bileğinin üstündeki yumuşak teni öptüm. "Sen kirli işler bakiresiydin. Artık değilsin."

"Doğru. İtiraf etmeliyim ki Paloma'nın yanımda olması iyi oldu. Sakin ve derli topluydu, bütün gün kusursuz görünüyordu."

Bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Benden de özür diledi."

"Güzel. O benim ailem ve danışmanım, sen de hayatımdaki en önemli kişisin. Bu yüzden ikinizin iyi geçinmesi gerekiyor."

"Geçineceğim. dene. O çokkoruyucu .

Sen, hangi I anlayabilir. İster inan ister inanma, aslında çok ortak noktamız var. Ama cidden, bana onun çayını ver. Hiç buruşuk ya da yağlı görünüyor mu? Çünkü çok zorlanıyorum-" Eğilerek, kaçan ağzını kendi ağzıyla yakaladım. Kız kardeşim, motorcular ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum. Bu kadının tenini üzerimde hissetmeye, dudaklarının yumuşak çekimine ihtiyacım vardı. Uçak hareket etmeye başladı, piste doğru ilerlerken tekerlekler dönüyordu ama ben onu öpmeye devam ettim, dudaklarım tekrar tekrar onunkinin üzerinde kayıyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dillerimiz düello ederken, bedenim beklentiyle uğulduyor, açlık damarlarımı tırmalıyor, bir bağımlı daha vurmak için can atıyordu. Pervasız hissediyordum. Ateşli ve sınırsız.

Benimdi.

Bu kadının gitmesine asla izin vermeyecektim. Son nefesimi verene kadar birlikte dövüşecek, sevişecek ve gülecektik ve dünyayı onun ayaklarının altına serecektim. Sırf onu gülümsetebilmek için cehennemin en derin çukurlarında bile yürüyebilirdim.

Hava almak için kalktığımızda Maggie yarı yolda kucağıma oturmuş, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Nefes nefese, pantolonumun kumaşı üzerinden sikimi okşamak için uzandı. Şehvet içime hücum ederken gözlerim kapandı. "Siktir, seni çok fena istiyorum."

"Bence mil yüksekliğindeki kulüp fikrini tekrar gözden geçirmenin zamanı geldi.

Sence de öyle değil mi?"

"Bu uçakta yatak odası yok." "Ama tuvalet var."

Maggie emniyet kemerimi çözdüğünde bunun lojistiğini düşünüyordum. "Hadi," dedi. "Acele et."

"Sakıncası yok değil mi?"

Ayağa kalktı ve elimi çekti. "Vito, dün bir anıt mezarda seks yaptık. İnan bana, özel bir jetteki özel bir banyo bundan bir adım önde."

Ben ayağa kalkarken uçuş görevlisi koridorda belirdi. Maggie'nin arkasında durarak ereksiyonumu ondan sakladığımdan emin oldum. Görevli tam bir profesyonellik örneği sergileyerek sordu: "Sinyor, sinyorina. Bir içki ya da hafif bir atıştırma ister misiniz?"

Ben daha cevap veremedim Maggie beni uçağın arka tarafına doğru sürüklemeye başladı: "Hayır. Seks yapmak için tuvalete gidiyoruz. Eğer kulaklıklarınız varsa, şimdi onları takmak için harika bir zaman!"

Görevli kısa bir an için irkilmiş gibi göründü ama sonra başını salladı. "Takacağım. Uyarı için teşekkürler."

Maggie kapıyı iterek açtı ve ikimiz de tuvaletin içindeydik. Ben bizi içeri kilitlerken, o da etrafındaki yüksek kaliteli armatürlere ve pencerelere baktı. "Vay anasını. Bu evdeki banyomdan daha güzel. Duş mu? Tanrım, Vito."

Jet ya da olanaklar hakkında konuşmak istemiyordum. Ona doğru atıldım, ellerini başının üstünde tutarken onu lavaboya doğru sıkıştırdım. Kalçalarımı onunkilere bastırdım. "Burada sikilmeye hazır mısın?"

"Tanrım, evet."

Boğazını sıktım. "Ne istediğimi biliyorsun. Yalvar bana, Angelo. Bana tüm tatlı kelimeleri söyle."

"*Lütfen* Vito," diye fısıldadı bana karşı kıvrınarak. "Lütfen, senin için ölüyorum. Amım çok ıslak, çok boş. Sana ihtiyacım var bebeğim."

Neredeyse titriyordum, o kadar baş döndürücüydü ki. Ellerini bıraktım ve geri çekildim. "Sikimi çıkar. Beni güzelce sertleştir."

Beni çabucak çözmesini ve sikimi kavramasını bekliyordum. Beklemediğim şey dizlerinin üzerine çökmesi ve pantolonumun üzerinden şaftıma sokulmasıydı. Havluyu kaptım

Ona bakarken kendimi sabitlemek için bir çubuk kullandım. "İşte bu kadar. Ne kadar istediğini göster bana."

İnledi ve burnunu ve ağzını bana sürtmeye devam etti, sonra bana baktı, gözleri yalvarıyordu. "Lütfen, önce seni emmeme izin ver."

Ellerim kemerime gitti ve sonra pantolonumun bağcıklarını açmaya çalıştım. Pantolonumu ve külotumu aşağı iterek, sikimin tabanını kavradım ve ağzına doğru yöneldim. "Beni derinlere götür, angelo mio."

Hafifçe öne doğru eğildi ve dili dışarı çıkıp ucuma şakacı bir şekilde dokunarak beni yaladı. Kızımın dizlerinin üzerinde, lezzetli bir ikrammış gibi diliyle sikimi yaladığını görünce bir an için dikkatim dağıldı. Ona hükmetmek için boğazına girmem gerektiğini düşünüyordum ama bu çok daha iyiydi.

Aletimi onun ulaşamayacağı bir yere götürdüm ve o da suratını astı.

"Vito,

Hayır."

"Beni tatmaya devam etmek ister misin, bebeğim?" "Evet, lütfen."

Ona aletimi tekrar verdim ve şaftım boyunca daha fazla yalama ve ısırıkla ödüllendirildim. Ağzıyla bana tapıyordu, benim küçük şeytanım bana ne kadar iyi olabileceğini gösteriyordu. Ne kadar muhtaç, ne kadar sevgi dolu. Bu devam ettikçe nabzım kasıklarımda zonkluyor, taşaklarım ağırlaşıyordu.

Sonra daha fazla dayanamadım.

Aşağı uzanarak onu ayağa kaldırdım. "Eğer böyle devam edersen, boşalacağım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Sadece bundan mı?"

Onunla ilgili her şeyi neden bu kadar ateşli bulduğumu açıklayacak vaktim yoktu. Eğer yakında içine girmezsem, aklımı kayıracaktım.

Onu lavaboya bakacak şekilde döndürdüm ve kışını ortaya çıkarmak için taytını çekiştirdim. "Eğil." Dirseklerinin üzerine çöktü ve taytını ayak bileklerine kadar indirdi. Bir elimle

parmağını yarığından geçirdi ve onu sıırıslıkla buldu. "Cazzo, bu manzara. İçine girmem gerek."

"Acele et, aşkım."

O kelime. Onun dudaklarından duymaktan hiç bıkmayacak mıydım?

Hizalandım ve kalçalarımı salladım, amına girerken kavurucu sıcaklık sikimi sardı. İçimden akan zevk dalgaları yüzünden dizlerimin bağı çözüldü, bu yüzden kalçalarına tutundum ve orgazmımı engellemeye çalışarak durakladım. Madre di dio. Bu kadar çabuk boşalmak utanç verici olurdu.

Geri uzandı ve kolumu tuttu. "Tanrım, Vito. Aletin yıldızları görmemi sağlıyor. Hareket etmeye başla."

Dişlerimi sıktım ve sonuna kadar içeri ittim. Çok sıkıydı. *Sikeyim*. Sonra bedenim devrıldı, kalçalarım tekrar tekrar kışına çarptı, sikim içeri girip çıktı, amının kaygan sesleri küçük alanı doldurdu. Aynada yüzünü göremiyordum ama her dibe vurduğumda boğazından seksi sesler çıkarıyordu.

Geri çekilirken başparmağımı amının içine sokup sularıyla kapladım. Onu tekrar sikmeye başladığımda, kayganlığı göt deliğinin etrafına yaydım. Etrafında dolaştım, sonra ucunu içeri bastırdım ve onu gerdim. Başparmağım götüne, sikim amının derinliklerine gömülene kadar devam ettim.

Maggie nefes nefese kalarak başını geriye attı. "Oh, kahretsın. Vito. Çok doluyum."

"Klitorisini ovala. Kendini boşalt, aşkım."

Hiç vakit kaybetmedi. Parmakları küçük hareketlerle klitorisinin etrafında hızlıca dönüyordu ve ben de başparmağımı kışında tutuyordum. Kalçalarını sallayarak daha hızlı hareket etmem için beni cesaretlendirdi ama ben sabit bir hızda devam ettim. Vücudu birkaç kez sarsıldı ve yakın olduğunu biliyordum. "Evet," diye inledi. "Oh, Tanrım. Evet!"

Kasları beni sıkıştırıp sikimi boğuyordu ve ben homurdandım. Bu çok fazlaydı. Sıcaklık kasıklararımdan, taşaklarımdan ve aletimden dışarı fıskırırken kendimi daha fazla tutamadım. Boşalma fıskiyeleri patladı, o kadar güçlü darbeler ki

nefes alıyordum. Sonunda durduğumda, nefes nefese onun sırtına çöktüm. "Siktir."

"Tam olarak nasıl hissettiğimi. Vay canına."

Çekildim ve yüzüme bakması için onu döndürdüm. Ona söylediğimde onu görmem gerekiyordu. Kalçalarını bir çapa gibi tutarak gözlerinin içine baktım ve fısıldadım, "Bu sözleri başka bir kadına hiç söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Sadece sen benim çürümüş ruhumun diğer yarısısın. Ti amo, angelo mio."

Yüz ifadesi yumuşadı, gözleri doldu. "Beni ağlatmayı bırak. Seni seviyorum, Vito. Ti amo, bebeğim."

Beni öpmek için parmak uçlarına bastı ve ben de bundan faydalandım, ağzımla ve ellerimle ona ne kadar taptığımı, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterdim. Bu tutkulu bir öpücük değildi; bu bir sözdü. Geleceğimiz, onun baktığı sarmaşıklar kadar iç içe geçmiş, yeraltındaki kökler kadar güçlüydü. Birlikte bir hayat kuracaktık ve ben onu asla bırakmayacaktım.

"Seni asla bırakmayacağım," diye tekrarladım, bu kez yüksek sesle. Dudağını ısırarak bana yine duygusal ve ağlamaklı bir bakış attı. "Ben korkuyor sen var için, Çünkü senin gel o Bacaklarımdan aşağı akıyor ve düş almak istiyorum."

"*Monella*," dedim, duşu başlatmak için arkamı dönmeden önce kış yanaklarından birine tokat attım.

"Bu ne demek oluyor?"

"Velet."

"Suçlu." Tişörtünü çıkardı ve k a r ş ı m d a cırılçıplak durdu. Meme uçları sertti ve beni bekliyordu, ben de birini emmek için eğildim, dilimi kadifemsi derinin üzerinde gezdirdim. İnleyerek parmaklarını saçlarımdan arasına soktu. "Sanırım benimle düş almalısın."

Onu bıraktım ve doğruldum. "Duş ikimiz için yeterince büyük değil."

Maggie zarif bir hareketle vücuduma tırmandı ve bacaklarını belime dolayarak beni onu yakalamaya zorladı.

Onu sıkıca tuttum, kollarım muhteşem çıplak kadınla doluydu.
"İşte," dedi. "Şimdi sığacağız."

"Duşta sikilmeye mi çalışıyorsun?"

Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynuyordu. "Belki." Dio mio,
bu kadını sevdim. "O zaman acele etmeliyiz.
Yakında iniş yapacağız."

Epilog

...

Maggie

Bir yıl sonra

"NASIL GÖRÜNÜYOR?" Fikrini almak için kardeşime baktım. "Sen ne düşünüyorsun? Dürüst ol."

Mikey dönüşen D'Agostino Speakeasy'yi inceledi. Buraya -ve içki serimize- Vito'nun ailesinin adını vermiştim, adamım da bunu takdir etmişti. *Gerçekten* takdir etmişti. Ona söylediğim gece, en ateşli beş karşılaşmamızdan biri olarak kayıtlara geçecekti, buna şüphe yok.

Ancak bu gece, bir grup için her zamanki düzenimiz yerine, tek bir masa, iki sandalye ve tuğlaların üzerinde usulca parlayan ip ışıkları vardı. Arka planda yumuşak bir caz çalıyordu.

Mikey başıyla onayladı. "Güzel görünüyor. Romantik. Gerçekten, endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Ama endişeliydim. Bu büyük bir meseleydi. "Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Farkındayım. Onu ne kadar özlediğini anlata anlata bitiremiyorsun."

Vito üç haftadır İtalya'daydı ve bu döndüğü ilk geceydi. "Elimde değil."

"Evet, şey," Mikey yanına gitti ve ışıkları biraz kararttı. "Asmalarımız olgunlaştığında ve senin yapacak daha çok işin olduğunda çok sevineceğim."

Ne yazık ki buna en az üç yıl vardı. Bu arada ben de meşgul olmaya devam ettim. Votka ve cin üretimimizin yanı sıra speakeasy ve yemek salonumuz da vardı. Hala şişeleyip satmamız gereken mayalanmakta olan şaraplarımız vardı, bu yüzden Bruce ve ben yıllandıkça fiçılarımızı tadıyor ve kurcalıyorduk. Üç ay önce bir şarap konferansına katıldım ve diğer şarap üreticileriyle tanıştım. Cornell'de bağcılık programında ders alıyordum.

Yani, evet. Vito'yu yeterince görememek dışında, işler harika gidiyordu.

Saçımı kontrol etmek için duvardaki aynanın yanına gittim. Yansımaya bakarken elbisemin yakasını çekiştirdim. Mağazada bu kadar dekolte görünmemişti. Ama şimdi göğüslerim, oldukları gibi, neredeyse bu elbiseden dışarı fırlamışlardı.

Mikey, "Güzel görünüyorsun, kıpırdanmayı kes," dedi.

"Teşekkürler." Yeni ağda yapılmış kaşlarımı düzelttim. Diğer yerlerim de yeni ağdalanmıştı. "Massimo nasıl?"

"Yeni şefimiz bir geceliğine Maz'un orada olmasından pek memnun değil ama Maz tam da istediğin gibi yemeği denetliyor." Mikey bara yaslandı. "Yine de Vito'nun kardeşini bir yemek pişirmesi için neden Roma'dan getirttiğinden emin değilim."

Mikey'e nedenini söyleyemedim. "Vito için hoş bir sürpriz olur diye düşündüm."

"Her neyse." Ağabeyim telefonunu kontrol etti. "O gelmeden önce yaklaşık otuz dakikan var. Yukarı gelmek ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Burada takılıp bir şeyler içeceğim. Geldiğinde onu aşağı gönder."

"Köpüklü şarabı ne zaman istersin? Tatlıdan sonra, değil mi?"

"Evet. Yardımlarınız için teşekkürler."

Mikey koridorda kayboldu ve mahzeni terk etti. Barın arkasına geçtim ve kendime bir Greyhound yaptım. Eski günlerin hatırına. Sonra barda oturup telefonumdan bir şeyler okudum, içkimi yudumladım ve sakince hayatımın aşkının gelmesini bekledim.

Yirmi iki dakika sonra, merdivenlerin tepesindeki metal kapı çarparak kapandı. Çok geçmeden, deri ayakkabılar eski taş vurdu, o yaklaştıkça daha yüksek sesle. Odaya girdiği belli olduğunda bile arkamı dönmedim. Tenim beklentiyle karıncalanmıştı, tüm sinirlerim bu adama uyumlanmıştı. Sanki ruhlarımız iç içe geçmiş gibiydi.

Dudaklarını orada hissetmeden bir saniye önce nefesi boynumu ısıttı. *"Amore, mi sei mancata tantissimo."*

Bu sözleri bana o kadar sık söylerdi ki, artık onları ezbere bilirdim. Kalbim. *Bebeğim, seni çok özledim.*

Hassas tenimi öptüğünde ürperdim. "Hey, bebeğim. Uçuşun nasıldı?"

"Uzun." Güçlü parmakları boynuma dolandı ve yüzümü onunkine doğru eğerek ağzımı acımasız bir öpücükle yakaladı. "Siktir, buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadı ayrıldığımızda.

Elini tutarak onu barda yanımdaki tabureye doğru çektim. "Otur ve benimle bir içki iç."

Tartışmadı. Paltosunu silkerek kendini taburenin üzerine bıraktı. Hemen ayağa kalktım ve barın diğer tarafına doğru ilerledim. "Ne içiyoruz?" diye sordu.

İçkisini doldururken etiketi ondan sakladım. "İşte." Kehribar rengi sıvıyı ona doğru uzattım. "Sana bir içki ısmarlayayım."

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Kulağa tanıdık geliyor." Bardağını kaldırdı ve ben de aynısını yapana kadar bekledi, sonra ikisini birbirine dokundurdu. "Cin cin."

"Cin cin," diye tekrarlđđm, sonra ikimiz de yudumladık. Gözleri büyüdü.

"Bu aynı içki mi? Tanıştığımız geceki içki mi?"

"Gerçekten de öyle."

Çenesini bardağıma doğru kaldırdı. "Bir Greyhound içiyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle." Sırıtişımı zar zor zapt edebildim.

"Bu gece cam bir pencereye karşı becerilmeyi mi umuyorsun, angioletto mio? Öyle mi?"

İçimde bir sıcaklık şimşegi çaktı ve bacaklarımla arasına yerleşti. "Belki."

"Gel. Yanıma otur ve flört et. Bunu düşüneneğim."

Barın etrafından dolandım ve onunla yanındaki tabureye tündedim. "Merhaba yabancı."

"Ciao, bella." Gözleri meme uçlarıma kilitlenmiş olsa da avucunu kalçamın üzerinde gezdirdi. "Bu elbise yeni. Çok beğendim. İçinde çok seksi görünüyorsun."

"Grazie, bebeğim." Mükemmel kravatını düzeltdim. Vito'yu kravat takarken izlemek sabahları kaçırılmaması gereken bir deneyimdi. "Bu takımı sevdim."

İçkisini yudumladıktan sonra bir kolunu barın üzerine koydu. "Gianna'nın tasarımı. Yenilerini sipariş etmekte gecikmişim."

Kapı çarpıldı ve Vito bana sorgulayan bir kaş kaldırdı. "Akşam yemeği," dedim ona. "Hadi oturalım."

Sandalyemden kalkmama yardım etti, sonra beni masaya götürdü. "Bu çok romantik," dedi, koltuğumu uzatarak. "Eğer bu benim eve dönüşümse İtalya'ya daha sık gitmeliyim."

"Sakın buna cüret etme." Çok ciddiydim. "Bu kadar uzun süre gitmenden nefret ediyorum."

Otururken elimi masadan kaldırdı ve öptü. "Ben de sevmiyorum, amore mio."

Servis görevlisi ilk yemeğimizi getirdi. Yemeğimizi yerken Vito bana seyahatinden bahsetti, ben de ona şaraphaneden ve derslerimden bahsettim. Et yemeği geldiğinde Vito'nun gözleri

genişledi. "Bu en sevdiklerimden biridir," dedi. "Uzun zamandır yememiştim. Kardeşim yatta yapardı."

Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Bakalım bu tavuk piccata kardeşininki kadar güzel olacak mı?" Garsona göz kırptım, o da gülümseyip gitti.

Vito çiğnerken inledi. "Lanet olsun, tadı aynı Massimo'nunki gibi."

"Oh, güzel. şefe onayladığınızı söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." "Onaylamak mı? Maaşlarını iki katına çıkarmalısın ki asla gitme."

Roma'da kendi yerini açtığından beri Massimo'ya asla param yetmedi. Vito'nun söylediğine göre Michelin yıldızı alma yolunda ilerliyorlarmış.

Tabaklarımız temizlendi ve hemen ardından tatlı geldi. Vito tiramisusunu bana doğru iterken avuçlarım terliyordu. "Al bakalım, aşkım. Doydum ve bunu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Nemli ellerimi peçeteme sildim. "Yemelisin," diye ısrar ettim.

"Daha sonra sana ciddi bir egzersiz yaptıracağım."

Bana bakarken yüz ifadesi kurtlaştı. "Ve o zaman yiyecek çok şeyim olacak."

Kukum sıkıştı, diliyle yeniden tanışabileceği anı sabırsızlıkla bekliyordu. Soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Ciddiyim bebeğim. Ye."

"Bu seni mutlu edecek mi?"

Sanki risk/ödöl olasılığını ölçüyormuş gibi sık sık sorduğu bir soruydu bu. "Çok."

Çatalını aldı ve büyük bir ısırık kopardı. Sonra da tatlıyı ağızına attı. Hiç ü ř ü m e d i ğ i m için kendimi tutamayıp izledim.

Dişleri metale çarptı ve dondu kaldı. Sonra gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Uzanıp metali peçetesine tükürürken nefesimi tuttum. "Che cazzo?" dedi ve peçeteyi masanın üzerine koydu. "şefiniz bizden birini öldürmeye mi çalışıyor?"

"Neydi o?" Peçeteyi işaret ettim.

"Bilmiyorum," diye hırladı ve dilini arka azı dişlerinden birine dokundurdu. "Lanet olsun. Umarım dişimi kırmamışımdır."

"Ama merak etmiyor musun? Belki de bakmalısın."

Ben görmeyeyim diye masanın altındaki peçeteyi açtı. Tam bir klas hareket. Adamım bir katil olabilirdi ama sofraya adabına sahipti.

Fark ettiği anı gördüm. Sandalyesinde sarsıldı, bakışları elindeki şeye kilitlenmişti. Nefes alıyor muydu? Koltuk altlarındaki ter daha da arttı ve bir tepki beklerken tırnağını kemirdim. Bundan nefret edecek miydi?

Yavaşça, yuvarlak altın halkayı yüzüne doğru kaldırdı. "Bu ... ?"

Uzanarak parmaklarından alyansı aldım. Bacaklarım titreyerek tek dizimin üzerine çöktüm. Zemin taşı, bu yüzden elimden geleni yaptım. Tanrım, bu çok garipti. Erkekler bunu her zaman nasıl yapıyordu?

"Vito D'Agostino, seni dürüst bir adam yapmamın zamanı geldi. Ish." Aptalca şakama sinirli bir şekilde güldüm. O da gülmeyince ayıldım. "Bu kadar çok ayrı zaman geçirmek istemiyorum. Seninle bir hayat kurmaya hazırım, nasıl olursa olsun. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Ve umarım sen de benimle evlenmek istersin."

İki kez göz kırptı. "İstediğimi biliyorsun. Bu konuyu en az bir düzine kez açtım."

"Biliyorum ama resmen sormak istedim."

Hızlı bir hareketle sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Sonra beni tekrar öpmeye başladı, ama bunlar nazik öpücüklerdi. Ne söyleyeceğinizi bilemediğiniz ve sadece *hissedeblediğiniz* zamanlarda kelimelerin yerini alan türden.

Sonunda alnını benimkine yasladı. "Sì, amore. Seninle evlenmek istiyorum."

"Tanrıya şükür," diye nefes nefese kaldım ve yüzüğü uzattım. "Al. Yazıyı oku."

Yüzüğü parmaklarımdan aldı ve ışığın yanına koydu, okurken çevirdi. "*Bu gerçek olan.*" Sonra başını geriye attı ve güldü. "Tu sei perfetta, mia diavoletta."

"Biliyorum. Bana sahip olduğun için çok şanslısın." "Evet, şanslıyım."

Tam ağzı benimkine yaklaşırken üst katın kapısı gürültüyle kapandı. Vito yüzümden sadece milimetre uzakta durakladı. "Kutlama için bizi yalnız bırakmaları gerekmiyor mu?"

"Bekle," dedim avucumu göğsüne dayayarak. "Son bir sürpriz."

Massimo köşeyi döndü, bir elinde bir şişe köpüklü şarap, diğerinde üç bardak vardı. "*Congratulazioni!*" dedi yüksek sesle.

Vito geri çekildi ama bir kolunu belime doladı. İki kardeş yanaklarından öpüştüler. "Bilmeliydim," dedi adamım. "Kimse senin gibi tavuk piccata yapamaz."

Massimo, Vito'nun sırtına bir tokat attı ve ben de Mikey, Bruce ve Celeste'in köşeden geldiğini gördüm. Sonra Val ve Sam ortaya çıktı. Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. "Aman Tanrım! Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bunu kutlamadan geçemezdik," dedi kardeşim.

"Ama ya hayır deseydi?" Önce Val'in, sonra Sam'in yanağını öptüm.

Bitirdiğimde ağabeyim bana sarıldı. "Böyle bir ihtimal yoktu."

"Evet," diye ekledi Val. "Kelimenin tam anlamıyla aylardır sana soruyor."

"Aylardır *îma* ediyordu," dedim. "Resmi bir teklif olmadı, bilgin olsun."

Vito gözlerini kısarak bana baktı. Sonra elini ceketinin cebine attı ve beyaz bir kutu çıkardı. Bir yüzük kutusu. Yüzüğümü kapattım.

ağzını açtı ve aval aval ona baktı. "Bu ? Onu yanında mı taşıyordun? Yoksa biliyor muydun?"

Dikkatlice tek dizinin üzerine çöktü. "Belki de bu gece evlenme teklif etmeyi planlamıştım."

Mikey ve Massimo'ya hızlı bir bakış attım. "Ona söyledin mi?"

Maz başını sallarken, "Hayır!" dedi kardeşim.

Ellerimi çenemin altında kavuşturarak Vito'nun yüzük kutusunu açmasını izledim. Ciddi bakışlarına geri dönmeden önce gözüme parlak bir ateş parıltısı çarptı. "Margaret Anne Fiorentino, seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet, Vittore D'Agostino, seninle evleneceğim."

Herkes alkışladı ve sonra Vito'nun kollarındaydım, gülümseyerek onu öpüyordum.

Mikey daha fazla bardak getirmek için barın arkasına gitti ve kısa süre sonra hepimiz kadeh kaldırıyorduk. Vito ve ben yüzüklerimizi taktık ve sonra onları hayranlıkla seyretmek için havaya kaldırdık. Yanağına bir öpücük kondurdum, vücudum sıkıca onun yanına gömülmüştü. "Bunu asla çıkarmana izin yok," diye fısıldadım. "Seni gören her kadının alındığını bilmesini istiyorum."

"Aynı şey seninki için de geçerli," diye mırıldandı. "Artık kumarhane barlarında yabancı erkekleri tavlama yok."

"Tavlamakla ilgilendiğim tek erkek sensin, aşkım."

Vito Massimo'ya flütünü uzattı, sonra eğildi ve beni hızla omzuna aldı. "Ciao, amici," dedi odadakilere. "Bir cam pencere ile randevumuz var."

Okuduğunuz için teşekkürler
BAŞTAN ÇIKARMA İMPARATORLUĞU!

Dürüst eleştiriler okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur! Eğer isterseniz, Vito & Maggie için bir eleştiri yazarsanız çok sevinirim.

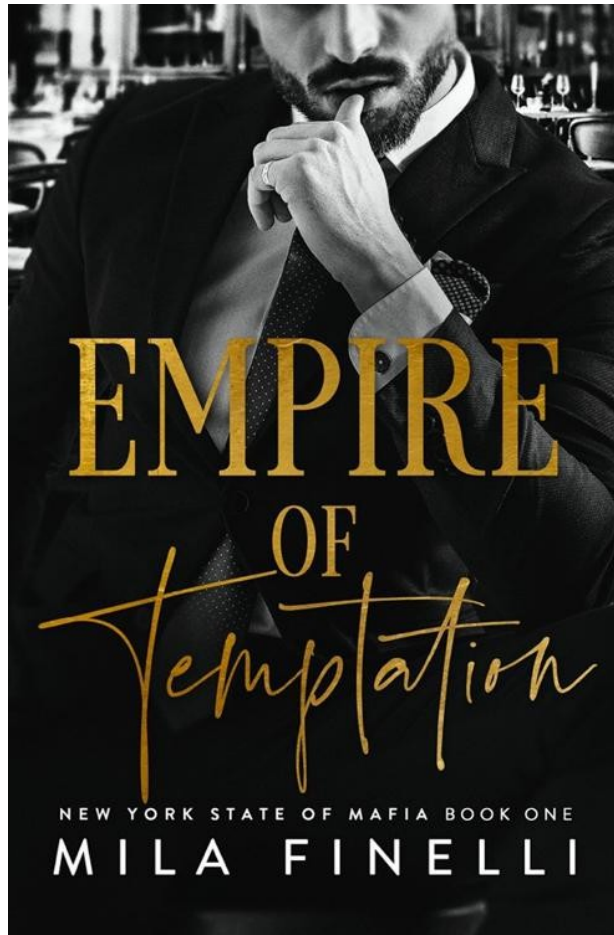
New York Mafya Eyaleti'nin 1. Kitabı BAŞTAN
ÇIKARMA İMPARATORLUĞU'nu kaçırdınız mı?
Bir göz atmak için kaydırmaya devam edin!

Ya da hemen [Baştan İmparatorluğu'n](#)Çıkarma u okumaya başlayın.

empire of temptation

New York Eyaleti Mafyası serisinin 1. kitabı.

**Gizli kimlikli, yaş farkı olan karanlık bir İtalyan
mafia tek başına.**

Luca

Hayatımı büyük bir imparatorluk kurarak geçirdim, ellerim kan ve terle kaplandı. Ve ailemi güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Buna genç bir kadını kaçırap İtalya'ya geri dönmeye zorlamak da dahil, borcumu ödedim.

Ama Valentina'ya yaklaştıkça kontrolümü kaybediyorum. Güçlü ve bağımsız ama bir o kadar da masum. Benim hikâyemi bilmiyor ve bunu daha uzun süre böyle tutabileceğimden emin değilim... ya da bunu isteyip istemediğimden.

Her şeyi riske atmak anlamına gelse bile onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Valentina

Luca Benetti gibi bir adama aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Güçlü. Tehlikeli.

Ama onda karşı koyamadığım bir şey var. Ona ne kadar yaklaşırsam, o kadar çok sorum oluyor.

Ona güvenmek istiyorum ama içten içe bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyorum ve bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

AMAZON VE KU'DA MEVCUT

Günah İmparatorluğu'ndan bir alıntı:

"Kapıda."

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Aldo'nun kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu. Roberto, kızgın Valentina restorandan ayrılır ayrılmaz beni aramıştı.

"Onu geri çevirmemi ister misin?" Aldo sordu, sonra elindeki elmadan bir ısırık aldı.

"Hayır. En iyisi bu işi bitireyim." "Onu buraya getireyim mi?"

Bunu düşündüm. Gabriele arazide bir yerlerdeydi ve oğlumun Valentina'yla karşılaşmamasını tercih ederdim. Bu konuşmayı özel olarak yapmak en iyisiydi. "Evet."

Aldo gitti ve ekranımdaki rakamlar önümde bulanıklaştı, konsantrasyonum bozuldu. Bütün gün onu düşünmüştüm, dün gece o yumuşak ve gür kıvrımlarıyla yatakta bana nasıl baskı yaptığını, nefesinin tenimi nasıl ısıttığını. Tek istediğim sikimi amına sokmakken, bu sabah kalkıp onu uyumaya bırakmak çok zor olmuştu.

Kapı çalındı. "Dai, entra!" Ben seslendim.

Aldo kapıyı açtı ve Valentina odaya süzüldü. Yüzü kızarmış, saçlarını at kuyruğu yapmış, gözleri vahşi ve öfkeliydi. Erkek gömleğine benzeyen bir elbise giymişti ve göğsünü sıyrıyor, uzun, bronz bacaklarını gösteriyordu. Kahretsin, muhteşemdi. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, sanki koşuyormuşum gibi pompalanıyor, tenim farkındalıkla cızırdıyordu.

Aldo kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı. Sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Seni bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum, fiore mio."

Bakışları daralarak beni işaret etti. "Bana öyle hitap etme. Ne anlama geldiğini biliyorum."

Şimdi kafam karışmıştı. "Bu seni üzüyor mu, bu sevecenlik?"

"Sevişme aşamasında değiliz. Seni çok az tanıyorum, bu yüzden buradayım." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da dikkatimi sadece muhteşem göğüslerine çekti. "Restoranımla uğraşmayı bırak."

"Karışmak mı?"

"Aptalı oynama Luca. Tabela ve geçmiş kontrolleri? Şimdi de tadilat masraflarını senin karşıladığını öğrendim!" Ellerini havaya kaldırdı ve bıraktı. "Bu çok saçma. Seni çok az tanıyorum ve sen benim restoranım olması gereken yeri ele geçirdin."

Benimle konuşma şekline -bu kadar tavırlı ve saygısız olmasına- öfkelenmeliydim ama küstah ağzı hoşuma gitmişti. Bu bende onu öpme ve bana karşı eriyene kadar ısırma isteği uyandırdı. Peki ya parfümü? Tanrım, beni deli ediyordu. Üst kattaki çarşaflarımda hâlâ aynı koku vardı.

"Benimle seks yapmak istiyor musun, Luca? Lütfen evet de. Nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yorulдум."

Bu sözleri hatırladığımda, şehvet derimin altında keskin ve talepkâr bir şekilde pençeliyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Valentina yumuşak ve savunmasız bir karışımdı ama aynı zamanda taşak gibi sertti. Başka kim buraya gelip beni böyle azarlamaya cesaret edebilirdi ki? Bu onu daha çok istememe neden oldu.

Bir anda bir karar verdim.

Bununla savaştıktan yorulmuştum, bu da onu becermeyi planladığım anlamına geliyordu. Ama ona gerçek adımı ve ne iş yaptığımı söylemeden onu beceremezdim. Zalim bir adamdım ama Valentina'yı bu kadar basit bir konuda kandıramazdım.

Kararımı verdim, yavaşça ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Buraya gel."

Öfke ve inançsızlık dolu bir sesle ofladı. "Hayır. Cevap istiyorum Luca. Haddini aşıyorsun ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. Şimdi buraya gel."

"Hayır. Tüm o şeylerinle dikkatimi dağıtacaksın..." Elini bana doğru salladı. "Sen-lik."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama basit talimatlara uymasını istiyordum. "O seksi kışını hemen buraya getir."

Dudaklarını yaladı ama kıpırdamadı. "Neden?"

"Çünkü seni öpeceğim ama önce konuşmadan yapamam. Ve bunu yaparken ellerimin vücudunda olmasını istiyorum."

Bakışları karardı ve boğazının derisi donuk bir kırmızıya döndü. "Önce sorman gerekiyor," dedi nefes nefese bir sesle. "Rıza diye bir şey duymadın mı sen?"

Madre di dio, bu kız sikimi kaldırdı. "Şimdi, fiore mio."

"Bekle." Başını sallayarak avuçlarını havaya kaldırdı. "Her şey çok hızlı geliyor."

Hayır, değildi. Bu iş sonsuza kadar sürecekti. Genelde bir azizin sabrına sahiptim ama bu kız tüm sınırlarımı zorluyordu.

Masanın arkasından çıktım ve ona doğru yaklaştım. Omuzlarını kaldırdı ama hareket etmedi, sadece bilmem gereken her şeyi anlatan kapüşonlu gözlerle yaklaşmamı izledi. Gergindi ama heyecanlıydı. Meraklı ama tereddütlüydü. İstekli ama utangaç. O anda bunun onun için çok iyi olacağına yemin ettim.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda, odadaki tek ses ayakkabılarımın halıdaki boğuk gümbürtüsüydü.

Ona ulaştığımda durdum ve ona baktım. Boynunun kenarında zonklayan nabzını görebiliyordum, benim bakır küçük     im.

Elimi kolunda gezdirdim ve içinden geçen küçük   rperti i hissettim. Çenesini avucumun içine alana kadar devam ettim, önce omzuna sonra boğazına uzandım. Diğer elim kalçasında duruyordu, bedenim onu çevreliyordu. "Seni öpmek istiyorum. Sen de istiyor musun?"

Başını salladı ve bana doğru hafifçe sallandı.

Neredeyse g l mseyecektim, zafer çok tatlıydı. "Kelimeleri söylemen gerekiyor. Neye rıza g sterdi in konusunda çok net olmalı ız."

[Okumaya Başlayın!](#)

about the author

Mila Finelli, *USA Today* çoksatan tarih yazarı Joanna Shupe'nin yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını nihayet yazmaya karar veren karanlık çağdaş takma adıdır. Kahve, seyahat ve kötü adamlarla ilgili kitaplara bağımlı.

Milafinelli.com adresinden imzalı ciltsiz kopyaları satın alın ve daha fazlasını öğrenin.

[Facebook](#)'ta Mila's Famiglia'ya katılın.

Daha fazla mafia ister misiniz?
Mila'nın [haber bültenine](#) kaydolun ve
ÜCRETSİZ *Mafya Metresi* bonus hikayesi ve daha fazlasını alın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

